JUAN GÓMEZ-JURADO

SERIA *REINA ROJA* #1

REGINA ROȘIE

Bestseller internațional

BOOKZONE

virtual-project.eu

JUAN GÓMEZ-JURADO

— SERIA **REINA ROJA #1** —

REGINA ROŞIE

Original: *Reina Roja* (2022)

Traducere din limba spaniolă:
MĂLINA PANAIT

virtual-project.eu

BOOKZONE

— 2022 —

Pentru Babs

O întrerupere

Antonia Scott îşi permite să se gândească la sinucidere doar trei minute pe zi.

Pentru alţii, trei minute pot însemna o perioadă infimă.

Nu şi pentru Antonia. Am putea spune că mintea ei are mulţi cai putere sub capotă, dar capul Antoniei nu este ca motorul unei maşini sport. Am putea spune că Antonia este în stare de multe cicluri de procesare, dar mintea Antoniei nu este ca un computer.

Mintea Antoniei este mai degrabă ca o junglă, o junglă plină de maimuţe care sar cu viteză din liană în liană, ducând cu ele multe lucruri. Multe maimuţe şi multe lucruri, încrucişându-se în aer şi arătându-şi colţii.

De aceea, în trei minute – cu ochii închişi, aşezată pe podea, desculţă şi cu picioarele încrucişate –, Antonia este în stare să calculeze:

– viteza cu care i s-ar izbi trupul de sol dacă ar sări de la fereastra din faţa ei;

– câte miligrame de Propofol sunt necesare pentru un somn veşnic;

– durata şi temperatura la care ar trebui să stea scufundată într-un lac îngheţat pentru ca hipotermia să-i oprească bătăile inimii.

Plănuieşte cum să facă rost de o substanţă controlată cum este Propofolul (mituind un infirmier) şi să afle unde este în această perioadă a anului cel mai apropiat lac îngheţat (Laguna Negra, Soria). Preferă să nu se gândească să sară de la mansarda ei, pentru că fereastra e cam îngustă, iar ea bănuieşte că mâncarea dezgustătoare care i se serveşte la cantina spitalului i se pune direct pe şolduri.

Cele trei minute în care se gândeşte cum să se omoare sunt minutele ei.

Sunt sfinte.

Ele o ţin zdravănă la minte.

De aceea nu-i convine deloc, deloc, când nişte paşi străini, trei etaje mai jos, îi întrerup ritualul.

Nu e niciunul dintre vecini, i-ar recunoaşte stilul de a urca scările. Nici vreun curier, e duminică.

Oricine ar fi, Antonia este sigură că pe ea o caută.

Iar asta îi convine şi mai puţin.

PARTEA ÎNTÂI
— JON —

— În ţara mea, gâfâi Alice,
când alergi atât de repede
pe cât am alergat noi,
şi destul de mult timp,
de obicei ajungi undeva…

— O ţară cam lentă!
replică Regina.
Aici trebuie să alergi
cât de mult poţi
ca să rămâi în acelaşi loc.
Dacă vrei să ajungi în altă parte,
trebuie să alergi cel puţin
de două ori mai repede.

LEWIS CARROL,
Alice în Ţara Minunilor

— 1 —
O misiune

Lui Jon Gutiérrez nu-i plac scările.

Nu este o chestiune de estetică. Sunt vechi (blocul e din 1901, a văzut la intrare), scârţâie şi sunt adâncite în mijloc după o sută nouăsprezece ani de folosinţă, dar sunt solide, bine îngrijite şi lustruite.

Lumina e slabă, iar becurile de 30W care atârnă din tavan nu fac altceva decât să accentueze umbrele. Pe sub uşi, pe măsură ce urcă, se strecoară voci străine, mirosuri exotice, muzici ciudate create de instrumente bizare. La urma urmei, suntem în Lavapiés, e duminică după-amiaza şi se apropie ora cinei.

Nimic din toate astea nu îl deranjează pe Jon în ceea ce priveşte scările, pentru că Jon este obişnuit să aibă de-a face cu chestii din secolul trecut (locuieşte cu maică-sa), cu locuri întunecate (e gay) şi cu cetăţeni necunoscuţi cu venituri suspecte şi în situaţii suspecte (e inspector de poliţie).

Ce îl calcă pe Jon pe nervi la scări e că trebuie să le urce.

Blocuri vechi blestemate, gândeşte Jon. *Fără spaţiu ca să instalezi lifturi. Aşa ceva nu se întâmplă în Bilbao.*

Nu că Jon ar fi gras. Cel puţin, nu atât de gras încât comisarul să-i atragă atenţia. Inspectorul Gutiérrez are un bust în formă de butoi şi două braţe pe măsură. În interior, deşi nu s-ar zice, sunt muşchi de *harrijasotzaile*[1]. Nu mai puţin de 293 de kilograme ridicate este recordul lui, iar asta fără să se antreneze prea mult, doar ca hobby. Ca să-şi omoare dimineaţa de sâmbătă. Ca să nu-l ia peste picior colegii fiindcă e poponar. Bilbao e Bilbao, iar poliţiştii sunt poliţişti şi mulţi au o mentalitate mai învechită decât nenorocitele astea de scări seculare pe care Jon le urcă atât de greu.

Nu, Jon nu este atât de gras încât să îl dojenească şeful, iar comisarul are, pe deasupra, motive mai bune ca să-i facă scandal. Ca să-i facă scandal şi să-i facă vânt din poliţie. De fapt, Jon e suspendat din funcţie şi de pe statul de plată, *oficial.*

Nu este atât de gras, dar bustul lui ca un butoi stă pe două picioare care, prin comparaţie, par nişte scobitori. Aşa că niciun om în toate minţile n-ar spune despre Jon că este un tip agil.

La etajul trei, Jon descoperă o minune inventată de strămoşi: un loc de odihnă. E o scândură amărâtă, sub formă de sfert de cerc, înfiptă într-un colţ de pe palier. Lui Jon i se pare Paradisul şi se trânteşte pe ea. Ca să-şi recapete suflul, ca să se pregătească pentru o întâlnire de care nu are niciun chef şi ca să se gândească la cum naiba de i s-a dus viaţa de râpă atât de rapid.

În ce belea m-am băgat, se gândeşte.

— 2 —
Un flashback

— …un mare rahat, inspector Gutiérrez, încheie comisarul fraza.

Are faţa de culoarea homarului şi respiră ca o oală sub presiune.

Ne aflăm în Bilbao, la comisariatul Poliţiei Naţionale de pe strada Gordóniz, cu o zi înainte ca Jon să dea piept cu şase etaje de scări în cartierul Lavapiés din Madrid. Deocamdată dă piept cu câteva infracţiuni de fals în acte, falsificare de probe, obstrucţionarea justiţiei şi neloialitate profesională. Şi cu o pedeapsă cu închisoarea între patru şi şase ani.

— Dacă se enervează procurorul, poate să ceară chiar şi zece ani. Iar judecătorul ţi-i dă fericit. Fiindcă nimănui nu-i plac poliţiştii corupţi, spune comisarul, lovind cu palma în masa din oţel.

Sunt în sala de interogatorii, un loc în care nimeni nu îşi doreşte să intre ca invitat de onoare. Inspectorul Gutiérrez primeşte pachetul *premium:* încălzirea dusă până în punctul confortabil dintre căldura asfixiantă şi moartea prin sufocare, lumini puternice, carafa de apă goală, dar la vedere.

— Nu sunt corupt, spune Jon, rezistând tentaţiei de a-şi slăbi cravata. N-am băgat niciodată vreun bănuţ în buzunar.

— De parcă ar conta! La ce dracului te gândeai?

Jon se gândea la Desiree Gómez, alias Desi, alias Sclipici. Deşi are nouăsprezece ani prost împliniţi şi deja trei petrecuţi pe stradă. Bătând-o în lung şi în lat, mergând la culcare, trăgându-şi-o în venă. Păpuşă de salon, chiloţei tanga. Nimic ce Jon să nu mai fi văzut înainte. Dar unele dintre fetele astea ţi se strecoară în inimă fără să-ţi dai seama şi, dintr-odată, totul devine ca într-o melodie a lui Sabina[2]. Nimic serios. Un zâmbet, o invitaţie la cafeaua de la şase şi nicicând de dimineaţă[3]. Şi dintr-odată îţi

pasă că peştele o zvântă în bătaie. Şi vorbeşti cu peştele, poate se opreşte. Iar peştele nu se opreşte, fiindcă din creier îi lipsesc tot atâtea piese cât îi lipsesc din dantură. Şi ea ţi se plânge, iar tu te inflamezi. Şi, până să te dezmeticeşti, i-ai plantat în maşină trei sute şaptezeci şi cinci de grame de heroină. Exact cât să încaseze între şase şi nouă ani.

— Nu mă gândeam la nimic, răspunde Jon.

Comisarul îşi trece mâna peste faţă, şi-o freacă de parcă ar vrea să-şi şteargă expresia de neîncredere. Nu merge.

— Măcar dacă i-ai fi tras-o, Gutiérrez. Dar ţie nu-ţi plac femeile, nu? Sau acum pescuieşti în ambele tabere?

Jon neagă din cap.

— Planul nu era rău, spune comisarul ironic. Era o idee trăsnet să fi luat mizeria aia de pe stradă. Trei sute şaptezeci şi cinci de grame de heroină, direct la puşcărie. Fără circumstanţe atenuante şi fără poveşti. Fără formalităţi enervante.

Planul era extraordinar. Problema a fost că i s-a părut atât de bun, încât s-a apucat să-i povestească lui Desi. Ca să ştie că ochiul umflat, vânătăile şi coastele fisurate aveau să fie ultimele. Iar lui Desi, îmbuibată cu heroină, i-a fost milă de peştele ei, săracul. Şi i-a spus. Iar peştele a instalat-o pe Desi la un colţ de stradă, dar ascunsă şi înregistrând cu telefonul mobil. Iar filmuleţul l-au vândut celor de la laSexta[4] cu trei sute de euro, un chilipir, a doua zi după ce peştele a fost arestat pentru trafic de droguri. Şi a ieşit tămbălău. Pe prima pagină în toate ziarele, iar filmuleţul la toate buletinele de ştiri.

— Nu ştiam că mă înregistrează, domnule comisar, spune Jon ruşinat.

Îşi trece mâna prin părul ondulat şi bătând spre roşcat. Se trage de barba deasă şi bătând spre alb. Şi îşi aminteşte.

Deşi avea o stabilitate de rahat şi un unghi foarte prost, dar a înregistrat destul. Iar feţişoara de păpuşă

dădea bine în platou. Interpreta ca de Oscar rolul iubitei unui nevinovat acuzat de poliţie pe nedrept. Pe proxenet nu-l dădeau în emisiunile de după-amiază şi nici în talk-show-urile de noapte cu înfăţişarea lui reală – tricouri transpirate, dinţi maro. Nu, dădeau o fotografie de acum zece ani, de la prima împărtăşanie încă nedigerată. Un îngeraş rătăcit, societatea e de vină, toată mascarada.

— Ai făcut praf reputaţia acestui comisariat, Gutiérrez. Trebuie să fii tâmpit. Tâmpit şi naiv. Chiar n-ai mirosit ce se întâmpla?

Jon neagă pentru a doua oară din cap.

A aflat de tărăşenie fiindcă a primit filmuleţul pe WhatsApp, printre meme. I-a luat mai puţin de două ore ca să ajungă viral în toată ţara. Jon s-a prezentat imediat la comisariat, unde procurorul deja urla că-i vrea capul, cu testiculele pe post de garnitură.

— Îmi pare rău, domnule comisar.

— Şi ce rău o să-ţi mai pară…

Comisarul se ridică gâfâind şi iese din încăpere propulsat de indignarea sa îndreptăţită. De parcă el n-ar fi măsluit niciodată probe, n-ar fi fentat Codul Penal şi n-ar fi făcut ici şi colo câte o şmecherie. Probabil. Doar că nu fusese atât de prost încât să fie prins.

Lui Jon i se dă timp să fiarbă în suc propriu. I-au luat ceasul şi mobilul, procedură standard ca să piardă noţiunea timpului. Celelalte obiecte personale sunt într-un plic. Neavând cu ce să-şi omoare timpul, orele trec foarte încet, lăsându-i suficientă vreme ca să se tortureze pentru prostia lui. Cu procesul mediatic pierdut, nu-i rămâne decât să se întrebe câţi ani va trebui s-o frece în Basauri[5]. Un loc unde îl vor aştepta câţiva prieteni cu pumnii strânşi şi dornici să-l prindă la înghesuială – trei contra unu – pe poliţaiul care i-a cazat acolo. Sau poate îl vor trimite mai departe, ca să-l protejeze, într-un loc în care *amatxo*[6] nu va putea să-l viziteze. Şi nici să-i aducă o gamelă cu vestita ei tocană de peşte duminicală. Nouă ani, cu câte

cincizeci de duminici pe an, înseamnă patru sute cincizeci de duminici fără tocană de peşte. Cu aproximaţie. Lungă i se pare pedeapsa. Iar *amatxo* e deja bătrână. L-a făcut la douăzeci şi şapte de ani, aproape virgină, cum se cuvine. Acum, el are patruzeci şi trei, iar ea, şaptezeci. Când o să iasă Jon, n-o să mai fie *amatxo* care să facă tocană de peşte. Asta dacă vestea n-o omoară de inimă. I-o fi povestit aia de la 2B, a naibii viperă, limbă bifurcată, ea a făcut circul cu muşcatele.

Trec cinci ore, deşi lui Jon i se par cincizeci. Niciodată n-a putut să stea liniştit într-un loc, aşa că viitorul după gratii i se pare imposibil. Nu are de gând să se sinucidă, fiindcă Jon preţuieşte viaţa mai presus decât orice şi este un optimist incurabil. Dintre cei de care Dumnezeu râde cu mai multă poftă când lasă să se abată asupra lor o tonă de cărămizi. Dar nici nu are idee cum să scape de funia pe care singur şi-a atârnat-o de gât.

Jon este cufundat în aceste gânduri negre când se deschide uşa. Se aşteaptă să-l vadă din nou pe comisar, dar în locul lui apare un bărbat înalt şi slab. La vreo patruzeci de ani, brunet, cu un început pronunţat de chelie, mustaţă subţire şi ochi de păpuşă, care par mai degrabă pictaţi decât reali. Costum şifonat. Servietă. Scumpe.

Zâmbeşte. Semn rău.

— Dumneavoastră sunteţi procurorul? întreabă Jon mirat.

Nu l-a văzut niciodată, totuşi străinul pare să se simtă ca acasă. Trage unul dintre scaunele din oţel, care scoate un scrâşnet pe ciment, şi se aşază de partea cealaltă a mesei, fără să înceteze să zâmbească. Scoate nişte hârtii din servietă şi le studiază ca şi cum Jon nu s-ar afla la mai puţin de un metru de el.

— Am întrebat dacă sunteţi procurorul, insistă Jon.

— Mmmm. Nu. Nu sunt procurorul.

— Atunci, avocat?

Necunoscutul pufneşte, pe jumătate jignit, pe jumătate amuzat.

— Avocat. Nu, nu sunt avocat. Puteţi să-mi spuneţi Mentor.

— Mentor? Ăsta e nume sau prenume?

Necunoscutul continuă să frunzărească hârtiile, fără a ridica privirea.

— Situaţia dumneavoastră e cam delicată, domnule inspector Gutiérrez. Aţi fost suspendat din funcţie şi de pe statul de plată, în primul rând. Şi aveţi câteva acuzaţii la activ. Acum urmează veştile bune.

— Aveţi o baghetă magică cu care să le faceţi să dispară?

— Cam aşa ceva. Sunteţi de peste douăzeci de ani în poliţie, un număr considerabil de arestări. Câteva reclamaţii pentru nesupunere. Toleranţă scăzută faţă de autoritate. Vă plac scurtăturile.

— Nu poţi să respecţi întotdeauna cu sfinţenie regulile.

Mentor bagă la loc hârtiile în servietă, cu mult calm.

— Vă place fotbalul, domnule inspector?

Jon ridică din umeri.

— Câte un meci în care joacă Athletic din când în când.

Din inerţie. Athletic e Athletic.

— Aţi văzut jucând vreo echipă italiană? Italienii au o vorbă: *Nessuno ricorda il seconda*[7]. Lor nu le pasă cum câştigă, cu condiţia să câştige. Nu e o ruşine să simulezi un penalty. Să loveşti cu piciorul face parte din joc. Un înţelept a numit această filosofie *împuţism.*

— Care înţelept?

Acum Mentor ridică din umeri.

— Dumneavoastră sunteţi un *împuţist,* aşa cum dovedeşte ultima dumneavoastră ispravă cu portbagajul maşinii proxenetului. Sigur, ideea e să nu vă vadă arbitrul, domnule inspector Gutiérrez. Şi cu atât mai puţin ca şmecheria să ajungă pe reţelele

de socializare cu hashtag-ul #DictaturaPoliţienească.

— Auziţi, Mentor sau cum vă cheamă, spune Jon punându-şi braţele enorme pe masă. Sunt obosit. Cariera mea s-a dus de râpă, iar mama probabil că e moartă de îngrijorare, fiindcă nu m-am dus acasă la cină şi încă n-am putut s-o anunţ că n-o s-o mai văd mulţi ani. Aşa că treceţi la subiect sau duceţi-vă dracului.

— Vă propun un târg. Dumneavoastră faceţi ceva ce-mi doresc eu, iar eu vă scot din acest… Cum i-a spus şeful dumneavoastră? Din acest mare rahat.

— O să vorbiţi cu cei de la procuratură? Şi cu presa? Fiţi serios! Nu m-am născut ieri.

— Bănuiesc că vă este greu să ascultaţi un necunoscut. Precis aveţi o persoană mai bună la care să apelaţi.

Jon nu are nicio persoană mai bună la care să apeleze. Nici mai bună, nici mai rea. De cinci ore îşi dă seama de asta.

Se dă bătut.

— Ce doriţi?

— Ce-mi doresc eu, domnule inspector Gutiérrez, este să cunoaşteţi o veche prietenă. Şi să o invitaţi la dans.

Jon scoate un hohot de râs în care nu există nicio urmă de veselie.

— Mă tem că aţi fost informat greşit în legătură cu gusturile mele. Nu cred că prietenei dumneavoastră i-ar plăcea să danseze cu mine.

Mentor zâmbeşte din nou. Un zâmbet până la urechi, şi mai îngrijorător decât primul.

— Bineînţeles că nu, domnule inspector. De fapt, mă bazez pe asta.

— 3 —
Un dans

Aşa că Jon Gutiérrez înfruntă ultima porţiune a scărilor de la numărul 7 de pe strada Melancolía (cartierul Lavapiés, Madrid) cam prost dispus. Nici comisarul n-a vrut să-i explice nimic când Jon l-a întrebat despre Mentor.

— De unde dracului a apărut? De la CNI[8]? De la Interne? De la Răzbunători?

— Fă ce-ţi spune şi nu pune întrebări.

Jon încă este suspendat din funcţie şi de pe statul de plată, deşi acuzaţiile împotriva lui au îngheţat. Iar filmuleţul în care apare el când plantează heroina în maşina peştelui a dispărut – magie! – de la televiziuni şi din ziare.

Exact ce i-a promis Mentor că se va întâmpla dacă îi acceptă propunerea ciudată.

Lumea încă vorbeşte despre asta pe reţelele sociale, dar lui Jon puţin îi pasă. E o chestiune de timp până când hienele de pe Twitter vor găsi alt cadavru de sfârtecat până când vor lăsa oasele curate şi albe.

Totuşi, respiraţia inspectorului Gutiérrez este precipitată, iar inima, îndoită. Şi nu numai din cauza scărilor. Fiindcă lui Mentor nu îi este de ajuns ca Jon să o cunoască pe *prietena* lui, Antonia Scott. I-a mai cerut şi altceva în schimbul ajutorului. Şi, din puţinul pe care Mentor i l-a explicat, această a doua parte va fi cea mai dificilă.

Când ajunge la ultimul etaj, găseşte uşa mansardei.

Verde. Antică şi de demult. Scorojită.

Deschisă. Larg deschisă.

— Salut!

Mirat, intră în apartament. Vestibulul este gol. Nicio piesă de mobilier, niciun cuier, nici măcar o scrumieră tristă cu tichetul de reducere de la Carrefour. Nimic în afară de un maldăr de caserole

goale, uscate. Miros a curry, a cuşcuş şi a alte şase sau şapte ţări. Aceleaşi mirosuri care emanau din apartamentele pe care Jon le-a întâlnit în timp ce urca scările.

De cealaltă parte a vestibulului este un hol, tot pustiu. Fără tablouri, fără rafturi. Două uşi pe o parte, una pe cealaltă, alta mai în spate. Toate deschise.

Prima dă într-o baie. Jon aruncă o privire şi vede o periuţă de dinţi, o pastă Colgate cu aromă de căpşune, un săpun. O sticlă cu gel în cabina de duş. O jumătate de duzină de tuburi de cremă împotriva celulitei.

Ca să vezi, crede în magie, se gândeşte Jon.

La dreapta e un dormitor. Gol. În dulapul încastrat, deschis, atârnă câteva umeraşe. Puţine sunt ocupate.

Jon se întreabă ce fel de persoană trăieşte aşa, doar cu o mână de obiecte. Se gândeşte că o fi plecat. Se teme că a ajuns târziu.

Mai încolo, pe stânga, o bucătărie minusculă. În chiuvetă sunt farfurii. Blatul este un ocean de cuarţ alb. O linguriţă, murdară, naufragiată la jumătatea drumului către chiuvetă.

În capătul holului, sufrageria. Cu tavanul înclinat. Pereţii din cărămidă, grinzile din lemn închis la culoare. Lumina, slabă, se strecoară prin două lucarne montate între ele. Şi printr-o fereastră.

Afară, apune soarele.

Înăuntru, Antonia Scott stă pe podea, în mijlocul camerei, în poziţia lotus. Treizeci şi ceva de ani. Îmbrăcată cu nişte pantaloni negri şi un tricou alb. Este desculţă. În faţa ei e un iPad, conectat la curent printr-un cablu foarte lung.

— M-ai întrerupt, spune Antonia. Întoarce iPad-ul şi îndreaptă ecranul către podeaua obosită din parchet. E o mare impoliteţe.

Jon e genul care, când se enervează, trece la contraatac. Preventiv. De plăcere. Că aşa are el chef.

— Întotdeauna laşi uşa deschisă? Nu ştii în ce cartier locuieşti? Dacă aş fi un psihopat violator?

Antonia clipeşte, descumpănită. Nu se descurcă prea bine cu sarcasmul.

— Nu eşti un psihopat violator. Eşti poliţist. Basc.

În ceea ce priveşte calificativul „basc”, Jon nu-şi face iluzii, accentul nu lasă loc de îndoieli. Dar că l-a citit că-i poliţist îl surprinde. De obicei, poliţaii duhnesc a poliţai. Jon, care nu trebuie să plătească chirie şi îşi lasă toate hainele pe jos, pare mai degrabă un director de marketing, cu costumul lui din trei piese, din lână fină, la comandă, şi pantofii lui italieneşti.

— De unde ştii că sunt poliţist? întreabă Jon, sprijinindu-se de tocul uşii.

Antonia arată spre partea stângă a hainei lui Jon. Cu tot efortul depus de croitor ca să mascheze umflătura armei, n-a reuşit pe deplin. Nici el nu şi-a adus aportul cu dieta.

— Sunt inspectorul Gutiérrez, recunoaşte Jon.

Nu ştie dacă să-i întindă mâna, dar se opreşte la timp. A fost prevenit că acestei femei nu-i place contactul fizic.

— Te-a trimis Mentor, spune Antonia.

Nu e o întrebare.

— Ai fost anunţată că vin?

— Nu era nevoie. Aici nu vine nimeni niciodată.

— Vin vecinii tăi să-ţi aducă mâncare. Probabil că ţin mult la tine.

Antonia ridică din umeri.

— Sunt proprietara clădirii. Mă rog, soţul meu. Mâncarea asta e chiria pe care o încasez de la ei.

Jon face un calcul rapid. Cinci etaje, a câte trei apartamente pe etaj, o mie de euro pe apartament.

— Ca să vezi! Te costă o avere cuşcuşul. Ar trebui să fie bun.

— Nu-mi place să gătesc, spune Antonia zâmbind.

Atunci îşi dă seama Jon că este frumoasă. *Nu o frumuseţe, să nu exagerăm totuşi.* La prima vedere, chipul Antoniei trece neobservat, ca o foaie albă. Părul, negru şi drept, de lungime medie, nu prea

ajută. Dar când zâmbeşte, faţa i se luminează ca un pom de Crăciun. Şi descoperi că ochii care păreau căprui sunt, de fapt, verzi ca măslinele, că de-o parte şi de alta a gurii se formează câte o gropiţă, trasând un triunghi perfect cu cea care îi despică bărbia.

Apoi redevine serioasă, iar efectul dispare.

— Acum, pleacă, spune Antonia, vânturând aerul în direcţia lui Jon.

— Nu, până nu asculţi ce am să-ţi spun, răspunde inspectorul.

— Crezi că eşti primul pe care îl trimite Mentor? Au mai fost trei înaintea ta. Ultimul cu doar şase luni în urmă. Şi tuturor vă spun acelaşi lucru: nu mă interesează.

Jon îşi trece mâna prin păr – ondulat, bătând spre roşcat, am mai spus-o – şi inspiră adânc. Să umpli bustul ăsta enorm ia câteva secunde şi destul de mulţi litri de oxigen. Doar trage de timp, fiindcă, de fapt, nu ştie ce naiba să-i spună acestei femei ciudate şi singuratice pe care a cunoscut-o în urmă cu trei minute. Iar Mentor atât îi ceruse: *Fă-o să urce în maşină. Promite ce vrei, minte, ameninţă, îmbrobodeşte-o. Dar fă-o să urce în maşină.*

Să urce în maşină. Nu i-a spus ce se va întâmpla *după aceea.* Şi asta îl obsedează.

Cine e tipa asta şi de ce e atât de importantă?

— Dacă aş fi ştiut, aş fi adus cuşcuş. Care-i treaba, ai fost poliţistă?

Antonia plescăie din limbă cu lehamite.

— Nu ţi-a spus, nu? Nu ţi-a povestit nimic. Probabil ţi-a cerut să mă urci într-o maşină, fără să ştim unde mergem. Pentru una dintre misiunile lui ridicole. Nu, mulţumesc. Îmi este mult mai bine fără el.

Jon arată înspre camera goală şi pereţii neacoperiţi.

— Se vede. Visul oricui: să doarmă pe jos.

Antonia se retrage puţin în spate, îşi dă ochii peste cap.

— Nu dorm pe jos. Dorm la spital, spune printre dinţi.

Asta a durut-o, gândeşte Jon. *Şi când o doare, vorbeşte.*

— Ce-ai păţit? Nu, tu nu. Soţul tău, nu?

— Nu te priveşte.

Brusc, piesele se aşază la locul lor, iar Jon nu poate să nu vorbească.

— A păţit ceva, este bolnav, iar tu vrei să stai cu el. Este de înţeles. Dar pune-te în locul meu. Mi s-a cerut să te conving să urci în maşină, Antonia. Dacă nu reuşesc, voi suporta consecinţele.

— Asta nu este problema mea. Vocea Antoniei devine glacială. Nu este problema mea ce păţeşte un poliţai gras şi incompetent, care a dat-o atât de rău în bară, încât a fost trimis după mine. Iar acum pleacă! Şi spune-i lui Mentor să nu mai încerce.

Inspectorul Gutiérrez, cu faţa pământie, face un pas înapoi. Nu ştie ce să-i mai spună acelei ţicnite. Se înjură singur că s-a lăsat atras în chestia asta, care a fost o imensă pierdere de timp. Nu poate decât să se întoarcă la Bilbao, să dea piept cu comisarul şi să suporte consecinţele propriei prostii.

— Bine, spune Jon, înainte de a se întoarce şi a se îndrepta spre hol, cu coada între picioare. Dar m-a rugat să-ţi spun că de data asta e altceva. Că de data asta are nevoie de tine.

— 4 —
Un apel video

Antonia Scott vede cum dispare pe hol spatele enorm al inspectorului Gutiérrez. Numără paşii, lenţi şi grei, care se îndepărtează. Când ajunge la trei, întoarce iPad-ul.

— Putem continua, bunico.

Pe ecran apare o bătrână cu privire amabilă şi părul tapat. Pe chipul ei ridat sunt mai multe brăzdături decât într-o viţă-de-vie din Rioja. Ceea ce are logică, fiindcă bătrâna dă pe gât un pahar cu vin.

— De ce m-ai sunat? Mai e până la ora zece.

— Am sunat când l-am auzit urcând. Voiam să fii aici, în caz că situaţia devenea urâtă.

Cele două vorbesc în engleză. Georgina Scott locuieşte în Chedworth, la periferia oraşului Gloucester, într-un sat minuscul de pe teritoriul englezesc, unde calendarul s-a oprit cu secole în urmă. Un sătuc de carte poştală. Cu castrul său roman. Zidurile acoperite de muşchi. Conexiunea de mare viteză la internet, cu ajutorul căreia bunica Scott şi Antonia vorbesc de două ori pe zi.

— Bărbatul ăla părea chipeş. Avea voce de bărbat chipeş, spune bătrâna, care îşi doreşte ca nepoata ei să scape de pânza de păianjen.

— E gay, bunico.

— Prostii, fetiţo. Niciunul nu este gay când îi pui mâna pe robinet. La vremea mea, am vindecat şi eu câţiva.

Antonia dă ochii peste cap. Bunica Scott este convinsă că sintagma „corect din punct de vedere politic” se referă la Winston Churchill.

— Foarte urât, bunico.

— Am nouăzeci şi trei de ani, fetiţo, spune bătrâna, justificându-se, şi se apucă să-şi mai toarne vin.

— Mentor vrea să mă întorc la muncă.

Jetul de Bordeaux tremură puţin şi câteva picături de lichid se varsă pe masă. Scandalos. Bunica Scott abia dacă poate să semneze fără să depăşească marginea hârtiei, dar la turnatul vinului are în continuare precizia unui chirurg plastician.

— Dar nu asta îţi doreşti, nu? întreabă bunica.

Îşi ia o voce de mieluşel nevinovat, aproape că nici nu se vede lupul.

— Ştii că nu, recunoaşte Antonia, care nu vrea să se certe din nou cu ea.

— Sigur, scumpo.

— Din cauza mea, Marcos zace de trei ani într-un pat. Din cauza mea şi a acelui serviciu.

— Nu, Antonia, răspunde bunica pe un ton mai scăzut. Nu din cauza ta. Din cauza nemernicului care a apăsat pe trăgaci.

— Pe care eu nu am putut să-l opresc.

— Eu sunt doar o babă senilă, spune bunica, lupul arătându-şi deja colţii. Dar cred că, dacă îţi pui în cârcă păcatul de a nu face nimic, este valabil şi pentru faptul că rămâi în acea mansardă.

Antonia rămâne tăcută o clipă. Suficient pentru ca maimuţele din capul ei să lucreze la viteză maximă, încercând în zadar să iasă din capcană.

— De ce îmi faci asta, bunico? protestează.

— Fiindcă m-am săturat să te văd putrezind acolo, singură. Fiindcă ai un talent pe care îl iroseşti. Dar mai ales din pur egoism.

— Egoism, tu, bunico? se miră Antonia.

La nouăsprezece ani, Georgina Scott s-a înrolat infirmieră voluntară şi a debarcat în Normandia la şaptezeci şi două de ore după Ziua Z, cu casca imensă pe jumătate căzută peste ochi, ţinând în braţe o valiză din carton plină de flacoane cu morfină. Naziştii erau la o aruncătură de băţ, iar ea, acolo, fără oprire, tăia picioare, cosea răni şi făcea injecţii cu analgezice.

Pentru Antonia, este de neconceput să se gândească la bunica ei ca la o fiinţă capabilă să nutrească cel mai mic egoism.

— Egoism, da. Ai devenit teribil de plictisitoare. Stai toată ziua închisă, iar noaptea… şi mai rău. Mi-e dor de perioadele în care munceai. Şi îmi povesteai. Mai am puţine motive pentru care să trăiesc. Ăsta, spune bătrâna ridicând paharul. Şi tu. Iar vinul nu mai are gustul de pe vremuri.

Antonia scapă un hohot de neîncredere. Bunica crede că apa foloseşte doar pentru două lucruri: să te speli şi să fierbi fructe de mare. Dar Antonia pricepe ce încearcă să-i facă. După ceea ce s-a întâmplat, *după ceea ce ai făcut,* lumea s-a răsucit în jurul propriei axe. Nu ea, desigur. Lumea a făcut asta, o lume în care ea nu mai are loc. O lume în care, recunoaşte în silă, zilele sunt o litanie interminabilă de vină şi de plictiseală.

— Poate că ai dreptate, spune Antonia după o clipă. Poate mi-ar prinde bine să-mi ţin puţin mintea ocupată. Doar în seara asta.

Bunica mai ia o înghiţitură de vin şi schiţează un zâmbet liniştitor, un zâmbet de reclamă la bomboane.

— Doar o seară, fetiţo. Ce poate ieşi rău?

— 5 —
Două întrebări

Jon coboară scara aproape la fel de încet cum a urcat-o. Nu este normal. De obicei, s-ar răzbuna pe nenorocită la coborâre, profitând de impulsul gravitaţiei, care în cazul lui este considerabil (nu că ar fi gras). Dar acum, extenuat de această misiune pe cât de absurdă, pe atât de amăgitor de simplă, nu ştie ce să facă, iar nehotărârea îi încetineşte paşii.

La etajul trei, lângă locul de odihnă, sună telefonul. Jon se aşază ca să răspundă. Nu-i place să vorbească în mers, ca să nu i se simtă respiraţia întretăiată.

E un număr necunoscut, dar Jon ştie cine sună.

— A spus *nu,* zice atunci când răspunde.

De partea cealaltă a liniei, Mentor mormăie cu dezaprobare.

— Este foarte dezamăgitor, domnule inspector Gutiérrez.

— Nu ştiu la ce vă aşteptaţi. Femeia asta are probleme la mansardă. Locuieşte într-un apartament gol, fără nicio piesă de mobilier. O hrănesc vecinii, pentru Dumnezeu! Şi spune nu ştiu ce despre un soţ bolnav.

— Soţul ei e în spital. În comă de trei ani. Scott se învinuieşte pentru asta. Ar putea fi o pârghie ca s-o puneţi în mişcare, dar nu vă sfătuiesc. Când mai vorbiţi cu ea…

— Poftim? Eu mi-am făcut treaba şi i-am transmis mesajul dumneavoastră. Aşa că vreau să respectaţi şi dumneavoastră înţelegerea.

Mentor oftează. Este un oftat lung, histrionic.

— Dacă dorinţele ar fi prăjituri de ciocolată, domnule inspector, toată lumea ar fi grasă. Descurcaţi-vă cum puteţi, dar avem nevoie de ea chiar acum în acea maşină.

Jon aruncă o monedă în aparat.

— Poate dacă aţi lăsa deoparte secretele şi mi-aţi spune ce puneţi la cale…

De cealaltă parte a liniei se aşterne tăcerea, o tăcere lungă. Jon aproape că poate auzi cum se învârt roţile aparatului.

— Trebuie să înţelegeţi că totul este confidenţial. Consecinţele ar fi grave pentru dumneavoastră.

— Bineînţeles.

Şi, dintr-odată, contrar tuturor aşteptărilor, ies cele trei fraze.

— Vreau ca Antonia să mă ajute într-un caz foarte complicat. Daţi-mi voie să vă pun în temă.

Mentor începe atunci să-i povestească inspectorului Gutiérrez. Vorbeşte mai puţin de un minut, dar este de ajuns. Jon ascultă, la început sceptic, apoi nevenindu-i să creadă ce aude. Fără să-şi dea seama, s-a ridicat în picioare. Şi, contrar obiceiului său înrădăcinat, începe să se plimbe fără să-şi dea seama.

— Înţeleg. Îmi spuneţi măcar pentru cine lucraţi?

— Asta nu contează. La momentul potrivit, vă voi spune ce trebuie să ştiţi. Deocamdată, trebuie să vă intereseze un singur lucru, s-o duceţi pe Antonia Scott la adresa pe care tocmai v-am trimis-o pe mobil.

Jon simte cum îi vibrează aparatul la ureche.

— De ce este Scott atât de importantă? Precis există şase sau şapte experţi în criminalistică la Serviciul de Analiză Comportamentală…

— Există, îl întrerupe Mentor. Dar niciunul nu este Antonia Scott.

— Ce dracului o face aşa de specială pe această doamnă? Este Clarice Starling[12] şi n-am aflat eu? îl zoreşte Jon, căruia începe să i se acrească.

Mentor îşi drege vocea. Când răspunde, o face oarecum cu efort. Reticent. Ca şi cum n-ar vrea să împărtăşească ceea ce va spune. Şi nu vrea.

— Domnule inspector Gutiérrez… Această doamnă, aşa cum o numiţi dumneavoastră, nu este nici poliţistă, nici criminalistă. Nu a ţinut niciodată o armă în mână şi nici nu a avut legitimaţie. Totuşi, a salvat zeci de oameni.

— Cum?

— Aş putea să vă spun, dar nu vreau să vă stric surpriza. De aceea vreau să o urcaţi într-o maşină şi să o puneţi la treabă. Acum.

Mentor închide. Jon dă să se întoarcă şi să urce din nou scara când îl strigă o voce.

— Domnule inspector!

Jon se uită peste balustradă. Trei etaje mai jos, în penumbră, Antonia îi face semn cu mâna.

Femeia asta este scamator, vrăjitoare sau ce mama dracului, gândeşte Jon, care vorbeşte cam urât în sinea lui, iar uneori şi cu voce tare.

Când o ajunge din urmă, ea zâmbeşte.

— Trebuie să-ţi pun două întrebări. Dacă răspunsul este corect, vin cu tine în seara asta.

— Cum…?

Antonia ridică un deget. Abia îi ajunge lui Jon până la piept, probabil nu are mai mult de un metru şaizeci înălţime, cu tot cu pantofi. Şi totuşi, e impunătoare. Acum, că este mai aproape, Jon vede nişte urme pe gâtul ei. Ca nişte zgârieturi pe piele. Vechi. Se pierd sub tricou.

— Prima întrebare. Ce ai făcut? Ştiu că ai dat-o rău în bară. Mentor găseşte oameni care nu au de ales. Teoria lui absurdă e că nimeni nu *ar alege* să lucreze cu mine.

— O teorie absurdă, ce-i drept, răspunde Jon.

Sarcasmul alunecă pe lângă Antonia ca ploaia peste o pelerină nouă de GoreTex. Doar îl priveşte, aşteptând, trăgând de cureaua poşetei pe care o poartă petrecută peste piept. Jon nu are încotro şi răspunde.

— Eu… am plantat trei sute şaptezeci şi cinci de grame de heroină în portbagajul unui proxenet.

— Foarte urât.

— Un gunoi care o bate pe una dintre fetele lui. O s-o omoare.

— Tot urât este.

— Ştiu. Dar nu-mi pare rău. Însă îmi pare rău că m-au prins. Am fost atât de idiot încât să-i povestesc

prostituatei, iar ea m-a filmat. A ieşit tămbălău. Pot să ajung la închisoare.

Antonia încuviinţează.

— Fără îndoială, ai probleme.

— Fără îndoială, eşti foarte isteaţă. Şi a doua întrebare?

— Astfel de nereguli sunt normale în comportamentul tău? Îţi obstrucţionează munca şi îţi afectează judecata?

— Sigur, ori de câte ori pot, încerc să plasez dovezi false, să mint, să-i lovesc pe martori, să-i mituiesc pe judecători ca să obţin pedepse. Cum crezi că am ajuns inspector?

Antonia nici nu clipeşte. Dar ceva în tonul vocii lui Jon o face să creadă că s-ar putea ca semnificaţia cuvintelor lui să nu fie cea literală.

— Reformulez întrebarea mai simplu. Eşti un poliţist bun?

Jon ignoră jignirea. Fiindcă întrebarea este prea importantă. De fapt, este totul.

— Dacă sunt un poliţist bun?

Chiar şi el îşi pune uneori întrebarea asta, de când a început toată tărăşenia. Iar greşeala copilărească pe care a comis-o nu i-a permis să vadă până atunci adevărul.

— Da, sunt. Sunt un poliţist dat naibii.

Antonia îl studiază fără să clipească. În ochii ei sunt greutăţi şi balanţe, rulete, cântare. Jon se simte evaluat, şi chiar aşa este.

— Bine, conchide ea. Vin cu tine în seara asta. Iar după aceea mă laşi în pace.

— Stai puţin. Acum vreau eu să-ţi pun o întrebare. Cum naiba ai coborât fără să te văd?

Ea face un semn către spatele ei.

— În spatele acelei uşi e un lift.

Jon priveşte cu gura căscată uşa pe care nu i-a dat prin cap s-o deschidă. *Aproape că nici nu se vede.* Cu atât mai puţin la lumina acelor becuri chioare. Când îşi revine, trebuie să alerge în urma Antoniei, care deja se îndreaptă spre uşă.

— Sper să nu fie o pierdere de timp. Dacă tot mai fac asta o singură dată, sper să merite.

— Să merite?

— Să fie interesant.

Jon râde în sinea lui, gândindu-se la tot ce i-a povestit Mentor la telefon. *Interesant,* cică.

— Of, frumoaso. O să cazi pe spate.

— 6 —
Un traseu

Antonia zâmbeşte când vede vehiculul care îi aşteaptă – trei roţi pe trotuar, privilegii de poliţist. Un Audi A8 enorm. Negru metalizat, geamuri fumurii, jante din aliaj, o sută şi ceva de mii de euro. Jon n-a fost niciodată genul care să aibă maşini scumpe – are un Prius electric, ca să agaţe mileniali –, dar recunoaşte zâmbetul.

— Îţi place maşina pe care mi-a împrumutat-o prietenul tău Mentor?

Antonia încuviinţează.

Jon profită şi îi arată cheile ca unul care zdrăngăne o jucărioară în faţa unui bebeluş. Ultimul lucru de care are chef după ce s-a chinuit să conducă de la Bilbao este să urce din nou la volanul unei maşini, inclusiv al uneia ca asta, care este mai mare decât sufrageria lui *amatxo.*

— Vrei s-o conduci tu?

Antonia neagă din cap.

Şi asta este toată conversaţia lor pe traseu. Şi nu fiindcă inspectorul Gutiérrez nu s-ar strădui, atenţie. Lansează spre ea mai multe încercări de a obţine informaţii, camuflate în spatele unor întrebări bine intenţionate. Dar Antonia nu muşcă momeala, ciudat, ci doar îşi sprijină capul de geam, cu ochii închişi.

E precum copiii mici. Când îi urci în maşină, adorm, se gândeşte Jon, care tot ce ştie despre copii a învăţat uitându-se la *Modern Family.*

Douăzeci de minute mai târziu, Audi-ul se opreşte cu un tremur uşor la adresa pe care i-a trimis-o Mentor pe WhatsApp. Antonia se ridică în capul oaselor.

— Deja am ajuns?

— Aproape.

Sunt opriţi în faţa unei bariere. Doi paznici ies din gheretă şi înconjoară maşina, câte unul pe fiecare parte. Fasciculul puternic de lumină al unei

lanterne LED izbeşte cearcănele lui Jon şi ochii somnoroşi ai Antoniei.

— Sunteţi amabili să lăsaţi lanterna jos, dragilor? spune Jon, scoţând legitimaţia pe geam.

Paznicul se apropie. Abia i se vede faţa în întunericul accentuat de şapca trasă pe ochi, dar Jon simte că e foarte agitat. Studiază legitimaţia pe îndelete, fără să o atingă. După câteva secunde, îşi întoarce arătătorul în direcţia colegului său, ca să ridice bariera.

— Puteţi merge mai departe.

— Eraţi aici în urmă cu două nopţi?

Pauză.

— Nu, eram liber.

Minte sau îmi ascunde ceva, bănuieşte Jon.

— Şi colegul dumneavoastră?

— Nimeni n-a văzut nimic. Ţineţi-o tot înainte până la al doilea sens giratoriu, iar de acolo mergeţi pe drumul din dreapta până la capăt.

Jon preferă să nu insiste şi porneşte din nou maşina, acum că bariera este ridicată. Farurile cu xenon luminează o pancartă din beton şlefuit, pe care se poate citi numele locului:

MOŞIA

Se află la o distanţă de şase cântece şi multe lumi de Lavapiés, după cum poate observa Jon în vreme ce parcurge câteva sute de metri pe acele străzi private, curate, nepoluate.

Ultimul loc din lume unde se poate purta un tricou roz fără să faci reclamă la Evax.

La începutul traseului, întâlnesc mai multe duplexuri în apropierea drumului principal, dar acestea încep să se rărească pe măsură ce avansează, făcând loc unor vile personalizate, din ce în ce mai mari şi mai scumpe, ale căror lumini calde ies în evidenţă în întuneric ca nişte insule.

— Am citit despre locul ăsta. Un cartier rezidenţial ultraluxos pentru milionari care ţin la intimitatea lor, spune Antonia, care şi-a scos iPad-ul

din poşetă şi caută informaţii pe internet. Oameni de afaceri, fotbalişti. Preţul caselor ajunge la douăzeci de milioane de euro. Se spune că este cel mai sigur loc din Europa.

Jon îşi aminteşte vag un reportaj la televizor despre Moşie. Jumătate din echipa de la Real Madrid locuieşte în această machetă 1:1. Însă reportajul nu arăta mare lucru în afară de străzile sintetice şi bine iluminate pe care le străbăteau acum. Doar că, noaptea, paradisul intimităţii lua o înfăţişare ceva mai sinistră.

— Nu ştiu dacă este atât de sigur pe cât se laudă, spune Jon, gândindu-se la ceea ce-i povestise Mentor la telefon.

Conduce încet, cu geamurile coborâte, încercând să înţeleagă universul în care se adâncesc. Nu se vede niciun suflet. Singurul sunet care se aude este cel al greierilor din gazonul impecabil şi al brizei care suflă peste lacul artificial, pe care Jon îl lasă în dreapta la al doilea sens giratoriu, exact cum i-a indicat paznicul. Acolo trec de a doua barieră, pe care paznicul se grăbeşte să o coboare după ce ei trec.

Este ca o zonă VIP în interiorul unui cartier rezidenţial VIP, se gândeşte Jon.

În această zonă, intrările se răresc şi mai mult. Stâlpii care iluminează trotuarele sunt mai puţini, iar zidurile şi porţile care blochează accesul la case sunt mai înalte. La o jumătate de kilometru după barieră, Jon întrezăreşte capătul drumului. Chiar în faţă, de-a curmezişul străzii, în faţa porţii ultimei case, stă un Audi A8 negru, la fel ca cel pe care îl conduce Jon.

— O fi profitat de vreo ofertă, spune Jon, parcând exact lângă bordură.

Sprijinit de portiera celeilalte maşini se află Mentor, privind ceasul cu o nerăbdare studiată. Poartă acelaşi costum ca în ajun, deşi şi-a schimbat cămaşa cu una curată şi călcată. Totuşi, n-a putut face nimic ca să-şi mascheze griul pământiu al

chipului obosit, accentuat de lumina farurilor, nicio strălucire sticloasă în ochii lui de păpuşă.

Jon opreşte motorul şi coboară din maşină. Antonia nu îl imită.

— Bravo, domnule inspector Gutiérrez, spune Mentor, fără a se clinti.

Jon se apropie de el şi arată în spate. Misiune îndeplinită.

— V-am adus mascota. Suntem chit.

— Respectând termenii înţelegerii noastre, recunoaşte Mentor, după ce îşi drege vocea, într-adevăr, am fi chit. Dar bănuiesc că urlă în dumneavoastră curiozitatea profesională ca să aflaţi despre ce este vorba, nu? Şi nici eu, nici şeful dumneavoastră n-am vrea ca această curiozitate să rămână nesatisfăcută.

Jon scoate un fornăit de exasperare. Ticălosul ăla nu avea de gând să-l lase în pace aşa de uşor. Se înjură singur că a fost atât de prost.

— De aceea nu vă pot lăsa să plecaţi acasă, domnule inspector, explică Mentor, subliniind fiecare silabă, ca şi cum motivul pentru care schimbase termenii înţelegerii ar fi fost de o evidenţă insultătoare, ca un coş pe vârful nasului.

— Mi-a promis că o să fie cu dumneavoastră în noaptea asta. Şi că apoi va pleca acasă. După noaptea asta, n-o să vă fiu de prea mare ajutor.

Mentor ridică din umeri.

— Am bănuiala că, după ce Scott o să vadă ce e înăuntru, o să vrea să meargă mai departe. Şi am nevoie să aveţi grijă de ea între timp. Ea nu prea se pricepe.

— Nu mai spuneţi…

— Atunci, am bătut palma.

Lui Jon îi ia câteva clipe ca să răspundă. Fierea îi arde gâtul, dar faptul că Mentor îl păcălise era ultimul lucru la care se aşteptase. Dintre puţinele lucruri pe care le învăţase de la tatăl lui, ăsta era cel pe care şi-l amintea cel mai bine şi pe care îl trecea mereu cu vederea: „Când o afacere pare prea bună ca să fie adevărată, ghiceşte restul”.

Nu că ar avea prea multe opţiuni. Nu ştie ce-a făcut omuleţul ăsta elegant şi misterios pentru ca filmuleţul lui Desi să dispară de pe prima pagină a opiniei publice, dar bănuieşte că, oricum ar fi, ar putea să dezlege magia doar pocnind din degete. Adio carieră, adio tocana de peşte gătită de *amatxo.*

Iar Mentor are dreptate într-o privinţă. În acest punct, inspectorul Gutiérrez trebuie să afle ce e cu misterul ăsta.

— N-am încotro. Mă strângeţi cu uşa, se dă bătut Jon.

— Mă bucur că vă daţi seama.

Jon se întoarce spre maşina în care Antonia aşteaptă în continuare.

— De ce nu coboară?

Mentor îl apucă pe Jon de braţ şi îl îndepărtează şi mai mult de Audi.

— N-o priviţi acum. Se pregăteşte. Probabil că nu îi este uşor.

— 7 —
Un exerciţiu

Singură în maşină, Antonia respiră greu. Timpul petrecut cu ochii închişi pe drum abia dacă a reuşit să o calmeze.

A încercat câteva dintre cele mai bune trucuri ale ei, inclusiv:

– să calculeze de câte ori s-au învârtit roţile maşinii pe traseu (de aproximativ 7.300 de ori);

– să recite, în ordine inversă, lista regilor goţi (s-a încurcat de două ori la Gesalic, fiindcă Jon vorbea întruna);

– să traseze drumul cel mai scurt dintre casa ei şi parcul Retiro fără să treacă pe străzi al căror nume începe cu o vocală (unsprezece minute în plus dacă este trafic).

Nimic nu a ajutat-o prea mult. Inima îi bate tare, respiraţia îi este întretăiată. Acum, că Jon nu mai este lângă ea, o cuprinde panica. Sau poate – mai degrabă – ea lasă panica să intre când nu există nimeni care să o judece.

După tot acest timp în care a fugit de ceea ce este, de ceea ce poate face, realitatea a prins-o din urmă. Antonia are centura neagră la a se minţi singură, dar chiar şi ea este în stare să admită că îşi doreşte la fel de mult pe cât se teme să coboare din maşină şi să reintre în vechiul joc.

Chiar dacă nu e o idee bună.

Chiar dacă a jurat că nu se mai întoarce, după tot răul provocat bărbatului pe care îl iubeşte.

Chiar dacă greutatea de plumb din capul pieptului o îndeamnă să treacă pe locul şoferului, să pornească maşina, să calce acceleraţia până la podea şi să iasă din acea colivie de aur. Păr dat pe spate, scârţâit de roţi.

Chiar dacă ar dezamăgi-o pe bunica Scott.

Atunci priveşte pe geam şi contemplă cu o oarecare surpriză suprafaţa lacului artificial.

Mångata.

În suedeză, reflexia lunii ca un drum pe apă.

Antonia avea – *are, are, are,* îşi repetă sieşi, atât de tare, încât aproape că o auzim – un joc cu Marcos. Să caute cuvinte imposibile, cuvinte care să reflecte sentimente frumoase şi intraductibile, unele care să aibă nevoie de un paragraf întreg în spaniolă. Când unul din ei găsea un cuvânt, i-l oferea celuilalt ca pe o comoară. Şi tocmai acum – pală de vânt şi deschizătură de nori la mijloc – unul dintre preferatele ei i s-a materializat în faţa ochilor, o linie aurită, tremurândă şi imperfectă.

Mångata.

Un semn al Universului, ca oricare altul, care înseamnă ceea ce Antonia vrea să însemne. Fiindcă de-asta ne trimite Universul semne, ca să facem cu ele ce ne convine.

Greutatea din piept slăbeşte, respiraţia i se potoleşte. Maimuţele din capul ei ţipă puţin mai încet. Asta este partea frumoasă a certitudinilor, chiar dacă sunt trecătoare. Ne hrănesc cu o oarecare uşurare.

Antonia expiră aerul pe care îl ţinuse în piept şi deschide portiera.

— 8 —
O scenă

Drumul care urcă spre casă este luminat de spoturi incrustate în dale enorme din piatră de calcar. Pe măsură ce se apropie, Jon devine conştient de dimensiunea enormă a vilei şi nu are nicio îndoială că, atunci când Antonia spusese că unele dintre proprietăţile de la Moşie costau mai mult de douăzeci de milioane de euro, se referea la una ca asta. Toate luminile sunt aprinse, atât cele care dau o scânteiere aurie faţadei albe, cât şi cele din încăperi. Piscina, parţial vizibilă de la intrarea principală, măsoară cel puţin zece metri. Partea exterioară, cea care se întinde deasupra lacului artificial, este construită dintr-o sticlă groasă. Jon intuieşte că, privite ziua din casă, cele două mase de apă dau iluzia că sunt una şi aceeaşi.

— Să mergem prin spate, indică Mentor.

El şi Antonia nu s-au salutat. Ea s-a limitat să pornească în urma lui.

O potecă din acelaşi tip de piatră precum cea folosită pentru drum şi pentru faţadă înconjoară casa până la piscină. După colţ, le apare în faţă o sală de mese în aer liber, scaune pe comandă sub pergola din oţel negru. Podeaua din lemn face legătura dintre zona piscinei şi sala de mese şi ajunge până la gigantica uşă din sticlă a salonului, care este deschisă. Interiorul rămâne ascuns privirii de nişte perdele drapate dense.

O femeie înaltă, îmbrăcată în clasica salopetă din plastic a serviciului criminalistic, aşteaptă pe unul dintre scaunele din sala de mese, cu o ţigară într-o mână şi cu mobilul în cealaltă.

— Asta o să vă omoare, doamnă doctor, salută Mentor.

Femeia murmură ceva neinteligibil, fără a-şi ridica privirea din telefon, şi trage din nou din ţigară.

Mentor plescăie din limbă dezaprobator şi se întoarce către Antonia, care îl priveşte aşteptând, mutându-şi greutatea corpului de pe un picior pe altul, ca un alergător la linia de start. Mentor se înclină puţin către ea, până când buzele lui aproape că îi ating urechea dreaptă, şi o întreabă:

— Care este sunetul unei mâini care aplaudă singură?

Antonia nu răspunde, doar face un pas în salonul luminat.

Ce naiba a fost asta? se gândeşte Jon.

Dă să o urmeze, dar Mentor îi pune o mână în piept.

— Încă ceva. Înainte de a intra, vreau să vă previn că ceea ce veţi vedea, această anchetă, simpla mea existenţă sau cea a doamnei Scott sunt strict confidenţiale. Veţi vedea şi veţi auzi lucruri care vi se vor părea ciudate, cu care nu veţi fi de acord. Veţi fi un soldat bun?

— Nu mi-a plăcut niciodată să fiu ţinut în lesă, răspunde Jon, încercând să avanseze.

Mentor e puternic – mult mai puternic decât pare sub costumul lui extrem de scump –, dar nu poate concura cu imensitatea fizică a lui Jon şi coboară braţul cu reticenţă. Încreţitura pe care o lasă pe pieptul inspectorului Gutiérrez îi sporeşte acestuia încă puţin dorinţa considerabilă de a-i trage una, pe care Jon o acumulează de două zile.

— Nu mă obligaţi să vă oblig, insistă Mentor. Nici nu vă cer prea mult. Doar să vă ţineţi gura şi să jucaţi.

Cei doi bărbaţi îşi măsoară din nou forţele, de data asta din priviri. Balanţa se înclină către partea adversă. Jon trebuie să înghită în sec şi să-şi reprime furia. O să vină momentul în care o să explodeze, dar nu este ăsta.

— Să ne jucăm puţin, spune din gură, dar ochii lui oferă o promisiune complet diferită.

Mentor îşi stăpâneşte brusc văpaia şi se dă la o parte.

Afară, noaptea este călduţă. În interior este foarte frig. *Cineva a comutat termostatul pe modul Congelator,* observă Jon când trage perdelele.

Când intră în salon, două lucruri pe care credea că le cunoaşte se clatină puţin.

În primul rând, credea că ştie, chiar dacă de la distanţă, cum arată luxul. Mama lui e învăţătoare, una cu vocaţie şi cu un salariu cât să se descurce la început cu nimicul pe care li-l dădea tatăl lui când a plecat cu alta. Dar *amatxo* avea prieteni care primeau musafiri din când în când, câţiva în Bilbao, alţi câţiva în Álava. Două nume de familie, terenuri, maşini. Jambon tăiat subţire pentru gustare, Vega Sicilia[10] în cele mai multe seri, câte o vânătoare duminica le consumau cele trei părţi din avere. După ce îi vizitai, te duceai în apartamentul tău de pe malul celălalt al Nervionului şi adormeai crezând că ai atins cerul.

Şi mulţi ani mai târziu, intri în acel salon şi îţi dai seama că nu ştiai nici măcar ce culoare are cerul.

Spaţiul este incomensurabil, deşi arhitectul îşi dăduse silinţa încercând să-l adapteze la o scară umană. Înălţime dublă, cu deschidere la etaj, plafon din sticlă, ferestre de patru metri. Într-o parte, sala de mese, cu şemineu, iar în spate, peretele care separa încăperea de holul de la intrare, cu iaz şi tot tacâmul. Tablouri atârnate cu gust. Jon recunoaşte unul de Rothko şi două de Miró. Mai încearcă să recunoască unul, numele îi stă pe limbă, precis e olandez. Până la urmă renunţă, limitându-se la a face un calcul aproximativ: picturile din salon valorează de zece ori cât casa.

Nicio persoană care trăieşte aici nu poate avea cel mai mic contact cu realitatea, nici cea mai vagă idee ce înseamnă să fii om. Gândul îi invadează mintea şi-l părăseşte la fel de rapid cum a venit, lăsând în urmă o uşoară descumpănire.

În celălalt capăt al salonului se află livingul. Acolo este un televizor de optzeci de inchi, atât de fin încât pare pictat pe perete. Canapele din piele

tare şi netedă, iar în colţ, ceea ce îi clatină pentru a doua oară convingerile lui Jon.

Poliţiştii seamănă întru câtva cu câinii: un an se aşterne în suflet cât şapte.

În mai bine de douăzeci de ani, Jon a văzut moarte cât cuprinde. Un drogat sfârtecat pe o străduţă, un puşti care a sărit de pe podul Miraflores, doi bătrâni ciopârţiţi de vecinii adolescenţi. Când ai văzut atâtea, îţi dai seama că toate finalurile sunt identice. Bătăile inimii se sting, zgomot de cioburi, iar la final, singurătatea. Te căleşti, crezi că nimic nu mai poate să te surprindă sau să te afecteze.

Şi atunci te uiţi la adolescentul mort pe canapea şi îţi înţelegi greşeala imensă.

— Dumnezeule mare! exclamă Jon.

Nu are mai mult de şaptesprezece sau optsprezece ani. Este îmbrăcat în cămaşă şi pantaloni albi, care abia se disting de pielea canapelei şi de propria piele, care la vremea ei a fost arămie, iar acum este lividă, aproape transparentă. Orice urmă de viaţă a abandonat trupul, imposibil de slab, şi totuşi rămâne aşezat, foarte drept, cu un picior încrucişat peste celălalt, cu mâna dreaptă pe genunchi, iar cu stânga ţinând un pahar plin ochi cu un lichid vâscos şi negricios. Nu are nici pantofi, nici şosete, iar picioarele goale au o nuanţă albăstrie, la fel ca buzele. Ochii sunt deschişi, iar sclerotica are o culoare gălbuie.

Gura deschisă într-o parodie de zâmbet este cea mai obscenă dintre toate. Un firicel de sânge închegat îi alunecă de pe buza de jos şi se strânge în gropiţa din barbă.

Jon îşi stăpâneşte un icnet instinctiv, nemilos, care îi cere să evacueze o cină pe care nu a luat-o. Strânge pumnii cu un amestec de furie şi de compasiune, ca să-şi păstreze conţinutul stomacului în interior şi profesionalismul în exterior.

Când reuşeşte să se calmeze, îşi întoarce privirea spre Antonia, care, pe vine în faţa cadavrului,

studiază chipul victimei, cu feţele atât de apropiate încât par pe punctul de a se săruta.

— Scott! strigă Mentor cu delicateţe. Spune-ne ce vezi.

Jon nu l-a auzit intrând, dar misteriosul personaj se află la doar câţiva paşi în spatele lui. Vocea lui are un efect dublu: îl calmează pe Jon şi o readuce pe Antonia în lumea reală. Sau, cel puţin, o face să comunice cu ei, de oriunde s-ar afla.

— Nu sunt semne de violenţă, spune atât de încet, încât Jon trebuie să se apropie ca să o audă. Fără răni superficiale sau semne de apărare pe mâini sau pe braţe.

Se opreşte din nou, ca şi cum ar costa-o un efort fizic să vorbească în continuare.

— Cauza morţii, o ghidează Mentor.

Antonia scoate din poşetă o pereche de mănuşi de nitril, le pune, apoi apasă pe degetul mare al cadavrului.

— Şoc hipovolemic sau hipoxemie ori ambele. Probabil că rinichii i-au cedat în acelaşi moment în care inima n-a mai avut ce să pompeze în restul corpului. O moarte lentă şi dureroasă. Cianoza este sporadică, se observă doar la buze şi la degetele de la picioare. Probabil că a fost sedat şi întins, altfel ar fi fost prezentă şi la mâini. Durerea de cap şi greaţa l-ar fi făcut să se încovoaie şi să se contorsioneze. Ar avea pe piele urme de la propriile degete.

— Pe limba noastră? întreabă Jon.

— A murit secătuit de sânge, spune cineva în spatele lui Jon.

— 9 —
Un fiu

— V-o prezint pe doctoriţa Aguado, medicul nostru legist. De ieri după-amiază lucrează la locul crimei, spune Mentor.

Femeia care aştepta afară li s-a alăturat, deşi acum şi-a scos gluga din plastic a salopetei şi îşi lasă la vedere părul, lung şi blond, prins într-o coadă. Să tot aibă vreo patruzeci de ani. Gene lungi, machiaj discret, cercel în nas, zâmbet obosit pe buze, o moleşeală năzdrăvană în privire. Nu-i întinde mâna, iar Jon îi este recunoscător în sinea lui. Mâinile legiştilor îi dau fiori.

— Secat de sânge? Cum, de la un cuţit, de la un glonţ?

— Criminalul i-a introdus o canulă în carotidă şi l-a golit, răspunde doctoriţa.

— A făcut-o foarte încet, adaugă Antonia, mai mult pentru ea decât pentru ei. Nu s-a grăbit.

Slăbiciunea extremă a cadavrului capătă sens. Corpul omenesc are între patru şi cinci litri de sânge. Fără acel lichid, rezultatul era carcasa goală pe care o aveau în faţă. Un val de compasiune îl inundă pe Jon Gutiérrez când îşi imaginează ultimele clipe ale băiatului.

— Aţi spus că nu există leziuni defensive. Cum a reuşit să imobilizeze victima? întreabă.

— Am prelevat mostre de mucoasă şi există urme de benzodiazepine. E tot ce pot să vă spun fără autopsie.

— Am mai discutat despre asta, Aguado. Nu avem permisiunea familiei, aşa că nu insista, o anunţă Mentor.

Jon nu pricepe nimic. Când au vorbit la telefon, pe scările de la Antonia de acasă, Mentor îi spusese că avusese loc o crimă imposibilă, că asasinul intrase într-un loc care dispunea de măsuri extreme de siguranţă şi că a plecat fără să lase vreo urmă. Ce nu se aştepta Jon să găsească era acel nonsens.

Decizia cu privire la autopsie în urma unei crime violente nu îi revine familiei, ci judecătorului de instrucţie. Care, apropo, lipseşte cu desăvârşire. Totul la acea scenă a crimei, la acea anchetă este greşit. Nu se urmează niciun protocol şi nu se respectă Codul de procedură penală şi nici normele uzuale. Un singur expert legist? Fără echipe de sprijin, fără inspectori, excluzându-l pe el, desigur? Ce poate determina…?

Jon se întrerupe. Normal, nu-şi pune o întrebare importantă.

— Cine este victima?

Doctoriţa Aguado iese câteva clipe şi se întoarce cu un dosar. Înăuntru se află o fotografie a unui băiat înalt şi slab, cu părul ondulat şi ochii trişti. E pe plajă, pozând fără chef, aşa cum se cuvine la vârsta şi la statutul lui. Nemuritor, invulnerabil, fără nicio grijă pe lume. Fotografia trebuie să fi fost făcută chiar în vara aceea, deduce Jon. Doamne, cât urăşte fotografiile făcute *înainte!* Urăşte să facă legătura dintre fiinţa umană intactă pe care o înfăţişează, neştiutoare în faţa destinului care se îndreaptă spre ea cu fălcile deschise, şi stârvul care rămâne.

Băiatul ţine de mână o fetiţă de vreo opt-nouă ani, care are în braţe o minge din plastic şi zâmbeşte ştirb către aparat.

Acolo este o fetiţă care nu se va mai juca niciodată cu fratele ei, se gândeşte Jon. *Mă întreb cum îi vor spune. Asta e mereu partea cea mai grea. Să priveşti un om în ochi şi să-i spui că lumea lui s-a făcut ţăndări. Că nu mai poate fi reparată, fiindcă cineva a luat câteva bucăţi.*

La baza fotografiei, Aguado a scris numele victimei. Jon îl citeşte cu voce tare, oprindu-se la numele de familie. Sonor. Inconfundabil.

— Staţi puţin. Álvaro Trueba. Băiatul este…

— Da. E fiul. Unul dintre ei, îl întrerupe Mentor. Aveţi cont la banca mamei lui, domnule inspector?

Jon inspiră adânc. I se învârte capul când intuieşte în ce s-a băgat.

— În Bilbao, suntem mai mult cu BBVA sau cu BBK, ne vedem interesul.

— M-aţi încuiat, răspunde Mentor cu vocea înmuiată în sarcasm.

Brusc, Jon se prinde de ce aerul condiţionat din casă este dat la maximum. Înăuntru trebuie să fie cel mult treisprezece sau paisprezece grade.

— Nimic din toate astea nu se întâmplă de fapt, nu? De-asta stăm aici ca într-un frigider nenorocit. Pentru ca trupul acestui copil să rămână intact cât mai mult posibil. După ce o să terminaţi cu el, cineva o să-l dea familiei pe şest. Vor spune că băiatul s-a înecat în piscină sau ceva de genul ăsta şi vor face o înmormântare fără scandal şi fără presă.

— Şi cu sicriul deschis. O să fiţi uimit de ce este în stare o persoană care îmbălsămează morţi, dacă este motivată.

Jon face un semn împrejur, către salonul imens şi tablourile de milioane.

— Toţi banii ăştia, toată puterea asta cumpără multă motivaţie, nu? Cu asta vă ocupaţi dumneavoastră, cu maşinile scumpe, secretele şi frazele dumneavoastră cinice? Să acoperiţi rahatul bogătaşilor?

Mentor se întoarce spre el, cu buzele strânse şi o furtună plutind în privirea tulbure.

— Asta credeţi că se întâmplă?

— Habar n-am ce se petrece, v-aţi ocupat dumneavoastră de asta. Ce văd şi ce cred eu este că vă doare în cot de băiatul mort pe canapea. Sunteţi prea ocupaţi să serviţi… Jon ezită o clipă, dar nu poate evita clişeul… alte interese.

— Şi îmi spuneţi dumneavoastră ce este bine? Poliţaiul grăsan de mâna a doua?

— Măcar eu nu sunt lacheul nimănui.

Mentor se uită amuzat la Jon, aşa cum priveşte cineva la zoo un animal care tocmai a făcut un giumbuşluc.

— Vă cer scuze, domnule inspector. Munca mea nu e simplă şi nu-mi iese întotdeauna ceea ce-mi propun.

Jon nu dă crezare scuzelor. De fapt, nu-l crede deloc. Dar, cum cealaltă variantă ar fi să-l pocnească, alege să se prefacă.

— Toţi suntem obosiţi, spune Jon. Iar situaţia nu ajută.

— Şi e mai rău pentru dumneavoastră, care lucraţi în beznă. Mentor arată spre Antonia, care abia s-a mişcat de când a intrat, şi schimbă priviri dubioase cu doctoriţa Aguado. Să le dăm spaţiu, domnule inspector. Dacă veniţi cu mine afară, vă spun adevărul.

— 10 —
Un pahar

Străină de tentativa de ceartă care a avut loc în spatele ei, fără să ştie că Jon şi Mentor au ieşit din casă, Antonia Scott se lasă condusă de antrenament, absoarbe fiecare detaliu de la locul crimei. Privirea ei trece de la un element la altul într-o buclă neîncetată, în care opririle sunt:

— Cămaşa albă, încheiată până sus.

— Poziţia nefirească a cadavrului.

— Absenţa totală a sângelui pe podeaua din stejar, pe canapea, pe covorul ţesut de mână în India.

Ochii,
mânapegenunchicealaltăţinepaharulnuestepreamult
.

— Mă sufoc, spune cu vocea răguşită.

Stă tot pe vine, cu ochii închişi, încercând să nu se lase copleşită de informaţii, să n-o devoreze. Încearcă să vizualizeze din nou *Mångata,* dar este prea departe, de partea cealaltă a unui zid din cărămizi, compus

[cămaşă, cadavru, paharul pe braţul canapelei]

din imagini.

Credea că poate singură.

Dar.

Nu poate, singură nu. Detaliile o iau cu asalt, îşi impun propriile condiţii covârşitoare.

În cele din urmă, se dă bătută.

Doar de data asta. Va fi ultima.

Întinde mâna. Aproape implorând.

Doctoriţa Aguado se apropie din spate. Are în mână un mic recipient din metal, din care extrage o capsulă roşie, pe care o aşază în palma Antoniei.

— Vreţi puţină apă?

Antonia nici măcar nu răspunde, doar închide pumnul şi bagă pastila în gură. Rupe gelatina cu incisivii, eliberând mult-doritul praf amar, pe care îl primeşte sub limbă, lăsând mucoasa să absoarbă cocktailul chimic şi să-l ducă în torentul sangvin cu viteză maximă.

Numără până la zece, sărind peste o respiraţie între numere, coborând de fiecare dată câte o treaptă spre locul în care trebuie să fie.

Dintr-odată, lumea încetineşte, devine mai mică. Electricitatea care îi furnică mâinile, pieptul şi faţa se dizolvă.

— Mulţumesc, reuşeşte să spună. Doctoriţei, capsulei, universului în general. Mulţumesc.

— Deci dumneavoastră sunteţi, spune Aguado. Îmi doream să vă cunosc. Am citit mult despre munca dumneavoastră. Ce aţi făcut în Valencia…

— Eu sunt, o întrerupe Antonia.

Şi este adevărat. Este ea, din nou.

— Iar dumneavoastră sunteţi noul medic legist.

— Robredo a plecat anul trecut, sătul să aştepte să se întoarcă. O slujbă în Murcia. Mă întreb cine ar vrea să plece în Murcia, spune Aguado întinzându-i Antoniei dosarul, când are şansa să lucreze cu dumneavoastră.

O persoană isteaţă, se gândeşte Antonia. Refuză dosarul cu un gest. Încă nu este pregătită. Trebuie mai întâi să vadă totul cu ochii ei.

— Nicio picătură de sânge la locul crimei, spune. Dacă nu luăm în calcul paharul, desigur.

Lichidul gros a început deja să se întărească pe pereţii paharului de Bohemia pe care băiatul îl ţine în mână. Când asasinul a pus sângele în el, probabil voia să pară vin turnat până la buza paharului.

— E al victimei?

— Am făcut testul cu bromocresol. Deocamdată, pot să vă spun doar că sângele din pahar şi cel al victimei au aceeaşi grupă, B pozitiv. O să aflăm mai multe când vom avea confirmarea ADN-ului.

Deci în cinci zile. Până atunci, eu n-o să mai fiu aici.

— Ce este substanţa din păr? întreabă Antonia, care s-a ridicat ca să-l examineze mai îndeaproape.

Capul băiatului străluceşte sub becuri. Are părul ondulat pieptănat pe spate şi, la prima vedere, pare gel, dar are un aspect prea unsuros, dens. O picătură minusculă coboară pe tâmplă.

— Ulei de măsline în proporţie de nouăzeci şi nouă la sută, citeşte doctoriţa. Scorţişoară şi încă un compus pe care nu l-am identificat deocamdată. Am venit cu laboratorul mobil, e parcat în spate, dar nu am destule instrumente aici.

Laboratorul mobil era o furgonetă plină ochi cu instrumente de expertiză medico-legală. Pe dinafară, părea un Mercedes Sprinter negru, fără ferestre, banal, înăuntru, parcă vizitai o navă spaţială, plină de eprubete, produse chimice şi calculatoare. Dar avea limitele sale.

— Aţi trimis probe la sediu?

— Vom afla ceva în câteva ore, spune Aguado.

Pe Antonia o frustrează să fie nevoită să aştepte o piesă din puzzle. Toată scena pe care ele o privesc a fost creată până la cel mai mic detaliu cu un scop şi cel mai important este să afle care e acela. Face un gest către pahar.

— V-aţi uitat în bucătărie?

— Este un loc gol în bufet. Marca şi modelul se potrivesc.

Asasinul s-a folosit de elementele din casă pentru a transmite un mesaj. Doar uleiul l-a adus el.

Vin şi ulei. Antonia a mai citit ceva asemănător. Sau a auzit. Amintirea vine brusc. Ea, mică fiind. Şapte ani, două luni şi opt zile. În Bazilica Fecioarei Milostive. Toţi îmbrăcaţi în negru. Mirosul de crizanteme, florile preferate ale mamei ei.

— E un psalm, spune Antonia, arătând spre cadavru. Psalmul 23. Nu-mi amintesc versetul.

Doctoriţa Aguado o priveşte surprinsă.

— Credeam că vă amintiţi tot ce citiţi.

Dar nu am citit. Am auzit asta la o înmormântare, în urmă cu trei decenii. Din ziua aceea, n-a prea mai avut rost să citesc Biblia.

— Nu întotdeauna, spune Antonia.

— Cred că ştiu. „Tu îmi întinzi masa în faţa potrivnicilor mei, îmi ungi capul cu untdelemn şi paharul meu este plin de dă peste el”[11], recită Aguado. La asta vă refereaţi?

Antonia scoate un mormăit ambiguu. Paharul plin ochi cu sânge, capul uns cu ulei. Prea mare coincidenţă. Iar ea nu crede în coincidenţe.

— Acum sunt pregătită pentru dosarul dumneavoastră, doamnă doctor Aguado.

Antoniei îi ia cincisprezece minute să citească cele o sută de pagini de date, scheme şi informaţii pe care i le-a pregătit medicul legist. Este o muncă extraordinară, mult mai meticuloasă şi incisivă decât a predecesorului său. Antonia ezită să o felicite, fiindcă ar trebui să se arate cât mai distantă cu putinţă faţă de cei din echipă (Regula numărul 1i din Regulament) şi să nu empatizeze cu ei (Regula numărul 3), pentru ca relaţia să fie cât mai unidirecţională cu putinţă (Regula numărul 17). Pe vremuri, ţinea cont de regulament.

Acum nu.

— Felicitări pentru raport, doamnă doctor. Mă bucur că Robredo a plecat în Murcia, avem de câştigat de pe urma schimbării.

Aguado se întoarce – târziu – pentru ca Antonia să nu-i vadă roşeaţa din obraji.

La rândul ei, Antonia îşi îndreaptă din nou atenţia asupra paginilor. Cel mai rău e când găseşte fotografia băiatului pe plajă. Antonia ştie că nu trebuie să privească victimele ca pe nişte fiinţe. Întregul său antrenament a determinat-o să construiască o barieră care le transformă în fapte, în părţi ale unor hieroglife, care încep cu o imagine şi se termină cu un rezultat. Înainte putea să facă asta, deşi cu mari eforturi.

Acum nu.

Totul s-a schimbat după cele întâmplate cu Marcos. După ceea ce i-am făcut. După ceea ce am făcut relaţiei noastre.

Se surprinde făcându-i o promisiune băiatului din fotografie. O promisiune pe care nu o poate îndeplini, fiindcă se bate cap în cap cu promisiunea pe care i-a făcut-o lui Marcos. Pe care şi-a făcut-o ei înseşi. Ceea ce, în schimb, este contrariul a ceea ce aşteaptă bunica Scott de la ea.

O să-l prind pe cel care ţi-a făcut asta, îi spune băiatului din fotografie.

Pe măsură ce cuvintele i se formează în minte, se căieşte. Nici nu are cum să le retragă. Asta e partea proastă a promisiunilor făcute morţilor.

Este mai greu să le ceri iertare când îi dezamăgeşti.

— 11 —
O explicaţie

Mentor merge până la sala de mese din exterior şi se aşază pe unul dintre scaune. Le Corbusier sau ceva similar. Scump şi incomod, concluzionează Jon, când face şi el acelaşi lucru şi constată că speteaza nu a fost creată pentru cineva de dimensiunile lui, doar dacă nu s-au gândit cumva la tortură.

Pe masă, a rămas uitat pachetul de Marlboro Light al doctoriţei Aguado. În fotografia descurajatoare de rigoare de pe pachet se vede sicriul unui copil.

Coincidenţa macabră îi strânge inima lui Jon, care îşi fereşte privirea.

Cu mai puţine scrupule, Mentor întinde mâna către pachetul de ţigări, îi oferă una inspectorului, care refuză clătinând din cap. Mentor îşi aprinde una, trage trei fumuri, tuşeşte îndrăcit, o stinge pe suprafaţa din sticlă, îmbibată de apă de la aspersoare.

— Nu vă faceţi griji că aţi putea contamina locul faptei?

— Măcar de-ar fi ceva de contaminat. Aguado munceşte de douăzeci şi şase de ore neîntrerupt, a verificat toată casa şi a luat amprente.

Jon fluieră admirativ. Trebuia izolat şi delimitat fiecare metru pătrat cu o grilă, să se facă fotografii, să se caute anomalii. Într-o casă atât de mare, asta era o muncă pentru patru sau cinci persoane.

— O adevărată fiară.

— Doctoriţa Aguado este cea mai bună din Spania. Din fericire pentru mine şi din nefericire pentru ea, trebuie să lucreze cu mine.

— Vreun rezultat?

— Vom afla când le vom avea pe cele ale familiei şi ale membrilor personalului, ca să le excludem. Nu mă aştept la nimic. Sunt fire de păr şi fibre, dar

Dumnezeu ştie. Ştiţi că nu folosesc niciodată la nimic. De-ar fi ca la televizor…

Jon ştie foarte bine. Serialele de televiziune au creat o imagine atât de distorsionată a muncii criminaliştilor, încât uneori chiar şi poliţiştii cad în aceeaşi capcană ca şi publicul, cred în miracole.

Mentor striveşte din nou ţigara deja stinsă pe masă şi împinge pachetul de ţigări mai încolo.

— M-am lăsat în urmă cu câteva luni. Uneori îmi reamintesc de ce.

— E mai uşor să nu-ţi faci prea mult rău făcându-ţi puţin rău.

— Exact. De ce v-aţi făcut poliţist, domnule inspector Gutiérrez?

Jon se strâmbă.

— Am ieşit ca să vorbiţi dumneavoastră.

— Faceţi-mi hatârul ăsta, domnule inspector.

Pauză. Jon nu ştie ce răspuns să-i dea. Pe cel oficial, pe cel pe care îl dă prietenilor, pe cel pe care şi-l dă lui însuşi sau pe cel real. Fie din cauza orei, fie din cauza emoţiilor, până la urmă alege ultima variantă.

— Ca să nu fiu agresat, recunoaşte.

Acum e rândul lui Mentor să se arate surprins în faţa sincerităţii.

— Ia te uită…

— Ştiu, ştiu. „Un bărbat masiv şi puternic ca dumneavoastră…” şi toate rahaturile astea. Nu mă frecaţi la icre cu psihanaliza. Tata ne-a abandonat, îmi plac mătărângile, locuiesc cu mama. Ştiu toate glumele şi explicaţiile ieftine. Ideea e… că mi-e teamă. Întotdeauna mi-a fost teamă.

— Teamă de ce?

— De orice. De atentate, când eram adolescent. Că o să fiu înjunghiat când mă întorc de la şcoală. De accidente, că o să iau SIDA sau mai ştiu eu ce. Să fii poliţist ajută. Să fii aproape de toate astea, să vezi nenorocirile altora. Îţi oferă un fel de scut magic. Ca şi cum n-ar avea de-a face cu tine.

— Puţin rău ca să nu-ţi faci mult rău, spune Mentor.

— Exact.

— Dar astăzi nu a fost aşa, nu?

Jon nu răspunde. Nu obişnuieşte să dea răspunsuri evidente.

Cei doi bărbaţi se adâncesc în tăcere o vreme, recuperându-şi poziţiile. Mentor se ridică puţin în scaun şi încearcă să recupereze cu vârfurile degetelor pachetul de ţigări pe care îl îndepărtase de el cu mult zel. Flacăra brichetei îi răpeşte pentru câteva clipe chipul din întunericul nopţii. Din ţigara asta nu trage trei fumuri grăbite, ci savurează fumul, inhalându-l pe îndelete.

— Ideea a apărut în urmă cu cinci ani, la Bruxelles. La Institutul Fischer. Aţi auzit de el?

— N-am avut plăcerea.

— E un *think tank*[12] al Uniunii Europene.

— Ce este un *think tank* ştiu: o adunătură de zevzeci bogaţi din mediul universitar, care cred că ştiu mai bine decât oricine ce e convenabil pentru ceilalţi.

Mentor râde ca pentru sine, ridică braţele.

— Vinovat. Ideea e că noi, zevzecii, o mai nimerim uneori. S-a făcut un studiu în urmă cu câţiva ani. Vă amintiţi de atentatul din 2012 de la aeroportul din Tenerife?

Jon încuviinţează. Cum ar putea să uite? Camerele de supraveghere cele mai apropiate surprinseseră bomba explodând, înainte de a deveni totul negru. Celelalte camere au depănat o poveste la fel de teribilă: oameni alergând îngroziţi pe terminal, trântindu-se la pământ, în drumul lor călcându-i în picioare pe cei mai lenţi.

— Studiul a analizat datele disponibile de la diferitele departamente ale poliţiei înainte de atentat. Poliţia locală, poliţia autonomă din Canare, Garda Civilă, Poliţia Naţională. Toţi aveau piese din puzzle. Niciunul nu i-a informat pe ceilalţi.

— Poveste veche, confirmă Jon.

O ştie prea bine, el, care este angajat la poliţia naţională din Bilbao şi trebuie să aibă de-a face

aproape zilnic cu Ertzaintza[13]. Relaţia dintre departamentele poliţiei e amară ca o duminică de pensionar. Invidii, diferenţe salariale. Resentimente de ani întregi. În cele din urmă, oamenii sunt afectaţi.

— În Tenerife s-a întâmplat la fel ca la Torino în 2015 şi în Barcelona, pe Las Ramblas, în 2017, deşi cu mult timp după aceea. Studiul a fost făcut de nişte nemţi. Le au şi ei pe ale lor. Optsprezece departamente de poliţie.

— Al dracului haos.

— Studiul nu s-a limitat la terorism, a luat în calcul şi alte cazuri importante. Criminali în serie atipici, precum Remedios Sánchez. Zece atacuri în douăzeci şi patru de zile, trei bătrâne moarte. Sau Kovacs, clovnul din Düsseldorf.

— Lebede negre. Imprevizibile.

O expresie de uluire apare pe chipul lui Mentor când Jon spune asta. O lebădă neagră este, potrivit unei teorii recente, un eveniment teribil, de mare impact, pe care nici ştiinţa, nici istoria nu l-ar fi putut anticipa şi care poate fi evaluat doar ulterior. Precum 11-S, criza imobiliară din 2008 sau revenirea borsetelor la modă.

— Nu mă aşteptam să-l citiţi pe Taleb, domnule inspector, spune Mentor, care îl priveşte pe Jon ca şi cum l-ar vedea pentru prima dată.

— Să nu mă subestimaţi niciodată, răspunde Jon, care nici mort n-ar recunoaşte că a aflat despre concept răsfoind o revistă zdrenţuită în cabinetul dentistului.

— Promit să nu fac asta. Concluzia studiului a fost că în Europa am creat o lume nouă. Fără frontiere, fără vămi. Cinci milioane de kilometri pătraţi în care cei răi se pot mişca după bunul lor plac. Şi sute de organisme poliţieneşti care concurează între ele. Atunci a apărut proiectul Regina Roşie.

— Ca în povestea lui Alice? Să li se taie capul?

— De acolo vine numele. E o veche teorie evoluţionistă. Vă amintiţi pasajul din carte în care Alice şi Regina tot aleargă şi nu se mişcă de pe loc?

Jon face un gest vag cu mâna. Asta e partea proastă când vrei să pari mai deştept decât eşti, farsa nu ţine prea mult.

— Regina Roşie îi spune lui Alice că, în ţara ei, trebuie să alergi doar ca să rămâi pe loc, continuă Mentor. Aplicând teoria la evoluţie, este nevoie de o adaptare continuă pentru a rămâne la nivelul agresorilor.

— Dar noi facem deja asta, se apără Jon.

— Cum? Mai mulţi poliţişti? Mai multe calculatoare? Mai multe arme? Sau vă referiţi la cursul pe care l-aţi făcut anul trecut la comisariat, despre criminalitatea informatică?

— Nu ştiu. Tot cursul am jucat Angry Birds.

— În final, avantajul e de partea infractorilor, fiindcă se mişcă mai repede, invizibili, fără să se prindă nimeni.

Jon îşi întoarce privirea către casă.

— Cred că încep să înţeleg.

— Proiectul a început ca un experiment. O divizie centrală şi o unitate specială în fiecare ţară a Uniunii Europene. Cu obiective foarte *speciale.* Obiective care rămân ascunse opiniei publice.

— Daţi-mi un exemplu.

— Criminali în serie. Criminali violenţi, extrem de alunecoşi. Pedofili. Terorişti.

— Scursuri solitare, încuviinţează Jon.

— La fel ca ei, unitatea noastră nu are obligaţii. Nici ierarhii. Nici rivalităţi interne. Nici birocraţie. Doar un agent de legătură, cu numele de cod Mentor.

— Ia te uită! Iar eu chiar credeam că e un nume real.

Celălalt zâmbeşte fără veselie.

— În subordinea sa, fiecare Mentor are o echipă de specialişti care sunt întotdeauna în afara cursului normal. Nici medalii, nici premii, nici promovări. Şi vârf de lance, pe terenul de joc, două persoane. Un

Scutier, spune indicând în direcţia lui Jon, şi o Regină Roşie.

— Rolul meu e clar: şofer dispensabil, cu legitimaţie şi pistol.

— Nu vă vindeţi aşa de ieftin. Este nevoie de un poliţist cu experienţă ca să protejeze şi să sfătuiască pionul principal.

— Dacă spuneţi dumneavoastră… Şi ea?

Mentor face o pauză şi îşi aprinde altă ţigară.

— Regina apare la locul crimei, priveşte şi pleacă. Unitatea noastră nu se ocupă niciodată în exclusivitate de caz, oricare ar fi acela. Se limitează la a lucra de pe margine, uitându-se peste umărul poliţiştilor *adevăraţi.*

— Cu excepţia acestui caz.

— Cu excepţia acestui caz, în care au apărut situaţii… speciale.

Jon râde ca pentru sine şi clatină din cap în faţa cinismului lui Mentor. Întotdeauna a fost inspectorul căruia îi place să spună lucrurilor pe nume. Mădular, acţiune armată, situaţie financiară precară. Şi cât de clar sună *penis, atentat* şi *sărac.*

— Cum aţi ajuns la ea?

— În fiecare ţară a început un proces de selecţie foarte îndelungat şi costisitor. Candidaţii trebuiau să aibă o serie de caracteristici foarte greu de găsit: puţine relaţii personale, libertate de mişcare, capacităţi enorme de gândire laterală. Nu prea conta dacă sunt înalţi sau scunzi, bărbaţi sau femei, graşi sau slabi. Nu-l căutam pe următorul James Bond. Căutam creiere deosebite. Care să poată privi ca nimeni altcineva.

Există o urmă de mândrie în vocea lui Mentor, care nu trece neobservată de către inspector.

— Dumneavoastră aţi găsit-o, nu?

— Spania era singura ţară fără Regină cu trei luni înainte de începerea proiectului, spune Mentor. Şi căutam deja neîncetat de un an. Am analizat mii de dosare şi am intervievat zeci de persoane. În cele din urmă, a apărut ea. Şi am ştiut.

Madrid, 14 iunie 2013

Bărbatul înalt şi slab îşi freacă ochii de atâta oboseală. Şi nici nu a început ziua de muncă.

Scenariul de săptămâna asta este o abordare nouă a problemei. Până atunci folosiseră o combinaţie de teste de personalitate şi teste de inteligenţă. Bărbatul înalt este specializat în psihologie cognitivă şi în analiză comportamentală. Dar până acum nu i-a fost de prea mare folos ca să identifice probe valide. Le-a încercat pe cele mai strălucite, concepute de CIA, FBI, MI6. Toate aveau un handicap la partea esenţială. Reflectau inteligenţa candidatului, dar nu şi capacitatea de improvizaţie a acestuia.

Pe cine încerc eu să păcălesc? Problema e materia primă.

Săptămâna asta încearcă ceva diferit. Testul a fost conceput de o entitate mult mai puţin sexy decât agenţiile de informaţii: o multinaţională din domeniul petrolier. Îl folosesc ca să evalueze reacţiile într-o situaţie de criză cu un final imposibil. Bărbatului înalt i s-a părut mai degrabă distractiv decât util când i l-a propus asistenta, dar ar fi o schimbare interesantă după atâtea probe repetitive şi zadarnice. Sau aşa credeau. După zeci de încercări, se dovedeşte la fel de ineficient ca precedentele.

— Măcar scăpăm fără să recităm lista de lucruri pe care le-ar lua subiectul pe nava spaţială.

— Testul NASA e foarte util, spune asistenta, sorbind din cafea.

Bărbatul înalt o priveşte cu coada ochiului, cu invidie. Îşi doreşte cu disperare să-i dea organismului cofeină, dar ştie că, dacă bea al treilea espresso cu lapte înainte de masă, o să fie toată după-amiaza într-o dispoziţie insuportabilă. Şi mai insuportabilă.

— Pentru Dumnezeu, până şi bunica ar şti că, dacă rămâne singură, ar trebui să aleagă oxigenul înaintea apei. Şi că nu trebuie să iei busola sau

pistolul. Sunt pierduţi în spaţiu! În fine, să începem. Cine e primul candidat de azi?

— Numărul 793. Douăzeci şi şase de ani. Inginer industrial.

— Să intre!

Asistenta apasă un buton de pe tastatura din faţa ei, iar uşa se deschide.

Se află la Facultatea de Psihologie a Universităţii Complutense. Cea mai bună soluţie pentru a masca acele testări, fără ca cineva să bănuiască ceva, este să le facă să pară cercetări studenţeşti. Iar locul este adecvat. O sală albă, fără ferestre, unde temperatura poate fi controlată, prevăzută cu un panou cu vedere unidirecţional. Sticlă de o parte, oglindă de cealaltă parte. O cabină de control şi nişte difuzoare.

Bărbatului înalt şi slab i-a plăcut locul când a început procesul de selecţie, cu aproape un an în urmă. De familie bună, schimbase oblăduirea casei părinteşti cu oblăduirea studiilor mai întâi, iar apoi a Institutului Fischer. Viaţa lui fusese mai degrabă plictisitoare. De aceea, când intrase în laborator avusese o senzaţie ciudată. Se simţea ca într-un film cu spioni. Sau ca în *Big Brother.*

— Mă simt ca într-un film cu spioni.

— Sau ca în *Big Brother,* nu? spusese asistenta.

Bărbatul înalt o plăcea. Era cumsecade. Floare matinală. Genul care ajunge la serviciu ca un trandafir după ce a alergat cinci kilometri şi care vede în orice partea pozitivă. Cu timpul, şi-a îmbunătăţit părerea despre ea. În unele zile aproape că nu-i vine s-o strângă de gât; nici pe ea, nici adunătura de nătărăi, tocilari şi ciudaţi care au trecut pe-acolo. Peste şapte sute.

În tot acest timp au trecut de preselecţie şase care puteau corespunde profilului. Dar, după a treia probă, au fost eliminaţi. N-a mai rămas niciunul dintre cei trecuţi de preselecţie. Ceea ce înseamnă că o iau de la capăt.

Nimic. Nu avem nimic. Şi toate celelalte ţări au început proiectul.

Ştia foarte bine că responsabilii de la Bruxelles mai aveau puţin şi îi dădeau un şut în fund. Şi nu-i convenea. Tot ce făcuse până atunci în viaţă fusese să stea în faţa unei cărţi. Să absoarbă ideile altora mai ales. Îi ieşea mai bine să repete decât să creeze. De aceea, când i se propusese să facă parte din proiectul Regina Roşie, sărise cu ochii închişi în această oportunitate. Acum avea parte de o bălăceală incredibilă în propriul eşec.

Numărul 793 a rezistat la probă aproape o jumătate de oră. Bineînţeles, s-a dat bătut la final, platforma petrolieră s-a scufundat şi au murit toţi. Aceea era partea complicată a probei. Orice-ar fi făcut, orice-ar fi răspuns, candidatul nu putea să câştige. Software-ul care genera întrebările continua să lanseze provocări sau probleme, până când candidatul se dădea bătut sau făcea o greşeală.

— N-a obţinut un punctaj rău, spuse asistenta.

Un licăr de speranţă…

— Ar fi fost selectat?

— Uuuuuf… aproape de zona verde, dar nu.

…care se stinge rapid. Bărbatul înalt se freacă din nou la ochi, implorând răbdare.

— Să intre 794.

Femeia e scundă. Cu un corp tonifiat. Nu pare cine ştie ce până când zâmbeşte spre oglindă, şi atunci pare frumoasă. *Nu o frumuseţe, să nu exagerăm totuşi.* Dar are ceva.

— Bună dimineaţa, spune bărbatul înalt, apăsând butonul interfonului, care face legătura dintre cabină şi sala de observaţie. O să vă spun o poveste. Toate răspunsurile pe care le veţi da vor fi luate în calcul la punctajul pe care îl veţi obţine la studiul nostru. Vă rugăm să vă străduiţi la maximum, bine?

Femeia nu răspunde.

— M-aţi auzit? Cred că are interfonul o problemă, spune bărbatul înalt, fără să-şi dea seama că nu a dat drumul butonului.

— Vă aud foarte bine. Mă străduiam la maximum, spune femeia.

Bărbatul înalt zâmbeşte şi, pentru prima dată din multele ocazii, îi vine s-o omoare pe acea Scott.

— Bine, să începem, spune, apucându-se să citească textul care apare pe ecran şi a cărui introducere, după o săptămână, aproape că o ştie pe dinafară. Sunteţi căpitanul unei platforme petroliere aflate în largul mării. E noapte şi vă bucuraţi de un somn liniştit. Brusc, asistentul dumneavoastră vă trezeşte în toiul nopţii. Luminile de urgenţă sunt aprinse, sună alarma. E o alertă de coliziune. Un petrolier se îndreaptă către dumneavoastră.

— Unde este situată platforma? întreabă femeia.

— În mijlocul mării, departe de orice ajutor.

— Am nevoie de coordonatele exacte.

— Coordonatele exacte sunt irelevante.

— Eu am nevoie de ele, insistă femeia.

— Un petrolier se îndreaptă către dumneavoastră. Are la bord trei sute de mii de tone de ţiţei. Care este prima dumneavoastră reacţie?

— Iau o hartă nautică şi stabilesc localizarea exactă a platformei mele.

Bărbatul înalt este descumpănit. Nimeni n-a mai dat până acum acest răspuns.

— Domnişoară, spune bărbatul înalt, încercând să nu lase exasperarea să i se observe în voce. Pot să întreb de ce insistaţi asupra unei informaţii atât de irelevante?

Antonia clipeşte de mai multe ori, ca şi cum întrebarea ar conţine şi răspunsul.

— Ca să găseşti orice soluţie, trebuie să ştii unde te afli, raportat la problemă.

Bărbatul înalt se întoarce către asistentă.

— Întreabă software-ul care este localizarea platformei.

— 83 de grade 44 de minute nord, 64 de grade 35 de minute vest, răspunde, după ce tastează puţin.

Bărbatul înalt repetă coordonatele prin interfon.

— Bun. Acum, că ştiţi coordonatele exacte, care este a doua reacţie? Vă reamintesc că timpul de reacţie este esenţial ca să salvaţi vieţile persoanelor aflate în subordinea dumneavoastră.

Femeia rămâne câteva secunde pe gânduri.

— Mă uit într-un calendar.

Bărbatul înalt scoate pe nas un fornăit de neîncredere. Atât de puternic, încât flutură hârtiile din faţa lui.

— Fiindcă, pe lângă loc, trebuie să aflăm şi momentul, nu? spune, fără să mai apese butonul interfonului.

Asistenta s-a apucat să tasteze din nou şi îi arată bărbatului înalt data de pe ecran.

— Conform calendarului, este 23 ianuarie 2013. Ce faceţi în continuare, domnişoară?

— Mă întorc în pat.

— Mă scuzaţi, cred că n-am înţeles bine.

— Mă întorc în pat, insistă femeia. Coordonatele pe care mi le-aţi dat pentru localizarea platformei sunt, după cum se vede de la o poştă, în mijlocul Oceanului Arctic. Având în vedere latitudinea şi data, marea e complet îngheţată, aşa că petrolierul nu ar putea să se apropie cu viteză. Am încheiat experimentul?

Confuz, bărbatul înalt opreşte interfonul şi se întoarce spre asistentă, care a terminat de introdus datele în program.

— A obţinut punctajul maxim, spune ea cu gura căscată. Conform celor care au creat testul, o singură persoană din şapte milioane ar da un asemenea răspuns.

— Cine dracului e femeia asta?

Asistenta caută printre hârtii.

— Candidata 794: Antonia Scott.

— Un nume de familie ciudat.

— S-a născut la Barcelona, singură la părinţi. La ocupaţia tatălui a scris „corp diplomatic”. Atât a completat în formular.

Vocea femeii răsună în difuzoare.

— Alo! Acum pot să plec?

— Aşteptaţi puţin, vă rog. Evaluăm rezultatele, spune în grabă bărbatul înalt, înainte de a da din nou drumul butonului. Nu mai ai nimic altceva?

— Din formularul pe care l-a completat ea, nu. Stai să verific investigaţiile noastre. Să vedem… A venit la insistenţele unui prieten, care nu voia să participe singur la „studiu”. E şomeră. Iubit chipeş. A studiat filologia hispanică. Un dosar academic mediocru, sincer. Nota medie: şase.

Este o dezamăgire pentru bărbatul înalt, după atâţia candidaţi cu un dosar academic strălucit care trecuseră pe acolo.

— De fapt, a luat şase la toate materiile în facultate, spune asistenta, după ce a căutat în calculator.

Auzind asta, bărbatul înalt rămâne o clipă nemişcat, iar apoi izbucneşte în râs.

— Sigur. Sigur, spune lovindu-se cu palma peste genunchi.

— Ce ţi se pare aşa de amuzant?

— Ştii care este singurul lucru mai dificil decât să ghiceşti toate numerele de la EuroMillions?

— Adevărul e că nu joc niciodată. Cele mai bune loterii sunt munca şi economia.

Bărbatul înalt este aşa de entuziasmat, încât uită şi să se enerveze auzind acea frază, nedemnă până şi de o cană Mr. Wonderful.

— Singurul lucru mai dificil decât să ghiceşti toate numerele de la EuroMillions este să le greşeşti pe toate.

— Nu văd care e legătura, spune asistenta, cu o expresie uimită.

— Ştii cât de greu este să iei aceeaşi notă, exactă, la toate examenele în timpul unei facultăţi? Având teste-grilă, examene orale, cu întrebări şi răspunsuri, eseuri? Cu atâţia profesori diferiţi, care evaluează subiectiv? Să iei de fiecare dată şase este mult mai complicat decât să iei diplomă de onoare.

Asistenta face ochii mari şi se strâmbă de parcă ar fi lins lămâi.

— Oh. Oh. Şi din nou: Oh.

— Exact. Ai în faţa ta o persoană care toată viaţa s-a străduit mult să se ascundă în văzul lumii.

Bărbatul înalt mângâie chipul femeii prin oglindă, la fel cum cheamă cineva peştii indiferenţi atingând geamul acvariului.

Dar eu te-am găsit, domnişoară Scott.

— 12 —
Puţină invidie

— De unde aţi ştiut? întreabă Jon. De unde aţi ştiut că ea e?

Mentor stinge ţigara cu o lovitură scurtă.

— Mă tem că nu vă pot dezvălui asta. Dar Spania avea o Regină Roşie, şi nu una oarecare.

— La ce vă referiţi?

— Bănuiesc că v-aţi dat seama că Antonia este aparte.

— „Aparte” este un eufemism. Comportamentul ei ar fi uşor de confundat cu nebunia sau prostia.

— Ar fi greşit. Adevărul e că este foarte diferită. Antonia Scott este cel mai inteligent om de pe planetă.

Jon pufneşte neîncrezător. Una e să fii sigur că ai plimbat cu maşina o ţicnită disfuncţională, şi alta e să descoperi că te-ai aflat, fără să ştii, în prezenţa unui geniu. Ce spune asta despre tine?

— Repetaţi, vă rog, spune încrucişându-şi braţele.

— Cel mai inteligent om de pe planetă. Din câte ştim. Mentor îşi ia măsuri de precauţie. Poate mai există vreun păstor de capre în Bangladesh cu un IQ de 243. Nu poţi fi sigur niciodată. Deocamdată, omul cu cel mai mare coeficient de inteligenţă înregistrat este Antonia Scott. Ar putea să lucreze pentru NASA, să conducă o ţară sau orice şi-ar dori. În loc de asta, am convins-o să lucreze pentru mine.

— Până s-a cărat, nu? ţinteşte maliţios inspectorul.

O umbră densă şi fugitivă brăzdează ochii lui Mentor.

— La început, totul a fost bine. Antonia a rezistat unui antrenament dur pentru ea şi costisitor pentru noi. A participat la unsprezece cazuri şi a rezolvat zece dintre ele.

— E vreunul pe care îl ştiu?

— Motivul existenţei proiectului este să ne ocupăm de cazuri importante într-o manieră chirurgicală. Fără vuiet. Când terminăm, ne dăm deoparte.

— Şi un poliţist anonim face o arestare?

— Cam aşa ceva. Ideea e că Antonia a obţinut cele mai bune rezultate din tot proiectul. Iar în urmă cu trei ani s-a dus totul pe apa sâmbetei.

— Ce l-a stricat?

— Ce strică întotdeauna totul. Dragostea adevărată.

Jon, care este praf în chestiuni romantice, care caută cu o regularitate uluitoare pe cineva pe numele căruia să pună toate valurile mării – şase în nouă ani –, se ridică în scaun ca un arc.

— Povestea cu soţul, nu? Povestiţi, povestiţi.

Mentor se loveşte uşor de câteva ori în barbă, gânditor. Neagă din cap.

— I-aş trăda încrederea dacă aş face asta.

Jon se prăbuşeşte din nou în scaun, cu umerii lăsaţi de dezamăgire.

— Halal povestitor, păstraţi pentru dumneavoastră partea cea mai interesantă a poveştii.

— O să vă povestească ea mai târziu. Dacă o să considere de cuviinţă.

Trebuie să recunosc că ticălosul are încredere în el însuşi, gândeşte Jon.

— Presupuneţi că o să vrea să se întoarcă. V-am spus că a fost foarte tranşantă. Doar în noaptea asta.

Zâmbetul îngâmfat al lui Mentor flutură şovăielnic.

— N-ar fi bine.

— Pentru caz sau pentru dumneavoastră?

— S-au făcut multe presiuni asupra mea în aceşti trei ani, recunoaşte Mentor. Au fost ameninţări foarte grave la adresa securităţii în Spania, unde ar fi fost nevoie de noi şi nu am putut ajuta. De când a plecat ea, am fost blocaţi.

— N-aţi încercat să-i găsiţi un înlocuitor Antoniei?

— Am încercat… – o tonă de frustrări în aceste puncte de suspensie – şi am eşuat. Fără Regină, unitatea asta nu are rost. E ultima şansă ca acest proiect să supravieţuiască.

— De aceea aţi trimis mesageri la Antonia. De aceea m-aţi căutat pe mine.

— Aveam nevoie de o persoană pe care s-o pot şantaja.

Jon îşi aminteşte o zi de demult în care s-a întors acasă şi l-a găsit pe cel care era iubirea vieţii lui pe canapea cu un altul. Jon a făcut un pas înapoi, a închis uşa la loc, discret – n-a fost niciodată genul care să deranjeze. Înainte ca uşa să se închidă complet, iubitul infidel a întors capul către Jon. Privirile li s-au întâlnit şi şi-a văzut mai departe de treabă.

Monstruozitatea cristalină şi crudă care a rămas plutind între ei – *asta e situaţia, n-o regret, n-ai de ales* – a fost foarte asemănătoare cu senzaţia pe care o încearcă inspectorul când Mentor recunoaşte fără ocolişuri că, pentru el, este doar un instrument. Şi îi rămâne în suflet un amestec ciudat de compasiune, uimire şi repulsie. Şi poate şi puţină invidie.

— Cum puteţi dormi noaptea?

Pauză. Mentor adoptă o expresie umilă, spăsită. Sau o imitaţie aproape perfectă a acesteia, exersată îndelung în faţa oglinzii.

— Munca mea necesită compromisuri, mă consolez cu gândul că din toate astea iese ceva bun.

Mai, mai să-l cred.

— Dormiţi ca un prunc, nu?

— Toată noaptea. Fără să mă trezesc.

Clar, invidie. Jon i-a admirat întotdeauna pe nemernicii aseptici, cei care îşi deschid un circ şi li se aliniază piticii. Poate fiindcă i se pare imposibil să devină ca ei. Prăpădit, *eşti un* prăpădit. *Eşti prost de bun,* îi spune tot timpul maică-sa. Iar, în realitate, Jon vrea să fie un netrebnic, ca Mentor.

Oricât nu i-ar conveni, ticălosul ăla începe să-i placă.

— Ăsta e tot adevărul? Fără minciuni de data asta?

— Aproape tot, şi foarte puţine, spune Mentor zâmbind cu îngâmfare. Altfel, n-aş fi eu.

Atunci îi strigă Antonia din casă.

Mentor se ridică în picioare şi îşi încheie cu eleganţă nasturele hainei.

— Ce spuneţi, domnule inspector? Vă apucaţi de treabă?

Jon se ridică şi el, se încovoaie, îşi întinde braţele imense, îşi trosneşte degetele.

— Fac orice ca să-mi ridic curul de pe scaunul ăsta împuţit.

CU PATRU ORE MAI DEVREME

(Cam pe la aceeaşi oră la care Jon şi Antonia ajung la Moşie)

Carla Ortiz e mai atentă la ecranul laptopului decât la traseul pe care o duce Carmelo. Ploaia i-a însoţit tot drumul dinspre La Coruña, o ploaie insistentă, care se izbea de parbrizul imensului Porsche Cayenne. Carla abia dacă-i dă atenţie, cufundată în raportul crucial la care lucrează de pe bancheta din spate.

Doar la trecerea prin tunelul Guadarrama, când ploaia face loc unei nopţi senine, Carla ridică privirea din computer.

— Maggie o fi bine?

Carmelo îi aruncă o privire liniştitoare prin oglinda retrovizoare. Ochii albaştri, încărcaţi de riduri. Carla a văzut privirea asta în oglinda retrovizoare – amuzată, jucăuşă, afectuoasă – de când se ştie. E în familie de-o viaţă. *Face parte* din familie.

— Ca-n sânul lui Avraam, doamnă. Rulota aia nouă e lux a-ntâia.

Carla are îndoieli. E adevărat că rulota – remorca pentru cai ataşată la jeep – este cea mai bună din câte există pe piaţă, iar drumul până la Madrid nu e lung. Dar Carla a fost întotdeauna foarte grijulie cu tovarăşii ei. Când era mică, la clubul de echitaţie la care a învăţat să călărească, a văzut trei bărbaţi încercând să urce într-o remorcă un mânz care era stresat şi nu voia să se mişte. Îl împingeau, trăgeau de hăţuri. Animalul se opunea. Când potcoavele au atins interiorul rulotei, schimbarea de sunet i-a transformat spaima în panică. S-a lăsat pe spate, încercând să scape. Din impuls, s-a lovit cu grumazul de marginea remorcii şi a căzut la pământ, mort. Carla nu va uita niciodată sunetul produs de trupul lui când s-a prăbuşit, răsturnând remorca şi antrenând doi dintre bărbaţi în cădere.

Maggie nu este un mânz sperios. Este o iapă Holsteiner de unsprezece ani, educată şi îngrijită de câţiva dintre cei mai buni antrenori din lume. Este şi foarte scumpă. Tatăl ei o cumpărase la o licitaţie cu 4,3 milioane de euro. Dar, pentru Carla, preţul – orice preţ, al oricărui lucru – este irelevant. E în familie de şase ani. *Face parte* din familie.

— Să ne oprim puţin.

Carmelo opreşte în prima parcare suficient timp încât Carla să coboare, să-şi întindă picioarele, să tragă de câteva ori dintr-o ţigară şi să vadă ce face Maggie. Iapa îşi scoate botul prin orificiu, iar Carla o mângâie încet, urmărindu-i cu degetul superba pată albă pe pielea arămie.

Spuneau că strică ansamblul. Ce ştiu idioţii ăia…

— Cât mai avem până ajungem, Carmelo? întreabă când se întoarce la maşină.

— Mai puţin de o oră, spune şoferul, după ce consultă GPS-ul. Dar, dacă doriţi, vă las mai întâi acasă şi apoi o duc pe Maggie la Centrul Hipic.

Carla se gândeşte o clipă. Oricât de tentant ar fi să se bage în pat cu patruzeci de minute mai devreme, vrea să ducă ea iapa în boxă. Va dormi mai bine la noapte, iar poimâine au concurs. La urma urmei, de aceea a refuzat să vină la Madrid cu avionul privat, ca să poată s-o însoţească. N-ar avea rost s-o lase pe Maggie pe mâna lui Carmelo doar pentru câteva minute în plus de somn.

— Nu, mergem mai departe. Mă duci după aceea acasă.

Încearcă să se concentreze la prezentarea pe care o pregăteşte pentru adunarea acţionarilor de lunea viitoare. E mulţumită de rezultate, deşi ştie că nu va fi de ajuns. Este directoarea de marketing la secţiunea pentru femei a imperiului textil al tatălui ei, iar acesta îi cere în fiecare an o creştere susţinută. Deşi a reuşit s-o obţină pentru al treilea an consecutiv, tatăl ei se va plânge de impactul slab în rândul femeilor între optsprezece şi douăzeci şi cinci de ani sau de faptul că magazinele se dezvoltă mai încet decât se aştepta. Întotdeauna găseşte un

motiv ca să fie nemulţumit. Dar, bineînţeles, nu ajungi cel mai bogat om din lume fiind un conformist.

Închide laptopul, frustrată şi epuizată, şi scoate mobilul. E trecut de douăsprezece noaptea. E prea târziu ca să vorbească cu Mario, dar ştie că Therese, guvernanta, încă e trează. Probabil se uită la *The Crown* la televizorul mare din salon, deşi nu are voie şi are şi ea unul de patruzeci de inchi în dormitorul ei. Dar Carla încearcă să nu-i certe pe angajaţi pentru micile abateri. Trebuie să le dea puţină libertate. Iar Therese e alături de familie de când s-a născut Mario. Aproape că *face parte* din familie.

Mai are puţină baterie, sub zece la sută.

Suficient cât să trimit un mesaj pe WhatsAapp, o să-l încarc imediat, se gândeşte.

Carla: *Everything alright?*

Therese Nanny: *All smooth and quiet. U ok madam?*

Carla: *Heading home. Can I see him?*[14]

După câteva secunde, Therese îi trimite o fotografie cu Mario, lungit în patul lui, pe burtă, dormind dus în pijamaua lui cu Spiderman, fără nicio grijă pe lume. Carla simte o împunsătură de vinovăţie că nu a ajuns acasă la timp ca să-i facă baie şi să-l culce, dar se calmează imediat. La urma urmei, şi ea a crescut tot cu guvernante, văzându-şi foarte puţin mama, şi n-a ajuns chiar atât de rău.

Munca înainte de toate, se gândeşte Carla, în timp ce se înfăşoară cu şalul şi închide ochii pentru o clipă, doar o clipă, cât să-i cadă capul…

O trezeşte o frână bruscă, din cauza căreia laptopul îi cade din poală.

— Ce se întâmplă, Carmelo?

— Au închis drumul de acces către Centrul Hipic. Conform GPS-ului, suntem la doar două sute de metri, dar este un indicator de drum în lucru.

Carla se uită prin parbriz. Locul este un centru ultimul răcnet, care se inaugurează poimâine, într-un cartier rezidenţial în apropiere de La Moraleja şi care încă nu este complet iluminat. Afară nu vezi decât întuneric şi copaci. Farurile maşinii Porsche luminează un indicator pe care scrie OCOLIRE DIN CAUZA LUCRĂRILOR, cu lumini reflectorizante.

— E cineva acolo, spune Carla arătând în faţă.

O siluetă se apropie cu un baston luminos în mână.

— Pare a fi un paznic.

Le arată un drum de pământ la stânga, aproape ascuns printre copaci.

— Probabil trebuie să ne întoarcem şi să ocolim Centrul Hipic, presupune Carla.

Lasă în seama lui Carmelo sarcina de a se orienta şi începe să caute laptopul pe jos. Îl recuperează iritată; asta i-ar mai lipsi acum, să piardă prezentarea. Ăsta ar fi sfârşitul lumii.

Cel mai rău lucru care mi s-ar putea întâmpla acum, se gândeşte.

Din cauza frânei, i-a căzut pe jos şi mobilul. Nu reuşeşte să vadă unde e. Îl caută pe pipăite, cu mâna dreaptă, în timp ce se sprijină cu stânga de banchetă.

Unde dracului te-ai vârât?

O doare gâtul din cauza poziţiei incomode, aproape paralelă cu speteaza.

— Am ajuns? îl întreabă pe Carmelo.

Degetele îi ating forma familiară a iPhone-ului. A alunecat sub scaunul din faţă. Aparatul vibrează, a primit un mesaj pe WhatsApp.

Aproape că l-am prins, gândeşte, întinzând mâna. *Încă puţin.*

— Nu pot să cred, spune Carmelo lovind cu palma în volan. Altă ocolire?

Carla renunţă la încercarea contorsionistă şi revine în capul oaselor. O să ia telefonul când vor ajunge şi va putea aprinde plafoniera, acum nu vrea să-l orbească pe Carmelo.

— Dar pe unde vor s-o luăm acum? Centrul Hipic e aici, spune Carla arătând spre zidurile înalte, la mai puţin de o sută de metri în dreapta ei.

O siluetă echipată cu cască şi vestă reflectorizantă se apropie, are alt baston luminos în mâna înmănuşată. Îi face semn lui Carmelo să coboare geamul. Şoferul se supune.

— Bună seara, spune bărbatul cu baston luminos.

— Vă rog, aţi putea să-mi spuneţi pe unde pot intra la Centrul Hipic? E târziu, iar iapa trebuie să doarmă, zice Carmelo.

Când este obosit sau nervos, i se accentuează accentul de Arteixo, gândeşte Carla, amuzată. *Accentul se accentuează,* încântată de jocul ei de cuvinte. *Doamne, ce târziu e şi cât de obosită sunt!* Se imaginează în pat, învelită în pături. Mâine o aşteaptă o zi foarte grea.

— E foarte simplu. Dacă coborâţi din maşină, vă arăt imediat.

Carmelo deschide portiera şi pune un picior pe drumul de pământ. Bărbatul cu baston luminos îl ridică şi arată cu el în întuneric, în timp ce se apleacă spre şofer, ca şi cum ar vrea să-i indice mai bine pe unde trebuie să intre în clădire.

— Priviţi, pe acolo.

— Unde?

Maggie, în remorcă, se agită neliniştită, nechează, dă din copite nervoasă.

Caii ştiu.

Carla vede ceva strălucind în mâna, dreaptă a bărbatului cu baston, cu o clipă înainte ca şi Carmelo să-l surprindă cu coada ochiului şi să se întoarcă uimit. Târziu. Cuţitul se afundă în gâtul şoferului cu o mişcare de sus în jos şi o plesnitură umedă, traversând stratul proeminent de grăsime, secţionând jugulara. Cu mâna stângă, necunoscutul îl sprijină pe Carmelo de el, folosind bastonul ca pe

un levier cu care apasă pe pieptul şoferului, care încearcă să ajungă la obiectul din gâtul lui, acel element bizar înfipt în el. Paisprezece centimetri de oţel ascuţit care acum îi abandonează carnea, lăsând în urmă un jet de sânge dezoxigenat care, în loc să ajungă la inima lui Carmelo, stropeşte portiera deschisă a Porsche-ului, se prelinge pe torpedou şi îmbibă pământul.

Carmelo cade în genunchi, încercând cu disperare să oprească hemoragia, să bage la loc în corp viaţa care i se scurge printre degete. Scoate o bolboroseală care, încetul cu încetul, se transformă într-un strigăt sticlos.

Carla n-a deschis gura, deşi vrea să ţipe, dar gâtul îi este paralizat de frică şi de uimire, contradicţia teribilă pe care o sesizează între trupul în agonie care cade la pământ şi omul afabil, educat şi afectuos

face parte din familie

pe care ea îl cunoaşte şi îl apreciază, şi îşi aminteşte de mânzul din copilărie, în timp ce se gândeşte cum Carmelo n-o să-şi mai poată vedea nepoţii, pe unul dintre ei îl cunoaşte, e de aceeaşi vârstă cu Mario şi odată s-au jucat împreună la moşie şi

Mario. Of, Doamne. Fiul meu.

Carla îşi dă seama atunci că ea urmează, că bărbatul cu cuţit – nu mai este bărbatul cu baston, acum este doar bărbatul cu cuţit – deja se întoarce şi începe să înconjoare Porsche-ul, trecând prin faţa farurilor, şi, dacă vrea să-l mai vadă pe Mario, trebuie să facă ceva *acum, imediat,* dar degetele ei nu nimeresc mânerul, alunecă, îmbibate de transpiraţie şi paralizate de frică, şi deodată reuşeşte, se aude o pocnitură metalică şi portiera e deschisă, iar bărbatul cu cuţit este *chiar acolo.*

Atunci Carla împinge portiera şi se aruncă afară.

— 13 —
O fotografie

— Nu a murit aici.

E primul lucru pe care îl spune Antonia când cei doi bărbaţi se întorc în salon.

Băiatul nu mai este pe canapea. Odată încheiată analiza Antoniei, doctoriţa îl pusese într-un sac negru cu fermoar, să se odihnească pe jos.

— Continuă, îi cere Mentor.

— Asta este o scenă secundară. Băiatul nu a murit aici, ar fi fost imposibil să nu lase nicio urmă. Asasinul doar a lăsat cadavrul aici şi a pus în scenă un spectacol. Pentru cine, nu ştiu.

Jon o priveşte uimit. Ceva s-a schimbat la ea. Când a venit, era ca un iepure speriat, hipnotizat de farurile unei maşini. Inspira afecţiune, deşi emana în permanenţă senzaţia că nu se afla cu totul acolo. Acum era liniştită, calmă. Era. Inclusiv postura i se schimbase, avea umerii ceva mai ridicaţi, bărbia dreaptă.

Diferită.

— Nici noi. Vrei să-ţi rezum tot ce ştim?

Antonia încuviinţează şi se sprijină de perete, cu mâinile în buzunare, aşteptând.

— În urmă cu opt zile am primit un telefon de sus, povesteşte Mentor, cu arătătorul îndreptat către tavan. Mă întrebau dacă eşti pregătită să te întorci la muncă. Am spus că nu ştiu, dar că aş putea încerca. Atunci mi-au explicat că poate n-o să fie nevoie de participarea ta, dar că s-a întâmplat ceva grav.

— Băiatul dispăruse, îndrăzneşte să spună Jon.

— Corect. Era la cursuri, a cerut voie la baie şi nu s-a mai întors. Asta e tot ce ştim. Liceul nu are camere de supraveghere, iar profesorii au crezut că s-a hotărât să chiulească de la ora de matematică. Se pare că se întâmpla destul de des, aşa că profesorul a decis să le trimită un e-mail părinţilor. Tatăl a răspuns aproape imediat, spunând că băiatul nu se simte bine şi că nu se va duce la şcoală a doua zi.

— Părinţii ştiau deja, afirmă Antonia. Cel care l-a luat îi anunţase că-l răpise pe băiat.

Jon îşi trece mâna prin păr.

— Şi le-o fi spus şi să nu anunţe răpirea la poliţie.

— Părinţii sunt oameni cu relaţii. Ştiau la cine să apeleze. Când asasinul a închis telefonul, şi-au pus pilele în mişcare în birourile cele mai de sus. Eu am primit telefonul la doar o oră şi jumătate după dispariţia băiatului.

Justiţia e aceeaşi pentru toţi, se gândeşte Jon, care are nevoie urgent să bea o bere sau zece.

— Şi după aceea?

— După aceea ne-au ordonat să nu facem nimic. Să ne pregătim să intervenim dacă e nevoie. Atât.

O săptămână pierdută, se gândeşte Jon. *O săptămână în care asasinul a avut mână liberă să se mişte după bunul său plac şi să facă ce voia cu bietul Álvaro.*

— Ieri, la şapte seara, personalul de serviciu a descoperit cadavrul lui Álvaro Trueba, intervine doctoriţa Aguado. Şi atunci ne-au cerut să intervenim.

— Convinşi fiind că tu o să te alături petrecerii, adaugă Mentor.

Antonia se îndreaptă de spate şi se apropie de ei.

— Ce se va întâmpla cu băiatul?

— Vor spune că a avut meningită. O febră fulminantă. Unul dintre medicii noştri va confirma.

Antonia îl priveşte fără să clipească.

— N-am lucrat aşa niciodată, Mentor. Înainte, am încălcat puţin regulile. Ne-am strecurat pe margini. Dar asta… asta nu e bine.

— Poate că nu era bine înainte, Antonia, spune Mentor ridicând din umeri. Dar apoi ai plecat. Ne-ai lăsat baltă.

— Să nu îndrăzneşti să-mi scoţi ochii cu asta, spune ea, aţintindu-l cu degetul.

Mentor scoate fotografia din dosar, cea în care apar băiatul şi sora lui pe plajă, şi i-o arată Antoniei.

— Iar tu să nu îndrăzneşti să-mi spui că acestui copil i se va face dreptate mai bine dacă numele lui

este terfelit în emisiunile de dimineaţă. Dacă lupii îi sfâşie fiecare părticică din viaţă când o să ajungă *trending topic* pe Twitter. Dacă sora lui va creşte cu amintirea constantă a ceea ce i s-a întâmplat în realitate. Poate că altă copilă ar fi lăsată să uite. Fetiţa asta, spune Mentor lovind fotografia cu degetul arătător, este fiica preşedintei celei mai mari bănci din Europa. N-o vor lăsa să uite niciodată. În fiecare reportaj în care va apărea, în fiecare fotografie cu ea, vor adăuga „marcată de tragedie". Ţi-ai dori asta pentru fiul tău?

Mentor încheie şi rămâne cu privirea la Antonia, cu o mască de integritate bine ajustată.

Jon, la rândul lui, este tentat să aplaude.

Ticălosul o manipulează cu material de prima clasă. O minciună care seamănă atât de bine cu adevărul, încât aproape că nu se poate distinge. Acum înţeleg la ce se referea cu împuţismul. *Tipul ăsta ar călca pe gâtul bunicii lui muribunde doar ca să câştige.*

— Stai puţin. Ai un fiu? întreabă Jon, când semnificaţia ultimei fraze pe care a auzit-o îi ajunge la creier.

Antonia nu răspunde, privirea ei s-a înfipt în privirea lui Mentor.

— Spune-mi că cine a făcut asta nu va ucide din nou, zice acesta cu voce suavă.

Antonia inspiră adânc. Răspunde într-un târziu şi, când o face, vorbeşte foarte lent.

— O planificare amănunţită a răpirii. O crimă fără scrupule, deosebit de sângeroasă. Cel care a făcut asta este extrem de inteligent şi, da, va ucide din nou. Ăsta e doar începutul.

— Ne aflăm în faţa unui criminal în serie? întreabă doctoriţa Aguado.

— Nu, răspunde Antonia. Este ceva diferit. Un alt tip de animal. Ceva ce n-am mai văzut niciodată.

CU TREI ORE ÎNAINTE

Carla deschide portiera Porsche-ului. Bărbatul se năpusteşte asupra ei, târziu. Portiera se închide în spatele lui ca nişte fălci înfometate, dar Carla e deja afară, cade în mâini. Picioarele ei nu intră suficient în contact cu pământul, pantofii ei cu talpă plată patinează pe terenul accidentat.

Să nu cazi, să nu cazi acum.
Dacă o să cazi, te prinde.

Carla se clatină, muşchii nu mai au putere după atâtea ore în maşină, dar reuşeşte să se îndrepte îndeajuns încât să fugă. Un pas, doi paşi, de atât are nevoie, să fugă, să se îndepărteze de locul acela. O mână se apropie de ea.

Crac, se aude.

Corpul Carlei înţepeneşte brusc, respiraţia i se opreşte în gât.

Degetele bărbatului au reuşit să apuce şalul – sunetul ţesăturii pocnind, asta a auzit, şi nu, aşa cum se temea, gâtul ei rupându-se – şi o trag spre el.

Carla se învârte în jurul propriei axe, din impuls, întâmplarea face să se învârtă de la stânga la dreapta, ca educatele şi ascultătoarele limbi ale ceasului, şi corpul ei să fie eliberat, iar şalul să rămână în mâinile bărbatului cu cuţit, care-l lasă să cadă şi începe urmărirea.

— Vino încoace, latră vocea din spatele ei.

Carla înconjoară rulota lui Maggie, care nechează la trecerea ei, şi face un salt în direcţia opusă, lăsând remorca între ea şi urmăritor. De partea cealaltă este doar şoseaua, fără niciun loc unde să poată merge, iar ea nu va ajunge prea departe cu pantofii aceia cu talpă plată, aproape nişte sandale. Nici să şi-i scoată nu este o soluţie. Drumul este plin de nisip şi de pietre, miroase a praf şi a uscăciune. Desculţe, picioarele ei s-ar face praf în câteva secunde, iar urmăritorul ei – cu tălpile lui rezistente, picioarele

lui lungi şi puternice de bărbat – ar prinde-o imediat.

Sunt lumini la Centrul Hipic.
Du-te într-acolo, idioato.

aude în mintea ei, iar vocea care îi vorbeşte este a mamei sale, deşi nu e posibil, fiindcă mama ei a murit în urmă cu unsprezece luni.

Carla aleargă, trece de maşină şi atunci vede bastonul luminos în faţa maşinii, pe drumul de pământ care urcă spre Centrul Hipic, şi nu înţelege cum a putut bărbatul să se mişte aşa de repede. Îşi ia din nou avânt şi sare pe marginea drumului, intră printre copaci, simte cum se rup crengile unui arbust, plesnind-o peste pulpe, şi regretă, nu pentru ultima dată, că a ales o rochie în loc de blugi.

Târziu. Pânza i se încurcă într-o creangă, iar Carla cade în faţă, dând din mâini. Îi opreşte căderea trunchiul unui copac, pe care aterizează cu faţa. Se aude o plesnitură. Nu se poate abţine, scoate un vaiet.

Îi curge sânge din nas. Mult.

Mi l-am spart. Doamne, ce doare!

Strânge din dinţi.

Mergi mai departe.

În spatele ei se aud paşii bărbatului, grei, implacabili, afundându-se în pădurice. Dar Carla este în avantaj acum: câţiva metri şi întunericul, binecuvântatul întuneric. Se ascunde în spatele unui copac – e un stejar, îi simte scoarţa aspră şi groasă pe spate, mâinile îi sunt lipicioase de la răşină, mirosul îi pătrunde în nări, lemnos şi puternic –, încercând să se gândească la ceea ce ar putea face.

O să sun la poliţie.

Telefonul e în maşină, sub banchetă.

O să iau o creangă şi o să-l atac, o să-l iau prin surprindere.

E mult mai mare decât tine.

Atunci, alerg până la remorcă, mă urc pe Maggie, îi dau pinteni şi galopez ca vântul şi ca gândul.

O să-ţi taie calea înainte să faci asta.
Şi vei avea nevoie de câteva secunde
ca să deschizi încuietoarea şi s-o ajuţi
pe Maggie să coboare. Chiar dacă
vei călări întins, rapid şi fără să aluneci,
chiar dacă reuşeşti să-ţi păstrezi echilibrul,
poate să urce în Porsche şi să vină după tine
cu mult timp înainte să reuşeşti
să găseşti şoseaua principală în întuneric.

Vocea, care pare în continuare a mamei, nu i-a dat alte variante.

Trebuie să te duci la Centrul Hipic şi să ceri ajutor.

— Vino încoace, repetă bărbatul. Vino încoace.

E din ce în ce mai aproape. Fasciculul unei lanterne cu bătaie lungă pătrunde printre copaci ca un tentacul nervos, în căutarea ei.

Carla se apleacă, pipăie pe nevăzute. Pământ. Crengi uscate care îi rup unghiile. Ceva păstos, ce preferă să nu ştie ce e. Un con, nu, ăsta nu e bun. În sfârşit, mâna i se strânge în jurul unei pietre, mici, aspre.

Paşii bărbatului cu cuţit sunt aproape deasupra ei. Îi poate auzi respiraţia, întretăiată şi gâjâită.

Carla aruncă piatra în direcţia opusă, cât de departe poate. Nu e mare lucru. Sunetul se aude lamentabil de aproape.

Ăsta este tot avantajul pe care îl ai, profită de el.

Bărbatul cu cuţit s-a întors, fasciculul de lumină explorează, înfometat, mai aproape de remorcă. Carla se hotărăşte să-şi scoată pantofii, ştie că va durea, va durea rău, dar şi că va face mai puţin zgomot, iar acum, evitarea zgomotului este singura ei şansă de scăpare. Porneşte aplecată în direcţia Centrului Hipic. Fiecare pas este o tortură pentru suflet, fiecare călcătură pare să răsune în toată pădurea, strigând *sunt aici, prinde-mă!*

Torturii mintale i se alătură durerea fizică, atunci când acele de pin care acoperă pământul încep să i se înfigă în tălpi, în spaţiul fin şi vulnerabil dintre degete. Durerea acumulată şi repetată este, paradoxal, mai suportabilă decât cea produsă de o singură înţepătură, iar Carla lasă adrenalina să preia controlul. Luciditatea absurdă care ne invadează uneori în momentele de panică maximă o face să recite o frază pe care a învăţat-o la facultate.

O înţepătură este o tragedie, o mie de înţepături sunt statistică.

La douăzeci de metri mai în faţă se termină copacii şi acolo se află zidurile Centrului Hipic, la o aruncătură de băţ, la capătul unei pante pline de copaci uscaţi şi resturi de materiale de la lucrări.

Nu există drum. Nu există porţi.
Trebuie să ocoleşti zidul.

Dar voi fi expusă. Poate să mă vadă.

Aproape de colţul vizibil sunt câţiva drugi din oţel şi saci de nisip. Dacă aleargă până acolo, ar putea să-i folosească drept ascunzătoare înainte să treacă de colţ.

Să fie vreo optzeci de metri. Poate mai puţin. La facultate,
ai fi reuşit în douăsprezece secunde. Un sprint glorios,

cu braţele îndoite în unghi drept, degetele întinse şi faţa adaptată la viteză.

Carla îşi pipăie picioarele desculţe, pline de răni. Scoate cum poate câteva ace, deşi unele au intrat între piele şi muşchi şi s-au rupt, va fi nevoie de o pensetă, o cadă cu apă caldă şi dezinfectant şi un milion de plasturi.

Când o să ajung acasă. Când o să ajung acasă. O să ajung acasă în noaptea asta. O să-mi sărut fiul în noaptea asta.

Se îndreaptă puţin şi priveşte în spate, dar nu vede şi nu aude nimic dinspre bărbatul cu cuţit. Poate că l-a pierdut. Poate că s-a plictisit şi a plecat acasă. Poate că lipitori vor învăţa să cânte în această primăvară.

Iese pe drum, încet, încercând să calce cu grijă, şi învaţă acum, pe propria piele, că patul înşelător de ace de pin era un paradis în comparaţie cu terenul pietros, care îi suceşte gleznele şi îi trimite spasme de durere la creier când pietrele, aspre şi ascuţite, intră în contact cu pielea. Fiecare pas este o suferinţă în trei timpi. Primul, anticiparea durerii pe care o va simţi, cu piciorul încă în aer. Al doilea, durerea cauzată de rănile pe care le are deja când intră într-un contact timid cu solul. Al treilea, durerea autentică, reală, când toată greutatea corpului cade pe picior şi trebuie să strângă tare din dinţi ca să nu înceapă să ţipe.

Cincizeci de paşi.

Douăzeci.

O să reuşesc.

Atunci farurile Porsche-ului, îndreptate spre zid în unghi drept din poziţia în care se află ea, se mişcă. Carla se grăbeşte, adună puteri din singura sursă care i-a rămas: dorinţa de neclintit, aproape fizică, de a fi din nou acasă cu fiul ei.

Maşina se deplasează şi o luminează pe Carla exact când reuşeşte să ajungă la sacii de nisip. Se lasă pe vine în spatele lor, se apleacă.

Nu m-a văzut. N-avea cum să mă vadă.

Maşina se apropie, se opreşte.

Carla aude cum se deschide portiera.

— Vino încoace, spune bărbatul cu cuţit. Probabil că e la nici şase metri. Vino aici ori cobor şi îi tai gâtul calului tău.

E o iapă. E o iapă şi o cheamă Maggie.

Carla încearcă să se facă mică, îşi lipeşte capul de sacii de nisip, ca şi cum ar vrea să intre în ei şi să dispară. Dar nu se va întâmpla asta.

— Vino încoace, repetă bărbatul cu cuţit. Vino aici, acum. Sau îi tai gâtul calului tău.

Iar Carla strânge pumnii şi ţipă de frică şi de frustrare.

Nu face asta. E doar o iapă,

spune vocea mamei.

Nu pot să-l las să-i facă rău. Face parte din familie.

Şi atunci se ridică în picioare, iar bărbatul cu cuţit e lângă ea, năpustindu-se asupra ei, cu respiraţia lui gâjâită şi braţele puternice, şi Carla simte metalul pe gât şi lumea dispare.

— 14 —
O furgonetă

— Bine, intervine Jon. Să începem cu ceea ce ştim.

Jon şi Antonia stau jos în laboratorul mobil, comparându-şi însemnările, în timp ce doctoriţa Aguado, eliberată de salopetă, îmbrăcată în blugi şi pulover, tastează la MacBook-ul ei, cu căştile pe urechi. Muzica e foarte tare, un fel de rock străin, pe care Jon nu reuşeşte să-l identifice.

În interiorul furgonetei este destul spaţiu pentru ca patru persoane să lucreze lejer. Prin uşa deschisă, Jon îl vede pe Mentor organizând o echipă de trei persoane îmbrăcate în salopete bleumarin, care au venit cu altă furgonetă neagră fără ferestre. Scot cutii din metal şi pungi din plastic, pe care le aşază una peste alta pe pavimentul alb ce acoperă drumul de acces către garajul vilei. Deşi nu aude ce le spune, ştie clar care este sarcina nou-veniţilor: să şteargă din casă toate urmele celor întâmplate.

— Băiatul a dispărut de la liceu, înainte de a se termina cursurile. Părinţii au cerut ajutor aproape imediat, în mod discret.

— Asasinul a vorbit cu ei, afirmă Antonia. Apoi, nimic până ieri-dimineaţă, când cadavrul băiatului a apărut, ca prin minune, în salonul casei părinţilor lui. Tu de unde ai începe dacă ăsta ar fi unul dintre cazurile tale?

Jon zâmbeşte cu amărăciune. Cazurile la care lucrează el sunt înjunghieri având ca mobil drogurile, târfe care dispar (cu noroc, pe alte pajişti; fără noroc, sub ele), maşini care dispar aici şi apar, făcute scrum, mai încolo. Vieţi de rahat care culminează cu gesturi de rahat.

— Ăsta nu e un caz în genul meu.

— Măcar încearcă.

Inspectorul Gutiérrez recită rapid o listă. Rapoarte financiare ale părinţilor; registre bancare şi carduri de credit, rude, prieteni şi apropiaţi;

telefonul, calculatorul băiatului; interviuri cu potenţiali martori. Asta ar cere mai întâi.

— Nimic din toate astea nu ajută, recunoaşte Antonia. Părinţii nu sunt oameni obişnuiţi. Rapoartele lor financiare ne-ar ţine blocaţi luni întregi. Nu există alţi martori în afară de profesorul care spune că băiatul s-a ridicat ca să meargă la toaletă.

— Poate este cineva care a văzut ceva şi nu a spus. Sau nu ştie. Am putea merge la liceu.

Antonia arată spre exterior, unde Mentor dă ordine şi gesticulează.

— Nu te-ar lăsa. Nu procedăm aşa. În plus, la şase minute după ce vom ajunge la liceu, unul dintre copii va pune o fotografie cu noi pe Instagram. Într-un sfert de oră ar apărea jurnaliştii.

Jon se loveşte cu palma peste coapsă, exasperat.

— Secretomania nu va ajuta la găsirea asasinului acestui băiat. Lucrurile nu se fac aşa.

— Poliţia nu face lucrurile aşa. Noi nu suntem poliţişti. Poliţia e lentă, sigură, previzibilă. E un elefant care-şi lasă capul în jos, fixează o ţintă şi rade totul în urma lui. Noi suntem altceva.

Eu sunt poliţist, gândeşte Jon. *Lent, de încredere. Dar nu un elefant, nu sunt gras.*

Apoi urmăreşte direcţia privirii Antoniei, care îi arată din nou uşa laboratorului mobil şi pe bărbatul care aşteaptă afară, ocupat să vorbească la telefon.

Jon, frustrat, refuză să-i dea dreptate. Se simte de parcă ar fi fost aruncat în râul Nervion îmbrăcat şi cu două greutăţi atârnate de picioare.

— Nu ştiu dacă vreau să joc jocul vostru.

— Eu nu ţi-am cerut asta, spune Antonia. Din partea mea, poţi să pleci când vrei.

— De-ar fi aşa…

— Eşti aici fiindcă ai făcut o greşeală.

Poate un şoricel, prins într-o capcană care tocmai s-a închis cu o plesnitură sonoră, cu spinarea frântă şi caşcavalul departe de el ar putea explica mai bine decât Jon festa macabră pe care părea că voia să i-o joace destinul.

— Bine. Noi nu suntem un elefant. Ce suntem?

— Noi luăm ce se poate şi ne descurcăm.

— Şi ce putem folosi?

Antonia trece din nou mintal în revistă toate elementele cazului, unul câte unul. Cadavrul, manevrat, dar fără indicii. O scenă pregătită. Elemente din casă folosite pentru scopul smintit al asasinului.

Îl vede aşezând trupul, o umbră neagră mişcându-se cu o precizie absolută. Intrând şi ieşind dintr-un cartier rezidenţial impenetrabil.

— Când un om omoară alt om este întotdeauna un haos imens, spune Antonia. E sânge peste tot. Scaune răsturnate, mobilă distrusă.

Şi dinţi, şi cioburi, şi sticle vărsate, se gândeşte Jon, care a văzut ce se întâmplă când omul se transformă în lup pentru alt om.

— Dar asta e în dezavantajul nostru. Ai spus că asasinul l-a omorât pe băiat în altă parte şi că de aceea nu există indicii.

— Nu există urme, nici fire de păr, nici fibre. Nici nu şi-a lăsat cartea de identitate pe masa din bucătărie.

— Ar fi fost frumos din partea lui.

— Dar te înşeli, avem ceva ce putem folosi. Ştim că a lăsat un mesaj sau există motive suficiente ca să credem asta. Uleiul din părul băiatului.

— Psalmul 23. Un motiv religios?

— Nu ştiu. Dar ştim că s-a străduit mult ca să lase acest mesaj şi că nu a făcut greşeli. Iar asta ne spune despre el mai multe decât restul. Uită-te aici.

Antonia caută pe iPad şi îi arată o fotografie. Nu e frumoasă.

— Un caz vechi? întreabă Jon, încercând să nu-şi ferească privirea.

— Printre primele.

În imagine se vede o femeie moartă într-un dormitor. Aşternuturile sunt răvăşite şi pline de pete închise la culoare. Faţa victimei este acoperită cu o faţă de pernă.

— Un criminal în serie. Sevilla, în urmă cu câţiva ani. Trei victime până să-l prindem. Asta e a treia, deşi toate au fost similare. Criminalul era proprietarul unui bar de pe marginea drumului, din Écija.

— Criminalul cu foarfecă. Îmi amintesc de el. Tu l-ai prins? întreabă Jon, cu un respect brusc.

Antonia îi adresează un zâmbet indescifrabil, care pare pictat de Da Vinci.

— Istoric de abuzuri sexuale şi maltratări încă din liceu. Chestii urâte, dar ar fi scăpat.

— Până când, într-o zi, îngeraşul s-a hotărât să ridice ştacheta.

— Era un tip şmecher. A încercat să-şi ascundă cât mai bine urmele, de aceea a reuşit să treacă de prima. Nu mai există alţi criminali în serie în Spania fiindcă fac greşeli şi sunt prinşi înainte de a ajunge la a doua victimă. Chiar şi aşa, priveşte scena.

— E un dezastru.

— Haos. O explozie de violenţă, până obţine ce vrea, obiectul plăcerii şi al dorinţei lui. Tăieturile de pe trupul ei nu sunt curate, ezită înainte de a înfige foarfeca. Şi, când termină… vinovăţia, remuşcarea.

— De aceea îi acoperă faţa, spune Jon, arătând spre fotografie.

Antonia îi atinge braţul doctoriţei Aguado, care îşi scoate căştile şi o priveşte întrebătoare.

— Puteţi pune pe monitoare fotografiile de la locul faptei, vă rog?

Medicul legist încuviinţează şi întinde mâna spre mouse. Într-o clipă, cele şapte monitoare de treizeci de inchi care acoperă unul dintre pereţii laboratorului mobil încep să afişeze repetitiv fotografiile făcute de Aguado. Apar salonul, camerele şi, bineînţeles, canapeaua şi victima.

— Ce nu vezi? întreabă Antonia.

— Nu există nici vinovăţie, nici remuşcare.

Antonia nu mai continuă. Are privirea aţintită asupra caruselului de fotografii, pupilele i se plimbă de la una la alta. Jon aşteaptă răbdător, dar intuieşte că e ceva în neregulă. În ochii Antoniei a apărut din

nou acelaşi licăr tremurător pe care îl avea mai devreme, când studia cadavrul, stând pe vine în salon.

— Te simţi bine?

După o veşnicie, Antonia pare să înregistreze întrebarea. Dar alege să răspundă la alta, pe care şi-o pune ei înseşi.

— Totul e artificial, spune. Aici e vorba despre…

Se opreşte în mijlocul frazei, foarte încet.

Parcă i s-ar fi terminat bateriile, se gândeşte Jon.

Doctoriţa Aguado se interpune între el şi Antonia, îi dă ceva. Antonia îi îndepărtează mâna.

— Nu. Trebuie să gândesc.

— Va fi mai uşor aşa.

— Am spus că nu. Plecaţi.

— Domnişoară Scott…

— V-am spus să plecaţi, zice Antonia cu voce dură şi stridentă, ca un diamant care taie sticlă.

Aguado se îndreaptă de spate, stânjenită, îşi netezeşte blugii, se trage de mânecile puloverului.

— Mă duc să văd dacă Mentor are nevoie de ajutor.

Jon aşteaptă până când medicul legist sare din furgonetă şi doar atunci se îndreaptă în scaun şi se înclină spre Antonia.

— Ai spus că e artificial.

Antonia îl priveşte, efortul ca să-şi comunice gândurile i se citeşte în ochi.

— Nu e vorba despre băiat. Aici e altceva. E vorba despre putere.

— Putere? Ce fel de putere?

— Asasinul crede că s-a gândit la toate. Dar se înşală. Ne-a lăsat două… două…

— Două ce?

Antonia lasă capul în jos. Când şi-l îndreaptă din nou, lacrimi grele îi curg pe obraji.

— Îmi pare rău. Credeam că pot. Dar nu pot.

Şi, ridicându-se în picioare, iese din furgonetă.

— 15 —
Un avion

E doar un punct pe cerul dimineţii.

Avionul Bombardier Global Express 7000 decolase de pe aeroportul din La Coruña când încă era noapte şi era planificat să înceapă coborârea spre Madrid imediat după răsărit. Însă proprietarul avionului şi unicul pasager de la bord va vedea soarele apărând la hubloul lui înaintea locuitorilor din capitala Spaniei.

— Domnule, mai sunt două minute, anunţă pilotul prin difuzorul aeronavei.

Ramón Ortiz nu-şi ridică ochii din hârtiile pe care unul dintre asistenţii lui i le-a înmânat la scara avionului şi care conţin raportul vânzărilor din ziua precedentă, problemele cu deschiderea unui nou magazin în Singapore şi alte chestiuni minore. Nu poate să se ocupe de toate, aşa cum i-ar plăcea, dar a răspândit zvonul – pe care şi el însuşi a ajuns să-l creadă – că nu există detaliu, important sau nesemnificativ, care să-i scape. Îi place să apară pe nepusă masă sau să sune la unul dintre magazine, să o ceară pe angajată (al cărei nume îi este comunicat, convenabil, în prealabil) şi să vorbească vrute şi nevrute. Ştie că după aceea ea le va povesti tuturor celor cu care se va întâlni. Aşa se creează legendele, cu foarte puţin.

La cei optzeci şi trei de ani ai săi, Ortiz a parcurs un drum lung de când era un mucos care se întorcea acasă mergând pe jos cinci kilometri pe o şosea acoperită de zăpadă, cu pantofii în mână, ca să nu-i strice. Fiindcă nu avea alţii.

Între pielea tare a acelor pantofi şi pielea fină de cal care înveleşte scaunele din avionul lui privat au trecut multe apusuri. Îşi trece mâna pe braţul scaunului, cu o apreciere care nu e lipsită de o oarecare neplăcere. Pielea e excelentă, fără îndoială. Însă luxul exorbitant i se pare în continuare, chiar şi după atâţia ani, străin. Ca şi cum ar fi de împrumut.

Fiica lui, Carla, a insistat să personalizeze scaunele exact cu această piele, asortată cu canapeaua Chesterfield pe care încă o păstrează acasă şi care e alături de el de la deschiderea primului său magazin, cu patru decenii în urmă.

Ramón ridicase o sprânceană la o asemenea cheltuială, care crescuse factura avionului – 35 de milioane de euro – cu încă o sută de mii. Dar cu Carla nu poţi să discuţi. Rezolvă totul cu un:

— Taci, taci, că o să fii cel mai bogat om din cimitir.

Şi, bineînţeles, aşa e. Oriunde l-ar îngropa.

— Un minut, domnule, spune pilotul.

Ramón l-a instruit să-i anunţe întotdeauna momentul în care soarele îşi face apariţia. Nu vrea să-l rateze, cufundat în muncă. Ştie că pilotul trişează puţin, avionul coboară uşor pentru ca predicţia să se înfăptuiască la momentul exact. Unul dintre privilegiile faptului că este cel mai bogat om din lume – încă de pe faţa Pământului, şi nu de sub pământ – este că poate alege ora răsăritului.

Îşi scoate ochelarii de citit, care îi cad pe piept, susţinuţi de lanţul pe care îl poartă de gât, şi se întinde pe spate ca să vadă spectacolul. Dar o vibraţie pe masa din mahon masiv îi distrage atenţia. Îi sună telefonul mobil privat, care are acoperire Wi-Fi graţie conexiunii prin satelitul Bombardierului. Alt cost în plus de o sută de mii de euro, pe lângă cincizeci de euro minutul de conexiune. Altă cheltuială la care nu a protestat.

— Doar nu vrei să ratezi un apel important în timp ce zbori, spusese Carla.

Având în vedere că doar o mână de oameni au numărul acela, Ramón ştie întotdeauna că, dacă sună, e important. De aceea îşi ia, fără chef, privirea de la geam.

E un apel audio pe FaceTime. Fotografia Carlei îl salută de pe ecran. Ciudat din partea ei, întrucât nu obişnuieşte să se trezească devreme şi cu atât mai puţin să sune la ora asta.

Răspunde.

— Cum de eşti trează?

Vocea care îi răspunde nu este a Carlei.

— Bună dimineaţa, domnule Ortiz.

— Cine sunteţi? De ce aveţi numărul ăsta?

O voce gravă, seacă îi explică cu lux de amănunte de ce are numărul acela de telefon şi de ce sună de pe aplicaţia FaceTime a fiicei lui.

— Ascultaţi, dacă-i faceţi rău…

— Deja i-am făcut rău, domnule Ortiz. Şi îi voi mai face. Iar dumneavoastră nu mă veţi putea împiedica. Şi acum tăceţi, îl întrerupe.

Şi Ramón Ortiz ascultă. Iar când soarele răsare şi îl loveşte din plin în faţă, nu-i dă atenţie, fiindcă în sufletul lui se adânceşte întunericul. Iar când bărbatul care a pus mâna pe fiica lui întrerupe legătura, Ramón Ortiz se trezeşte, pentru prima dată în viaţa lui, că nu ştie ce să facă.

— Cinci zile, ăsta e ultimul lucru pe care i l-a spus.

Cinci zile.

Timp de câteva minute lungi, Ramón Ortiz îşi stoarce creierii. Este atât de tulburat, încât nici nu-şi dă seama că au aterizat şi că pilotul îi spune că poate coborî din avion.

Ramón ia o decizie. Caută în agendă un număr de telefon. Unul care, la fel ca numărul lui, este cunoscut de foarte puţină lume.

Un număr de telefon pe care n-a crezut niciodată că va trebui să-l folosească.

— 16 —
Un pat de spital

Bunica Scott este dezamăgită.

Antoniei nu-i pasă.

— Sunt dezamăgită, fetiţo, spune bunica Scott.

— Nu-mi pasă, răspunde Antonia, pilind în continuare.

Se află în salonul 134 al spitalului Moncloa. iPad-ul este pe masă, iar Antonia încearcă să-şi facă unghiile cum se pricepe mai bine. Variantele de iluminat în salonul 134 sunt două: penumbră de secolul al XIX-lea sau pupile mărite. Din fericire, Antonia are mijloacele ei. Şi-a adus o veioză reglabilă. De fapt, şi-a adus mult mai multe lucruri. Aproape toate hainele, în primul rând. O comodă, un fier de călcat, o cafetieră Nespresso şi o cantitate nedefinită de produse cosmetice şi de igienă care ocupă aproape toată baia. Să intri acolo e o versiune a jocului „Căutătorul de mine", doar că, în loc de mine, sunt creme împotriva celulitei.

Iar Marcos nu va folosi baia în viitorul apropiat.

— Trebuie să ieşi de acolo.

— Am spus o noapte.

— Nu ţin socoteala a ceea ce-am spus, minte bunica Scott. Dar ştii că nu-ţi face bine să te închizi în continuare în tine.

Partea bună când comunici cu cineva printr-un apel video în timp ce îţi faci unghiile este că poţi să-ţi ascunzi ochii fără ca celălalt să poată face ceva în privinţa asta.

— Sunt bine.

Mantra ei de când era mică. Pentru cineva ca ea, care simţea totul în jur (infidelitatea tatălui, boala pe care mama ei i-a ascuns-o până când n-a mai putut decât s-o plângă, disconfortul tuturor celor care se aflau în faţa acelei fetiţe ciudate şi mititele), e ironic cât de puţin s-a străduit întotdeauna să transmită ceva.

Sigur că vorbea cu bunica Scott. Iar bunicii puţine lucruri îi scapă. E atât de perceptivă, încât poate deduce faptul că nepoata ei trăieşte practic în camera de spital a soţului ei aflat în comă, că nu are mijloace de a-şi câştiga existenţa, că nu vorbeşte aproape cu nimeni în afară de ea, iar asta înseamnă opusul stării de bine. Şi-a dat seama singură, fără s-o ajute nimeni.

Înţelepciunea bătrânilor.

— Uită-te la mine când vorbesc cu tine, fetiţo.

— Am unghiile praf, spune Antonia, care mai are puţin şi începe să pilească osul.

Pentru o dulce şi efemeră clipă, Antonia crede că bunica va abandona subiectul. Greşit. Pauza se datorează faptului că aceasta soarbe din ceaiul Darjeeling (cu trei cuburi de zahăr) şi înghite nişte paste cu unt. E diabetică, dar trăieşte după propriile reguli.

— A trecut destul timp. Ţi-am suportat scuzele, autocompătimirea, lacrimile. Ajunge. Ai o slujbă la care eşti foarte pricepută, o slujbă unde poţi schimba situaţia. O slujbă la care nu te plictiseşti.

Dacă ar fi aşa de simplu, se gândeşte Antonia.

Bunica are dreptate într-o privinţă. Ceea ce face – ceea ce făcea – e ceva ce n-a crezut niciodată că e posibil. Pentru ea, provocările erau întotdeauna prea mici, după cum a descoperit când era adolescentă. Orice materie şcolară aborda devenea de un gri plumburiu în câteva săptămâni. Spre deosebire de alţi supradotaţi, care optau întotdeauna pentru domeniul fizicii sau al matematicii, unde raţionamentul pur le oferea recompense intelectuale, Antoniei nu-i plăceau numerele. Nu că nu se pricepea. Putea calcula rădăcina pătrată a unui număr cu nouă cifre fără creion şi hârtie, în doar câteva secunde.

Sunt multe persoane care, la vârsta aceea complicată la care trupul se modifică, iar lumea devine imensă, cred că nu vor putea fi niciodată iubite. Şi Antonia făcea parte din această categorie, bineînţeles. Dar, în plus, ea credea că nu va putea

găsi niciodată ceva care s-o intereseze cu adevărat, care s-o oblige să-şi pună tot creierul şi toate simţurile în slujba unei sarcini de îndeplinit.

Prima temere a fost anulată când l-a cunoscut pe Marcos.

A doua, când l-a cunoscut pe Mentor.

Cu amândoi cunoscuse iubirea, o iubire diferită. Primul îi oferise iubire, al doilea îi oferise ceva care să iubească. Bineînţeles, unde există iubire există cantităţi enorme, interminabile de suferinţă. Cea pe care o provoci, cea care îţi este provocată.

— Bunico, spune Antonia, lăsând, în sfârşit, pila şi acetona deoparte. Am încercat, jur. Dar e foarte greu. Te arde pe dinăuntru.

— Înainte puteai.

— Înainte era înainte, iar acum e acum.

— Când s-a întâmplat cu Marcos…

— Nu s-a întâmplat pur şi simplu, bunico.

— S-a întâmplat, spune bunica Scott, îndreptându-se şi vânturând degetul în faţa ecranului.

Degetul acuzator, inflexibil al bunicii. Sigur că nu ştie prea bine încotro să se uite, iar degetul ajunge să indice în altă direcţie, aşa că efectul se pierde puţin.

— Nu tu ai tras.

— Tot vinovată sunt.

— Ba nu, nu eşti. Înţeleg că atunci când s-a întâmplat ce s-a întâmplat cu Marcos ai fost afectată. Dar trebuie să mergi mai departe. Nu vrei să te întorci? Foarte bine. Caută-ţi altă slujbă.

Antonia nu se vede făcând cafele într-un bar şi nici folosindu-şi strălucita diplomă în filologie – pe care a obţinut-o doar ca să scape de tatăl ei – ca profesoară de literatură într-un liceu.

Ceea ce ne stârneşte o frumoasă dilemă.

Dilemă, conflict, alternativă, îndoială, încurcătură, fundătură. Foloseşte la ceva diploma de filologie. Ajungi să cunoşti o sumedenie de sinonime ca să defineşti o situaţie de rahat.

— Bunico… începe Antonia.

Apoi tace, fiindcă, în realitate, nu are mare lucru de spus. Fiindcă, oricât de inutilă i s-ar părea viaţa, trebuie s-o trăiască. De-ar şti şi cum…

— A trecut destul timp. Nu te mai ascunde, încheie bunica.

Întrerupe legătura, iar chipul ei dispare de pe ecranul iPad-ului, lăsându-l doar pe cel al Antoniei, confuză şi dezorientată. Ultimul lucru pe care Antonia îşi doreşte să-l vadă acum.

Închide tableta. În ultimii trei ani n-a fost în relaţii prea bune cu faţa ei. Nu se uită niciodată în oglindă după ce se întunecă, dacă poate evita asta.

A trecut destul timp.

Antonia îl contemplă pe bărbatul întins în pat. Faţa, care avea înainte trăsături atât de ascuţite încât puteai să te tai numai privindu-le, e acum o mască de ceară, palidă, fără viaţă. Părul, negru, des şi lung pe vremuri, este acum pleoştit, atât de fin încât s-ar putea rupe doar de la un suflu de aer. Buzele, buzele care doar atingând-o îi făceau *kilig* (un cuvânt în filipineză care înseamnă „când simţi în stomac fluturi de fericire"), sunt uscate şi scorojite. Muşchii, tari şi bine conturaţi, nu mai sunt decât o simplă mărturie, o amintire tristă a ceea ce nu mai este.

Antonia îl ia de mână şi îşi găseşte consolarea.

Mâinile nu s-au schimbat. Nu mai mânuiesc dalta, nu-i mai îndepărtează de pe faţă bretonul rebel, nu mai alunecă pe sânii ei, n-o mai învelesc noaptea, când se dezveleşte, dar sunt tot mâinile lui. Degete noduroase, palme pătrate. Mâini de bărbat, mâini de sculptor.

Din el, din acel Marcos pe care îl iubeşte şi căruia îi simte atât de mult lipsa, au mai rămas doar mâinile acelea şi o inimă puternică. O inimă care continuă să bată de 76 de ori pe minut. Câteodată, ea stă şi priveşte electrocardiograma, cu enervantul şi constantul ei *bip, bip, bip,* până când epuizarea o învinge şi adoarme pe canapeaua pentru vizitatori, singurul ei pat în ultimele o mie o sută douăzeci şi şase de nopţi. Apoi, în cursul zilei, se întoarce în

apartamentul ei, pe care l-a golit complet de tot ce-i aminteşte de soţul ei, ca să fie singură şi să-şi execute ritualul. Ritualul care o ţine sănătoasă la minte. Cele trei minute pe zi, singurele trei minute în care îşi permite gândul de a abandona totul: suferinţa şi vinovăţia şi închisoarea minţii ei privilegiate.

Antonia Scott îşi permite să se gândească la sinucidere doar trei minute pe zi. După ce a stat trează noaptea precedentă, nu are nici putere, nici chef să se întoarcă la apartament şi să vină înapoi ca să doarmă cu Marcos, aşa că se pregăteşte să-şi ia infima doză de linişte chiar acolo.

Îşi scoate pantofii.

Se aşază pe jos în poziţia lotus.

Închide ochii.

Îşi goleşte plămânii.

Cineva bate la uşă.

— 17 —
Un sendviş mixt

— Nu arăţi bine.

Inspectorul Gutiérrez e în uşa camerei, zâmbind şi ţinând în mână o cafea de la aparat. Elegantul lui costum italienesc din lână fină e atât de şifonat, încât lâna parcă nici n-a fost luată bine de pe oaie. Părul din creştetul capului e ridicat. Arată ca şi cum ar fi dormit în maşină, fiindcă a dormit în maşină.

— Cum m-ai găsit? întreabă Antonia.

— Poate că nu sunt cel mai inteligent om din lume, dar tot poliţist sunt.

— Vreau doar să stau singură.

— Iar eu vreau doar să vorbesc cu tine.

— Nu poţi să intri.

— Nici n-aş vrea. Urăsc spitalele.

— Nimănui nu-i plac spitalele.

Antonia îi închide uşa în nas.

Jon e tentat să bată din nou, dar are destulă minte încât să se aşeze să aştepte pe o bancă lângă ţâşnitoare. Îşi omoară timpul citind un afiş scris cu caractere elegante Comic Sans, care anunţă că infecţiile contractate în spital sunt a treia cauză de deces în Spania şi te îndeamnă să foloseşti recipientul cu gel antiseptic agăţat de perete. Jon apasă butonul dispozitivului, care este, cum altfel, gol.

Antonia iese după câteva minute. Şi-a pus pantofii şi şi-a agăţat de umăr poşeta în bandulieră.

— Hai la bufet.

Jon o urmează la parter, în linişte. Un poliţist are trucurile lui. Unul dintre cele mai utile este să-i laşi pe alţii să vorbească atunci când media ta de somn în ultimele trei nopţi este de trei ore şi un sfert.

Antonia se aşază la bar. Barmanul o salută cu un zâmbet absent, rezervat celor de-ai casei, şi îi oferă, fără să întrebe, o doză de Coca-Cola light şi un pahar cu un singur cub de gheaţă.

— Şi pentru dumneavoastră? îl întreabă pe Jon.

— Şi pentru mine la fel, dar un pahar curat, vă rog.

Barmanul îi aruncă o privire ucigaşă şi alege cu deosebită grijă paharul care a ieşit cel mai murdar din spălător.

— Fă-ne două mixte cu ou, Fidel.

— Mănânci întotdeauna aici? o întreabă Jon.

— Cina, întotdeauna. Obişnuiesc să iau prânzul acasă.

Inspectorul îşi aminteşte de caserolele uscate de la intrare, cu o expresie de dezgust. Când soseşte sendvişul mixt, Jon se convinge că cei din spital respectă tradiţia. Probabil că plita nu a mai fost curăţată de la inaugurare.

— Ţi-ar prinde bine nişte legume.

Drept răspuns, Antonia măsoară sarcastic cu privirea cele o sută nouăsprezece kilograme de poliţist care fac taburetul să scârţâie. Durează o vreme să facă asta.

— Eu nu sunt gras, ci puternic. Deşi îţi mărturisesc ceva, spune coborând vocea, ca şi cum ar face-o părtaşă la un mare secret. Îmi place să mănânc.

— Pe mine nu mă interesează. Am anosmie.

Jon ridică o sprânceană, cerând explicaţii.

— Înseamnă că nu pot mirosi nimic.

— Absolut nimic? Ca atunci când eşti răcit?

— E din naştere. Simt doar gusturile foarte puternice, de exemplu, dulce şi sărat. În rest, aproape orice mi se pare că are gust de carton.

— Şi dacă tai ceapă? Nu plângi?

— Plâng ca toată lumea. Nu are legătură cu mirosul, ci inhalezi moleculele de sulf din ceapă, care intră în reacţie cu umiditatea ochilor, producând acid sulfuric.

— Ce tâmpenie, spune inspectorul.

Şi o spune serios. Fără să-şi dea seama, fiindcă e bun ca pâinea caldă şi fiindcă, atunci când i se înmoaie inima, nu stă prea mult pe gânduri, îşi pune mâna imensă pe antebraţul Antoniei şi îl strânge.

Jon nu e mare fan al filmuleţelor cu pisici, dar sunt unele care îl amuză copios: cele în care proprietarii nemernici pun un castravete în spatele animalului, astfel încât, când se întoarce, felina face un salt de o jumătate de metru, cu tot corpul încordat. Din instinct, îl confundă cu un şarpe.

Reacţia seamănă destul de mult cu reacţia Antoniei când Jon îi pune mâna pe braţ. Taburetul cade la pământ, cu zgomot. Cele şase persoane din cafenea se întorc în direcţia spectacolului.

— Îmi pare rău, încearcă Jon să se scuze.

Se apucă să ridice taburetul în acelaşi timp cu Antonia şi se lovesc cap în cap.

Idiotule, idiotule, idiotule. Ţi s-a spus să n-o atingi niciodată.

— Să nu mă atingi niciodată, spune Antonia ţinându-se de frunte, acolo unde s-a lovit. Măiculiţă, eşti solid, parcă m-am lovit de un zid.

— Fiecare îşi foloseşte capul pentru ceva. Al meu este bun la spartul uşilor.

— Se vede…

Fidel apare cu câteva cuburi de gheaţă învelite într-un şerveţel. Doar pentru ea, normal. Îl doare şi pe Jon, dar îi e jenă să mai ceară şi îl lasă să plece.

Incidentul nu pare să-i fi alungat foamea Antoniei. Ţinând gheaţa cu o mână, termină sendvişul cu cealaltă. Şi cartofii prăjiţi din punga pe care au pus-o alături. Şi mai cere o Coca-Cola.

Tactici pentru a trage de timp. Aşteaptă să vorbesc eu, se gândeşte Jon. *Dar la jocul de-a care e mai căpos e greu să-l învingi pe unul din Bilbao.*

Aşa că rămâne tăcut, terminându-şi propriul sendviş unsuros, cu înghiţituri mici şi manierate.

— Bine, ce vrei? spune Antonia, când se satură să aştepte să înceapă celălalt.

— Fetiţo, sincer, să mă întorc acasă, la mama, care e insuportabilă şi-mi trimite mesaje pe WhatsApp ca să afle când mă întorc, că are nevoie de mine ca să mute comoda. De câte ori văd la statusul ei *Scrie…* ştiu că în aproximativ o jumătate de oră o să am probleme.

— E bolnavă?

— Doar de afecţiune. Vrea s-o duc la Bingo Arizona. Îi e ruşine să cânte versurile singură.

— Având în vedere că eu nu voi continua, în curând n-o să-ţi mai ducă dorul.

Jon încuviinţează cu un zâmbet extenuat.

— Prietenul tău, conspiratorul, m-a eliberat, spune, şi ăsta e adevărul.

Mentor i-a spus că nu e obligat să rămână. Sigur, i-a mai povestit ceva. Ceva ce schimbă totul.

Antonia îl priveşte circumspectă.

— Atunci, de ce ai venit? Să-ţi iei rămas-bun?

— Nu. Am venit să aflu ce vrei tu.

— Ţi-am mai spus. Să rămân aici cu soţul meu. Şi, înainte să spui ceva, îl avertizează, văzând întrebarea venind în ochii lui Jon, te previn că nu este un subiect despre care îmi place să vorbesc.

— Înţeleg. Şi cum rămâne cu Álvaro Trueba?

Ea se gândeşte un timp care pare o săptămână şi jumătate, cam aşa. Apoi duce paharul la gură ca să-şi liniştească puţin conştiinţa. Desigur, e cu Coca-Cola light, aşa că nu arată ca-n filme.

— Nu e problema mea. Băiatul e mort şi nimic nu va schimba asta.

— Iar cel care a făcut asta e liber.

— Poate că n-o să mai auzim niciodată de el.

Jon inspiră puternic pe nas şi se uită în altă parte.

— Ei bine, acum că spui asta…

Bagă mâna în buzunarul hainei şi scoate fotografia. O pune pe bar. Blondă vopsită, ochi căprui şi mari, pometi proeminenţi. Mai aproape de treizeci de ani decât de patruzeci. O înfăţişare banală, ca a oricărei absolvente de facultate care îşi face debutul în viaţa profesională şi a început să prospere. Nu priveşte spre aparat, iar în zâmbetul ei e o timiditate ştearsă. Şi o anumită căldură umană, şi mai ştearsă.

Antoniei i se pare că a mai văzut-o undeva. Deodată, îşi aminteşte. O revistă din hârtie lucioasă, pe care a găsit-o aruncată într-una dintre hoinărelile

ei prin spital. O femeie, călare pe cal, cu pantaloni deschişi la culoare şi o faţă concentrată.

— E cine cred eu?

— Carla Ortiz, confirmă Jon vorbind încet, după ce se asigură că barmanul se află în partea cealaltă a barului, absorbit de meciul de fotbal transmis la televizor. Moştenitoarea celui mai bogat om din lume.

Antonia clipeşte de mai multe ori, în timp ce asimilează informaţia. Apoi lasă să-i scape un oftat obosit, cu care vrea să îndepărteze de sine inevitabilul, fără să reuşească.

— Au… Au găsit-o?

— Nu. Ştim că a dispărut, împreună cu şoferul şi cu iapa ei preferată. Ieri după-amiază a plecat din La Coruña cu maşina, cu destinaţia Madrid, dar n-a mai ajuns.

— Poate a avut un accident.

— Tatăl ei a primit un telefon de la cel care a răpit-o, azi-dimineaţă devreme.

În spatele ochilor Antoniei se mişcă o maşinărie de mare tonaj. Jon a mai văzut asta. O lasă în pace.

— Ar putea fi omul nostru.

Nu „acelaşi om”, se gândeşte Jon. *A spus „omul nostru”. Cel de care avem parte, cu ghinionul nostru de rahat. Ce bine mi-ar fi stat pe drumul de întoarcere către Bilbao, băga-mi-aş picioarele.*

Nu mai e nevoie să pună întrebarea, dar o face oricum.

Iar Antonia Scott dă singurul răspuns pe care îl poate da.

PARTEA A DOUA
— CARLA —

Minciuni care câştigă procese
*atât de sumare, încât fac să păleasc*ă
geamul acvariilor
peştilor de oraş.

JOAQUÍN SABINA / PANCHO VARONA

— 1 —
Un inconvenient

— Trebuie să analizăm cum abordăm situaţia, spune Mentor.

Le-a dat întâlnire în piaţa Paris, în grădinile de lângă Curtea Supremă de Justiţie. Sunt grădini doar cu numele, fiindcă, în afară de patru garduri vii aşezate prost, acolo nu cresc decât pietre. Mentor s-a aşezat să-i aştepte pe o bancă lângă un felinar. E deja noapte în toată regula şi singurii vizitatori ai parcului sunt un bărbat şi câinele lui, care adulmecă pământul.

— Ce e de analizat? se plânge Jon. Urcăm, vorbim cu el şi ne apucăm de treabă.

— Mă tem că vor exista nişte inconveniente.

— A mai venit cineva, spune Antonia şi nu e o întrebare.

Mentor face un gest de exasperare.

— Domnul Ortiz i-a telefonat unei persoane potrivite, iar această persoană potrivită ne-a sunat pe noi. Dar avocatul lui s-a stresat şi l-a stresat şi mai rău pe el. Aşa că cei de la USE sunt sus, iar acum cel stresat sunt eu.

Unitatea pentru Răpiri şi Şantaj din cadrul Poliţiei Naţionale, se gândeşte Jon, cu o împunsătură de invidie. *Un corp de elită. Tipi duri, profesionişti.*

— Şi atunci? Lăsăm totul în seama lor şi plecăm acasă?

— Vom lucra aşa cum am făcut-o întotdeauna, înainte să ne lovim de asta, domnule inspector Gutiérrez. Voi staţi deoparte, fără să deranjaţi. Şi fără să vorbiţi în plus.

— La ce vă referiţi? întreabă Jon deranjat.

— Se referă la faptul că nu ştim nimic despre celălalt caz, îl lămureşte Antonia.

Cazul băiatului asasinat la Moşie, pur şi simplu, nu există. Pentru o unitate creată ca să evite concurenţa şi secretomania dintre diferitele

departamente ale poliţiei, nu ne descurcăm deloc rău la perpetuatul vechilor obiceiuri proaste.

— Nu există alt caz. Ăsta este unicul caz, repetă Mentor, cu accent pe un *u* lung. Aţi înţeles?

Antonia încuviinţează, iar Jon o imită fără chef. Dacă li se confirmă bănuielile şi aceeaşi persoană se află în spatele dispariţiei Carlei Ortiz şi al asasinării băiatului, vor trebui să joace după reguli.

— Dumneavoastră nu veniţi? îl întreabă pe Mentor.

— Am nişte telefoane de dat. Distracţie plăcută şi nu faceţi găligie. Ah, apropo, Scott…

Antonia îl priveşte.

— …mă bucur că te-ai întors.

Antonia se întoarce fără să răspundă. După ce ea se îndepărtează, Mentor îi dă lui Jon o cutie metalică minusculă.

— Ce-i asta? întreabă Jon agitând-o.

Sună ca o zdrăngănitoare.

— Ţineţi-o dumneavoastră. Sunt pentru ea.

— Pastile? Când ar trebui să i le dau?

Mentor îi face cu ochiul.

— Când vi le cere ea.

Apartamentul e la câteva minute de mers pe jos, pe strada General Castaños. O mansardă de o mie de metri pătraţi, renovată la cea mai înaltă calitate de studioul de arhitectură al lui Enrique Barrera. Cu un salon superb şi primitor. Iar Jon află toate astea fără să fie nevoie să urce, doar cu câteva clicuri pe browser-ul mobilului, în timp ce aşteaptă jos, lângă interfon, să li se permită accesul. Toate fotografiile sunt într-o celebră revistă despre viaţa VIP-urilor. Restul, pe pagina de Instagram a Carlei Ortiz.

Viaţa acestor oameni este o vitrină permanentă, se gândeşte Jon. *Şi o poartă deschisă. Cu fiecare fotografie pe care o publică, le deschid uşa tâmpiţilor. Nu-şi dau seama?*

Ultima fotografie pe care a publicat-o Carla Ortiz o înfăţişează pe ea alături de fiul ei, pe terasa acelui apartament, în spatele căruia se vede perfect

clădirea Curţii Supreme de Justiţie. Oricăruia dintre cei 228.000 de urmăritori care au Google Maps şi puţin creier i-ar lua mai puţin de zece minute ca să identifice adresa exactă.

Măcar copilul stă cu spatele. Măcar pe-asta a făcut-o cum trebuie.

Poarta de acces în clădire se deschide. Jon şi Antonia urcă la mansardă cu liftul, după ce trec pe lângă un paznic care îi salută cu o înclinare scurtă a capului. Altul aşteaptă la intrarea în apartament – singurul de pe etaj –, cu uşa deschisă.

Puţin cam târziu pentru atâta pază.

În casa asta nu există niciun Rothko atârnat pe pereţi, dar, când intră, Jon are impresia că ar putea exista. Podeaua este din microciment gri, iar mobila, din lemn şlefuit, stilul industrial. Pe pereţi sunt atârnate fotografii cu peisaje în alb şi negru şi câteva cu Carla şi fiul ei. Fără bărbaţi. Holul se deschide într-un salon imens, cu un televizor de optzeci şi doi de inchi. De cealaltă parte, un şemineu.

De colo până colo se plimbă cu paşi mari şi neliniştiţi un bărbat scund, robust – *bondoc* e primul cuvânt care i-a venit lui Jon în minte – şi chel. Îmbrăcat cu veşnica lui cămaşă albă cu mânecile suflecate, acum atât de îmbibată de transpiraţie sub braţ, încât petele de umezeală aproape că se unesc pe piept. Nu-i salută când intră, abia dacă se uită la ei, deja indiferent la vânzoleala necunoscuţilor.

Pe canapea, cu laptopurile şi aparatele de înregistrat pornite, stau cei doi agenţi USE care se legitimează drept căpitanul José Luis Parra şi caporalul Miguel Sanjuán. Acel Para – ras în cap, cioc, strângere de mână ca de menghină, de mascul alfa – pare şeful.

— Voi doi sunteţi observatorii despre care mi-au vorbit superiorii mei, spune.

Vocea lui e profesionistă, dar privirea transmite cât de puţin îi convine să aibă companie.

— N-o să vă deranjăm, spune Jon, sprijinindu-se de perete. Continuaţi, vă rog.

— Domnul Ortiz a dat declaraţia şi este epuizat, intervine un bărbat cărunt, la costum şi cu voce afectată, care stă în picioare, cu mâinile în sân, în mijlocul salonului.

Seamănă cu Michael Caine, doar că fără urmă de umanitate. Jon nu trebuie să se străduiască prea mult pentru a deduce că el e avocatul.

— Domnule Torres, ştiu că e târziu şi că sunteţi epuizaţi după o zi stresantă, dar credeţi-mă, nu prea avem de unde să începem. Dacă nu ne ajutaţi să alcătuim o listă de suspecţi, nu putem face mare lucru.

— Nu contează, spune Ortiz.

— Ramón, îl avertizează avocatul, coborând vocea, ştii ce a spus doctorul.

Vorbeşte mai încet, dar destul de tare încât să auzim toţi. Clientul meu este un octogenar, nu-l presaţi prea tare, că se dezmembrează.

— Iar eu am spus că nu contează. I-ai auzit pe aceşti domni. Primele ore sunt cruciale.

— Avem nevoie de o listă completă a celor care au acces la fiica dumneavoastră, domnule Ortiz, spune Parra. Şi, mai ales, o listă cu persoanele care ar vrea să-i facă rău.

— Ce ştim despre fostul ei soţ? întreabă Sanjuán.

E un tip cu barbă groasă şi cu ochelari, care muşcă insistent capătul pixului Bic şi care se uită la şeful lui înainte de a deschide gura.

— Borja? Nu a fost el, răspunde Ortiz.

Divorţul dintre tenismenul mediocru şi fiica multimilionarului, după doar trei ani de căsnicie, fusese dezbătut în revistele de scandal, deşi Jon îşi amintea că a citit că fusese civilizat şi de comun acord.

— Cum de sunteţi aşa de sigur?

— Fiindcă e un prăpădit fără boaşe. N-a avut tupeu să lupte pentru fiica mea în timpul căsniciei, darămite să facă aşa ceva.

— Am înţeles că a semnat un contract prenupţial.

— I-a ieşit cum nu se poate mai bine. Cinci mii de euro pe lună, pe viaţă, ca să se care şi să-şi ţină

gura.

Halal comun acord!

— Poate i se pare o sumă mică. La urma urmei, fiica dumneavoastră este…

— Tot ce trebuie să facă e să fie disponibil din două în două weekenduri ca să-l vadă pe nepotul meu, întrerupe Ortiz, simţindu-se inconfortabil la gândul că fiica lui va moşteni optzeci de mii de milioane de euro. Apropo, ţine mult la el. În plus, ieri avea un turneu în Ibiza. N-a fost el.

Parra şi Sanjuán se privesc cu coada ochiului. Jon îşi dă seama că ei aruncă momeala. Ştiau foarte bine că n-a fost fostul soţ, dar acum îl agită pe Ramón Ortiz ca să vadă ce se întâmplă.

— Poate a reuşit să apeleze la ajutorul cuiva, încearcă Parra.

— Of, pentru Dumnezeu, spune Ortiz, sprijinindu-se de scaun.

Pentru o clipă, pare că nu mai are aer.

— Domnilor… spune avocatul Torres, ducându-se să-l apuce de umăr pe clientul lui.

Ortiz îl dă la o parte, cu blândeţe, dar ferm. Faţa îi este congestionată, dar nu are de gând să se oprească.

— Nu e el! Bărbatul care m-a sunat era altcineva şi e clar că nu părea cineva care ar putea fi prieten cu Borja.

— Poate ar fi bine să ne relataţi toată conversaţia, spune Antonia, vorbind pentru prima dată.

Toţi se întorc către ea.

— Am mai făcut asta. Mâine vă dăm un rezumat al declaraţiei domnului Ortiz, spune Parra, arătând spre calculatorul lui. Să ne întoarcem la lista de suspecţi…

— Ar fi bine s-o asculte şi alte urechi, intervine din nou Antonia.

— Doamnă… cum vă numiţi, protestează Parra, avem multe de făcut şi aţi văzut că domnul Ortiz este extenuat.

— Înţelegem că este un efort prea mare pentru domnul Ortiz să repete conversaţia, spune Jon cu

cea mai inocentă şi amabilă voce.

Parra îl străfulgera cu privirea, dar e prea târziu.

— Nu e niciun efort. Sunt doar obosit, spune, bineînţeles, Ortiz. Am primit apelul pe mobil azi-dimineaţă, la 6.47.

— Pe telefon?

— Apel audio pe FaceTime. Carla îl foloseşte mult, spune că e mai sigur. Eu nu mă pricep la aşa ceva.

— Ce v-a spus răpitorul?

— Era un bărbat cu voce gravă, care mi-a spus că fiica mea Carla e în mâinile lui. I-am zis să nu-i facă rău şi mi-a spus că i-a făcut deja. Şi că va continua, iar eu nu-l voi putea împiedica.

— A mai spus altceva?

— Mi-a zis numele său. Mi-a spus că-l cheamă Ezechiel.

CARLA

Prima apare durerea.

O împunsătură ascuţită, insuportabilă, care umple totul. Care o face să ţipe.

Ţipă o vreme, care i se pare o veşnicie, cât o ţin plămânii. Este un ţipăt sfâşietor, primar. Încă nu există frică – asta va veni mai târziu. Doar nevoia imperioasă ca durerea să înceteze cât mai repede.

Nu încetează.

Se domoleşte când reuşeşte să se îndrepte puţin. Era lungită pe nasul rupt, cu braţele întinse, vlăguită. Când se mişcă, oasele nazale şi frontale se ating, iar ea simte în interiorul feţei, aproape că aude, pocnitura aspră, nefirească.

Nu vede nimic. Întunericul este de nepătruns.

Frica încă n-a apărut. Durerea ascuţită s-a retras, dar a lăsat-o pe sora ei mai mică, pulsaţia. Faţa ei este acum ca o tobă care primeşte o lovitură constantă, neîndurătoare şi care îi trimite durerea către ochi, rădăcina părului, urechi, mandibulă, în valuri regulate.

Carla plânge în hohote, încetişor, în timp ce creierul ei încearcă să înţeleagă de unde provine acea durere şi cum s-o gestioneze. Încearcă să se aşeze, dar valul brusc de sânge din cap accentuează agonia.

Calmează-te. Calmează-te.

Se întinde din nou, de data asta cu faţa în sus, iar în felul acesta se pare că ropotul încetineşte. Nu mult, dar lasă loc pentru celelalte senzaţii.

Carla îşi simte gura uscată şi amară. Sângele, acum uscat, i-a lipit buzele una de cealaltă.

Doare când le dezlipeşte.

O durere mică, suportabilă, care o face să uite pentru o dulce clipă de cealaltă durere. Ca atunci când nu te mai uiţi la tigrul din cameră fiindcă un şoricel a trecut în fugă şi, de îndată ce rozătoarea dispare într-o gaură din plintă, tigrul îşi cere hrana, cu un zâmbet ascuţit şi un „unde-am rămas?”.

Totuşi, nu sângele o face pe Carla să-şi simtă gura amară. Gustul de fier şi de baterie e acolo, pe vârful unei limbi umflate, vătuite şi uscate. Restul, cerul gurii, interiorul obrajilor sunt sub stăpânirea unui gust chimic şi neplăcut, străin.

Am ceva în mine.

Braţele şi picioarele nu par să-i aparţină, au devenit provincii independente şi amorţite, cărora le trimite ordine la care se răspunde cu reticenţă. Stomacul ei este un ghem minuscul şi îndesat de acid, din care ceva se luptă să iasă. Carla lasă să-i scape o eructaţie, sonoră şi scurtă ca o împuşcătură, plină de aceleaşi efluvii bizare care îi populează gura. După aer, deschise fiind stăvilarele, urmează conţinutul stomacului, care nu e cine ştie ce. Carla vomită salivă şi fiere, fără să se poată opri, de două, de trei ori, până când crampele încetează.

Atunci o prinde din urmă amintirea. Ocolirea. Bărbatul cu cuţit. Urmărirea din pădure. Înţepătura în gât, când s-a dat bătută.

Nu.

Nu.

Realitatea situaţiei în care se află i se aşterne în faţă cu o claritate înfricoşătoare. Cea mai rea situaţie.

Atunci apare frica.

— 2 —
O evidenţă

— Asta a fost tot?

Ortiz nu răspunde imediat. Caută din priviri ajutorul avocatului său, pentru o fracţiune de secundă, deşi se abţine. Gestul nu trece neobservat pentru Jon, care ştie să recunoască un mincinos când îl vede.

— Da. Apoi a închis.

— Nu a emis pretenţii, nu a spus că va suna din nou?

— Nu, răspunde Ortiz tăios.

Prea tăios.

— O să mai sune. Întotdeauna sună, spune Sanjuán.

— Aţi spus că nu părea cineva care l-ar putea cunoaşte pe fostul soţ al fiicei dumneavoastră, intervine Parra, hotărât să readucă discuţia pe terenul lui. La ce vă refereaţi?

— Era un bărbat cu o voce dură. Părea neîndurător. Opusul lui Borja.

Ăsta e un om căruia îi e drag de fostul soţ al fiicei lui. Dar, pe de altă parte, cui îi este?

— Fiica dumneavoastră nu cunoaşte pe nimeni cu numele Ezechiel, nu?

— Nu, din câte ştiu. Şi nici eu.

— Vom porni de la prezumţia că este un pseudonim, nu un nume real.

Se vede că e un corp de elită, se gândeşte Jon.

— Mai doriţi să puneţi vreo întrebare despre convorbirea telefonică sau putem continua cu ceea ce făceam? întreabă Parra, întorcându-se spre Antonia.

Aceasta şopteşte o scuză şi ceva legat de faptul că trebuie să se ducă la baie. Nimeni nu-i dă atenţie.

— Să continuăm, atunci. Fiica dumneavoastră a dispărut între ora zece, aseară, şi dimineaţa aceasta. Ultima informaţie pe care o avem despre ea este din momentul în care şoferul ei…

— Carmelo, spune Ortiz, reluându-şi plimbarea nervoasă prin salon. E de-al casei.

— În care şoferul ei, Carmelo Novoa Iglesias, se opreşte să alimenteze la o benzinărie din Villanueva de los Caballeros, în Valladolid. Pe cardul de credit al lui Carmelo apare o tranzacţie de şaptezeci şi opt de euro. Benzină, două sticle cu apă şi un pachet de lemn-dulce. Am cerut benzinăriei imaginile de pe camerele de supraveghere, ca să vedem dacă în acel moment Carla era cu el în maşină.

— La ce vă referiţi?

— De când îl cunoaşteţi pe Carmelo Novoa, domnule Ortiz? întreabă Parra, înclinându-se în faţă de pe locul pe care stătea.

— Acum înţeleg, răspunde omul de afaceri. Dacă nu vă puteţi lega de fostul meu ginere, acum v-a căşunat pe Carmelo. De câte ori să vă spun că răpitorul e un necunoscut?

— Domnule Ortiz… vă daţi seama că trebuie să căutăm în anturajul familiei. Într-un caz de dispariţie, în şaptezeci şi opt la sută dintre situaţii vinovatul este din mediul familial. De aceea începem întotdeauna cu persoanele cele mai apropiate, după care extindem cercul.

— Nu este un caz de dispariţie. Este un caz de răpire.

— O răpire fără solicitări. Din câte ştim, adaugă Parra.

Ăsta miroase ceva, se gândeşte Jon. *Poate că, până la urmă, vânjosul are ceva creier în capul ăla chel.*

— Presupunem că le va face mai târziu, intervine avocatul, ca reacţie la tăcerea lui Ramón Ortiz. Chiar dumneavoastră aţi spus asta.

— Da. Aşa e, asta am spus, da. Deci dumneavoastră spuneţi că şoferul, domnul Carmelo Novoa, este o persoană de încredere?

Miroase ceva şi îi dă târcoale bătrânului, poate face vreo greşeală. Fiindcă ştie că acesta nu-i spune totul. Vechiul truc.

— De absolută încredere.

— Am trimis un coleg din La Coruña să facă nişte cercetări în privinţa domnului Novoa, spune Parra, arătând o fereastră de WhatsApp deschisă pe mobilul lui. Îmi spune că e un jucător împătimit la Cazino Atlántico.

Ortiz nu răspunde.

— Ştiaţi ceva?

— Domnilor, clientul meu nu trebuie să cunoască…

— Da, ştiam, îl întrerupe omul de afaceri. Este sub control.

— Se pare că se duce de mai multe ori pe săptămână. Mai ales blackjack.

— Ştiu şi asta.

— Şi are datorii de peste o sută de mii de euro.

Avocatul Torres îşi ridică surprins capul când aude asta şi îl priveşte pe Ortiz cu îngrijorare.

Ortiz se opreşte, se sprijină de şemineu, îşi muşcă pieliţa de la degetul mare.

— Nu mă simt în largul meu să discut despre asta.

— Înţeleg, domnule Ortiz. Dar este important, insistă Parra.

După o veşnicie în care îşi face manichiura cu dinţii, Ortiz răspunde în cele din urmă.

— Carmelo a făcut o criză când i-a murit nevasta. Treizeci şi unu de ani de căsnicie. S-a apucat de cărţi.

— Şi a apelat la dumneavoastră?

— A apelat la mine în urmă cu câteva luni. V-am spus, face parte din familie. Sunt naşul celui mai mare nepot al lui, pentru Dumnezeu!

— I-aţi dat bani?

— Nu, sigur că nu, spune omul de afaceri. N-ar fi fost o idee bună.

— Pentru dumneavoastră, suma asta nu e mare lucru, nu?

— Averea clientului meu este irelevantă în acest caz, domnule căpitan Parra, intervine avocatul.

— Doar că nu este aşa, nu?

Ortiz ia un bibelou de pe şemineu – o bilă din ceramică, în tonuri delicate de ciocolatiu şi oranj, luată dintr-unul dintre magazinele sale de la raionul de articole casnice – şi o izbeşte de podea. Trosnetul vasului care se dezintegrează despică în două liniştea incomodă care se aşternuse după afirmaţia lui Parra şi o transformă într-o linişte glacială şi fizică.

— Sunt bogat, spune Ortiz cu chipul schimonosit. Am bani, foarte mulţi. Aş fi putut să fac să dispară problemele lui Carmelo cu un simplu gest, da. În loc de asta, i-am oferit sprijinul meu. I-am căutat ajutor. I-am spus că va continua să lucreze pentru noi tot restul vieţii. Aşa cum se procedează cu cineva din familie. Carmelo face parte din familie.

— Refuzul dumneavoastră de a-i da bani, o sumă care pentru dumneavoastră este insignifiantă, probabil că este umilitor pentru el. Iar asta ar fi putut da frâu liber resentimentelor. Într-o călătorie de şase ore pe şosea sunt multe ocazii. Trebuia doar să se retragă într-o parcare sub un pretext oarecare, s-o reducă la tăcere pe fiica dumneavoastră şi apoi să pună un complice să vă sune.

Respingerea vorbelor poliţistului începe să cedeze. Ortiz nu e genul de om care să-şi recunoască greşelile. N-a fost aşa nici pe când era un sărăntoc de douăzeci de ani, cu atât mai puţin acum.

— Adică e vina mea, spune omul de afaceri, cu o ultimă zvâcnire de indignare. Mă acuzaţi că am provocat nenorocirea fiicei mele.

— Eu nu am spus asta, domnule Ortiz. Vrem doar să deschideţi ochii în faţa evidenţei.

Iar Ortiz deschide ochii şi, odată cu evidenţa, îi cad umerii, iar aerul îi iese din plămâni. Pare la un pas de a izbucni în plâns şi îşi masează încontinuu braţul stâng cu cel drept.

— Nu mă simt prea bine, şopteşte.

Avocatul se apropie de el şi îi pune mâinile pe umeri.

— Rezistă, îi spune la ureche. Medicul aşteaptă. Şi către ceilalţi: Domnilor, întâlnirea a luat sfârşit.

Parra şi Sanjuán se ridică fără chef. Nu par foarte mulţumiţi de desfăşurarea evenimentelor.

— Vom avea nevoie de acces la computerul Carlei, de parole…

— Nu dispun de aceste informaţii, dar vom ajuta cu ce putem, spune Torres, interpunându-se între ei şi Ortiz. O să mă ocup personal de asta.

Antonia reuşeşte să treacă de bariera reprezentată de avocat şi se apropie de omul de afaceri.

— Încă ceva, domnule. Unde e nepotul dumneavoastră?

Ortiz o priveşte de parcă ar încerca să înţeleagă cine este femeia asta şi ce caută în casa fiicei lui. Când vorbeşte, vocea îi sună ca şi cum ar veni de la o distanţă de un milion de kilometri.

— Nepotul meu a fost dus într-un loc sigur. În afara Spaniei. Nu vreau să fie aici dacă toate astea ajung să apară în ziare.

— Din partea noastră, nu vor ajunge, domnule Ortiz, spune Parra.

Iar din partea noastră, ce să mai vorbim, adaugă Jon pentru sine.

CARLA

O lovitură – metalică, răsunătoare – întrerupe strigătele.

Şi-a pierdut cunoştinţa pentru o vreme, nu ştie cât timp. E vag conştientă de faptul că a căutat pe bâjbâite o ieşire, dar nu există niciuna. Stăpânită de anxietate, a strigat după ajutor până a răguşit, până când abia a mai putut să extragă din plămâni o gâfâială istovită. Atunci se auzise lovitura, bubuind în jurul Carlei cu un ecou înfundat şi imprecis.

— Nu-mi place să ţipi, spune cineva când ecoul amuţeşte.

Este o voce gravă. O voce de bărbat.

— Domnule. Alo, domnule… Am nevoie de ajutor, răspunde Carla cu un firicel de voce.

Linişte.

— Domnule… mă auziţi? insistă Carla, forţându-şi gâtul la maximum.

Sună ca un burduf rămas fără aer.

— Te-am auzit. Nu-mi place să ţipi.

— Domnule, trebuie să ies de aici. Trebuie să mă lăsaţi să ies, vă rog. Mi-e frică de întuneric.

— Spune-mi parola e-mailului tău.

Carla e ameţită. E foarte, foarte cald. Nu poate respira bine, abia dacă e puţin oxigen. Trebuie să iasă de acolo cu orice preţ.

— Lăsaţi-mă să ies! Vreau să ies!

Se năpusteşte în faţă, de-a buşilea, în căutarea unei ieşiri din beznă, cu mâinile întinse. Degetele ei găsesc ceva solid, metalic. Sprijinindu-se de acel obiect, se opreşte puţin şi apoi se întoarce la locul ei.

O uşă. Este o uşă.

În genunchi, sprijinită de placa metalică, Carla începe să bată insistent. Palmele ei abia dacă smulg metalului nişte şoapte timide.

— Deschideţi! Deschideţi, vă roooooog…!

Ultima silabă a implorării se frânge într-un hohot din ce în ce mai firav. Carla se prăbuşeşte cu spatele

lipit de uşa din metal, fără să se oprească din plâns.

Atunci vine a doua lovitură. Cum Carla este sprijinită de placă – cu umerii, cu mâinile, cu capul –, îi reverberează în tot corpul. Urechile îi ţiuie, diafragma i se comprimă, durerea de nas i se amplifică, îşi muşcă limba din cauza tresăririi.

— Nu-mi place să ţipi şi nu-mi place nici să plângi.

Carla vrea să strige din nou, tot corpul îi cere să strige din nou, să-i ceară, *să-i poruncească* acelui bărbat s-o elibereze, *imediat.* Dar epuizarea, durerea şi încă ceva îi spun să aştepte.

Şi asta face, în linişte, strângând din pumni ca să nu strige.

— Te-ai mai liniştit?

— Da, şopteşte Carla.

— Spune-mi parola.

Carla deschide gura ca să răspundă şi din nou o reţine ceva. E o voce pe care a mai auzit-o. În pădure.

Nu spune nimic.

O să mă omoare.

Nu spune nimic. Dacă-i dai parola, o să aibă acces la TOT.

Dacă-mi face rău, oricum o să aibă.

Atunci negociază. El vrea ceva, tu îi ceri ceva.

— Parola, repetă bărbatul.

— Nu.

— Dă-mi parola sau intru acolo şi te omor.

Ameninţarea o face pe Carla să se ghemuiască din nou. Respiraţia i se accelerează.

E o cacealma.

— N-o să mă omorâţi. Dacă mă omorâţi, nu veţi avea parola.

Linişte.

— Pot să intru şi să te chinui până când mi-o spui.

Nu pot. Nu pot. Trebuie să i-o spun.

Nu te da bătută aşa de uşor.
Mereu te-ai dat bătută prea uşor.

Carla strânge pumnii, îşi leagănă capul înainte şi înapoi, încercând să gândească şi ignorând durerea.

Bine. Bine.

— Cum vă numiţi? Eu mă numesc Carla. Numele meu este Carla, repetă, fiindcă a auzit undeva sau poate a citit ori a văzut într-un film că trebuie să-l determini pe

Spune-o. Răpitor. Violator. Asasin.
Alege un cuvânt.

omul care îţi poate face rău să te considere o fiinţă. Să te umanizeze. Să ştie că nu eşti doar un trup, că nu eşti un obiect.

— Ştiu cum te numeşti.

— Dumneavoastră cum vă numiţi?

Linişte.

— Poţi să-mi spui Ezechiel.

— Ezechiel… Eu mă numesc Carla. Lăsaţi-mă să ies şi vă dau bani. Pot să fac un transfer chiar acum. Apoi mă lăsaţi să ies. Jur că n-o să spun nimic despre ceea ce s-a întâmplat.

— Nu vreau bani. Vreau parola.

— Bine. Atunci daţi-mi apă.

Linişte.

— Îmi dai parola dacă îţi dau apă.

Nu e o întrebare.

O linişte şi mai lungă, la capătul căreia Carla aude un scârţâit metalic la uşă.

— Poftim.

— Unde sunteţi? Nu văd nimic!

Se aude un clic. Un dreptunghi luminos se formează în întuneric, pe podea, în josul uşii.

În centru se află o sticlă cu apă de o jumătate de litru.

Strălucirea pe care o răspândeşte este ireală, o aducere aminte a faptului că în jurul ei nu e decât beznă. Carla se târăşte până la sticlă. Plasticul scrâşneşte în mâinile ei nerăbdătoare când scoate capacul şi o duce la gură. Bea jumătatea de litru din două înghiţituri mari, îi pică în stomacul gol şi slăbit ca doi pumni. Reîncep crampele, iar Carla vomită aproape tot lichidul pe jos, fără să se poată abţine.

— Ai primit apa. Acum, parola.

Carla se apropie de dreptunghiul luminos. Probabil că nu e mai înalt de-o palmă şi mai lat de două. Încearcă să-şi bage capul prin el, în genunchi. Reuşeşte să vadă, de partea cealaltă, două ghete, luminate de o lanternă. Lumina îi zgârie ochii. Ridică o mână şi încearcă să vadă ceva printre degete.

— Aşteptaţi puţin. Să vorbim, putem… pot…

Dreptunghiul luminos dispare, cu un clinchet metalic. Carla aude un pocnet pe partea cealaltă. Un zăvor, probabil.

Nu. Nu.

— Lăsaţi-mă să ies! spune lovind din nou în uşă.

— Ai cerut apă în schimbul parolei. Spune-mi-o.

Carla, confuză, plânge disperată.

Nu i-o spune. Dacă i-o spui, n-o să mai ai cu ce să negociezi.

— Vă rog…

De data asta sunt trei lovituri, într-o succesiune rapidă, furioase, care zguduie lumea Carlei. Timpanele îi bubuie, reverberează, uşa se zgâlţâie. Carla se ghemuieşte la pământ, strângându-şi genunchii, astupându-şi urechile cu mâinile.

Printre lacrimi, începe să recite parola.

— 3 —
Un masaj

Antonia şi Jon încearcă s-o şteargă discret cu liftul, dar, când ajung la poarta clădirii, dau peste unul dintre oamenii de la Unitatea pentru Răpiri, care blochează uşa.

— Nu ne laşi să trecem, nu?

Poliţistul neagă din cap, arată ceva în spatele lor, îşi încrucişează braţele. Când se întorc, îl văd pe Parra cu faţa aprinsă. A coborât treptele din două în două.

— Pot să ştiu şi eu de unde aţi apărut voi? întreabă, proptindu-se în faţa lui Jon.

— Să ne calmăm, căpitane, toţi suntem prieteni aici, spune Jon, scoţând legitimaţia din buzunarul hainei şi ridicându-i-o la nivelul ochilor.

Parra nici nu catadicseşte să se uite la ea.

— Ştiu cine eşti, domnule inspector Gutiérrez. Dar nu ştiu ce caută un poliţai de mâna a treia să-şi bage nasul într-un caz de prima mână. Cazul meu, apropo. Şi asta cine mai e?

Antonia bate puţin în retragere în faţa agresivităţii căpitanului. Nu se poate mişca, celălalt poliţist a făcut un pas în faţă şi o intimidează cu spatele său.

— Ăsteia să nu i te adresezi. Iar tu dă-te la o parte, avertizează Jon, că poate ţi-o furi.

Celălalt se dă în spate un milimetru sau doi.

— Te-am întrebat cine e.

— Ce te interesează? Ai fost anunţat că venim, nu? spune Jon, punându-şi legitimaţia la loc.

— Mi s-a spus de sus, da. Că vin doi observatori.

— Păi, asta facem, observăm. Nu-ţi place să fii privit?

Jon imprimă în ultimele cuvinte nuanţa exactă de aluzie şi de sarcasm încât foarte heterosexualul căpitan José Luis Parra, tată de familie şi mândru purtător al unui tricou polo cu stema Spaniei brodată pe mânecă, să se enerveze.

— Ia ascultă, poponarule…

Jon îşi încordează tot corpul, gata să primească pumnul pe care îl vede venind în privirea lui Parra, dar acesta nu apare. Apare însă vocea Antoniei.

— Domnule căpitan Parra, sunt Antonia Scott. Mă ocup cu analizarea crimelor de maximă importanţă, la Interpol.

Jon rămâne împietrit. Antonia şi-a înmuiat vocea în sirop, iar zâmbetul, în sclipici. Imaginea vie a armoniei. Ba îi şi întinde mâna lui Parra. Ea, care fuge de contactul fizic ca un liber profesionist de controlul Fiscului.

Din fericire pentru Antonia, Parra nu pare dispus să strângă mâini. Se uită în jos – o depăşeşte cu aproape treizeci de centimetri în înălţime – cu neîncredere.

— Cum să fii tu de la Interpol!

Antonia bagă mâna în poşetă şi scoate dintr-un buzunar o legitimaţie. Pe aceasta o acceptă căpitanul Parra şi o studiază uluit.

— Bine, spune lovindu-se uşurel în palmă cu legitimaţia Antoniei. Şi ce caută Interpol aici, frumoaso?

— Particip la un mare proiect pe care îl pregătim la nivel mondial. Criminali care nu se încadrează în tiparele normale şi noi modalităţi de a le face faţă. Am solicitat de mult să lucrez cu dumneavoastră şi cu specialiştii din USE. Când am auzit că vă ocupaţi de o dispariţie aşa de importantă, am luat primul avion cu destinaţia Madrid.

Dacă e ceva ce un mascul alfa ca ăsta iubeşte la nebunie e să i se maseze orgoliul, se gândeşte Jon.

— Să vă studiem metodele ne va oferi informaţii extrem de valoroase pentru departamentele de poliţie din întreaga lume, continuă Antonia. Nu ai în fiecare zi ocazia să lucrezi cu o unitate care are o eficienţă de optzeci şi şapte la sută în ultimii şase ani.

Ce frecţie, fetiţo!

Parra îşi muşcă buza de jos cu precauţie. E tentat să creadă.

— De fapt, o eficienţă de optzeci şi opt virgulă trei. Şi ăsta? întreabă arătând spre Jon.

— Inspectorul Gutiérrez a fost desemnat omul meu de legătură. În această perioadă se află într-o etapă de tranziţie profesională.

— Suspendat din funcţie şi de pe statul de plată, mai degrabă. Ce zici de târfuliţă, Gutiérrez? Cred că te-a prins din unghiul bun.

Jon are pe vârful limbii mai multe replici care le includ pe mama, pe nevasta şi pe sora – dacă o avea – căpitanului Parra. Dar e cazul să şi le înghită.

— Am făcut-o de oaie. Şi iată-mă, făcând-o pe dădaca.

— Ştiu că prezenţa noastră este ceva neobişnuit, căpitane, dar credeţi-mă, vrem doar să vedem cum procedaţi. Şi poate să contribuim şi noi cu un fir de nisip.

Parra încuviinţează, foarte serios, încercând să se replieze fără să se vadă cât de încântat e.

— Să fie un firicel de nisip. Dacă deranjaţi cât de puţin, vă duceţi învârtindu-vă, cu Interpol cu tot. Şi nici gând să vorbiţi cu martorii fără ştirea mea şi fără să fie unul dintre oamenii mei de faţă, ne-am înţeles?

— Nici nu ne-ar trece prin minte, spune Antonia.

Parra se întoarce spre Jon, care îl priveşte cu ochi de mieluşel.

— E cum a zis ea.

— Hai, la somn, spune căpitanul, ca unul care trimite la culcare doi copii de grădiniţă. Mâine-dimineaţă treceţi pe la sediu şi o să vă pună cineva la curent.

EZECHIEL

Sunt, în esenţă, un om bun, scrie bărbatul în caietul său. Îl are mereu la el. Nimic deosebit. E un carneţel cum are orice şcolar, 3,95 euro în orice supermarket.

Am făcut greşeli, ca toată lumea. Nu sunt perfect. Mă las condus de impulsuri uneori. Comit fapte murdare, aproape întotdeauna cu gândul, uneori şi în realitate. Când nu am încotro, când nu există altă soluţie, fiindcă trupul e slab, oricât de tare încercăm să-l ţinem în frâu. Când se întâmplă asta, mă simt imediat murdar şi vinovat şi uneori îmi pierd cumpătul. Simt o greutate apăsătoare în mâini şi pe faţă şi nu pot să dorm bine. Sunt irascibil.

Bărbatul smulge foaia, o pune sub scrumieră şi o aprinde într-un colţ. Hârtia începe să ardă, încet la început, mai repede când flacăra ajunge la partea de sus. Limba vorace îi caută degetele de fiecare dată. Niciodată nu reuşeşte.

Flăcările tânjesc întotdeauna după carne, scrie bărbatul pe o foaie nouă. *Dar există moduri de a le evita. Spovedania, care ne curăţă sufletul şi ne pregăteşte pentru Ceruri, unde Iisus ne aşteaptă cu braţele deschise. Dar spovedania, împărtăşania nu sunt totul. Este indispensabil că avem dorinţa neclintită de a ne căi şi de a face voia Domnului pe Pământ. Şi să fim oameni buni. Eu sunt un om bun.*

Se opreşte din scris, dar nu reuşeşte să se concentreze. Literele lui, ordonate întotdeauna, rotunde şi clare, îi ies astăzi dezlânate, subţiri ca nişte picioare de păianjen. Nu reuşeşte să obţină plăcerea, simplă şi onestă, care vine natural din posibilitatea de a-şi transcrie propriile gânduri cu o caligrafie frumoasă şi sinceră. Nici, indiscutabil, liniştea sufletească. Când era copil, Tata l-a învăţat cum să facă. Era un om necioplit, un om aspru, dar era şi un om înţelept. Ştia cum se pot şterge din suflet faptele care îl pângăreau, când nu era niciun preot pe-aproape. Trebuia doar să le scrii pe foaie şi

să i-o trimiţi lui Dumnezeu, ca Abel care-şi aducea ofranda. Iar fumul se ridică drept către cer.

Tata scria şi ardea o foaie în fiecare seară. Uneori chiar dezbrăcat, cu încheieturile degetelor încă umflate, îşi aminteşte. *Şi ce linişte i se aşternea pe faţă când păcatul se împrăştia!*

Vrea să scrie despre această amintire, dar îi este imposibil.

Carla Ortiz ţipă din nou.

Iată un exemplu clar de egoism şi de nerecunoştinţă. I-a dat apa pe care i-a cerut-o, deşi nu avea niciun motiv s-o facă. Putea să obţină de la ea prin lovituri parola computerului. La lovituri se pricepe.

Bărbatul detestă violenţa, fiindcă nu se potriveşte cu oamenii buni. Îl îngrozeşte să recurgă la ea şi, atunci când o face – când nu există altă soluţie –, trebuie să alerge să scrie cât mai repede o foaie de spovedanie. A vrut să evite asta, căutând o soluţie pacifistă, şi iată rezultatul. Nicio faptă bună nu rămâne nepedepsită.

Se ridică şi loveşte în uşă folosind o cheie franceză. De două ori. Prizoniera lui tace imediat.

Se întoarce la masa lui. E mulţumit.

N-a făcut greşeli de data asta. Bărbatul nu e un criminal, nu a fost niciodată. Întotdeauna a avut o slujbă cinstită. N-ar face asta dacă n-ar fi fost obligat. Dacă i s-ar fi dat de ales.

De aceea este mulţumit că nu a făcut greşeli.

Partea cea mai dificilă la o răpire este întotdeauna comunicarea cu rudele. Telefoanele mobile, e-mailurile, toate pot fi urmărite. Dar el a urmat paşii care îi fuseseră explicaţi, înainte să-l sune pe tatăl Carlei. Să folosească un server VPN anonim care îi ascundea adresa înainte de a se conecta la internet, să deconecteze computerul imediat. Restul operaţiunii a fost floare la ureche. Să omoare iapa, pentru ca nechezatul să nu atragă atenţia, a fost singurul lucru pe care l-a făcut cu greu. Nu-i place să facă rău unui animal nevinovat. De aceea şi-a ferit privirea când i-a secţionat şira spinării. Apoi, să

ascundă maşina printre copaci, să decupleze remorca.

Atunci îşi dă seama ce greşeală a făcut. Una foarte gravă.

Una pe care va trebui s-o îndrepte cât mai repede, chiar acum.

— 4 —
Un argument

Antonia merge cu şase paşi hotărâţi în faţa lui Jon, îndreptându-se spre maşină, pe care o lăsase parcată paralel cu alt rând de maşini pe strada Génova, aproape de piaţa Colón. Jon îi lasă tovarăşei lui un avantaj de câţiva metri. Oricum, cheia e la el. Şi ştie să recunoască o femeie supărată din detalii subtile, de exemplu, păşitul ca şi cum ar călca pe craniile duşmanilor.

Urcă în maşină, îşi pun centurile de siguranţă. Jon ţine volanul, mâinile la zece şi zece, şi rămâne cu privirea aţintită asupra traficului care coboară dinspre Castellana către strada pietonală din cartierul Recoletos. E aproape trei dimineaţa, aşa că nu e aglomerat.

Alt lucru important pe care îl ştie Jon despre femei e că, atunci când sunt foarte tăcute şi foarte nervoase, trebuie să le întrebi de ce sunt aşa de tăcute şi aşa de nervoase.

— Ce ai?

Jon aşteaptă un „nimic”, oferta de top în răspunsurile femeilor la întrebarea asta, dar obţine în schimb un răspuns sincer.

— Confruntarea aia între masculi nu-şi avea rostul.

Frumos mod de a-mi mulţumi.

— Masculul este el, frumoaso. Eu mănânc cocoşei.

— Amândoi o făceaţi pe masculii. Toţi bărbaţii sunteţi la fel, indiferent ce mâncaţi.

Jon rămâne tăcut, înjură în gând, are mustrări de conştiinţă, se scarpină în cap. Tot nu înţelege unde a greşit.

— Trebuia să te apăr. Sau nu-ţi dai seama? Voiau să ne intimideze. Iar pe colega mea n-o intimidează nimeni.

— Dacă vrea, Parra poate să ne facă viaţa amară.

— Ştiu. Şi, dacă-i lăsăm să ne sperie, ne vor transforma în curieri sau ne vor lăsa pe dinafară. Poate să vină şi ministrul de interne să-i spună, dar tu tot n-o să te impui în faţa unuia dintre aceşti superpoliţai.

— Soluţia era mâna stângă, ai văzut.

— Soluţia… Crezi că a înghiţit găluşca? Da, e adevărat că s-a împăunat la sceneta ta, dar, după ce se dezumflă, o să se poarte din nou ca un căcănar. Nu-i convine că suntem aici.

— Sunt obişnuită să lucrez aşa.

— Eu nu. Pentru mine, e prima dată. Şi, cu atât mai puţin, să fiu nevoit să ascund informaţii care sunt cruciale pentru caz.

— Exact din motivul ăsta nu-i putem lăsa să ne dea deoparte.

— Şi de ce să nu-i povestim totul Căpitanului Muşchiuleţi? Că bănuim că persoana în mâinile căreia se află Carla Ortiz a mai răpit şi a omorât şi înainte şi că sunt mai rătăciţi decât o caracatiţă într-un garaj?

Doamne, ar fi fantastic, se gândeşte Jon, lingându-se pe bot de plăcere în sinea lui când îşi imaginează faţa căpitanului Parra într-o asemenea situaţie.

— Nu-i spunem.

— De ce?

— Fiindcă Mentor ne-a cerut să nu facem asta.

— Mentor, domnul care te-a târât împotriva voinţei tale în acest hăţiş de minciuni, ca să faci ceva ce nu vrei să faci?

Antonia clipeşte mirată.

— Da, el, spune, impermeabilă ca întotdeauna la sarcasm.

Jon răbufneşte exasperat.

— Vreau să spun că nu ai de ce să-i cânţi în strună în privinţa asta.

— Are motivele lui.

— Mizeria aia, cu pistolarul solitar şi cu noi făcând dreptate pentru băiatul stors de sânge, putea să ţină înainte, şi nici atunci prea mult, când nu erau

în joc decât intimitatea părinţilor şi scandalul. Dar acum nu. Acum sunt vieţi în joc. Carla Ortiz şi şoferul ei. S-ar zice că a dispărut doar ea, fir-ar al dracului să fie, spune Jon lovind cu palma în volan.

E un argument bun, iar Jon observă cum Antonia îl absoarbe şi îl procesează lent. Inspectorul se apucă să numere maşinile care trec în ambele direcţii. Oameni grăbiţi, oameni în viaţă, care merg în anumite locuri, locuri unde alte persoane îi aşteaptă treze.

Doamne, ce obosit sunt!

Unsprezece maşini către nord şi şase către sud, după care Antonia răspunde.

— Nu putem spune nimic deocamdată. Ceea ce a descoperit Parra despre şofer este o cauză probabilă. Şoferul are mobilul, mijloacele şi ocazia. Ar fi mai bine să aflăm ceva pe cont propriu înainte de a spune ceva despre asasinatul de la Moşie. Chiar dacă am vrea s-o facem.

— Tu nu vrei.

Antonia ridică din umeri.

— De obicei, când mă cheamă pe mine înseamnă că situaţia e atât de dificilă, încât ceilalţi au mari şanse s-o dea în bară.

Are dreptate întru câtva, se gândeşte Jon. *Tot ce poate să-l excite pe Căpitanul Muşchiuleţi este o fotografie cu el pe prima pagină a ziarelor, ajutând-o pe bogata moştenitoare a celei mai mari averi din lume să iasă de pe unde o fi ţinută ascunsă. Un apel oportun la momentul potrivit. Problema nu este dacă răpirea Carlei Ortiz va ajunge de domeniu public sau nu, ci când. Şi dacă adaugi şi celălalt caz…*

— Bine, nici eu nu am încredere în Parra, dar tu ai spus că teoria lui despre şofer ar putea fi reală. Chiar crezi că e posibil ca el s-o fi răpit pe Carla Ortiz?

— Trebuie să verificăm înainte de a ne hotărî ce facem. Dar, dacă şoferul mai e viu la ora asta, îţi fac cinste cu încă un mixt cu ou, spune Antonia cu un zâmbet lugubru.

— Atunci, ce facem? întreabă Jon pornind maşina.

— Deocamdată, mâncăm ceva. Sunt lihnită de foame.

— E patru dimineaţa.

— Tu condu, hai.

CARLA

Când pleacă Ezechiel, când revine liniştea, timpul dispare.

Suntem atât de obişnuiţi cu el, este atât de impregnat în realitatea noastră cotidiană de muncă, mâncare, conversaţie, somn, încât am luat timpul ca atare. Trecerea firească a zilelor, micile provocări, bucuriile, frustrările devin întregul nostru orizont. Timpul însuşi devine un sedativ care ne anesteziază în faţa singurei realităţi indiscutabile. Tot ce suntem, ce atingem, ce mestecăm, ce posedăm, ce copulăm, ce ne face rău şi toate celor cărora le facem rău există într-un aici şi acum, care începe pe pielea noastră şi se sfârşeşte în gândurile noastre. Când Carlei i se ia timpul, nu-i mai rămâne decât această realitate extrem de crudă.

Asta eşti, cu asta defilăm.

E atât de greu de asimilat această realitate, încât ne străduim toată viaţa s-o evităm. Societatea noastră, cultura noastră, creierul nostru. Cei trei piloni ai unei perfecte lucrări inginereşti dedicate unui singur scop: eschivarea de la adevărul inevitabil al cărnii. Care este o închisoare ce se prăbuşeşte.

Când ţi se ia timpul, ţi se ia vălul de pe ochi.

E inacceptabil.

Aşa ar fi pentru oricine în situaţia ei. Pentru Carla Ortiz, fata care a crescut ca o prinţesă, ştiind – oricât au încercat părinţii s-o protejeze, unele străduanii sunt imposibile – că va fi regină, cu atât mai mult.

Prin urmare, Carla, în poziţia ei fetală, cu mâinile astupându-şi urechile, îl ia pe „nu” în braţe.

E o atitudine destul de confortabilă.

Ea este Carla Ortiz, moştenitoarea celui mai bogat om din lume. Peste câţiva ani – mulţi, speră ea, nu se grăbeşte, îl iubeşte *atât de mult* pe tatăl ei, dar asta e orânduiala vieţii –, va fi, la rândul ei, cea mai bogată femeie din lume. Nu se poate ca cea mai

bogată femeie din lume să fi rămas fără timp, la treizeci şi patru de ani.

Ea, pur şi simplu, nu este acolo. Asta nu se întâmplă.

E la un concurs, gata să iasă pe pistă. Verifică hăţurile lui Maggie, de două ori, ca de obicei. Căpăstrul, cizmele. Loveşte de două ori cu călcâiul în podea înainte de a încăleca. Pentru a-i purta noroc.

Ba nu, nu eşti acolo. Unde îţi sunt cizmele, cascheta, cravaşa?

Nu, e la birou, pregătindu-şi raportul. Raportul important. Raportul care demonstrează că s-a descurcat bine. Că încă un an s-a chinuit să câştige aprobarea tatălui ei, pe care n-o obţine niciodată.

Ba nu, nu eşti acolo. Unde sunt indicatorul cu laser, calculatorul, monitorul?

Nu, e acasă, cu fiul ei. E seară, iar el vrea să se mai uite la un episod din *Uimitoarea lume a lui Gumball,* din *Sponge Bob* sau din *Rexcatadores*[15]. „Doar una şi la culcare.” „După aceea, o poveste, mami.” „Da, după aceea, o poveste.”

Nu, nici acolo nu eşti.

Atunci apare furia. Fiindcă nu e încălţată cu cizmele, nici nu se află în faţa unei prezentări în Power Point la masa lungă din mahon din sala de şedinţe, nici nu poate mirosi părul fiului ei proaspăt spălat – cel mai frumos miros din lume.

Sunt Carla Ortiz! Nu se poate să mi se întâmple aşa ceva!

Deschide ochii. Ţi se întâmplă.

Nu e corect. Sunt o mamă bună, am grijă de fiul meu. Sunt o fiică bună, sunt o bună profesionistă. Sunt o amazoană bună. Sunt un om bun. De când m-am născut, toată viaţa am dat tot ce am avut mai bun, m-am purtat frumos cu cei din jurul meu.

Nu e corect.

Viaţa nu e corectă.

Am multe de făcut. Trebuie să conduc o firmă, trebuie să cresc un copil. Am toată viaţa înainte. Aşa ceva li se întâmplă… altor oameni.

Care oameni?

Carla vrea să ignore vocea pe care o aude – atât de limpede, lângă ea, agăţată în întuneric. Vocea care îi respinge fiecare gând. Dar la întrebarea asta îi răspunde.

— Altor oameni care nu sunt eu, şopteşte.

Totuşi, eşti aici.

Asta ar trebui să i se întâmple altcuiva.

Unui bătrân?
Unui sărac?
Unei… persoane dispensabile?

Carla plânge, de furie şi de silă faţă de ea însăşi. Fiindcă răspunsul e „da”. Chiar acum ar face schimb de locuri cu oricine altcineva. Cu orice necunoscut. Gândul e atât de viu, atât de puternic, încât pentru o clipă se vede din nou în La Coruña, mergând pe faleză. O mare de oameni se îndreaptă spre ea, iar Carla îşi face loc prin mulţime, alegând pe *cineva.* Pe cine ar închide în întuneric, pentru ca ea să poată rămâne în viaţă, liberă, fericită. Toţi oamenii cu care se întâlneşte întorc capul în direcţia ei. O călugăriţă, o mamă, un biciclist, un pensionar cu nepotul de mână. Toţi o privesc, cu expresii

goale şi vieţi goale şi nesemnificative, şi pe toţi şi pe fiecare dintre ei i-ar trimite în locul ei, fără să ezite o clipă. Încearcă să-l prindă de braţ pe unul dintre ei, apoi, pe altul, ca să-l târască, *să-l împingă* în bezna care înaintează, care vine spre ea. Toţi o evită, iar ea merge mai departe, şi toţi dispar şi rămâne doar Carla în întuneric.

Ea şi vocea.

Nu eşti deosebită.
Doar te crezi deosebită.
Dar nimeni nu e.

Ba da, ea chiar e deosebită. E Carla Ortiz. E şefă peste mii de oameni şi în câţiva ani – mulţi, speră ea, nu se grăbeşte, îl iubeşte *atât de mult* pe tatăl ei, dar asta e orânduiala vieţii – va fi şefă peste sute de mii. Când iese pe stradă, sunt *paparazzi* la poartă. Fiecare gest de-ale ei, fiecare cuvânt, fiecare costum pe care îl îmbracă generează ştiri, fotografii, comentarii. Tatăl ei este un om puternic, cu relaţii importante. Chiar acum, dispariţia ei apare în toată presa de pe planetă, e *trending topic* mondial. #UndeEsteCarla sau, poate, #BringBackCarla. Toată Spania aşteaptă s-o găsească, atentă la cel mai mic indiciu. O ţară întreagă sprijinind armata pe care probabil tatăl ei a recrutat-o ca s-o salveze.

Într-o clipă, fantezia ei este deja un adevăr tangibil. E o chestiune de ore, poate de minute, până când o mulţime de oameni în uniformă vor da năvală în acest loc, vor smulge uşa asta din metal, o vor duce la fiul ei. Tatăl ei va aştepta afară, la fel şi jurnaliştii. Carla va avea o mină obosită, dar privirea liniştită şi capul sus. Va saluta cu un zâmbet timid, dar puternic. Să fie clar că n-a fost învinsă. Fotografia va face înconjurul lumii. Şi peste câteva luni, când va fi oportun, va da primul interviu, un interviu foarte bine ales, cu un jurnalist *de încredere,* căruia îi va povesti ordalia ei. Iar asta va fi o reclamă excelentă pentru mărcile lor, pe care le poartă femeile puternice din întreaga lume, şi

vânzările vor creşte mult, iar tatăl ei, în sfârşit, o va iubi mai mult decât pe sora ei vitregă.

E o chestiune de ore. Poate de minute.

— 5 —
O parolă

Antonia îl ghidează către un bar din apropiere de Piaţeta Ambasadorilor. Afară, o adunătură de taxiuri, înăuntru, o turmă de taximetrişti flămânzi. Locul e o bombă infectă, la un singur gândac distanţă de a fi închis de Sanepid. *Cei de la emisiunea* Coşmar în bucătărie *ar refuza să filmeze aici,* îi trece inspectorului prin minte. Dar apoi vine comanda şi, of, prejudecăţile. Inspectorul Gutiérrez este servit cu un antricot de vită cu ardei – atât de mare, încât are propriul cod poştal –, care-l face să se împace cu omenirea. Antonia se mulţumeşte cu un sendviş cu muşchi file şi brânză şi cu o bucăţică antică de *tortilla* reîncălzită la cuptorul cu microunde.

Doamne, ce prost mănâncă fata asta! Nu ştiu cum de e aşa de slabă. Probabil capul îi consumă multă benzină.

— Apropo, spune Jon, când termină amândoi de mâncat. Ce-i cu legitimaţia pe care ai scos-o mai devreme?

— E adevărată. Sau cât de adevărată poate fi o bucată din plastic care nu reprezintă nimic. Mentor mi-a făcut rost de mai multe.

— Prietenul tău e o cutie cu surprize.

— E un mare ticălos.

Intuiesc un „dar”, se gândeşte Jon.

— …dar ce face, ce-am făcut… a folosit la ceva, întotdeauna. Cu costurile aferente, spune, iar chipul i se umbreşte.

Sunetul televizorului – Canal 24 horas în buclă – ocupă spaţiul dintre ei un timp.

— Nimic ce ai vrea să-mi spui.

— Sunt treburile mele, zice Antonia.

Dintr-odată, izbucneşte în râs.

— Ce te amuză aşa?

— Nimic. Mai devreme m-ai numit „colega” ta. Nu mai sunt o povară de care vrei să scapi cât mai

repede?

Jon îşi încrucişează braţele. Întrebare importantă, care merită un răspuns chibzuit. Da, Antonia Scott este insuportabilă, rezervată, poruncitoare, are un prost gust teribil la mâncare, e imprevizibilă şi, cel mai probabil, e nebună de legat sau la un pas de asta.

Dar.

— Da, aşa cred. Ne-am văzut implicaţi în asta şi ideea e să te ajut până la final. Nici nu mă aşteaptă ceva în Bilbao. Doar *amatxo,* cu bingo şi tocana de peşte.

— Nu aveai un coleg la comisariat?

— S-a pensionat în urmă cu trei luni. Un tip cumsecade. Foarte amuzant. Cristiano Ronaldo la Scrabble. Mi-e dor de el.

— Iubit?

— Acum, nu. Tu?

— Soţ. Ştii unde e.

— De când?

— Trei ani.

— Aha. Şi tu ai treizeci şi câţi?

— Treizeci şi nu te priveşte, spune Antonia, aruncând spre el un şerveţel mototolit şi unsuros.

— Asta e. Corpul o să-ţi ceară ritmul nopţii din când în când.

Antonia se înroşeşte imediat. Efectul e uimitor, obrajii i se fac purpurii în câteva secunde. Jon n-a mai văzut aşa ceva de la *Heidi,* iar fata aia era un desen animat.

— Nu mă-nnebuni… ia te uită la domnişoara Scott… Deci ai călcat strâmb într-o noapte. Bravo ţie, spune Jon, ridicându-şi berea şi întinzându-şi gâtul spre ea.

Antonia deschide gura, vrea să încerce să nege, dar îşi dă seama de inutilitatea gestului.

— Nu e nimic de sărbătorit. Nu sunt mândră, spune pe un ton foarte sec.

— Fetiţo, corpul vrea ce vrea.

— Corpul trebuie să vrea acum să muncească.

Jon o priveşte năuc. Se uită la ceas. O priveşte din nou, şi mai năuc.

— Credeam că ne odihnim câteva ore. Prietenul tău, Mentor, mi-a rezervat o cameră la un hotel de patru stele. O fi un cretin, dar e un cretin stilat. Iar eu sunt frânt.

— Credeai greşit. Ia-ţi berea şi hai la masa din spate.

Jon o urmează, cât mai departe posibil de ceilalţi clienţi. Antonia îşi freacă mâinile de turul pantalonilor, ca să scape de orice urmă de grăsime care ar fi putut rămâne de la sendviş, şi scoate iPpad-ul din poşetă.

— Mai e ceva la care trebuie să avem grijă, Jon. Discuţia cu Ramón Ortiz nu mi-a plăcut deloc. Am văzut teamă în ochii lui.

— Îi e teamă pentru fiica lui. E normal, spune Jon, care ar vrea să ştie unde bate.

— E normal, zice Antonia, apoi rămâne tăcută.

— Ce-ai văzut?

— Nu sunt cea mai pricepută la interpretarea emoţiilor omeneşti.

— Asta-i clar. Dar…

— Dar teama într-un asemenea caz se manifestă sub trei forme: anxietate, îndoială şi traumă. A treia ar trebui să fie cea mai prezentă. Şi, odată cu ea, nevoia de protecţie.

— Nu vorbim despre o persoană obişnuită. Vorbim despre un milionar care are sute de mii de angajaţi.

— Ştiu. Dar tot e tatăl acelei femei.

Jon ia o înghiţitură zdravănă de bere.

— Ai luat asta dintr-o carte, nu?

Antonia încuviinţează încet.

— N-am citit mult, dar instinctul îmi spune exact acelaşi lucru. Că omul ăla ne-a minţit.

— Ascunde ceva. Iar ceea ce trece sub tăcere e cel mai important.

— Şi ce vrei să facem?

— Trebuie să le-o luăm puţin înainte lui Parra şi celorlalţi, înainte de a mai trage şi alte concluzii.

Planul meu e să folosim serviciul de localizare a telefonului mobil al Carlei şi să începem de acolo.

— Vezi să nu, spune Jon, pronunţând *vesănu.* Pentru asta, nu e nevoie să fii supradotat intelectual. Probabil că primul lucru pe care l-a făcut Parra a fost să sune la Apple, ca să obţină informaţia asta.

— Iar Apple va întârzia zile întregi ca să i-o dea. Probabil că foloseşte chiar acum computerul din biroul Carlei, ca să încerce să intre în aplicaţia ei, dar are nevoie de parola ei de *cloud.* Pe care nu o are.

— Sigur, iar tu o vei afla, nu? spune Jon, terminând berea.

— Pot să încerc, răspunde Antonia.

Deschide iPad-ul şi începe să tasteze.

— E absurd, Antonia. Trebuie să existe milioane de combinaţii.

— Şase sute patruzeci şi cinci de miliarde de posibilităţi. Şi un pic.

— Se pare că o să-ţi ia ceva timp, aşa că mă duc să mai iau o bere.

— Fără alcool, că va trebui să conduci în curând.

Sigur, se gândeşte Jon, ridicându-se şi ducându-se la bar. *O să conduc doar trupul ăsta de muntean în pat. Că sunt sleit.*

Îşi ia berea – şi câteva măsline uscate în partea de sus şi îmbibate în lichid în partea de jos, cei din barul ăsta sunt foarte generoşi – şi se întoarce la masă. Antonia nu mai tastează şi aşteaptă cu mâinile în sân.

— Deja te-ai dat bătută?

— Nu. Am aflat-o.

Jon e atât de mirat, încât aproape că-i cade berea din mână. Aproape, căci, pentru ca unuia din Bilbao să-i cadă berea din mână, trebuie să se mire mult.

— Nu e adevărat.

Antonia întoarce iPad-ul, arătându-i cum a reuşit să intre în contul Carlei Ortiz.

— Cum ai făcut?

— Puţină psihologie de bază, spune Antonia foarte serioasă. Studiezi persoana a cărei parolă vrei

s-o afli, te gândeşti la cuvintele-cheie cele mai simple pe care le poate folosi, le adaugi înainte sau după anul său de naştere, data de naştere a copilului, a tatălui, a animalului de companie, anul în care a terminat facultatea… de acolo pornea combinaţia de bază. Câteva încercări şi gata.

Jon, care era deja cu gura căscată, are acum senzaţia că va trebui să-şi ridice mandibula de pe jos cu macaraua. Şi aşa ar fi rămas, dacă Antonia nu i-ar fi spus:

— Era pe un bileţel lipit pe fundul sertarului de la biroul ei. L-am găsit mai devreme, când m-am scuzat ca să mă duc la baie. Vino, hai să vedem dacă-i găsim telefonul mobil.

CARLA

Ideea e că nu vine nimeni.

Pentru Carla, trec ore, minute, luni. E imposibil de ştiut, fiindcă timpul a dispărut.

Totul e acum, iar acum e întunericul.

Şi nu vine nimeni.

Nu va veni nimeni.

— E doar o chestiune de timp. O să stau cuminte aici, fără să mă mişc, încă cinci minute, şopteşte.

Carla lasă să treacă un secol întreg. Sau un minut. E imposibil de ştiut. Apoi izbucneşte în plâns. Tristeţea soseşte brusc, atât de puternică, atât de intensă, la fel ca furia şi ca negarea. Carla simte o milă imensă pentru Carla, o milă de neconsolat. Oricare ar fi greşeala pe care a comis-o, vina care să fi meritat pedeapsa asta, totul s-a terminat. Cerul arde fără flăcări, lumina a pălit şi s-a frânt. Muzica, mângâierile, justiţia, râsul, toate au fost devorate, iar în locul lor rămâne cenuşă. Nu e nimic de partea cealaltă a acelei plăci din metal. Lumea a dispărut. Nu există oameni în alte oraşe, în alte ţări, muncind, jucându-se, mâncând, râzând şi făcând dragoste. Dacă ar exista, Carla ar trebui să-i urască pe acei oameni. E preferabil să crezi că totul a fost luat de maree şi să te laşi dus de ea.

Ajunge, neisprăvito, proaste!

Lasă-mă!

Ridică-te!

Nu pot

Nu poţi, aşa cum n-ai reuşit să-l faci pe Borja să-şi ţină scula în pantaloni? Nu poţi, aşa cum nu poţi să fii acasă la timp ca să-ţi culci copilul? Nu poţi, aşa

cum nu poţi să-l faci pe tatăl tău să te iubească mai mult decât pe sora ta vitregă?

Gata, mamă!

Carla plânge. Dar nu mai sunt lacrimi de milă, nici de furie, nici de negare. Nu ştie ce fel de lacrimi sunt acelea, care nici nu ajung să se formeze în ochii ei uscaţi şi în corpul ei deshidratat şi transpirat.

Ridică-te!

Carla se supune. Pentru prima dată de când a plecat Ezechiel, încearcă să se ridice. Muşchii picioarelor şi ai braţelor nu răspund, sunt amorţiţi. Simte nişte cârcei foarte puternici, iar durerea de la nas revine ca şi cum n-ar fi dispărut câteva ore – sau luni, sau minute. Odată cu durerea, Carlei îi revine şi o urmă de conştiinţă şi de voinţă. Suficient cât să încerce să se ridice în picioare. Nu reuşeşte, umerii i se lovesc de tavan.

E din piatră. Rece la atingere. Aspru. Ameninţător.

Carla se lasă să cadă din nou pe jos. Să dea de tavan atât de aproape i-a provocat alt atac de panică, pe care durează câteva minute să-l depăşească. Când îşi recapătă stăpânirea, simte ceva rece şi umed în chiloţi, între coapse. A urinat pe ea. E cea mai mică dintre problemele pe care le are. Cea mai mare:

Nu vede nimic.

Dacă un prieten adult ar fi întrebat-o pe Carla săptămâna trecută de ce îi este teamă, ea ar fi făcut o listă de adult: de bătrâneţe, de lipsa dragostei, de incompetenţa guvernelor. Dar Carla n-ar fi recunoscut niciodată în faţa lui ceea ce a recunoscut – din pură teroare – în faţa lui Ezechiel în urmă cu câteva zile, ore sau luni.

Carla se teme îngrozitor de întuneric.

De când avea trei ani, dacă stingea veioza din camera ei, plângea întruna, până când mama ei o aprindea din nou. A trebuit să doarmă cu lumină pentru bebeluşi până la treisprezece ani. Dacă i-o stingeau, nu putea să doarmă.

La treisprezece ani, sora ei vitregă a intrat într-o noapte în camera ei şi i-a smuls lumina albastră de pe perete.

— Nu mai eşti un bebeluş, i-a spus.

Rosa nu e rea, niciodată n-a fost. Dar nici n-a iubit-o cine ştie ce pe Carla. Mama Rosei a murit când ea avea opt ani. Tatăl ei s-a recăsătorit şi imediat au avut-o pe Carla. Rosa a resimţit ambele evenimente ca pe o trădare a memoriei mamei sale. Poate că de aceea a existat mereu o umbră de cruzime în purtarea ei faţă de Carla. Poate că e doar antipatia reciprocă, fizică, pe care au simţit-o întotdeauna una faţă de cealaltă. Rosa, cu ochii privind cruciş şi otova la trup, cu părul fără viaţă sau delicateţe, cu dragostea ei pentru cărţi şi mersul ei ciudat, apăsat, care Carlei i s-a părut întotdeauna ca al unui animal rănit. Rosa, care o privea mereu ca pe o muscă în supă pe fata aceea cu picioare zvelte şi cârlionţi aurii, pe care o plăceau toţi şi căreia toţi se străduiau să-i facă pe plac.

Desigur, era răceală în ochii ei când i-a smuls lumina.

Ură, poate.

La nimic n-au folosit protestele Carlei, rugăminţile ei. Mama ei s-a arătat înţelegătoare. Tatăl ei, nu. O creştea pe Carla ca să-i fie moştenitoare, ceea ce Rosa nu-şi dorea să fie. Ea învăţa ca să ajungă medic. N-o interesau textilele. Aşa că orice o călea pe Carla i se părea bine-venit.

Carla nu s-a călit, cel puţin, nu în privinţa asta. Arunca lucruri pe podeaua camerei, ca să se justifice dacă tatăl ei intra şi găsea luminile aprinse. *Aşa, dacă mă ridic, nu mă împiedic,* spunea. Deşi a învăţat repede să pună un prosop sub uşă, ca să nu se vadă lumina pe dedesubt.

În întuneric stăteau la pândă monştri. Forme alunecoase, înfometate de carnea ta, de substanţa gelatinoasă a oaselor tale, care abia aşteptau să te zdrobească între dinţii lor ascuţiţi. Poate că tu nu-i vezi pe monştri, dar ei cu siguranţă te văd.

Carla ştiuse asta dintotdeauna.

Şi se dovedeşte că avea dreptate.

Acum trebuie să înfrunte întunericul de care se teme atât de mult. Trebui să găsească un mod de a-l străbate, de a se obişnui cu ambianţa. Dar mintea ei nu pare să vrea să colaboreze. Formele alunecoase s-au întors, doar că de data asta au alt aspect. Bărbatul cu vestă reflectorizantă, bărbatul cu cuţit. Şi-l imaginează de partea aceasta a uşii metalice, pândind în beznă, cu lama pregătită, aşteptând ca ea să întindă braţul, ca să i-o înfigă în palmă.

Începe cu ceva simplu.
Aşază-te în genunchi.

Carla încearcă să dea ascultare vocii, fiindcă ce altceva poate să facă?

Tremură, dar reuşeşte să-şi întoarcă trupul din poziţia fetală în care se află, până îşi aşază genunchii pe jos. Apoi, palmele. În cele din urmă, se îndreaptă.

Mai întâi, sus.

Ridică braţul, atât de încet încât abia îl simte mişcându-se. Când vârfurile degetelor ating tavanul – doar un contact uşor cu unghiile –, îşi retrage repede mâna, ca şi cum s-ar fi ars cu o tigaie. Încearcă din nou, iar de data asta reuşeşte să atingă tavanul cu buricele degetelor. A treia oară. Îl pipăie. Se află cam la o palmă deasupra capului ei, stând în genunchi. Un metru douăzeci, poate?

Acum vine partea cea mai grea.

Acum trebuie să se mişte.

Nu aşteaptă să-i spună vocea să facă asta. Ştie deja. Trebuie să afle unde e, dacă are vreo unealtă la dispoziţie. Îi ia o bună bucată de vreme ca să decidă cum să facă asta. Până la urmă, optează pentru mersul de-a buşilea. Mai întâi localizează placa din metal folosită ca uşă a temniţei. Îşi lipeşte de ea şoldurile şi picioarele, pune o mână pe jos – încercând să nu se gândească peste ce ar putea da, târându-se pe jos, cu picioarele tremurânde –, iar pe cealaltă o mişcă în faţă. Degetele întinse. Căutând. Pipăind.

Aşa reuşeşte să găsească marginile uşii. În partea de sus e un fel de gură de ventilaţie, o multitudine de găurele. Încearcă să se uite prin una dintre ele, dar nu vede nimic. Totuşi, un curent de aer proaspăt, slab, dar perceptibil, pătrunde prin ele.

Carla calculează că uşa trebuie să măsoare doi metri în lungime.

Trebuie explorat restul. Carla e conştientă de asta, dar nu e uşor să plece de lângă uşa din metal. Să se îndepărteze de locul pe care, cumva, l-a identificat ca fiind portiţa de scăpare. Îi ia mult să se hotărască.

Trebuie să continui. Trebuie să afli unde eşti.

Când o face, urmează aceeaşi metodă. Se lipeşte de peretele opus cu umărul şi începe să meargă de-a buşilea cu braţul întins. Nu durează mult. Peretele de pe partea opusă plăcii din metal e doar la un metru şi jumătate distanţă. Toată lumea ei se reduce acum la o suprafaţă de trei metri pătraţi.

Într-un colţ, Carla localizează pe jos un soi de bazin.

Cred că tocmai am găsit baia.

În urmă cu un milion de ani, în luna ei de miere cu Borja, a strigat exact aceeaşi frază dintr-un capăt al bungalow-ului de o mie cinci sute de metri pătraţi aflat pe Insulele Fiji, în timp ce, în partea opusă,

chipeşul ei soţ îi dădea un bacşiş gras hamalului ca să se care cât mai repede.

Discordanţa dintre amintire şi realitatea ei e atât de mare, încât Carlei îi iese un hohot de râs. Isteric, de neoprit. Asurzitor. Râde până la lacrimi.

Şi atunci aude pe cineva strigând-o din partea cealaltă a peretelui.

— 6 —
O localizare

Inspectorului Gutiérrez nu i-a plăcut niciodată să piardă nopţile.

Îi place, mai degrabă, să adoarmă în pijama, pe canapea, uitându-se la un serial pe la miezul nopţii. Trei sforăituri, iar apoi, în dormitor, târându-şi picioarele, când începe următorul episod, iar sigla Netflix face cele două tumbe sonore. Din nefericire, oamenii răi aleg noaptea ca să facă lucruri rele. Aşa că pierderea nopţilor este o obligaţie în profesia pe care şi-a ales-o.

Nici măcar n-am ales-o eu. Ea m-a ales pe mine.

Când a terminat liceul, când trebuia să păşească în viaţă, lui Jon îi era frică. Partea pe care i-a povestit-o lui Mentor e adevărată. Dar mai era ceva în el, un foc din care rămâne mai mult decât jăratic. Să dai un nume acestui foc ar însemna să-l subestimezi. Şi aşa a dat 874 de pesete pentru o înscriere la examen. S-a prezentat, a luat proba fizică – nu că e gras, dar la asta i-a fost greu – şi s-a trezit la academia din Ávila, apoi cu o armă în mână şi în uniformă, după care, ajutând lumea pe stradă. În Pamplona un an, iar în Rioja alţi doi. A scăpat fără să facă buletine, deşi îi spunea lui *amatxo* că asta face, iar ea se prefăcea că-l crede. Şi a sfârşit prin a se întoarce la Bilbao, iar acolo a devenit inspector şi avea deja profesia în sânge, atât de adânc înfiptă, încât n-ar mai putea s-o scoată niciodată. Iar focul, chiar şi după toată mizeria pe care a văzut-o, continuă să ardă la cote rezonabile la cei patruzeci şi un pic de primăveri ale lui, şi asta e.

De focul ăsta trage inspectorul Gutiérrez, epuizat după trei zile foarte lungi, când se întoarce la maşină cu Antonia şi o porneşte. Aplicaţia „Caută-mi iPhone-ul” din contul Carlei Ortiz a indicat un punct pe hartă şi într-acolo se îndreaptă.

— Mobilul este închis, spune Antonia. Şi mă miră ceva. O persoană precum Carla Ortiz ar trebui

să aibă un laptop.

— Ce computer avea acasă?

— Un iMac Pro. Cel mai scump de la Apple.

— E o directoare care circulă mult. Ar fi logic să aibă un laptop de aceeaşi marcă.

— Şi care să aibă pe *cloud* acelaşi serviciu de localizare ca restul dispozitivelor.

Jon, care n-a fost niciodată fan Apple, nu prea înţelege cum funcţionează treaba.

— Nu prea înţeleg cum funcţionează treaba, spune.

— Cumperi dispozitivul şi îl cuplezi la contul tău. Dacă ţi-l fură cineva sau îl pierzi, te conectezi la contul tău de pe oricare alt dispozitiv, cu parola ta, şi poţi să vezi unde e. Sau, ca în cazul ăsta, unde era ultima dată. Dacă dispozitivul este redeschis şi se conectează la internet, actualizează informaţiile astea în *cloud.*

— Şi laptopul nu e?

— Nu. Aşa că ori nu are, ceea ce nu cred, ori cineva l-a scos din *cloud.* Iar pentru asta e nevoie de parolă.

— Prin urmare, ori Carla a făcut asta, ori cineva a obligat-o să i-o spună.

— Exact. Deci probabil e în viaţă.

O veste bună. Puţin combustibil pe foc.

— Ajungem acum, spune Jon.

Le-a luat mai puţin de treizeci de minute ca să ajungă. Încă nu e şase dimineaţa, iar M-30 e aproape pustie, aşa că Jon a cam călcat-o. Nu mult, nu-i place să gonească. Dar, pentru Carla Ortiz, timpul goneşte, iar asta e prima pistă solidă pe care o au.

— Să nu te sperii dacă merg cu o sută patruzeci la oră, i-a spus Antoniei.

Iar Antonia nu s-a sinchisit şi au ajuns imediat.

Ceea ce nu ştiu ei prea bine e unde au ajuns. Jon opreşte maşina când GPS-ul îi arată că „a ajuns la destinaţie”. Sunt pe o şosea pustie.

— Şi acum?

— Sistemele astea nu sunt întotdeauna exacte, mai ales în zonele nepopulate, spune Antonia. Dacă în oraş are o precizie de cincizeci de metri, aici, pe câmp, raza poate fi de două sute de metri sau mai mult.

— Şi dacă Ezechiel a aruncat telefonul pe geamul maşinii? Asta înseamnă că trebuie să căutăm o tinichea de zece centimetri pe o suprafaţă de cât? Sunt praf la matematică.

— 125.664 de metri pătraţi, spune Antonia într-o clipită. Rotunjit.

— Rotunjit… Trebuie să venim ziua. Şi cu mulţi oameni.

— Nu te descuraja aşa de repede. Uite, e ceva acolo.

Nu e o clădire, mai degrabă pare un ansamblu de clădiri, înconjurate de un zid. La intrare e o lumină aprinsă. E o poartă de culoare verde ca sticla, cu o gheretă de pază. Jon opreşte maşina lângă ea şi bate de două ori în geam.

— Se pare că nu e nimeni, spune Antonia.

— Bine că uşa e deschisă, se bucură Jon, aplecându-se lângă intrarea în gheretă şi scoţând ceva din buzunar.

ÎN URMĂ CU ŞAPTE SAU OPT ANI, ÎNTR-O DUPĂ-AMIAZĂ

Jon urmărea un hoţ de care se săturase până peste cap. Era a patra oară când Luis Miguel Heredia îşi luase picioarele la spinare. Ale lui, zvelte, de adolescent. Ale lui Jon, mai şubrede şi mai lente – nu că ar fi gras. Băiatul se întindea tot mai mult şi deja se amuza să fugă de, pe vremea aceea, subinspectorul Gutiérrez. Aşa de tare se distra, încât s-a întors, în mijlocul drumului, ca să-i arate de două ori degetul mijlociu lui Jon. A avut atât de mult ghinion – sau noroc, depinde pe cine întrebi –, încât, când s-a întors, a dat cu scăfârlia de un panou pentru trecerea de pietoni. Pocnitura s-a auzit până pe partea cealaltă a străzii.

Jon l-a ajuns din urmă la destule secunde după aceea. Luismi Şobolanul, căci aşa i se spunea pe stradă, începea să se dezmeticească. Avea buzele îmbibate de sânge.

— Nu mai alerga aşa, Luismi, a spus Jon, sprijinindu-şi mâinile pe genunchi.

Încă nu-şi recăpătase complet suflul. A fost tentat să-i dea vreo două şuturi în boaşe, ca să se asigure că nu se ridică şi o ia din nou la fugă. Foarte tentat, simţea furnicăturile de anticipare în vârful piciorului drept.

În loc de asta, s-a aplecat şi l-a ajutat să se sprijine de semnul care-i întrerupsese cursa.

Când l-a ridicat Jon, sângele a înroşit partea din faţă a tricoului alb promoţional, aproape acoperind numărul de telefon al firmei Andamios Atxukarro, S.R.L.

— Futu-i, e singurul curat, spuse, împroşcând cu şi mai multă hemoglobină propriii pantaloni şi pe cei ai poliţistului.

— Ajunge, zise Jon, scoţând o batistă din buzunar şi apăsându-i-o peste nas, ca să-i oprească hemoragia. Nu cumva să fugi din nou, că te zvânt în bătaie.

— Eu sunt făcut ca să fug, a vrut să spună, deşi, pe sub batistă şi nasul strâns, a sunat mai degrabă *euzvăgudazăvug.*

— Chiar eşti cretin. Şi cum să spargi uşi în Otxarkoaga? Nu ştii că aici sunt numai săraci?

Normal, puştiul locuieşte în San Francisco, unde e şi mai rău.

— Şi de unde vrei să fur?

— Du-te în Abandoibarra şi, aşa, scap de tine. În plus, acolo n-o să-ţi crape nimeni capul dacă eşti prins. Cel mult, o să fii arestat.

Luismi a negat din cap, atât cât i-a permis mâna ca o menghină a lui Jon.

— E foarte scump *Barik.* Cartela pentru transportul public. Iar uşile sunt mai rezistente.

— Aici sunt puţine de şterpelit. Jon ia batista, hemoragia s-a oprit. Hai, valea la comisariat.

Luismi se încordează şi e gata s-o ia la fugă, dar fiecare braţ al lui Jon cântăreşte cât el şi îl ţine cu amândouă.

— Nu pot să merg la comisariat. Mâine am examen şi n-am învăţat.

— Examen? La ce să ai tu examen?

— Termin şcoala profesională.

— Vezi să nu.

— Jur.

Scoase din rucsac un caiet cu notiţe. Avea în jur de şase motive să creadă că nu arăta ca şi cum ar fi fost cumpărat.

— Lasă-mă să plec, hai. Oricum, judecătorul ni-ar da drumul mâine, fiindcă sunt minor.

Jon se scărpină o vreme în cap şi, până la urmă, îi dădu drumul lui Luismi. Acesta îi promise că, în schimb, o să-l înveţe să spargă uşi.

— E foarte simplu, până şi un *txakurra*[16] bătrân ca tine poate să înveţe.

Jon nu se aştepta la nimic, nici măcar ca examenul puştiului să fie pe bune – poate a şi furat caietul, n-ai de unde să ştii. Dar Luismi s-a prezentat după două luni la comisariatul din

Gordóniz, întrebând de el. Avea sub braţ o diplomă de şcoală profesională, studii medii, şi o mică trusă de scule pentru el.

— Nu mai fur, îi spuse. Hai să mergem la tine acasă.

— Tu nu vii la mine acasă, că e mama.

L-a dus la o clădire abandonată din Artxanda şi acolo l-a învăţat Luismi să folosească uneltele din minuscula trusă de scule, pe toate încuietorile pe care le-au găsit.

— Totul constă în simţul tactil, în vârful degetelor. Trebuie să simţi micile vibraţii, după care, *pac.*

— Of, hoţule, o să faci o femeie foarte fericită într-o bună zi, îi spuse Jon, fără să înceteze scormonitul cu şperaclul.

— Normal. Tu ştii cât câştigă un lăcătuş?

— 7 —
Un centru hipic

— Gata, spune Jon când reuşeşte să alinieze piesele yalei, care se răsuceşte cu un clinchet.

Nu poate evita o împunsătură de amărăciune când îşi aminteşte ce vârstă avea Luismi când s-a lovit de semnul de circulaţie. Probabil că nu era cu mult mai mare decât băiatul pe care îl găsiseră secătuit de sânge la Moşie. Vieţi complet diferite.

Se ridică în picioare şi îi face loc Antoniei să intre.

De la gheretă până pe terenul proprietăţii e o poartă care nu are decât un zăvor pe dinăuntru. De cealaltă parte, o curte imensă şi multă linişte. În faţa lor, o clădire cu un singur etaj. La dreapta, lipită de zid, alta. În faţă, întuneric.

— Aici se ţin cai, spune Jon.

— De unde ştii?

— Nu simţi mirosul?

— Nu.

— Aşa e. Pardon, se scuză Jon, amintindu-şi de problema Antoniei.

Dintr-odată, o lanternă le luminează feţele. Jon se pune instinctiv în faţa colegei lui.

— Pe loc! Mâinile sus!

— Hai, nu te enerva, zice Jon, ridicând totuşi mâinile. Suntem poliţişti.

Paznicul coboară lanterna şi o îndreaptă spre sol. Probabil că nu are nici douăzeci de ani. Nici pistol. I-a pus să ridice mâinile înarmat doar cu o lumină puternică şi cu multă cutezanţă.

— Cum aţi intrat?

— Uşa gheretei era deschisă. Cum să o laşi aşa?

— E prima mea săptămână. Nu trebuia să intraţi.

— Am strigat şi nu era nimeni.

— Mă dusesem la baie.

— Ai paie pe umăr, intervine Antonia, arătând spre cămaşa paznicului.

— Bine, am tras un pui de somn, în spatele grajdurilor, în baloturile de fân. Ora asta e foarte păcătoasă, la sfârşitul turei. E greu să reziști.

— Aşa, n-o să-ţi mai păstrezi slujba încă o săptămână. Şi de unde ştii că suntem de la poliţie, dacă nici nu ne-ai cerut legitimaţiile?

Tânărul se gândeşte o clipă.

— De ce mi-aţi fi spus că sunteţi de la poliţie, dacă nu sunteţi?

Un argument imbatabil.

— Am bănuit că aţi uitat ceva, continuă paznicul. Colegii dumneavoastră au fost aici toată după-amiaza. Au plecat când am venit eu. Căutau o iapă furată sau cam aşa ceva. Şeful meu le-a arătat toată incinta, dar n-au găsit nimic.

Antonia şi Jon se privesc.

— Şi a cui era iapa? întreabă ea.

— De unde să ştiu eu? Nouă nu ni se spune niciodată nimic. Eu sunt doar paznic de noapte. Ştiu doar că noaptea trecută trebuia să ajungă o iapă şi nu a ajuns.

— Scuză-ne puţin, spune Jon, luând-o pe Antonia deoparte.

— Ăsta trebuie să fie locul în care Carla îşi aducea iapa pentru concursul de mâine, zice ea. E un loc nou, nici măcar nu apare pe Google Maps.

Jon aprinde lanterna de la mobil şi luminează un afiş de pe perete. Anunţă MAREA INAUGURARE A CENTRULUI HIPIC MORALEJA SPORT CLUB AND SPA. Exact a doua zi. Pe lista de participanţi se află Carla Ortiz împreună cu iapa ei, Maggie.

— Poftim! În văzul tuturor.

— Hai să dăm o tură, îl roagă Antonia.

— Probabil că cei de la USE au căutat în detaliu.

— Ştiu. Dar mobilul ei se află pe o rază de două sute de metri. Şi unde să fie, dacă nu în locul în care ar fi trebuit să…

Antonia se opreşte în mijlocul frazei. Se întoarce şi aleargă spre paznic.

— Am nevoie de o scară.

— O scară? Poate în magazie…

— Nu contează.

Aproape de intrare sunt două tomberoane de gunoi, verzi ca sticla, aproape negre în întuneric. Antonia se apropie de unul din ele şi se urcă pe capac. Apoi încearcă să se caţăre pe zid, dar e prea înalt pentru ea.

— Nu mă ajuţi?

Jon, care a contemplat operaţiunea perplex, se apropie de tomberon. Nu ştie ce conţine, dar sigur nu vrea să afle. Bineînţeles că Antonia nu trebuie să-şi facă griji din cauza asta.

— Dacă tu crezi că o să mă urc pe găleata asta de gunoi, eşti nebună. Costumul ăsta e Tom Ford.

— Costumul ăla nu e Tom Ford. La salariul tău, nu ţi-ai permite.

— Mă rog, e o imitaţie aproape perfectă. Şi ştii tu cât câştig?

— Taci şi urcă-te aici. O să-ţi cumpăr eu un Tom Ford, unul adevărat.

— Dar n-ai nicio para chioară. Te hrănesc vecinii.

— Urcă şi, în timp ce mă ajuţi, o să-ţi spun cu cât te va plăti Mentor.

Jon încearcă să urmeze acelaşi traseu ca ea, dar nu reuşeşte să se urce pe capac. Nu că ar fi gras.

— Vino încoace şi ajută-mă, spune, chemându-l pe paznic.

Acesta se apropie şi îşi împreunează mâinile la nivelul genunchilor, ca să-i dea avânt lui Jon.

— De-aş şti ce naiba căutaţi…

— De-aş şti şi eu, băiete…

Poate că nu e cel mai tare din parcare, dar tânărul e vânjos şi reuşeşte să susţină greutatea inspectorului Gutiérrez, pentru ca acesta să se caţăre pe tomberonul unsuros. Cu puţină graţie şi cu şi mai puţină demnitate, neîndemânatic ca un sinucigaş fără vocaţie. Dar se urcă.

— Cât ziceai că va fi salariul meu?

— Îţi spun după aceea. Ajută-mă.

Jon repetă operaţiunea efectuată de paznic pentru el, iar Antonia reuşeşte să se caţăre pe zid. Mai întâi

îl încalecă, apoi pune piciorul pe partea de sus, pe care, din fericire, nu sunt lipite cioburi. Jon presupune că pisicile nu ajung până acolo. Nu lasă mai mult loc acestui gând. E de ajuns că încearcă să n-o lase pe colega lui să cadă fără s-o atingă şi fără să-i alunece piciorul pe capacul tomberonului, care se încovoaie periculos sub cele o sută nouăsprezece kilograme ale lui.

Pentru Dumnezeu, fetiţo, nu sta mult.

— 8 —
Un zid

În picioare pe zid, Antonia contemplă întunericul, care a început să se destrame în lumina indigo care precedă ziua. E frig, mai este o jumătate lungă de oră până să se lumineze de ziuă, dar coronamentul pinilor se profilează, în ceaţă, în direcţia cerului care devine, din negru, gri. Vântul provoacă freamăte în pădurea de pini, iar ţiuitul cicadelor împarte timpul în intervale neplăcute. În spatele peisajului mai mult se intuieşte decât se vede drumul principal. La picioarele ei se termină drumul secundar, ceva mai mult decât o cărare, încă neasfaltat.

Antonia nu scoate iPad-ul ca să vadă unde se află. Ecranul ar orbi-o, iar ochii ei trebuie să se acomodeze cu penumbra.

Are o metodă mai bună.

Îşi activează în memorie harta zonei, pe care a studiat-o pe drum. O suprapune în gând peste peisajul care se aşterne în faţa ei. Centrul Hipic se află pe vârful unei coline, o pantă de douăzeci de metri, înconjurată de două păduri de pini care se unesc într-una singură în spatele complexului.

Cineva a lăsat natura fără multe hectare pentru ca bogăţii să poată călări, se gândeşte şi imediat încearcă să dea deoparte divagaţiile, orice nu face parte din misiune.

Aici. Acum.

În harta ei mintală începe să se configureze poziţia locului, la care adaugă punctul în care serviciul de localizare a stabilit ultima conexiune cu telefonul Carlei. Trasează un cerc în jurul acestuia şi calculează poziţia raportată la locul în care se află.

Este aproape la intersecţia opusă.

Indiferent ce căutăm, nu se află la Centrul Hipic, se gândeşte.

Acum vizualizează pe harta mintală maşina Carlei Ortiz şi o face să parcurgă traseul de la

drumul principal până la Centrul Hipic. Linia se întrerupe în punctul în care a trasat mintal intersecţia.

La stânga ei, panta devine mai pronunţată, pădurea de pini, în trepte, se transformă într-un munte. Acela nu e un loc în care să poată pătrunde o maşină. În direcţia cealaltă, în dreapta ei, înclinaţia e mai mică.

Deşi nu-l vede, Antonia ştie că printre acei arbori există un drum.

— Trebuie să fie acolo.

CARLA

La început, Carla crede că a auzit vocea care i-a răsunat în cap. Vocea care nu există. Vocea care seamănă cu cea a mamei, dar care nu poate fi a mamei, fiindcă mama ei a murit în urmă cu unsprezece luni. Atunci aude:

— Alo! E cineva acolo?

Sună foarte stins, de partea cealaltă a peretelui.

Vin. Vin după mine!

Inima Carlei începe să pompeze sânge, adrenalina i se împrăştie prin corp. În sfârşit. Ştia că trebuie să reziste. Ştia că e o chestiune de timp. Se târăşte până la perete şi începe să izbească în el.

— Da! Sunt aici! Ajută-mă, ajută-mă, te rog!

De partea cealaltă se aşterne o linişte. Grea.

— Alo! Mă auzi? insistă Carla.

— Şi pe tine te-a prins, răspunde cealaltă persoană.

E o voce de femeie, dulce şi cu un accent madrilen în ciuda decepţiei.

Emoţia Carlei se transformă în dezamăgire. Nu vorbeşte cu unul dintre salvatorii ei, vorbeşte cu altă victimă. Plânsul revine, i se opreşte în gât, cu mari eforturi îl trimite înapoi în stomac.

— Cum te numeşti? întreabă.

— Nu… nu ştiu dacă ar trebui să-ţi spun.

— De ce?

— Pentru că nu ştiu cine eşti.

Cealaltă femeie pare foarte, foarte speriată. Într-un fel, în loc să-i transmită şi Carlei frică, îi insuflă curaj.

— Numele meu este Carla.

Vrea să spună numele de familie, dar se opreşte la timp.

— Eu sunt Sandra, răspunde femeia, după o perioadă foarte lungă.

— Ştii unde ne aflăm, Sandra?

— Nu.

Pare pe punctul de a izbucni în plâns.

— Ştii cine ne-a sechestrat?

— Un bărbat înalt. A urcat în maşina mea. Avea un cuţit.

— Ţi-a spus cum îl cheamă?

— Ezechiel. Mi-a spus că-l cheamă Ezechiel.

— Ţi-a făcut rău, Sandra?

Atunci se prăbuşeşte. Timp de minute lungi, se aude doar plânsul, înfundat şi disperat. Sunetul e amortizat de peretele dintre ele.

Neliniştea, nu.

Neliniştea se infiltrează prin zidul din cărămidă ca o ceaţă, moale şi otrăvitoare, care îi pătrunde Carlei în plămâni. Fiindcă ştie, presimte că soarta Sandrei este şi soarta ei.

— Ţi-a făcut rău, spune Carla, când Sandra se mai calmează puţin.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

Carla *vrea* să vorbească despre asta, de fapt, nu crede să fi existat vreodată un subiect care s-o fi interesat mai mult decât să afle ce i-a făcut Sandrei.

Înghite în sec. Se străduieşte să n-o oblige. Nu vrea ca femeia să se închidă în ea. Îi vine în minte – mintea, ce chestie ciudată – profesoara ei de negociere de la Brompton. *Nu te arăţi niciodată interesată de o informaţie, nu te laşi niciodată pradă emoţiilor.* Miss Rathe. Ce nenorocită, ce zile fripte îi făcea. *Într-o zi, cunoştinţele astea ţi-ar putea salva viaţa.* Sigur, dacă ar putea să şi le amintească.

Divaghează. Schimbă subiectul. Face un ocol ca să ajungă în acelaşi punct.

— Cu ce te ocupi?

— Sunt taximetristă. Aşa m-a prins, spune Sandra. Tu?

— Lucrez pentru un brand de haine. Mă ocup de administrare.

— Care brand?

Carla îi spune numele.

— Am lucruri de la voi, zice taximetrista. Cumpăr mai ales la reduceri. Deşi nu găsesc întotdeauna măsura mea.

Bineînţeles că nu, fiindcă cheia afacerii e ca tot ce produc să se epuizeze rapid, ca să te oblige să vii în magazine o dată la zece zile. Aşa a conceput-o tatăl ei, ideea genială care l-a făcut să câştige bani cu găleata.

— Am fost săptămâna trecută, continuă Sandra. Era un tricou albastru care-mi plăcea. Cu flori albe. Dar era foarte scump, chiar şi cu reducere.

Carla îl ştie. Este unul dintre succesele sezonului. Deşi pe ea n-a convins-o.

— Sandra, când ieşim de aici, o să merg personal cu tine într-un magazin şi luăm tot ce vrei.

— Ai face asta pentru mine?

— Bineînţeles.

— Dacă ieşim.

Tac amândouă.

— Cum…?

— Mă întorceam de la muncă, noaptea. A oprit cu o furgonetă lângă mine şi s-a năpustit asupra mea. Am simţit o înţepătură în gât. Cred că m-a drogat. M-am trezit aici. De atunci nu mă simt bine.

— Ce simţi?

— Mi-e somn tot timpul. Cred că-mi pune ceva în apă. Are un gust ciudat, amar. Mi-e foarte greu să stau trează, spune, şi e adevărat că vocea îi răsună din ce în ce mai stinsă.

Alarmată brusc, Carla îşi pipăie sticla cu apă, din care abia dacă i-a mai rămas o treime. Desface capacul, ia o înghiţitură mică. Nu are nici gust, nici miros.

Indiferent ce îşi doreşte Ezechiel, nu se poartă la fel cu ele.

— Să nu bei nimic.

— E foarte cald şi mi-e foarte sete. Şi mi-a spus înainte să plece să termin apa, pentru că altfel…

— Să plece? Cum adică să plece?

Unde a plecat? Le-a lăsat singure acolo? Gândul este înspăimântător, ambivalent. Pe de o parte produce uşurare, pe de altă parte, o teroare nedesluşită. Şi dacă păţeşte ceva? Dacă are un accident şi nimeni nu le poate găsi, niciodată? Carla

îşi poate imagina foarte puţine destine mai atroce decât să moară de foame şi de sete în acel întuneric. Au nevoie de Ezechiel ca să le ţină în viaţă. Iar Carla trebuie să afle de unde ştie Sandra că Ezechiel a plecat.

Sandra nu răspunde.

— Sandra. Ascultă-mă. Trebuie să rămâi trează. Sandra.

— Nu pot.

Vocea îi este aproape imperceptibilă.

— De unde ştii că a plecat? De unde ştii, Sandra?

Liniştea durează o veşnicie.

Este întreruptă pentru o clipă.

— Există… o gaură.

Iar după aceea, nimicul.

— 9 —
Un drum

— Trebuie să fie acolo, spune Antonia, la unsprezece secunde după ce a urcat pe zid.

— Ce?

— Un drum printre copaci.

— Îl vezi, la cât de întuneric e?

— Îl văd în minte. Ajută-mă să cobor, mi-e frică să mă întorc.

— Cum? Vrei să te prind?

— Cred că te descurci cu mine.

— Fetiţo, mă descurc cu patru ca tine.

Poate cinci, decide Jon când o apucă pe Antonia de talie şi o dă jos de pe zid. Cu recordul lui la *harrijasotzaile,* de aproape trei sute de kilograme, femeia aceea atât de slabă, care trebuie să-şi pună pietre în buzunare ca să n-o ia vântul, i se pare ca un fulg.

— Credeam că nu-ţi place să fii atinsă.

— Nu-mi place. Dar, dacă sunt prevenită, e mai uşor.

Se întorc la maşină după ce îşi iau rămas-bun de la paznic, care nu le cere la plecare decât să nu spună nimănui că lăsase uşa gheretei deschisă.

— Stai liniştit, îl asigură Jon, noi o să tăcem chitic.

— Ia-o pe drum în jos. Şi mergi încet, cât de încet poţi, îl instruieşte Antonia când Jon se urcă la volan. Şi aprinde faza lungă.

Farurile cu xenon ale Audi-ului A8 – atât de puternice încât, îndreptate spre cer, ar putea chema nişte justiţiari nevăzuţi – transformă zorile în plină zi pe măsură ce Antonia merge pe jos în faţa maşinii, pe drum în jos. Privirea fixă spre dreapta, poşeta strânsă bine şi paşii foarte mărunţi, atât de mărunţi încât Jon trebuie să se joace în permanenţă cu frâna. Ca să nu dea peste ea, că ar fi urât. Audi-ul, care nu este făcut pentru acest mers de babă fără

ocupaţie, protestează, vrea să avanseze, trebuie ţinut în frâu.

— Pot să ştiu şi eu ce căutăm? întreabă Jon, scoţând capul pe geam.

Antonia îi face semn din mână să tacă, fără să se întoarcă.

— Am ajuns în punctul pe care l-ai marcat mai devreme pe GPS, spune, scoţând din nou capul.

La zece metri mai în faţă, Antonia se opreşte şi se apleacă lângă arbuşti şi malul de pământ care încadrează drumul, dispărând pentru o clipă din vedere. Când se îndreaptă din nou de spate, târăşte ceva.

Jon se ridică şi o vede cum trage de arbuşti, care nu sunt înfipţi în pământ prin rădăcini, ca nişte arbuşti normali, ci puşi acolo printr-o înşelătorie şi cu cele mai rele intenţii.

Antonia îi face semn să facă manevre cu maşina. Jon descoperă imediat că arbuştii acopereau un drum de pământ printre copaci, ceva mai mult decât o potecă prăfuită. O reflexie în dreapta lui îi atrage atenţia şi coboară din maşină ca să vadă despre ce este vorba.

— Cred că am văzut ceva, îi spune colegei lui.

Ascuns între bălării, găsesc un obiect reflectorizant. Jon trage de el, e agăţat de ceva. Când, în cele din urmă, cedează şi ajunge în lumina farurilor, Jon scoate o fluierătură.

— Cred că încep să înţeleg ce se petrece aici.

Antonia ridică în picioare indicatorul şi îndepărtează câteva frunze uscate care au rămas lipite pe semnul OCOLIRE DIN CAUZA LUCRĂRILOR.

— E aproape nou.

— Precis l-a furat.

— Nu neapărat. Se pot cumpăra de pe internet. Nu costă nici douăzeci de euro.

— Cum de ştii lucrurile astea? se miră Jon, privind-o cu coada ochiului.

— Aşa cum ştiu aproape totul: din curiozitate.

— Vrei să spui că oricine poate cumpăra indicatoare oficiale şi poate întrerupe circulaţia pe un drum cu un preţ mai mic decât al unei fripturi cu cartofi?

— Poţi chiar să le şi personalizezi cu numele unei primării, spune Antonia, arătând spre colţul indicatorului, unde se vede scris clar PRIMĂRIA LAS ROZAS.

— Şi nimeni nu-ţi cere niciun act?

— Nu. Sunt la fel ca prietenul nostru, paznicul de la Centrul Hipic. De ce ai spune că eşti de la primărie, dacă nu eşti?

Dacă eşti un psihopat, care vrea să abată o persoană din drum ca s-o poată răpi, de exemplu, se gândeşte Jon. *Dar asta a făcut internetul. Nu numai că ne pune adresa, numărul de telefon, obiceiurile la dispoziţia oricărui nebun ticălos, dar mai oferă şi instrumentele cu care să ni se facă rău.*

— Să mergem mai departe. Să vedem unde duce.

Jon se întoarce la Audi şi înaintează cu el pe potecă, în timp ce Antonia începe să meargă din nou pe jos în faţa lui, atentă la traseu. Nu lipsesc hârtoapele şi virajele, iar de data asta Jon este recunoscător că ea îi marchează drumul. La patruzeci sau cincizeci de metri mai în faţă, drumul se lărgeşte. Copacii fac loc unui luminiş de aproximativ douăzeci de metri în diametru.

Antonia se opreşte. Ceva de pe jos i-a atras atenţia.

Jon coboară din maşină şi se apropie de ea. Pe caldarâmul pietros e o pată, mare şi întunecată, aproape neagră în lumina zorilor care nu s-au instalat complet. Inspectorul Guttiérrez nu are nevoie ca Antonia să se aplece, să ia un pumn de ţărână pătată şi uscată şi să i-o apropie de nas. Mirosul metalic se distinge şi din picioare.

Dar ea face asta oricum.

— Miroase.

Jon îşi fereşte faţa.

— Nu e nevoie. E sânge, Antonia.

— Mult sânge, spune ea. Oricine ar fi, nu scapă.

— Probabil o lovitură de cuţit în gât, presupune Jon, care a mai văzut pete asemănătoare.

Doi drogaţi s-au bătut odată în cartierul Cortes, fiindcă nu era clar care îi datorează cinci euro celuilalt. Cel care a câştigat s-a ales cu un bilet dus la Basauri, cu toate cheltuielile plătite. Cel care a pierdut a lăsat pe jos, lângă heleşteul cu raţe, o pată întunecată care nu era cu mult diferită de asta.

— Luminează aici, cere Antonia, arătând puţin mai departe.

Jon aprinde lanterna telefonului mobil şi vede o urmă pe jos. E subtilă, doar nişte semne unde pietrele din teren nu mai au configuraţia neregulată şi formează o linie abia vizibilă.

Câţiva paşi mai încolo, urma se pierde printre arbuşti, îndepărtându-se de luminiş şi de drum.

Inspectorul Gutiérrez îşi descheie haina şi lasă tocul pistolului la vedere.

— Stai în spatele meu. Şi ar fi mai bine să luminezi tu, spune, dându-i mobilul Antoniei.

— Exagerezi. Cine a făcut asta a plecat de multe ore.

Jon a avut întotdeauna instinctul de a-i proteja pe ceilalţi, de când era mic. Îşi spun cuvântul dimensiunile trupului şi ale inimii lui. Şi uite de-aia, fir-ar să fie, fiindcă unele lucruri sunt aşa cum sunt. Aşa că agită cu o mână mobilul, ca Antonia să-l ia, iar cu cealaltă o împinge uşor în spate.

— Tu ascultă-mă.

Antonia ia mobilul.

— Ar fi trebuit să-i cerem paznicului lanterna.

Sau să fi adus un Maglite în stare de funcţionare, se gândeşte Jon, care întotdeauna are la el aşa ceva. În maşina lui, care a rămas în Bilbao, parcată la două cvartale de comisariat. N-are decât să stea acolo.

Când se afundă printre copaci, urmărind traseul, acele de pin trosnesc sub picioarele lor, denunţându-le intruziunea.

Restul e tăcere.

Jon simte o furnicătură ciudată pe pielea capului. O furnicătură pe care a mai simţit-o, de foarte puţine ori. Dăţi în care lucrurile n-au ieşit deloc bine. Niciodată nu a trebuit să tragă cu arma – foarte puţini poliţişti ajung să facă asta în viaţă. Dar a trebuit s-o scoată de câteva ori. Iar curentul ăsta electric – o multitudine de insecte care îi mişună între craniu şi păr – a fost prezent întotdeauna.

Îşi duce mâna la tocul pistolului şi deblochează piedica.

— Ai grijă.

— Ţi-am spus că nu avem de ce să ne temem. Cu atât mai puţin de asta, zice Antonia, îndreptând lumina în stânga ei.

În cercul de lumină strălucitoare se vede o mână.

Pielea, palidă şi într-o nuanţă de gri, iradiază o scânteiere fantasmatică.

Când se apropie, se conving că mâna este legată de restul corpului lui Carmelo Novoa Iglesias. Zace cu faţa în sus pe o tufă de panseluţe, care încă are flori. Ochii goi ai şoferului par a căuta în coroanele copacilor un răspuns pentru rostul morţii lui. Nu-l găseşte. Picături de rouă sclipitoare se tânguie pe genele lui.

Carmelo oferă un zâmbet nedumerit dublu. Rictusul morţii şi ceea ce a provocat-o: o gură crudă, deschisă într-o parte a gâtului său.

— Cred că îmi eşti dator cu un sendviş mixt, spune Antonia.

Jon, care, şi după ce a lucrat atâţia ani ca poliţist, încă icneşte la damful caracteristic morţii, strânge din dinţi ca să ţină înăuntru singura mâncare mai acătării pe care a ingerat-o timp de două zile.

— Mă tem că suspiciunile lui Parra referitoare la vinovăţia şoferului erau nefondate, spune când reuşeşte să-şi revină.

— Doar dacă n-a fost complice, iar acel Ezechiel a hotărât să-şi şteargă urmele. Dar nu pare probabil. M-am înşelat, Jon. Aveai dreptate. Trebuia să-i fi spus cât mai repede lui Parra despre crima de la Moşie.

— Ia te uită! Antonia Scott s-a înşelat. Nu mă-nnebuni!

— Nu fi copil. În plus, să ne convingem era cel mai…

Jon o întrerupe, ridicând o mână.

— Ai auzit?

Un zgomot strident şi un duduit. Sunetul inconfundabil al unei maşini care demarează. Şi, după aceea, mugetul ameninţător al unui motor turat la maximum, o dată, de două ori. În liniştea nedesluşită a pădurii în zori, sunetul pare să vină din toate părţile şi de nicăieri.

Amândoi privesc confuzi în jur.

— Ce…?

Atunci se aprind farurile Porsche-ului şi se întâmplă trei lucruri în acelaşi timp.

Şoferul ia piciorul de pe frână, iar maşina, impulsionată de forţa motorului de cinci sute de cai putere, porneşte glonţ spre Antonia Scott, ca un prădător negru gigantic.

Antonia, orbită, rămâne ţintuită pe loc. Picioarele îi sunt înţepenite în pământ, nu poate să se mişte. În intervalul – o secundă şi jumătate, poate două – de care cele două tone de maşină au nevoie ca să parcurgă distanţa până la trupul ei paralizat, înţelege un concept care a fascinat-o întotdeauna. De ce cerbii şi iepurii nu fug din faţa maşinii care va da peste ei? Răspunsul i-l oferă propriul sistem nervos: reacţia naturală a corpului unui mamifer în crepuscul, când este ameninţat şi orbit, este să rămână pe loc. Ca ultim gând înainte de moarte, nu e rău.

Şi trei: fără să pună nici cel mai mic preţ pe integritatea lui fizică şi cu un curaj peste limitele normale, inspectorul Gutiérrez se năpusteşte asupra Antoniei Scott, trântind-o la pământ exact înainte ca bara de protecţie a imensului jeep de lux să i se izbească de piept cu cincizeci de kilometri la oră, echivalentul unei căzături de la etajul cinci.

Mare tâmpit mai sunt, se gândeşte Jon, încă deasupra Antoniei.

— Dă-te la o parte, dă-te la o parte! îi spune ea, strecurându-se pe sub el ca o şopârlă.

Jon se ridică în picioare şi duce mâna la pistol în timp ce vede luminile de poziţie ale Porsche-ului avansând în zigzag printre copacii care duc spre drum. Ia poziţia isoscel – picioarele depărtate, genunchii îndoiţi, mâna stângă sprijinind-o pe cea dreaptă – şi trage.

Glonţul destinat parbrizului din spate se afundă în portbagaj. Îi lipseşte antrenamentul. Îşi spune cuvântul şi faptul că afurisitul de Porsche se clatină dintr-o parte într-alta pe terenul accidentat.

Nu apucă să tragă al doilea glonţ, fiindcă Antonia i-a acoperit câmpul vizual.

— Unde naiba te duci, *ţicnito?* Dă-te la o parte!

Nu răspunde. Şi se duce direct la maşină.

Tipa asta o să mă omoare, se gândeşte Jon, alergând după ea. *Dacă nu, o omor eu.*

— 10 —
O autostradă

Lui Jon Gutiérrez nu-i plac urmăririle în viteză.

Nu ţine de estetică. Când le vezi la cinema, totul e magie. Montajul accelerat, schimbările de plan, muzica, sunetul care se mută de la difuzoarele din faţă la cele din spate pentru ca tu să ai senzaţia de mişcare.

Ce nu-i place lui Jon la urmăririle în viteză e să fie copilot.

A ajuns la maşină la ţanc, când Antonia deja pornise şi întorcea pe terenul viran. Inerţia a ţinut maşina pe loc pentru o clipă, iar Jon a profitat de asta ca să deschidă portiera şi să se strecoare înăuntru, când Antonia băga deja în viteză ca să pornească pe drum.

— Pot să ştiu şi eu ce te-a apucat? întreabă Jon, punându-şi centura. Puteam să te împuşc!

Antonia nu răspunde. Conduce maşina cu aproape nouăzeci de kilometri la oră într-un spaţiu atât de strâmt, încât viteza recomandată ar fi pasul de plimbare şi cu un coş de picnic în mână. În trecere, părţile laterale ale barei de protecţie smulg copacii. Dar Antonia este impasibilă.

Are expresia pe care Jon a mai văzut-o şi a învăţat s-o recunoască. Ochii sticloşi, mandibula încordată. Expresia care arată că creierul ei lucrează la o turaţie mai mare decât cea normală, mai mare decât poate procesa. Mintea ei trebuie să se ocupe de două probleme complexe în acelaşi timp şi se încăpăţânează să facă asta simultan.

Viteza maximă a Audi-ului A8 (225 km/h).

Poziţia cadavrului.

Distanţa dintre copaci.

Viteza maximă a Porsche-ului Cayenne Turbo (nu o ştie, se înjură în gând că nu s-a interesat, acum ar fi ştiut).

Lovitura de cuţit în gâtfarărănidefensivepemâininupotsălefacpetoateîna

celaşitimp…

Din nou sufocarea. Nu e o idee bună, conducând cu viteza asta. Când Antonia se întoarce în cele din urmă spre colegul ei, e o capitulare. Încă una.

Doar de data asta. Va fi ultima.

— Ţi-a dat Mentor ceva pentru mine? întreabă, întinzând mâna.

Jon nu înţelege la început la ce se referă, este prea atent la drum. Arată în faţa lor.

— Ai grijă!

Poteca se bifurcă din nou, mai au puţin şi ies pe drumul neasfaltat care face legătura dintre Centrul Hipic şi autostradă.

Antonia se străduieşte să controleze partea din spate a maşinii pe terenul pietruit, întorcând volanul în direcţia opusă. Audi-ul reuşeşte să iasă pe drum doar cu o portieră din spate lovită de un copac, care i-a ajutat să frâneze de tot.

Nici urmă de Porsche. E un 4×4, deşi unul de ochii lumii. Iar pe terenul ăsta e în avantaj.

— Ţi-a dat Mentor ceva pentru mine? insistă, bătându-l pe Jon pe umăr.

Jon înţelege în cele din urmă ce îi cere. Se caută prin buzunare, rugându-se să nu fi pierdut cutiuţa metalică. În sfârşit, o găseşte în buzunarul vestei, în locul ceasului care ar fi trebuit să se găsească acolo şi pe care tatăl lui nu i l-a dăruit niciodată.

Deschide cutiuţa. E împărţită în două compartimente.

— Pe care?

— Cea roşie, spune întinzând palma. Hai!

Jon îi dă pastila.

Ea o bagă în gură. O aude cum o mestecă şi îi vede limba mişcându-se, cu măiestria exactă a experienţei. Jon a mai văzut această măiestrie a gesturilor, la oameni slabi, cu dinţi maro şi vene subţiri.

— Ţine volanul, îi ordonă.

Şi închide ochii. Închide ochii fără să ia piciorul de pe acceleraţie.

— O să ne omori! spune Jon, scoţându-şi centura de siguranţă şi apucând volanul.

Cel puţin, drumul e drept, dar, la viteza aceea şi pe terenul acela, se poate întâmpla orice.

Ajutorul lui la condus durează exact zece secunde. Jon ştie asta fiindcă Antonia a numărat încet, aproape şoptindu-i la ureche, stând înclinat deasupra ei. Nu ajunge la zero (ar însemna unsprezece). Spune doar:

— Gata.

Şi preia din nou volanul.

Jon se întoarce la locul lui şi caută centura ca un disperat. Doar după ce o fixează îndrăzneşte s-o certe. Dar nu apucă, fiindcă vede ceva schimbat la ea. Pare să stea mai dreaptă, cu umerii mai ridicaţi. Iar ochii nu-i mai sunt sticloşi, ci au devenit două raze laser.

— *Ţicnito!* Eşti ca o capră zănatică, spune Jon.

— Sper că nu te deranjează dacă merg cu două sute la oră, îl persiflează ea, lovind maneta ca s-o comute în cutia de viteze secvenţială şi atingând uşor clapetele ca să bage într-o viteză superioară.

Deocamdată merge doar cu o sută la oră, dublu faţă de cât e permis. Roţile Audi-ului nu sunt făcute pentru pământ.

Fir-ar să fie! Când am întrebat-o dacă îi plac maşinile, nu-mi imaginam aşa ceva.

Porţiunea neasfaltată se termină peste două sute de metri. Şi, ajungând pe autostradă, ce să vezi, apare suspectul. El sau altcineva care goneşte nebuneşte cu un Porsche Cayenne Turbo negru pe această şosea pustie.

Acum, că are ţinta în faţa ochilor, Antonia apasă acceleraţia până la podea.

— Am nevoie, îi spune lui Jon cu voce foarte calmă, să cauţi pe internet care e viteza maximă cu care poate merge maşina aia.

— Vrei să mă apuc acum să scriu pe telefon? întreabă Jon, care s-a agăţat cu mâinile de mânerul din plafon.

— Ce vrei, să trăieşti o sută de ani?

— Da, aşa mă gândeam.

— Întreab-o pe Siri, spune Antonia, reducând viteza cu o treaptă ca să poată lua curba de pe autostradă fără să se răstoarne.

Fără a fi pe deplin convins, Jon se desprinde cu o mână şi apasă pe butonul lateral al telefonului său.

— Siri, cu cât goneşte un Porsche Cayenne?

După ce se gândeşte o clipă, Siri răspunde binevoitoare.

— *Asta am găsit pe internet despre „Când goneşti, aş face un gest obscen”.*

Jon hotărăşte că Siri nu înţelege accentul de Bilbao şi se resemnează să caute manual.

— Peste 286 de kilometri la oră, spune Jon.

Antonia strânge din buze. Pe jumătate enervată de vestea că cealaltă maşină poate să-i întreacă la viteza maximă cu şaizeci de kilometri, pe jumătate concentrată la şofat. Toate simţurile şi aptitudinile îi sunt puse acum în slujba pilotării acelei maşini imense. Când cauciucurile ating asfaltul, renunţă la precauţii. În caz că a avut vreuna până acum.

— Ţine-te bine, îi zice lui Jon.

— Şi mai bine? întreabă Jon, care are deja încheieturile degetelor albe de la efort.

Ce noroc că mânerele sunt sudate în caroserie.

— Sună-l pe Mentor, spune Antonia. Zi-i că suspectul se află pe A-6, îndreptându-se spre nord.

Traficul pe şosea este încă intermitent. Nu este nici măcar ora şapte dimineaţa şi s-a făcut ziuă. De aceea Antonia poate să ajungă la o sută şaizeci de kilometri la oră şi începe să depăşească maşini, din stânga şi din dreapta, ca şi cum n-ar exista legile fizicii şi ale bunului-simţ. După două minute, Antonia vede Porsche-ul în depărtare. Nicio secundă întârziere.

— O ia prin altă parte! ţipă Jon.

— Ieşirea pe M-50.

Încă o secundă şi l-ar fi scăpat din ochi. Antonia apasă şi mai mult pe acceleraţie. Cunoaşte şoseaua. E mult mai puţin circulată şi e plină de ramificaţii.

Dacă nu este în stare să reducă distanţa şi îl scapă iar din ochi, o să dispară.

Timp de cinci secunde interminabile, trebuie să lase să treacă maşinile care s-au îndreptat spre ieşirea de pe autostradă înaintea ei. Audi-ul enorm nu are loc să treacă. Doar după ce ultima maşină ajunge pe bandă – cu viteza unei ţestoase Antonia o depăşeşte prin dreapta. Sunetul claxonului rămâne în urmă, înjurăturile şi le imaginează şi le ignoră.

— Hai! Hai!

În faţa lor se aşterne o linie dreaptă imensă. Se pune pe banda din stânga şi duce maşina la două sute de kilometri pe oră. Acceleraţia e lipită de podea, iar motorul lucrează la capacitate maximă. Treptat, reuşeşte să mai prindă puţină viteză, iar Porsche-ul e din ce în ce mai aproape. O sută de metri, optzeci. Şaizeci de metri.

— Ai grijă!

Altă maşină, un Volkswagen Passat, depăşeşte un Fiat. Antonia îl lasă să-şi termine manevra, iar apoi bagă maşina în spaţiul rămas între Passat şi Fiat. Bara din spate trece la mai puţin de treizeci de centimetri de bara Fiat-ului, care se clatină din cauza aerului deplasat de maşina Antoniei şi frânează. Fără să ezite o clipă, Antonia trece cu maşina în faţa Passat-ului, care frânează şi el.

Jon bombăne printre dinţi.

— Ce spui?

— Ţie, nimic. Mă rog la sfântul Cristofor, protectorul şoferilor, să mă lase să mă întorc la Bingo Arizona.

— În momentul ăsta, orice ajutor e prea mic.

O nouă depăşire. Ultima.

Porsche-ul e în faţă, la mai puţin de patruzeci de metri, iar şoseaua e goală.

— Probabil că ne-a văzut.

— La dracu', normal că ne-a văzut. Mergem cu două sute şi ceva la oră şi nu reduce viteza.

Motorul Audi-ului abia poate face faţă, dar golul de aer lăsat în urmă de giganticul jeep o ajută pe

Antonia să fie la un pas de a-l prinde din urmă. Cele două maşini sunt aproape lipite.

Dacă frânează acum, murim, se gândeşte Jon. Inima i se zbate în piept ca un dansator de flamenco la aniversarea unui traficant de droguri.

— Spune-mi că nu e nimeni pe partea ta, îl roagă Antonia.

— Liber!

Cu o smucitură de volan scurtă şi precisă, Antonia iese din golul de aer lăsat în urmă de Porsche şi începe să avanseze paralel cu el. Plesnitura vântului este brutală acum, încetineşte Audi-ul, iar Antonia se străduieşte să alinieze cele două vehicule, luptând cu puterea superioară a jeepului.

Câţiva centimetri în plus. Apasă până îşi lasă călcâiul pe acceleraţie. Piciorul e atât de încordat, încât îi amorţeşte gamba de cât a ţinut-o în tensiune.

— Telefonul, Jon! Fotografiază-l când ajungem în paralel cu el.

Jon se luptă cu butonul de deblocare al telefonului şi cu aplicaţia camerei.

Încă un efort.

Geamurile ajung să fie paralele. Şi acolo este Ezechiel. Înalt sau poate vehiculul îl face să pară aşa. Braţe puternice. Ochi pătrunzători, care aruncă scântei de ură din spatele unei cagule negre. Un al treilea ochi, al unui pistol, privind-o pe Antonia în faţă, gata să tragă.

Ţipătul lui Jon este primul care le salvează viaţa.

— Frânează! Frânează!

Împuşcătura face ţăndări geamul Porsche-ului, dar glonţul se pierde în depărtare. Fiindcă pe aceeaşi bandă se află un tir cu patru osii, la mai puţin de două sute de metri. Antonia ridică piciorul de pe acceleraţie la fix şi mută greutatea pe frână, foarte încet, exact cât să se întoarcă în spatele Porsche-ului. Dar Ezechiel n-o va lăsa de data asta să-i folosească golul de aer ca să avanseze şi smuceşte la rândul lui de volan. Îi blochează drumul Antoniei, care se vede obligată să reducă mult

viteza ca să nu se izbească de Porsche. Când se dezmeticeşte, tirul este aproape peste ei.

Antonia trebuie să hotărască dacă se izbeşte de parapet sau se face arşice în impactul cu treizeci de tone.

Alege bine.

La viteza aceea, Audi-ul trece prin aliajul din oţel şi zinc ca şi cum ar fi din hârtie. Al doilea lucru care le salvează viaţa este faptul că, în zona aceea, terenul are o denivelare uşoară, care – capriciile vreunui sfânt binevoitor – aproape coincide cu traiectoria vehiculului în aer. Roţile nu explodează când ating solul, iar inerţia îi iartă cincizeci de metri buni înainte de a-şi aminti de existenţa lor şi de a se prinde că ar fi trebuit să se rostogolească de câteva ori. Când se sparge cauciucul din partea stângă, din faţă, fricţiunea şi gravitaţia au avut deja grijă să atenueze impulsul, pentru ca maşina să se limiteze la a se răsturna pe uşa şoferului şi să parcurgă ultimii metri pe o parte, înainte de a se opri complet în mijlocul unui teren necultivat.

Jon, într-un unghi de nouăzeci de grade faţă de sol, şi-ar pipăi tot corpul ca să se convingă că e teafăr, dacă n-ar fi ţinut captiv de o mulţime de airbaguri. Cel frontal, cel central, cele laterale şi de la picioare. O jumătate de minut mai târziu, după ce se dezumflă suficient, reuşeşte să scape de ele, iar apoi, de centura de siguranţă. O strigă pe Antonia, dar nu-i răspunde. Se luptă cu airbagul central care-i desparte – maşina merită fiecare euro din cei o sută de mii, cât costă – până reuşeşte să-i vadă faţa. Colega lui are ochii închişi, iar un firişor de sânge îi porneşte din nas şi coboară pe obraz.

Nu. Nu.

Jon se grăbeşte să-i ia pulsul la gât. Din cauza stresului, durează până îl găseşte. Dar, când dă de el, răsuflă uşurat. E puternic şi regulat. Poate că e doar ameţită de lovitura airbagului în faţă.

— Ţi-am spus să nu mă atingi, şopteşte.

Puls normal, modul Scârbă *activat. Chiar e teafără.*

— Iar eu, să nu ne omori la volan.

— Nu, nu mi-ai spus asta niciodată, se miră ea, înţelegând întotdeauna totul în sens literal.

— E o regulă elementară de coabitare.

Jon se caţără ca să iasă din maşină – lumea pare atât de lentă acum, atât de nemişcată, iar terenul câmpului atât de stabil şi de sigur – şi o ajută şi pe Antonia să coboare.

— L-am pierdut.

— Aşa se pare, zice Antonia, încercând să dea un şut celei mai apropiate pietre.

Încă puţin ameţită, ratează.

EZECHIEL

Când se întoarce la refugiu, are foc în plămâni şi acid de baterie în stomac.

Prostule, prostule, prostule.

E a doua greşeală pe care o face într-un timp foarte scurt. Totul ar fi putut să se ducă de râpă într-o secundă. Totul. Şi din cauza unei neglijenţe.

Totul fiindcă nu şi-a amintit un lucru elementar.

Nu putea să manevreze cuţitul cu mănuşile, aşa că şi le-a scos. Iar când femeia a luat-o la fugă, el şi-a pierdut echilibrul şi s-a sprijinit o clipă de geam. Şi-a spus în gând că trebuie să dea cu o cârpă, să şteargă amprentele, dar nota mintală s-a evaporat în toiul agitaţiei şi al surescitării urmăririi. S-o vâneze prin pădure fusese mai greu decât se aşteptase şi îi oferise o satisfacţie animalică, primitivă şi păcătoasă, deşi nu-i făcuse niciun rău. Era foarte valoroasă în viaţă, cea mai valoroasă.

De aceea riscase atât de mult ca s-o prindă.

Prostule, prostule. Prea aproape.

Ar fi preferat s-o facă mai târziu, mai ales că prima misiune avusese loc atât de recent. Primul capitol din opera lui. Să-l prindă pe primul nu fusese greu.

Îl capturase fără să-i facă rău, îl tratase omeneşte. Ţipase mai mult decât femeia şi a trebuit să-i pună căluş, într-adevăr, dar numai fiindcă era mult mai speriat. Când s-a împlinit termenul pe care i-l dăduse mamei lui şi a sosit inevitabilul sfârşit, Ezechiel îi vorbise cu voce blândă şi recursese la medicamente. Nu suferise mai mult decât strictul necesar.

Sunt, în esenţă, un om bun.

Fuseseră luni întregi de muncă asiduă. Iar lovitura finală, când şi-a pus opera la dispoziţia părinţilor, fusese partea cea mai grea. Ar fi preferat să se odihnească puţin înainte de a trece la următorul capitol. Dar se ivise ocazia de a o prinde

pe femeie şi nu putea s-o rateze. Ea era foarte sus pe listă.

Iar greşeala, greşeala prostească fusese la un pas de a distruge totul.

Încearcă să se aşeze ca să scrie şi să se liniştească. Îşi deschide carnetul şi începe:

Tata spunea mereu că, din cauza unui cui, se pierde o potcoavă, se pierde un cal, se pierde un călăreţ, se pierde bătălia, se pierde r…

Nu poate. Nu poate să se concentreze. Rupe foaia şi, contrar obiceiului, o aruncă în peretele umed şi unsuros, fără s-o ardă. Pune pe masă carnetul şi creionul mecanic, cu grijă. Apoi furia izbucneşte ca lovitura unui val şi mătură cu braţul tot ce se află pe masă. Scrumiera se face ţăndări pe jos.

Trebuie să se descarce. Trebuie să se descarce şi trebuie s-o facă acum. Doar carnetul nu-l poate ajuta. O va face după aceea, după ce va obţine ce-şi doreşte.

Un singur lucru îl poate ajuta acum.

Se ridică în picioare şi porneşte în josul culoarului, călcând pe reziduurile care se oxidează pe jos, şi se opreşte în faţa firidei în care o ţine pe femeie.

Îi aude respiraţia agitată de partea cealaltă a uşii. Îşi apropie mâna de frânghia care ar ridica tăblia grea din metal. Mângâie funia, pe care a tăiat-o şi a înnodat-o cu atâta râvnă. O smucitură uşoară şi frânghia s-ar ridica. Ar fi atât de simplu.

Nu. Nu, cu ea nu.

Merge mai departe, până la capătul culoarului, ca să ia ce-i trebuie.

CARLA

Din partea cealaltă a zidului răzbat sunete difuze. Sunete înspăimântătoare.

Sunete pe care imaginaţia ei le transformă în fapte concrete şi identificabile.

Carla ştie că ar trebui să ţipe, să protesteze, s-o apere pe Sandra. Să încerce ceva, măcar să facă gălăgie. O ştie la fel de limpede cum ştie că există douăzeci şi patru de cuvinte pentru a descrie culoarea părului unui cal. Dar ambele cunoştinţe sunt absolut inutile în situaţia ei.

Zgomotul nu încetează. Continuă să străbată prin perete şi să-i infesteze sufletul cu frică şi ruşine.

Carla decide să facă ceva în privinţa asta.

Îşi acoperă urechile cu mâinile şi începe să recite cu voce joasă.

— Roib. Pestriţ. Murg. Dereş. Şarg…

În pauze, sunetul încă se strecoară. Sunetul oribil.

Carla recită mai repede.

— 11 —
Un os

Mentor ajunge după o jumătate de oră şi nu e prea binedispus. Îi găseşte pe cei doi stând jos în furgonetă Gărzii Civile.

— Ca să vezi, Scott. De la isprava din Valencia nu mi-ai mai distrus unul ca ăsta, spune arătând spre Audi-ul răsturnat. Încă o zgârietură şi era o daună totală.

— Să fi văzut în ce hal era celălalt, spune ea.

— Asta mi-ar plăcea, să-l fi văzut pe celălalt, răspunde Mentor exasperat. Dacă tot aveai de gând să faci un asemenea circ, ai fi putut măcar să ai delicateţea să-l reţii pe suspect.

— Maşina pe care o avea era mai bună, spune Antonia ridicând din umeri. Am putea avea un Cayenne?

— Eu aş fi mulţumit dacă am fi dezlegaţi, spune Jon, indicând spre braţele duse la spate.

La nimic nu folosiseră legitimaţia Antoniei şi cea a lui Jon. De îndată ce au apărut la locul accidentului cei de la Garda Civilă – cu greu, erau cu un Prius –, le-au pus cătuşe, le-au făcut testul de alcoolemie şi pe cel pentru consum de droguri şi voiau să cheme un psihiatru când amândouă au ieşit negative. Insistaseră mult asupra faptului că era un miracol că n-au păţit nimic.

— Mi-ai văzut nasul? întrebă Antonia arătând spre el.

Era umflat şi avea vată în fiecare nară.

— Nici măcar nu e rupt. Normal ar fi fost să fi murit.

Mentor s-ar fi enervat mai puţin, probabil.

— Ştiţi cât o să mă coste să acopăr rahatul ăsta? îi întreabă.

Antonia se uită în altă parte. Jon, pe care îl dor toate, care e obosit, flămând şi mort de somn, nu ştie dacă s-o strângă de gât sau să-i ia apărarea. Optează pentru a doua variantă.

— Măcar Antonia a găsit cadavrul şoferului.

— Ah, da, prietenul vostru, căpitanul Parra, este acum la locul crimei pe care aţi descoperit-o. Şi e enervat iremediabil.

— Probabil că Parra nu este foarte încântat, spune Jon, încercând să nu zâmbească.

— Dumneavoastră ce credeţi, domnule inspector? Nu numai că i-aţi aruncat în aer teoria, contaminând locul crimei, acţionând de capul vostru, fără să anunţaţi pe nimeni, lăsând un suspect să scape… l-aţi mai făcut şi să pară un tâmpit.

— N-a trebuit să ne străduim prea mult.

Mentor clatină din cap.

— Şi o urmărire cu două sute şi ceva la oră pe autostradă, sub privirile a sute de civili. Şi presa care, apropo, e afară. Am transmis versiunea conform căreia a fost „o cursă ilegală, care s-a terminat, din fericire, fără victime umane”.

— Mi-ai văzut nasul? întreabă Antonia arătând spre faţa ei.

— Nici măcar nu e rupt. Domnule inspector, aş vrea să vorbesc puţin cu dumneavoastră între patru ochi.

Jon se întoarce, pentru ca Mentor să-i scoată cătuşele, şi merg amândoi spre resturile maşinii.

— Sincer, mă aşteptam la mult mai mult din partea dumitale, spune Mentor după ce s-au îndepărtat suficient de Antonia.

— Dacă aş fi primit un euro de fiecare dată când mi s-a spus asta…

— Ar fi trebuit s-o protejezi pe Scott.

— Chiar şi de ea însăşi?

— Mai ales de ea însăşi.

Jon lasă capul în jos. Asta aşa e. Existau o mulţime de „dar” şi o mulţime de scuze, dar adevărul e că putea să gestioneze situaţia mult mai bine.

— Nu e simplu.

— Ştiu.

Mentor scoate din haină un pachet de Marlboro. Scoate o ţigară din ambalaj şi loveşte de două ori cu

filtrul în fotografia de descurajare de pe pachet. Imaginea pare un portret din *Invazia zombi.*

— Parcă v-aţi lăsat.

— Nu mă enervaţi, domnule inspector. Am destule pe cap.

Maşina culcată, ca un animal muribund, îşi arată burta în soarele dimineţii. Jon loveşte cu palma una dintre roţi.

— N-am tras în viaţa mea o spaimă mai mare.

— Trebuia s-o fi împiedicat să conducă.

— Ideea e că afurisita conduce de milioane.

— Da. Aşa e, spune Mentor. Dacă Ezechiel ar fi condus o maşină mai puţin puternică, acum ar fi încătuşat, la comisariat, ciripind despre locul în care se află Carla Ortiz.

— Dar n-a fost să fie. Şi acum ce urmează?

Mentor îşi aprinde ţigara cu un Zippo cu Iron Maiden. Jon ridică dintr-o sprânceană. Nu-l vede pe Mentor să fie fanul lui Bruce Dickinson.

Mai degrabă al unui cvartet de cameră cu beţe înfipte în fund.

— Acum… Acum s-a încheiat cazul Carla Ortiz.

— Poftim?

— E singura soluţie pe care o am. Statutul vostru de observatori era o amabilitate din partea lui Parra. Cu nici zece minute în urmă mi-a spus că, dacă vă mai vede vreodată, vă lasă fără boaşe.

— Ce obsedaţi sunt heterosexualii de te miri ce!

— Adevărul e că voia să vă reclame la Departamentul pentru Probleme Interne.

Jon se albeşte la faţă. Niciun coleg, niciodată, nu-l ameninţă pe un altul că-l denunţă la Departamentul pentru Probleme Interne. Clădirea fără semne distinctive şi cu adresă necunoscută de pe strada Cea Bermúdez, unde sălăşluiesc cei care îi vânează pe oamenii răi cu legitimaţii, este ultimul loc pe care un poliţist şi-ar dori să-l viziteze. Cei care lucrează acolo sunt dispreţuiţi şi detestaţi de restul de şaptezeci de mii de angajaţi ai serviciului de poliţie din toată Spania. Dar, dacă cineva poate

provoca un dispreţ şi mai mare, acela e un poliţist care denunţă alt poliţist.

În toţi aceşti ani, deşi a văzut multe, n-a auzit o asemenea ameninţare. La dracu'!

— Nu poate să vorbească serios.

— Ba foarte serios. Parra e ahtiat după putere şi recunoaştere. Iar în mâinile lui răpirea Carlei Ortiz e o bombă cu ceas.

— Şi ce modest pare când îl vezi…

— Aş fi preferat să vă ocupaţi voi de găsirea lui Ortiz, dar nu se mai poate. Ideea de bază a proiectului Regina Roşie este că el nu există. Acum, femeia se află în mâinile lui Parra şi ale USE.

— Nu cred că o să reacţioneze prea bine, spune Jon, arătând cu capul spre Antonia, care, stând jos în furgonetă, nu-şi ia ochii de la ei.

— De ce credeţi că voiam să vorbim între patru ochi? Ea ştie foarte bine ce vă explic acum. Mentor striveşte ţigara şi se întoarce cu spatele la Antonia. Apropo, ştie şi să citească pe buze. Nu ştiu dacă suntem destul de departe, cred că da, dar, pentru orice eventualitate, întoarceţi-vă.

Jon se supune.

— Tata avea un câine, continuă Mentor. Îl chema Sam, un boxer adorabil. Bun şi drăguţ. Nişte prieteni i-au dat un jambon Bellota, iar tata m-a rugat să-l duc la măcelărie, ca să-l dezoseze şi să-l felieze. Fără să-mi dau seama, la întoarcere, am lăsat oasele pe blatul de bucătărie. Câinele le-a luat. Îşi aprinde altă ţigară, cu acelaşi ritual lent, înainte de a continua: Aproape trei ore nu am putut intra în bucătărie. O luase razna complet, devenise foarte posesiv şi îşi apăra teritoriul, nu voia să lase osul şi ameninţa pe oricine se apropia. Până nu le-a mâncat, nu s-a oprit. Nu te pui cu o bestie care are o presiune de două sute de kilograme pe centimetru pătrat în mandibulă.

— Tatăl dumneavoastră l-a sacrificat?

— A doua zi. M-a obligat să-l duc la veterinar. *Tu ai făcut-o de oaie, tu tragi ponoasele,* a spus. Nu vorbea prea elevat. Am plâns tot drumul până la

veterinar. Câinele, extrem de încântat. Cu o diaree groaznică, dar extrem de încântat.

Jon încuviinţează uşor. Înţelege unde bate Mentor.

— O voi ţine pe Antonia departe de cazul Carlei Ortiz.

— Nu veţi face asta. N-o veţi face fiindcă nu puteţi, la fel cum nici eu nu am putut să-l conving pe Sam să renunţe la osul de jambon.

— O duceţi la sacrificare.

— N-o să renunţe la os, dar putem să-i dăm să roadă altul. Nimic legat de Ortiz, dar voi doi puteţi să vă ocupaţi în continuare de cazul Álvaro Trueba. Ambele drumuri duc către acelaşi obiectiv. Doar încercaţi s-o ţineţi departe de Parra şi de oamenii lui, bine?

BRUNO

Era o vreme când să fii ziarist însemna ceva.

Lui Bruno Lejarreta îi place să spună din când în când fraze de genul ăsta. Când e prin preajmă vreun stagiar suficient de idiot încât să aibă respect pentru un reporter de şaizeci şi trei de ani, autoproclamat legendă vie a redacţiei ziarului *El Correa de Bilbao.* Cu vestele şi tricourile lui negre, inelele lui (unul inclusiv pe degetul mare), blugii şi cizmele lui, cu ridurile lui şi părul negru (şi-l vopseşte, fiindcă n-are chef să admită că îmbătrâneşte) strâns în coadă, Bruno a fost întotdeauna un guru al lumii apuse pentru flăcăii imberbi care intrau năuciţi în redacţie în prima zi.

Nu mai există asemenea stagiari, bineînţeles. În zilele noastre au respect doar pentru *vloggeri,* pentru numărul de urmăritori de pe Twitter şi de pe Instagram, pentru numărul de clicuri pe care l-a obţinut un articol. *„Zece* lucruri pe care trebuie să le ştii despre [a se insera numele mortului celebru].” Cu cele zece pagini aferente, ca să apeşi întruna, iar ziarul să-şi crească numărul de vizualizări şi să poată continua să vândă clienţilor vechea minciună. Suntem relevanţi, lumea încă ne ia în seamă. Daţi-ne de pomană!

Nu a fost întotdeauna aşa, îşi aminteşte, punându-şi picioarele pe masă. Poate să facă asta pentru că nu e nimeni în redacţie, nimeni nu mai vine devreme. În caz că vin, fiindcă în zilele noastre au înnebunit toţi cu telemunca. Doar el, care nu are altceva mai bun de făcut decât să-şi omoare timpul. Ora zece dimineaţa. La ora asta, când era el tânăr, redactorii deja tastau ca nebunii, cei de la arhivă căutau fotografii, fotografii intrau şi ieşeau din redacţie şi băgau rolfilmele în aparatele de developat. Epoca hârtiei. Anii 1980-1990. Cea mai bună epocă. Epoca celor mai buni.

Pe atunci, să fii ziarist era mare lucru. Te sunau poliţiştii, politicienii, te duceai unde se întâmpla

ceva. În anii grei ai conflictului nu mai pridídea. Îşi imaginează cum ar fi acum să prezinte ştirile acelea în stilul milenialilor. „Vrei să ştii câţi oameni a omorât ultima bombă ETA? Răspunsul te va surprinde!”

În zilele noastre, nimănui nu-i mai pasă de ziare. Iar în redacţii, nimănui nu-i mai pasă de evenimente, aceea fiind secţiunea în care l-au lăsat pe el parcat, inutil ca un vas chinezesc sau ca un fost prim-ministru. Nu, nimănui nu-i mai pasă de ştirile despre evenimente. Contează doar ultimele critici aduse de Pérez-Reverte unui politician. Cel mult, când victima este o femeie asasinată ca urmare a violenţei de gen, li se dă puţină atenţie.

Dar numai fiindcă e la modă să te simţi ofensat de asemenea crime. Înainte, nu le pomeneam nici la pagina 27. Şi erau la fel ca acum sau chiar mai multe.

Ziarul ar vrea ca Bruno Lejarreta să plece din redacţie. Bruno Lejarreta nu vrea şi i-a informat pe cei de la ziar în consecinţă.

„Nu am nimic mai bun de făcut”, le-a spus.

„Precis ai prefera să te bucuri de timpul liber, de pensie”, au zis ei, foarte curtenitori (Bruno are un contract din vremurile de dinaintea sclaviei).

„Dacă plec acum, o să am o pensie de rahat”, a spus el. „Aşa că plătiţi-mi indemnizaţia.”

Iar ziarul nu a plătit, fiindcă se adună multe trepte salariale şi sunt şase cifre. Aşa că el îşi încasează în continuare salariul de trei mii de euro pe lună, cel mai mare din redacţie după director, s-o spunem pe-aia dreaptă, ca să se scarpine la boaşe. Aşteptând să vadă care dintre dinozauri moare primul, presa scrisă sau Bruno Lejarreta. Bruno aproape că nu bea nimic, nu fumează deloc, iar femei uşoare, nici atât – pe a lui o iubeşte şi o respectă prea mult ca să facă aşa ceva. Nici nu are copii care să-i provoace ulcer sau infarct. Aşa că pariurile sunt 50-50.

Totuşi, Bruno îşi doreşte să găsească ceva de făcut. Un ultim trap fastuos către orizont, ar spune, dacă i-ar plăcea filmele cu cowboy, dar nu este

cazul. Lui îi place mirosul de cerneală de tipar al primului exemplar care iese de pe rotativă la ora unu noaptea, acel ziar care îţi înnegreşte mâinile şi care pe prima pagină dă o palmă peste faţa cuiva. Cineva căruia nu-i va plăcea ce-ai scris. Restul, relaţii publice.

Dar la secţiunea evenimente nu va avea niciodată această ultimă şansă.

Sau aşa credea până în urmă cu treizeci şi patru de secunde.

Înainte de a-şi îndrepta distrat privirea asupra televizorului, Bruno Lejarreta era un bătrân terminat care ţinea piept încă unei zile plictisitoare. Şi atunci a văzut ştirea la buletinul de ştiri de dimineaţă.

— O cursă ilegală, care s-a terminat, din fericire, fără victime umane. În accidentul spectaculos de la periferia Madridului…"

Lui Bruno puţin îi pasă de ceea ce spune prezentatoarea. Pe el îl interesează ceea ce *vede.* Nimeni altul decât inspectorul Gutiérrez lângă maşină. Camera a filmat de la mare distanţă, iar zoom-ul accentuat face imaginea să tremure ca un constructor în faţa unei comisii de anchetă. Dar el e. Cu costumul lui elegant şi statura robustă. Nu că ar fi gras.

Mirosul lui Bruno Lejarreta se ascute, expresia i se încordează.

Ultima ştire despre inspectorul Gutiérrez a fost că era anchetat pentru comportament neadecvat. Filmuleţul în care se vedea cum plasează heroină în portbagajul peştelui devenise viral – Doamne, cât urăşte cuvântul ăsta ordinar – peste noapte, iar apoi, *puf,* ştirea se evaporase. Ca prin minune.

Bruno îl cunoaşte pe Gutiérrez, spre ghinionul amândurora. Nu se suportă de când au avut un schimb de replici pe tema unei ştiri pe care unul voia să o publice, iar celălalt nu. *Txakurra faxista*[17], dar nu numai atât. E ceva puţin mai profund, puţin mai mult. I-a cam pus gând rău. Aşa că s-a bucurat, şi încă mult, când inspectorul Gutiérrez a dat-o în

bară în stil mare. Însuşi Bruno redactase ştirea despre portbagaj, cu bucuria bolnavă pe care o ai întotdeauna când baţi cuie în coşciugul altuia. Care decurge din inconvenientul de a bate cuie în propriul coşciug.

Maximul la care putea aspira, la care ar trebui să poată aspira Gutiérrez era să piloteze un birou pentru tot restul carierei lui. La fel ca el.

Aici se petrece ceva.

Cu treizeci şi patru de secunde în urmă, Bruno Lejarreta era un bătrân obosit şi plictisit. Dar acum a adulmecat ceva în aer. Nu ştie ce caută inspectorul Gutiérrez la Madrid, implicat într-un accident de maşină, dar e curios să afle.

Îşi sună nevasta – fără prostia aia de WhatsApp, bărbaţii adevăraţi sună – ca să-i spună că o să lipsească, îşi pipăie buzunarul vestei ca să se asigure că are cheile maşinii şi se uită la ceas. Într-un ritm bun, la prânz o să fie la Madrid.

Cu o oprire în Santutxu, bineînţeles. O oprire importantă, se gândeşte. Şi zâmbeşte. Un rânjet de lup.

La plecare, nu-şi ia rămas-bun de la nimeni, fiindcă încă nu a venit nimeni. Nici nu cere voie. Are mari îndoieli că-i va fi simţită absenţa.

— 12 —
Un subterfugiu

După-amiază, după ce au dormit – în sfârşit – câteva ore, Jon şi Antonia se află la Bocablo, cafeneaua hotelului Las Letras, unde Mentor l-a cazat pe inspectorul Gutiérrez. Un loc bizar, colţ cu Gran Vía, numai vitrine. Plin de cărţi peste tot. Oamenii nici nu le ating, dar dau bine.

— Suntem scoşi din cazul Ortiz, spune Jon, iar apoi îi povesteşte.

Antonia nu reacţionează bine.

— Chiar acum o femeie se află într-o văgăună împuţită. Poate e într-un beci, într-o magazie sau într-o cameră antifonată cu cartoane de ouă.

— Credeam că nu sunt bune cartoanele de ouă.

— Dar nebunii au văzut asta în filme. Şi e singură. Fără familie, fără prieteni. Fără să-şi poată îmbrăţişa fiul pentru ultima dată. Probabil au legat-o şi au agresat-o sau şi mai rău. Iar acest… acest om… acest Parra…

După aceea se opreşte, fiindcă redescoperă un adevăr universal pe care îl uită în fiecare zi la culcare. Lumea e condusă de mediocri, de egoişti şi de idioţi. Mai ales de ultimii. Iar căpitanul Parra pare o combinaţie interesantă a celor trei genuri.

Jon se trezeşte luându-i apărarea.

— Doar îşi face treaba.

Şi se detestă că spune asta, dar Antonia trebuie să priceapă că jocul s-a schimbat.

— Noi i-am făcut treaba. Ei sunt opt poliţişti în departament. Opt. Au baze de date, au maşini cu sirene, au arme, au o echipă de sprijin. Dar nu ştiu să gândească.

Se opreşte din nou. Fără să se simtă răcorită, fiindcă nu poţi să te simţi răcorit în faţa prostiei. Ca să faci faţă prostiei, nu-ţi rămân decât resemnarea sau sinuciderea. La care n-a avut timp să se gândească azi-dimineaţă. Fiindcă a urmărit un suspect.

— Nu contează, spune, iar vocea îşi recapătă obişnuitul calm glacial. O vom găsi pe Carla Ortiz. Nu fiindcă e milionară. Ci fiindcă e o femeie care vrea să-şi îmbrăţişeze fiul şi nu poate.

Jon zâmbeşte în faţa afirmaţiei inocente şi incontestabile. Dacă e naivă nu înseamnă că e mai puţin adevărată, şi viceversa. Hotărârea iradiază din Antonia precum căldura dintr-un cuptor.

Ah, focul.

— O vom face. Dar o vom face într-un mod inteligent. Nu în gura mare.

Şi, deşi nu asta vrea să răspundă, răspunsul ei resemnat este:

— Bine.

Fiindcă, la urma urmei, caracteristica muncii ei e subterfugiul. Nu le poţi spune celorlalţi că eşti mai deştept decât ei.

— Apropo, ce conţin pastilele alea pe care le iei? întreabă Jon într-o doară.

Pentru că e un subiect care-l preocupă mult.

— Ce conţin nu ştiu, minte Antonia.

— Atunci, ce fac?

— Mă ajută să filtrez excesul de stimuli în momentele-cheie. Mă fac mai lentă, de fapt.

— Ai nevoie de ele? Eşti dependentă?

Antonia ignoră jignirea. Fiindcă întrebarea este prea importantă. De fapt, este totul.

— Vreau să cred că nu. Nu reuşesc întotdeauna.

Jon nu face niciun comentariu. Nu este el în măsură să judece pe cineva. Are şi el dependenţele lui, la care promite asiduu să renunţe. Cum ar fi să se îndrăgostească, de exemplu. Fiecare se descurcă cum poate. Îi este de ajuns să ştie că nu va fi o problemă.

— Îmi este de ajuns să ştiu că nu va fi o problemă, spune. Că nu-ţi va obstrucţiona munca şi nu-ţi va afecta judecata.

— Ranchiunos afurisit, zice ea, recunoscându-şi propriile cuvinte.

— Am întrebat serios.

— Rămâne de văzut.

Va trebui să se mulţumească cu asta.

— Deunăzi, la Moşie, când ai coborât din furgonetă…

Nu adaugă: plângând şi cu nervii la pământ.

— Da. Luasem. Şi nu, nu vreau să vorbesc despre asta.

— Nu la asta mă refer. Ai spus că asasinul nu s-a gândit la toate.

Jon încearcă să stabilească un punct de plecare. Ceea ce nu e uşor. De obicei, o anchetă durează săptămâni şi necesită o duzină de oameni. Carla Ortiz poate că are duzina de oameni, dar nu are timp. Iar Álvaro Trueba nu-i are decât pe ei.

— Cred că avem două fire de care să tragem. „Cum” şi „de ce”.

— Explică.

Antonia mai cere un ceai cu fursecuri (obicei al jumătăţii ei englezeşti, la care nu are de gând să renunţe vreodată) şi explică.

— Nimic nu e obişnuit în cazul ăsta.

— M-am prins.

— Hai să ne imaginăm. Imaginează-ţi că eşti un sechestrator care reuşeşte să pună mâna pe mezinul preşedintei celei mai mari bănci europene. Ce faci?

— Cer bani. Sume colosale de bani. Cât pot.

— Exact. Nici măcar nu ai răpit un membru al familiei unui industriaş celebru, cum a fost cazul Revilla cu ani în urmă. Un miliard de pesete. Cum le încasezi?

— Atâta bănet trebuie să atârne greu, se gândeşte Jon, care îşi aminteşte cazul, deşi în 1988 avea doisprezece ani.

Dar e unul dintre cazurile pe care a ajuns să le studieze la Academia de Poliţie, în Ávila.

— O ditamai tona. De-asta unui milion de pesete i se spunea „kil”, deşi un milion cântărea mai degrabă o mie o sută de grame.

Jon, care ştia asta, încuviinţează manierat, ca să n-o întrerupă. Uneori, cu Antonia e bine s-o faci pe prostul şi s-o laşi să se desfăşoare.

— Dacă eşti o organizaţie teroristă şi îi ceri recompensa unui producător de cârnaţi, e complicat să încasezi banii, continuă ea. La o răpire, sunt întotdeauna două puncte critice: comunicarea cu familia şi încasarea recompensei. În zilele noastre, primul aspect e aproape rezolvat.

— Orice idiot poate folosi internetul ca să-şi ascundă identitatea.

— Iar să încasezi recompensa atunci când o ceri de la proprietara unei bănci care câştigă miliarde pe an e floare la ureche. E suficient să transfere banii într-un cont din Bahrein, din Insulele Marshall sau din oricare alt paradis fiscal.

— Pentru cineva ca Laura Trueba ar fi o nimica toată.

— Nu contează suma. Zece milioane de euro, un miliard. I-ar lua cinci minute să transfere banii. Ar avea după aceea grijă să-i recupereze.

Jon se scarpină în cap, ca întotdeauna când e pe punctul de a ajunge la o idee care încă nu s-a format.

— Cred că ştiu unde baţi. La răpirea asta, nimic *nu trebuia* să iasă prost.

— Exact. Mama are la dispoziţie fonduri colosale. Ezechiel nu putea fi prins la plata recompensei.

— Nimic *nu putea* să iasă prost.

— Şi totuşi, a ieşit prost.

— Crezi că a reuşit să-l vadă şi de aceea s-a hotărât să-l omoare?

— Nu cred. Ezechiel pare atent, ai văzut că purta o cagulă când ne-am întâlnit cu el. Apropo, ai reuşit să faci fotografii cu mobilul?

Jon scoate telefonul şi îi arată singura fotografie pe care a reuşit s-o facă. E o serie de secvenţe, fiindcă a ţinut butonul camerei apăsat.

— I-am trimis-o deja lui Mentor, ca să i-o dea mai departe lui Parra. N-o puteam păstra.

— Ai procedat bine.

Antonia deschide seria de fotografii şi se uită la fiecare dintre imaginile pe care a reuşit să le

surprindă Jon. Dintre cele şaptezeci şi trei, două treimi au captat doar geamul şi partea laterală a Porsche-ului. Restul sunt imagini parţiale sau sunt prea mişcate. Doar două dintre ele sunt pe jumătate acceptabile, fără a fi demne de un Pulitzer. Sunt foarte asemănătoare. Diferenţa majoră e că, într-una din ele, Ezechiel are ambele mâini pe volan şi priveşte în faţă, în timp ce în cealaltă este întors spre ei şi se pregăteşte să scoată pistolul.

În niciuna nu i se vede faţa.

Antonia şi le trimite pe iPad, ca să le poată vedea mai bine.

— Mentor i le-a trimis deja lui Aguado.

— Bine. Poate reuşeşte ea să mai descopere ceva. Stai puţin…

Antonia măreşte fotografia la maximum. Ceva de pe braţul drept îi atrage atenţia. Ezechiel poartă un pulover negru şi mănuşi, dar, în fotografia în care se pregăteşte să scoată arma, puloverul i s-a ridicat puţin.

E ceva dedesubt.

— Pare un tatuaj, spune Jon, care s-a aplecat ca să vadă mai bine.

Abia se distinge, probabil are vreo trei centimetri.

— Sun-o pe Aguado şi spune-i să se concentreze la aceasta, deşi probabil că face asta deja. Ei au instrumente de expertiză. Poate ne dau mai multe informaţii.

Un tatuaj nu e cine ştie ce, dar e *ceva.* Iar acum, acest ceva poate fi singura speranţă a Carlei Ortiz.

Un cui încins.

Când Jon închide, după ce a vorbit cu doctoriţa Aguado, amândoi se gândesc la acelaşi lucru.

La timpul scurs între răpirea lui Álvaro Trueba şi momentul în care i-au găsit cadavrul.

O săptămână.

— Dacă nu a decurs nimic prost, dacă Ezechiel nu avea motive să-l omoare pe băiat, de ce a făcut-o?

— Nu pentru bani, asta e clar. Nici de plăcere nu cred că a făcut-o. Nu e un psihopat, cel puţin nu

unul obişnuit.

— Spuneai că e ceva ce n-ai mai văzut până acum.

— Nici eu, nici altcineva. Cred că Ezechiel răpeşte şi omoară dintr-un motiv foarte concret. Care are legătură cu puterea.

— Şi cu frica, spune Jon. Ai văzut că Ramón Ortiz era foarte speriat.

— Şi că ne-a minţit. Nu ne-a povestit tot ce i-a spus Ezechiel. Ce motiv ar putea avea un părinte ca să ascundă o informaţie care ar putea salva viaţa fiicei lui?

Oricât o întorc pe toate părţile, nu găsesc nicio logică în comportamentul omului de afaceri.

— Cred că cel mai important lucru pe care trebuie să-l facem este să găsim informaţia asta care ne lipseşte.

— La Ortiz nu vom putea avea acces.

— Ştiu. Dar primul indiciu în acest caz este un *de ce.* Dacă aflăm de ce omoară Ezechiel, o să fim mai aproape de a-l prinde.

PARRA

Căpitanul Parra e un om de acţiune.

De îndată ce primeşte apelul, mobilizează toate resursele pe care le are la îndemână. Criminalişti, legişti, judecător de instrucţie pentru ridicarea cadavrului.

— Totul, cu cea mai mare discreţie, e clar?

Încep să sosească în jurul Centrului Hipic cam pe la nouă. La ora unsprezece e instalat circul complet, mai lipsesc doar porumbeii şi elefanţii. Intrarea în Centrul Hipic e blocată de trei maşini de poliţie, mai multe maşini neinscripţionate, un transport cu două unităţi de cavalerie – trebuie să ţinem cont de teren. Au cu ei inclusiv LAE, Laboratorul pentru Acţiuni Speciale. Un camion la fel ca laboratorul mobil de care se ocupă doctoriţa Aguado în proiectul Regina Roşie. Doar că mai puţin bine pregătit. Şi mai mare. Alb cu albastru, cu steagul Spaniei pe toată lungimea şi cuvântul POLIŢIA cu litere de o jumătate de metru înălţime.

Discreţie absolută.

La ora douăsprezece încep să sosească participanţii la concursul de după-amiază. Oameni, să spunem, mediatizaţi. Oameni cu telefoane mobile şi Instagram. Oameni care merg la Marele Carnaval şi fac fotografii fără să coboare din maşină.

Cine ar fi putut anticipa una ca asta?

Căpitanul Parra ar putea.

Şi a făcut-o, desigur. José Luis Parra e un profesionist extraordinar. Foarte bun în meseria lui. E de şase ani la conducerea USE, cu rezultate spectaculoase. În această perioadă s-a ocupat de peste două sute de răpiri şi 88,3% dintre ele au avut un final fericit.

Când Parra a primit sarcina de a forma unitatea, a avut grijă în primul rând ca subordonaţii lui să aibă un profil de negociatori. I-a trimis să studieze – el primul – cu cei mai buni. La New York şi la Quantico, la sediul FBI. Odată, căpitanul Parra a

trebuit să stea şapte ore în ploaie, pe o terasă, încercând să-l convingă pe un bărbat să lase puşca jos. Soţia şi fiul lui erau pe jos, îngenuncheaţi în faţa lui, la capătul celălalt al ţevii. Omul voia să-i omoare şi apoi să-şi zboare crierii. Murat până la oase, în toiul iernii, Parra voia doar să inverseze ordinea faptelor. *Mai întâi omoară-te tu, iar apoi îi omori şi pe ei, nebunule.* N-a spus asta. Negociatorii nu spun niciodată aşa ceva. Vorbesc cu multă blândeţe.

Căpitanul Parra înregistrează deja de şase ani succes după succes. Problema e că o face atât de bine, încât nimeni nu crede că ar trebui promovat. Iar Parra crede că merită. El vrea să fie comisar, fiindcă i s-a acrit până peste cap să stea ore întregi la discuţii cu smintiţi. Şi fiindcă se câştigă cu patru sute de euro mai mult pe lună. Iar asta, când eşti tată de familie numeroasă, face diferenţa între a mânca paste în fiecare seară începând cu data de 20 a fiecărei luni sau a te putea hrăni. Căpitanul Parra e fan al proteinei, are destule kilograme în fiecare braţ. Are parte şi de câteva împunsături în fund, ca s-o spunem pe-aia dreaptă. Dar, ca să semeni cu Dwayne Johnson, trebuie să suferi.

Şi ca să fii promovat, bineînţeles. Ca să fii promovat, *cineva* trebuie să sufere, în orice caz. Aşa că Parra şi-a făcut calculele. Dacă reuşeşte s-o salveze pe Carla Ortiz la timp, gloria e asigurată. Nu e o tragedie nici dacă nu reuşeşte. Important e ca povestea să fie relevantă. Dacă şefii lui ar fi tentaţi să-l îndepărteze din funcţie din cauza „presiunii publice", eufemism în toată regula, ar trebui să-i dea un şut în sus. Cu istoricul lui de succese în proporţie de 88,3%, dacă Carla Ortiz ajunge în acel 1% – procent în care s-a aflat toată viaţa ei, oricum – de cazuri eşuate, ce să-i faci?

Şi s-ar putea întâmpla, sigur că s-ar putea întâmpla. Fiindcă teoria lui Parra, care îl considera pe Carmelo Novoa principalul suspect în răpire, se dusese pe apa sâmbetei după mai puţin de douăsprezece ore.

Parra a ajuns la locul crimei – spunând „Ce avem?”, ca poliţiştii de la televizor – şi a realizat că principalul lui suspect părea acum victimă colaterală. Cu gâtul tăiat şi tot tacâmul.

Ideea e că Gutiérrez şi tâmpită cealaltă de la Interpol i-au făcut un serviciu. Nu ştie cum au reuşit să găsească atât de repede maşina, dar i-au scutit de multe ore şi explicaţii neplăcute. Totuşi, e foarte supărat. Dacă n-ar fi acţionat de capul lor, unul dintre sechestratori ar fi fost acum în custodia lor, iar de acolo până la salvarea victimei ar mai lipsi doar câteva ore într-o cameră închisă şi o carte de telefon – nu lasă urme – aplicată cu măiestrie în coaste. Totul fiindcă tâmpiţii au vrut să acţioneze de capul lor. Oricum, a scăpat de ei, şi chiar i-a prins bine. Nişte ţapi ispăşitori, pentru orice eventualitate. Şi sunt mai aproape.

Acum ştiu că răpirea Carlei Ortiz are o motivaţie financiară, aşa că trebuie să se ţină scai de tată şi să se asigure că sunt acolo când primeşte următorul telefon de la sechestratori. Şi când va plăti răscumpărarea. Fiindcă tatăl va plăti, bineînţeles. De bani nu duce lipsă.

În orice caz, căpitanul Parra ştie că, după ce totul va fi public, i se va analiza la microscop fiecare pas şi trebuie să-şi acopere spatele.

Aşa că derulează toată desfăşurarea evenimentelor. Încă nu se va şti cine e victima, dar ştie că, mai devreme sau mai târziu, fotografiile alea vor ajunge în presă şi vrea să se asigure că, în acel moment, va fi clar că nu s-a precupeţit niciun efort. Şi, în timp ce BMW-urile şi Mercedesurile trec pe drumul spre Centrul Hipic, cu pasagerii făcând fotografii, Parra zâmbeşte din pădurea de pini.

În sinea lui, desigur.

În exterior, dă ordine, gesticulează, ca un om de acţiune ce este.

— 13 —
Un ulei

Mentor le-a lăsat la recepţie cheile altui Audi A8, aproape identic cu primul, doar că cel nou e bleumarin, nu negru. A avut chiar amabilitatea de a lăsa pe bord un bilet scris de mână.

Vă rog, pe ăsta să nu-l distrugeţi.
M.

Citeşte Jon cu voce tare şi îi dă biletul colegei lui. Antonia îl mototoleşte şi îl aruncă pe bancheta din spate.

— Trebuia să mă laşi să conduc, spune ea.

— Nu, mulţumesc frumos.

— Acum eşti de partea lui?

— Sunt de partea sănătăţii mele. Unde mergem?

— Ne întoarcem la Moşie.

— Bănuiesc că acolo e primul fir de care vrei să tragi.

— Spune-mi, de ce crezi că a lăsat cadavrul acolo? Ar fi putut să-l abandoneze pe Álvaro Trueba pe un teren viran. Dar nu, l-a lăsat într-una dintre casele familiei, şi nu într-una oarecare. Au peste o duzină, Ezechiel avea de unde alege. L-a lăsat în casa pe care o au în cartierul rezidenţial, chipurile, cel mai sigur din Spania.

Jon încuviinţează uşor, în timp ce se bucură de binecuvântarea de a conduce pe Gran Vía. Mereu în lucrări. Mereu la oră de vârf. Calculează că, la viteza aceea, vor ajunge în piaţa Cibeles la Paştele Cailor.

— Şi nu l-a lăsat oricum. S-a străduit mult să aranjeze cadavrul şi restul elementelor care compun scena. Voia să ne transmită un mesaj.

— Nu, nouă nu. De noi nu-i pasă.

— Atunci, cui?

— Nu ştiu, spune Antonia frustrată, după ce gândeşte mult răspunsul. Asta mă derutează. Dacă

ar fi un criminal în serie, ar obţine plăcere din ceea ce face şi din faptul că află toată lumea ce face el. Dacă ar fi un răpitor, ar vrea bani, nu ar lăsa un mesaj. Dacă ar avea o problemă anume cu familia Trueba…

— N-ar fi lăsat o scenă a crimei aşa de elaborată, completează Jon. Şi nici n-ar fi răpit-o pe Carla Ortiz.

— Şi mai sunt şi conotaţiile religioase. Toată scena crimei amintea de Psalmul 23.

Jon tresaltă în scaun când aude asta.

— Sigur… „Îmi ungi capul cu untdelemn şi paharul meu este plin de dă peste el.” Cum de nu mi-am dat seama până acum?

— Nu te credeam prea evlavios, domnule inspector, se miră Antonia.

— Mulţi ani de catehism, frumoaso. Rămâi cu ceva, în afară de *Eu am un prieten care mă iubeşte.*

Partea cu prietenul şi cu iubirea era adevărată, la propriu. Jon s-a înscris la cursul de catehism la liceu din acelaşi motiv pentru care alţii se înscriu la cursul de teatru la facultate. Dar acolo a descoperit multă pace în tot ce asculta şi învăţa. Nu ajunsese să creadă într-o Biserică ce nu putea crede în el, dar nu prea îi păsa, fiindcă era convins că nici Iisus nu credea în ea.

Antonia, bineînţeles, era o adeptă hotărâtă a ateismului, care e o altă formă de religie, doar că mai ieftină.

— Când dormeam, doctoriţa Aguado mi-a trimis un e-mail cu compoziţia uleiului care s-a găsit pe capul lui Álvaro Trueba, spune Antonia deschizând e-mailul de pe iPad. E ulei de măsline aromatizat cu mir. M-am interesat şi se pare că e ceva ce se numeşte „untdelemn sfinţit”.

— Maslu. Preoţii pun puţin pe fruntea şi pe mâinile muribunzilor.

— Şi ce efect ar trebui să aibă asta?

— Să-i pregătească pentru întâlnirea cu Dumnezeu. E ca şi cum ai unge o cămilă ca s-o faci să intre prin urechea unui ac.

Amândoi încearcă să nu se gândească la ultimele clipe ale lui Álvaro şi la cât a trebuit să îndure. Nu reuşesc.

— Cel puţin, dacă uleiul ăsta se găseşte greu, poate ne ajută să dăm de urma lui Ezechiel, zice Jon optimist.

— Nu, am căutat deja. Costă cinci euro la orice magazin online. Se vinde chiar şi la El Corte Inglés. Ca să nu mai pomenesc de toate magazinele ezoterice din Madrid.

— Există o piaţă a uleiului pentru morţi?

— Se foloseşte în tot felul de rahaturi pentru aromaterapie şi alte tâmpenii.

Jon e în continuare uluit de natura umană, mai ales de a lui. De fiecare dată când descoperă că în exterior există un întreg univers pe care el nu şi l-ar fi imaginat niciodată, e uimit. *Ce nebunie,* se gândeşte. *Există oameni pentru orice.* Iar apoi e surprins de propria uimire.

— Atunci, crezi că ne aflăm în faţa unui fanatic religios?

— Sincer, sper că nu. Mi-ar fi mult mai greu să-l înţeleg.

Greutatea lumii cade pe umerii Antoniei Scott. Are faţa umbrită, sub ochi îi atârnă două pungi movulii. A transformat capturarea lui Ezechiel şi salvarea Carlei Ortiz în ceva personal. Ceea ce este de obicei reţeta dezastrului. Dar n-are niciun sens s-o prevină. Aşa că, în loc de asta, spune:

— Nu eşti singură în treaba asta, bine?

Jon îşi reprimă tentaţia de a-i da uşor două palme pe umăr şi le înlocuieşte cu două palme în scaun, destul de aproape de umărul ei, ca să se înţeleagă intenţia.

Şi, cine şi-ar fi imaginat, Antonia zâmbeşte.

— Mulţumesc.

Un cuvânt amabil. Minunile nu se termină niciodată?

Rămâne tăcută în minutele – destule – care se scurg până ies din centrul oraşului şi ajung pe M-40. Pe drumul către Moşie.

— Nu, nu cred că e un fanatic religios. În cazul ăsta, elementele religioase sunt doar decorative. O tentă de ultim moment.

— Prin urmare, tot nu avem un „de ce”.

— Nu pentru asta ne întoarcem la locul crimei. Mergem acolo ca să aflăm „cum”. Cum a reuşit să intre Ezechiel?

— De acord. Ăsta e primul tău fir. Şi care e al doilea? Cum ajungem la „de ce”?

— O să ţi se pară o nebunie.

— Surprinde-mă.

Iar Antonia îi spune.

Şi da, e o nebunie.

CARLA

Sandra nu răspunde.

Carla insistă, o strigă de mai multe ori – doar când e sigură că pericolul a trecut. Dar Sandra nu răspunde. Este singură.

Uită de femeia aia.
Ai grijă să supravieţuieşti tu.

Vocea îi vorbeşte, dar şi-a pierdut o parte din forţă, din tonul poruncitor. Într-un fel, faptul că ştie că nu e singură, că mai e cineva de partea cealaltă a acelui zid, a schimbat situaţia.

Dar Sandra nu răspunde.

Trec ore sau poate ani.

Carla doarme, se trezeşte. Adoarme la loc. Intră şi iese din somn ca o molie care se învârte în jurul unei lumânări. Fiecare clipă în care cedează greutăţii pleoapelor şi se lasă dusă e o binecuvântare otrăvită. Fiindcă după aceea, luni sau minute mai târziu, Carla se trezeşte. Şi scurta senzaţie de linişte este imediat urmată de claritatea înspăimântătoare a situaţiei în care se află. Cea mai rea situaţie.

Într-unul dintre aceste intervale, Carlei i se pare că aude uşiţa deschizându-se. Când pipăie în jurul uşii, găseşte altă sticlă cu apă şi un baton de ciocolată. Bea puţin, urinează în colţul găurii de scurgere, dar nu vrea să mănânce. Nu îi este foame, stomacul îi este invadat în continuare de senzaţia acidă, iar gura, încă stăpânită de gustul amar de fier.

Mai e ceva.

Se teme că au pus ceva în batonul de ciocolată.

Trebuie să mănânci.

Poate fi otrăvit

Eşti la cheremul lui.
Poate să te omoare când vrea.
Dacă nu mănânci, dacă nu-ţi păstrezi forţa,
n-o să ai nicio şansă.

Vocea a recâştigat putere şi teren, ocupând golul lăsat de tăcerea Sandrei. Acum o poate auzi mai tare decât înainte, nu numai în capul ei, ci şi în aerul stătut din jur.

Carla smulge hârtia de pe batonul de ciocolată şi ia o muşcătură, încercând să-i facă pe plac vocii. Acum nu mai are timbrul mamei. E diferită. Mai tânără. Mai limpede.

Mai implacabilă.

— Cine eşti? şopteşte către voce.

Ştii deja.

— Nu, nu ştiu.

Vocea nu oferă alte răspunsuri.

Carla mai mănâncă puţin. Glucoza şi fructele uscate îi echilibrează nivelul insulinei, îi redau corpului epuizat puţină energie.

Trebuie să găseşti ceva de făcut.
Altfel, o să înnebuneşti.

Şi îmi spune asta o voce din capul meu, se gândeşte Carla.

Dar vocea are dreptate. Aşa că se apucă să exploreze perimetrul din jur. De data asta, mai pe îndelete. Studiază detaliile celulei, pipăind cu atenţie solul şi pereţii.

Pe margini nu găseşte mare lucru, doar ciment neacoperit.

Totuşi, peretele de pe partea opusă uşii din metal este acoperit cu mici cărămizi pătrate, cu laturile cam de zece centimetri. La colţul gurii de canalizare, ultima dintre ele se mişcă puţin. Este ieşită câţiva milimetri în afară şi cedează uşor la atingere, cu un scâşnet domol şi nisipos.

Dacă ar putea să-şi vâre degetele între cărămidă şi chit, poate ar reuşi s-o scoată.

Şi la ce ar folosi?

La nimic, se gândeşte Carla, simţind din nou împunsătura nemiloasă a disperării.

— 14 —
O pungă din hârtie

Primirea la Moşie nu e foarte călduroasă.

Nu există balerine, nici confetti, nici covor roşu.

Jon Gutiérrez nu a fost niciodată adeptul încurajării tradiţionalei rivalităţi dintre paznici şi poliţişti. El îşi doreşte să trăiască o sută de ani, de aceea îşi vede de viaţa lui şi îi lasă şi pe alţii să trăiască. Ei, cu treaba lor, el, cu a lui. Sigur că sunt puţini ca el. Când eşti poliţist şi te dedici trup şi suflet meseriei, de la o misiune la alta, pentru câteva parale, ţi se mai întâmplă să te uiţi peste umăr. Face parte din natura umană să-l dispreţuieşti pe cel care e mai jos şi să-l urăşti pe cel care e mai sus, până când mai urci o treaptă şi o iei de la capăt.

Cei de la pază, la fel de suspicioşi şi neinformaţi în legătură cu firea blândă şi receptivă a inspectorului Jon Gutiérrez, oricât l-ar contrazice statura lui robustă şi înfăţişarea ameninţătoare, nu vor colabora în seara asta.

Jon parchează Audi-ul lângă gheretă. Coboară. Paznicii sunt lângă barieră. Cu o mână fumând şi cu cealaltă pe catarama curelei, Poziţia Clasică nr. 1, ar învăţa asta în prima zi de şcoală, dacă ar merge la şcoală.

— Cu ce vă pot ajuta?

Traducere: Ce dracu' vreţi?

— Bună seara. Sunt inspectorul Gutiérrez, de la Poliţia Naţională. Ea e colega mea. Am fost aici în urmă cu două seri, nu ştiu dacă mă mai ţineţi minte.

— În urmă cu două seri am fost liber.

O minciună, bineînţeles, fiindcă, în pofida întunericului, Jon i-a recunoscut pe amândoi. Mai ales pe cel care vorbeşte. Barbă de trei zile, un cercel pe care şi-l scoate când vine la muncă, aproape cincizeci de ani. Minte la fel cum l-a minţit acum două seri, când i-a spus că nu era de serviciu în noaptea în care a fost găsit Álvaro Trueba.

— Avem nevoie de înregistrările camerelor de supraveghere de acum trei seri.

Paznicul îşi încrucişează braţele şi îşi îndreaptă vârfurile picioarelor spre exterior (Poziţia Clasică nr. 2) şi dă un răspuns neaşteptat.

— Bineînţeles, domnule inspector, va fi o plăcere să răspund solicitării dumneavoastră. Jon zâmbeşte. După ce îi trimiteţi directorului firmei o cerere scrisă, în care este trecut numele funcţionarului care adresează solicitarea, se indică înregistrările solicitate şi se precizează clar că asta face parte din anchetarea unei infracţiuni. Legea pentru Protecţia Datelor, ştiţi cum e.

Sigur că da, se gândeşte Jon. *Dar Carla Ortiz nu are timp să aştepte să fac eu o cerere scrisă pentru o infracţiune care, teoretic, nu a existat.*

— Vedeţi dumneavoastră, ne grăbim. Poate reuşim să sărim peste hârţogărie, un gest de amabilitate între colegi de breaslă.

— Şi de câtă amabilitate vorbim?

Jon se scarpină în cap, după care se scarpină în buzunar. Tot ce are în portofel. Cincizeci de euro.

— Cincizeci de euro. Atât am la mine.

— Întoarceţi-vă când aveţi cinci mii, spune paznicul, care ştie foarte bine că un poliţist nu a văzut în viaţa lui cinci mii de euro la un loc.

Inspectorul Gutiérrez cântăreşte bine consecinţele dacă l-ar lua la palme. Apoi spune:

— Asta e, noi tocmai plecam. Mulţumim.

— Pentru puţin, dragilor.

Înapoi în maşină. Jon conduce furios şi vorbeşte furios.

— Păi, nu mi-a spus tâmpitul „Pentru puţin, dragilor”? Asta le-am spus eu deunăzi, când ne tot orbeau cu lanterna aia în faţă. Ca să ne fie clar că el era cel de data trecută, făcând-o pe deşteptul. Tâmpit. Imbecil. Nu ştiu de ce Mentor nu a cerut înregistrările camerelor de supraveghere şi de ce trebuie să facem asta noi şi… îmi spui şi mie ce faci?

Antonia nu-i dă atenţie, programează GPS-ul maşinii. Apare o adresă. Nouăsprezece minute.

— Unde mergem?

— Nu mă deranja, spune Antonia.

Şi-a deschis iPad-ul şi caută informaţii. Deschide o pagină de internet şi se apucă să citească.

— Am doar nouăsprezece minute ca să învăţ.

Când frânează în faţa uşii destinaţiei pe care Antonia o programase pe GPS, lui Jon nu-i vine să creadă.

— Acum vrei să intri aici?

— Am nevoie de cei cincizeci de euro ai tăi.

— Sunt ultimii mei cincizeci de euro. Îţi amintesc că sunt suspendat din funcţie şi de pe statul de plată.

— Ţi-i dau imediat înapoi.

Jon îi întinde bancnota. Antonia o ia, îşi scoate cartea de identitate din poşetă, punând geanta pe locul copilotului.

— Aşteaptă aici. Şi blochează portierele. Nu vreau să ţi-o fure dacă adormi.

Până în acea zi, Jon crezuse că este imposibil să petreacă nouăzeci şi patru de minute înjurând încontinuu, dar cu asta se ocupă aproape tot timpul cât întârzie Antonia Scott să apară.

Când apare, ţine o biată pungă din hârtie într-o mână şi o bancnotă de cincizeci de euro în cealaltă.

— Ne întoarcem la Moşie.

Jon parchează lângă gheretă, dubla doi.

Temperatura ceremoniei de primire, sub zero.

— Domnule inspector, dacă aţi adus cererea scrisă pentru imagini, trebuie să vă comunic că şeful meu e în concediu. Vă putem răspunde cu plăcere săptămâna viitoare.

Antonia îi întinde punga din hârtie lui Jon, iar acesta i-o întinde la rândul lui pazniculuі. O biată pungă din hârtie, cu logoul negru cu zeiţa Cybele. Dedesubt, cu litere foarte mici: Casino Gran

Madrid. Paznicul o priveşte fără să abandoneze Poziţia Clasică nr. 2.

— Ce-i asta?

Strâmbă din nas, ca şi cum punga ar fi conţinut scutece folosite.

— Un gest de amabilitate între colegi de breaslă.

Curiozitatea e mai puternică decât aroganţa. Paznicul întinde mâna şi ia punga. E grea. O deschide. Se uită înăuntru. Scoate lanterna. Se uită din nou înăuntru. Se uită la Jon. Se uită la colegul lui.

— Nu ştiam dacă cei cinci mii de euro erau în total sau de persoană, aşa că am adus zece mii, ca să fim siguri, precizează Jon.

În timp ce paznicul şi colegul lui discută într-o parte, deschizând punga din trei în trei secunde, Jon şi Antonia îşi şoptesc printre dinţi, fără să-şi ia ochii de la ei şi zâmbind fără încetare:

— Cum naiba ţi-a venit ideea asta?

— Când am auzit deunăzi povestea şoferului lui Ramón Ortiz.

— Şi ai învăţat să joci *blackjack* în nouăsprezece minute?

— Nu, să joc am învăţat într-un minut. În celelalte optsprezece am învăţat să număr cărţile.

— 15 —
O gheretă

Zece mii de euro mai târziu, Tomás şi Gabriel, căci aşa îi cheamă pe paznici, se dovedesc a fi încântători. Tomás, cvincvagenarul cu barba de trei zile, îi conduce în interiorul gheretei, în timp ce Gabriel rămâne afară, ocupându-se de barieră. Ghereta e mult mai mare decât în mod normal şi se dovedeşte a fi doar anticamera locului în care Jon şi Antonia voiau să ajungă.

— Pe aici, vă rog, spune deschizând o uşă aflată în capăt.

Nişte scări duc la un nivel inferior, ascuns sub intrare. Acolo găsesc vestiare, un spaţiu de odihnă, duşuri, o mică sală de sport.

— Doriţi o cafea?

Jon ar bea una, mulţumesc. Antonia, un ceai, dacă e. Există. Tomás pregăteşte băuturile într-un aparat similar cu cele pe care le întâlneşti în sala de mic dejun a unui hotel de cinci stele.

— Adevărul e că nu avem de ce să ne plângem. Aici ne-au oferit tot confortul. Înainte lucram la un supermarket. Zi de zi mă băteam cu ţiganii care-şi băgau lucruri sub tricou. N-am nimic cu ţiganii, unii dintre prietenii mei cei mai buni sunt ţigani, dar…

Jon îl întrerupe înainte să se sufoce de tot.

— Aveţi aici un loc de muncă foarte bun.

— Cel mai bun pe care aş putea să-l găsesc. Mai ales la vârsta mea.

— Înţeleg că nu vreţi să riscaţi să-l pierdeţi.

Tomás le dă ceştile aburinde. Îşi ia şi el o cafea.

— Sunt prea bătrân ca să găsesc altă slujbă. Şi am doi copii la facultate.

— Ştiţi ce s-a întâmplat deunăzi la vila de la lacuri?

Tomás se uită în altă parte.

— Înţelegerea era să vă arăt imaginile. Nimic mai mult.

— Avem nevoie de ajutorul tău, Tomás, spune Antonia.

În cei douăzeci de ani de când e poliţist, Jon a interogat mulţi oameni. I-a văzut de toate culorile, formele şi dimensiunile. Cei care nu vor să vorbească de teamă, cei care se încăpăţânează şi fac din tăcere o mândrie, cei care mint ca să scape basma curată… şi cei care abia aşteaptă să vorbească. Aceştia din urmă spun ceva de genul:

— Nu ştiu dacă pot să am încredere în dumneavoastră.

Iar tu trebuie să le arăţi încredere, să le dai ceva în schimb.

Aşa că Jon se uită la Antonia. Îi cere voie. Antonia încuviinţează din cap.

— Tomás… noi nu suntem nişte poliţişti obişnuiţi.

— Nu înţeleg, spune omul, zăpăcit. V-am văzut legitimaţia şi e adevărată.

— E adevărată. Dar noi nu suntem la fel ca ceilalţi.

— De asta mi-am dat seama. Cei adevăraţi nu fac cadou teancuri de bancnote de o sută.

— Ceea ce ne spui nu va fi folosit într-un proces. Nici nu va fi înregistrat undeva. O persoană are nevoie de ajutor. Şi trebuie să i se facă dreptate cuiva. Tu ştii ce s-a întâmplat aici, Tomás.

Paznicul lasă capul în jos. Se dovedeşte că, atunci când renunţă la Poziţiile Clasice nr. 1 şi nr. 2, Tomás e un om cumsecade. Unul căruia îi e ruşine de ceea ce l-au pus şefii să facă. Adică să tacă, să se uite în altă parte, dacă te văd, nu-mi amintesc, iar aici nu s-a petrecut nimic. Foarte simplu de spus, ceva mai puţin simplu de făcut. Imposibil să iasă gratis.

— Da. Ştiu.

— Câţi oameni mai ştiu?

— Eu şi Gabriel. Şeful. Şi guvernanta familiei Trueba. Ea a intrat în salon şi l-a văzut pe băiat.

— Apoi te-a chemat pe tine. Iar tu l-ai chemat pe şef.

Tomás încuviinţează.

— Eu ieşeam din tură.

— E normal? întreabă Jon. E normal ca o angajată să te cheme pe tine, în loc să cheme poliţia?

Omul tace, ruşinat. Faţa îi este congestionată, mâinile strâng ceaşca de parcă ar fi ultima salvare de la naufragiu.

— Tomás, spune Jon blând, încurajându-l să continue.

— În cartierul ăsta, lucrurile se fac altfel. Nu e un loc periculos, investitorii au avut mare grijă să nu vină oricine. Trebuie să fie foarte clar de unde provin banii. Au vrut să vină ruşi şi columbieni. Au fost refuzaţi. Dar, chiar şi aşa, cei care locuiesc aici sunt oameni speciali. Cu nevoi speciale.

— Au mai existat incidente înainte?

— Niciodată la fel de grave ca ăsta. Nici pe departe. Dar deviza a fost întotdeauna „Taci şi nu pune întrebări”.

— Iar acum ai procedat la fel.

— Nu sunt plătit ca să mă ocup de aşa ceva.

Nu, se gândeşte Jon. *Eu sunt plătit pentru asta. Din banii tăi şi ai tuturor spaniolilor.*

Nu spune nimic. Oricum, n-ar avea rost. Nici nu are el dreptul să fluture Constituţia, articolul 24.

Devin cinic, se gândeşte. Şi nu-i pasă, bineînţeles. Asta e ideea.

Tot ce contează e să-l găsească pe Ezechiel.

— Era cineva în seara aia la vila de la lacuri?

— Nu. Casa e încuiată aproape de când au terminat-o, în urmă cu şase sau şapte luni. Abia dacă au venit pe-aici. Am auzit că locuiesc în oraş.

— Ştii dacă aveau de gând să se mute?

Tomás scutură din cap.

— De obicei, rezidenţii dau o mare petrecere de inaugurare când deschid uşile casei. Noi suntem întotdeauna la curent, normal. Dacă invită o sută de persoane, trebuie să avem dinainte o sută de nume şi numerele de înmatriculare. Altfel, nu se trece.

— Şi n-ai văzut familia pe aici?

— Pe tura mea, nu i-am văzut niciodată. Dar eu intru la opt seara şi ies la opt dimineaţa. Au venit odată o asistentă cu decoratorul, trebuiau să schimbe podeaua din bucătărie fiindcă nu le plăcea culoarea, parcă. Au venit foarte devreme, de-asta îmi amintesc.

Să ai o casă de douăzeci de milioane de euro şi să nu calci în ea. Asta putere.

— Şi cei care fac curăţenie? Vin des?

— În fiecare zi, spune Tomás. Casa trebuie să fie bec, chiar dacă nu locuieşte nimeni în ea. Vin la şapte dimineaţa, nu ştiu când pleacă. Bănuiesc că la trei, ăsta e programul normal de lucru aici.

— Bine. Să ajungem la seara aceea. Ţi-a atras ceva atenţia? Ceva ieşit din comun?

— Nu, mă tem că nu.

— Bine, spune Jon. Bănuiesc că ai lista cu intrările şi ieşirile din tura ta. O să am nevoie de ea şi de înregistrări.

Sistemul de supraveghere se dovedeşte o minunăţie. O adevărată operă de artă de înaltă tehnologie. În jurul întregului perimetru al Moşiei există senzori de mişcare.

— Bineînţeles, îi ţinem închişi, spune Tomás. Altfel, ar semnaliza tot timpul. Din cauza iepurilor.

În afară de spaţiul de odihnă şi de restul zonelor pentru personal, subsolul are şi o încăpere destinată monitorizării cartierului. Zece monitoare pe care se rotesc imaginile înregistrate de patruzeci de camere de supraveghere. Mai sunt două pe masă, unul dintre ele furnizează informaţii de la senzorii de mişcare (închis şi el).

— Sunt mulţi iepuri?

— Foarte mulţi. Înainte, aici era numai câmp.

— Să nu crezi că asta ne ajută.

— E un sistem redundant. Nu avem nevoie de senzorii de mişcare. Îi avem pe cei cu infraroşii. Iar ăştia declanşează o alarmă pe care o putem vedea, nu ne distruge timpanele. În plus, e reglată astfel

încât să nu se declanşeze la ceva care cântăreşte mai puţin de douăzeci de kilograme.

— Dar nu a existat nicio alarmă de la infraroşii în seara aia.

— Mă tem că nu. Din câte arată sistemul, în seara aia n-a existat nicio intruziune.

— Toate camerele sunt îndreptate spre exterior, nu? întreabă Antonia, care n-a intervenit aproape deloc de când au sosit.

— Normal. Toate străzile din cartier sunt private. Nu se poate înregistra înăuntru.

— Atunci, singura înregistrare de care avem nevoie e cea de la poarta principală.

— Arată-ne-o pe aceea, te rog, Tomás, spune Jon.

Şi, în timp ce paznicul caută pe hard disk arhiva corespunzătoare, inspectorul se întoarce spre Antonia.

— De ce nu şi celelalte?

— Dacă Ezechiel a sărit gardul cu cadavrul lui Álvaro, trebuia să declanşeze alarma cu infraroşii.

— Şi dacă sistemul a dat greş?

Antonia ridică din umeri.

— Patruzeci de camere perimetrele, cu o medie de cinci până la şase ore fiecare. Ne-ar lua zece zile neîntrerupte, fără să dormim, fără să mâncăm, uitându-ne doar la ecran.

— Nu avem atât de mult timp, spune Jon.

Carla nu are atât de mult timp.

— De aceea, o să ne încercăm norocul. Aguado crede că victima a murit între opt şi zece seara.

— Ştim că a trebuit să mute cadavrul. Aşa că ora opt seara e un început bun.

Antonia îl roagă pe Tomás să pună înregistrarea pe cele zece monitoare, doar că de la ore diferite. Cel de sus începe de la ora opt seara, următorul de la nouă şi tot aşa. Ultimul începe de la cinci dimineaţa.

Exact aşa:

20 | 21 | 22 | 23 | 00
01 | 02 | 03 | 04 | 05

— De fiecare dată când apare o maşină pe vreunul dintre monitoare, oprim înregistrarea şi verificăm în registrul de intrări, le explică ea celorlalţi.

— E o idee foarte bună, spune Tomás. În loc să ne ia zece ore să ne uităm la înregistrări, o să ne ia doar una.

Le ia mult mai mult, fiindcă fiecare intrare îi obligă să se oprească şi să verifice în registrul de intrări, ceea ce durează. Şi sunt zeci, mai ales între opt şi unsprezece seara.

Caută o anomalie. Ceva neobişnuit. Nu găsesc nimic. Exceptând vreo două taxiuri şi mai multe maşini Uber, toate maşinile care intră sunt ale rezidenţilor sau ale prietenilor rezidenţilor, care fuseseră autorizaţi să intre. Ar trebui să verifice personal fiecare nume al celor autorizaţi, dar asta ar necesita zile întregi şi mult personal.

De aceea crimele sunt atât de greu de investigat.

Trei ore mai târziu, intervalul de timp a fost epuizat. Iar ei sunt extenuaţi. Pe monitoarele de sus continuă să intre oameni care ajung acasă după o zi grea de muncă sau după o cină cu familia. Pe cele de jos, nu se vede aproape nicio mişcare.

Dintr-odată, Antonia se îndreaptă. Arată spre monitorul central de pe rândul de jos.

— Aici. Taxiul ăla.

E o Skoda Octavia, cel mai comun taxi din Madrid. Are cifra zero aprinsă în ledul de pe plafon. Practica obişnuită când e o comandă pe distanţă mare.

Când taxiul se apropie, în imagine se vede Gabriel, care îl lasă să intre, fără să pună întrebări.

Codul de timp indică ora 03.52.

— Ce e deosebit la el?

— Am mai văzut taxiul ăla, spune Antonia. 9244 FSY. A venit la zece şi jumătate seara. Şi a lăsat pe cineva.

Aşa e. O verificare rapidă scoate la iveală imaginile cu sosirea taxiului, cu tariful 2. Acolo se

vede cum Tomás se apleacă să-l întrebe ceva pe taximetrist şi imediat îl lasă să treacă. Imaginile sunt de sus, unghiul înalt nu lasă la vedere numărul de licenţă de pe partea laterală.

— Îţi aminteşti de taxiul ăsta, Tomás?

Paznicul îi priveşte confuz.

— Nu… Nu-mi amintesc nimic. Probabil că m-am aplecat ca să vorbesc cu el şi să-l întreb unde merge, mi-o fi spus o adresă şi un nume şi atât. Aşa procedăm întotdeauna cu taxiurile. Mai ales la ora aia, care e cea mai aglomerată.

Aşa este. Imaginile arată că taxiul este doar una dintre zecile de maşini care aşteaptă să intre la Moşie, în timp ce Gabriel şi Tomás, copleşiţi, fac şi ei ce pot. Răbdarea nu a fost niciodată o calitate a bogătaşilor.

Imaginile pe care le au nu-l arată nici pe şofer, nici pe pasager.

— Mai este o întrebare importantă. Cine conducea taxiul? îi spune Jon Antoniei. Are un complice sau e doar cineva care s-a nimerit să fie acolo?

Nici Gabriel, nici Tomás nu-şi amintesc nimic despre şofer. Încă un taxi anonim, care trece neobservat. Trecând neperturbat pe la barieră, ca atâtea altele în fiecare zi. E posibil să fi aflat cum a intrat Ezechiel. Sau poate e doar o coincidenţă.

Cu alte cuvinte, nu au nimic.

Iar timpul goneşte în continuare pentru Carla Ortiz.

— 16 —
O noapte proastă

Jon o lasă pe Antonia la spital.

Restul nopţii se scurge foarte lent.

E târziu s-o sune pe bunica Scott, este prea surescitată ca să doarmă. Nu se poate deconecta de cazul Ezechiel şi nici nu vrea. Trece de mai multe ori în revistă toate perspectivele, toate informaţiile. Nu poate face nimic. I-au dat lui Mentor numărul de înmatriculare al taxiului, ca să-i transmită informaţia lui Parra – va folosi, ca de obicei, un truc, ca să pară că informaţia provine de la un terţ, cum ar fi UCO[18] sau CNI –, dar Antonia ştie că va fi o fundătură. Aşa că-şi apropie fotoliul de pat şi se agaţă de mâna lui Marcos ca în cele mai rele nopţi, mulţumindu-se să contemple peretele şi concentrându-se asupra sunetului electrocardiogramei.

La ora trei dimineaţa primeşte un e-mail de la doctoriţa Aguado.

Pentru: Antoniascott84@gmail.com
De la: r.aguado@europa.eu

Scott,

Calculând distanţa dintre cot şi încheietura mâinii şi proporţiile raportate la înălţimea habitaclului de la Porsche Cayenne, estimez că Ezechiel e un bărbat cu o înălţime cuprinsă între 1,75 şi 1,85. Ochi căprui, vârstă nedeterminată. Sunaţi-mă când puteţi, aş vrea să vorbim despre asta.

Am reuşit şi să obţin o claritate suficientă a fotografiei pe care a făcut-o inspectorul Gutiérrez şi am extras tatuajul. Îl aveţi în fişierul ataşat. Face parte dintr-un fel de simbol sau blazon pe care nu reuşesc să-l identific.

Salutări,

Dr. Aguado.

Antonia o sună imediat pe doctoriţă.

— Nu mă aşteptam să mă sunaţi la ora asta.

— Nu aveam altceva mai bun de făcut.

Aguado îi povesteşte că a trimis fotografia cu tatuajul la vreo sută de centre din Spania care se ocupă cu afacerea asta.

— E o şansă foarte mică. I-am rugat să mă ajute să-l identific, sub pretextul că este vorba despre un caz de viol. Asta îi va face pe mulţi să bată în retragere, dar există un număr destul de mare de femei care fac tatuaje. Poate ne ajută vreuna.

Manevra e atât de disperată, încât e mai inutilă decât să cauţi acul în carul cu fân. Dar nu au nimic altceva.

— Mai voiam să vă spun ceva, zice Aguado. N-am îndrăznit să scriu, nu mi s-a părut profesionist. Bazându-ne pe dovezi, n-am obţinut mare lucru din fotografie, de aceea am scris „vârstă nedeterminată". Dar, cu cât privesc mai mult imaginea, cu atât sunt mai convinsă că omul ăsta are în jur de cincizeci de ani.

— Pe ce vă bazaţi?

— Pe nimic ştiinţific. Postura, aspectul… De aceea voiam să vă explic. Intuiţia nu foloseşte niciodată ca probă. Dar unele lucruri, pur şi simplu, le *ştii.* Şi, dacă nu mă înşel şi e cineva de vârsta asta, ar fi foarte ciudat.

Antonia meditează o clipă la intuiţia doctoriţei Aguado.

Majoritatea criminalilor în serie îşi încep macabra carieră înainte de treizeci de ani. E o consecinţă normală a tainicei escaladări a violenţei care are loc în viaţa lor. S-au scris despre ei nenumărate pagini, s-au făcut zeci de filme şi seriale de televiziune, au fost chiar transformaţi în personaje negative caracteristice, conferindu-li-se o anumită aură mistică pe care publicul a ajuns s-o considere gestionabilă: copilăria distrusă, torturarea animalelor, fascinaţia pentru incendii, nevoia de

satisfacţie sexuală. Toate aceste trăsături apar uneori la criminalii în serie, iar de multe alte ori nu. Simplificarea este rodul societăţii care reacţionează la ceva ce nu înţelege, desenând o caricatură peste o realitate cotidiană. Numai în Spania există peste un milion de psihopaţi. Foarte puţini dintre ei ajung să ucidă, mulţi duc o viaţă aparent normală. Fericiţi în funcţia lor de director de resurse umane, de ministru, de proprietar de bar. Răul pe care îl provoacă nu va ajunge niciodată subiect de film.

Despre mulţi alţii nu auzim niciodată nimic. Sau auzim când e prea târziu. Luis Alfredo Garavito avea patruzeci şi doi de ani când a fost arestat. Un cerşetor l-a îndepărtat cu pietre de un minor pe care pusese mâna. Omorâse deja alţi o sută şaptezeci de copii în doar şase ani.

Trista realitate este că ştiinţa de-abia începe să calce pragul minţii umane. O casă care se întinde pe kilometri întregi.

Trista realitate este că nu îi înţelegem.

— Mai sunteţi acolo, Scott?

— Mai sunt. Mă gândeam că e o vârstă foarte înaintată ca să începi să ai acest comportament.

— Ştiu. Asta face ca totul să fie şi mai ciudat. Doar dacă n-a avut o ascensiune foarte lentă sau invizibilă pentru ceilalţi, la vârsta asta ar fi trebuit să aibă deja manifestări de violenţă extremă.

— Nu e prima dată când o persoană aparent exemplară comite o crimă inimaginabilă. Gândiţi-vă la cazul părinţilor fetei din Santiago de Compostela.

— Aşa e. Dar înclin să cred că Ezechiel nu se încadrează în niciuna dintre tipologiile descrise.

— Credeţi că are trăsături de psihopat în modul de a acţiona?

— Fără îndoială, există indicii de sociopatie. Narcisism. Sadism. Dar încă încerc să înţeleg de ce nu se vorbeşte nicăieri în presă despre Ezechiel.

Asta e partea care o nedumereşte cel mai mult pe Antonia. Că Ezechiel nu şi-a făcut publice faptele. Asta şi-ar dori un sechestrator. Un criminal în serie, narcisist prin definiţie, s-ar bucura să-şi audă

numele la toate posturile de radio şi de televiziune. Având acces la atenţia ţării şi a lumii întregi la un clic distanţă, la distanţă de un Twit, de ce nu-şi cerea premiul?

— E ceva ce ne scapă aici. Un element-cheie.

— Poate ne ajută tatuajul, spune Aguado. Îmi pare rău că nu am găsit nimic deocamdată. Vă promit că voi lucra neîncetat.

— Mulţumesc, doamnă doctor.

Sună telefonul aproape imediat ce închide. E Mentor.

— O să-l trezeşti pe soţul meu, spune Antonia.

— Eşti foarte amuzantă. Am verificat numărul de înmatriculare 9344 FSY. Nu există niciun taxi cu numărul ăsta. Aparţine unui Renault Megane de câţiva ani. Potrivit registrului auto, proprietara are douăzeci şi trei de ani.

— Numere de înmatriculare înlocuite.

O maşină care nu prea e folosită. O şurubelniţă cu cap plat. Un nit alb (trei euro cutia cu cincizeci de bucăţi). Un ciocan. Cinci minute ca să schimbi plăcuţele. Şi poate dura zile întregi ca victima să-şi dea seama, fiindcă cine se uită la numerele de înmatriculare înainte de a urca în maşină?

— Aşa se pare. O să căutăm maşina, poate aşa găsim taxiul.

— Ceea ce înseamnă că cel care conducea taxiul ştia ce se întâmplă. Ceea ce înseamnă că Ezechiel nu lucrează singur.

La un asasin psihopat, aceasta este o caracteristică şi mai ciudată.

Antonia închide. Priveşte din nou fix peretele. Trece în revistă în memoria ei incomensurabilă zeci de cazuri cunoscute de criminali în serie, motivele acestora, modul lor de operare, căutând o paralelă pe care nu o găseşte.

În sufletul ei e orice, mai puţin linişte.

BRUNO

Lui Jon Gutiérrez nu îi plac ziariştii.

Asta intuieşte Bruno Lejarreta de îndată ce se apropie de el în cafeneaua hotelului Las Letras. E şapte fără un sfert dimineaţa, dar inspectorul Gutiérrez e la patru ace, spălat, parfumat, luând micul dejun. Ouă prăjite cu bacon, suc de portocale, şase felii de pâine prăjită şi ceea ce pare o piscină de cafea.

Prostul, şi-a umplut bolul de cereale cu cafea.

Faptul că inspectorului Gutiérrez nu-i plac ziariştii în general şi Bruno Lejarreta în particular e clar: când Bruno îşi face apariţia, lasă impresia că o să-i tragă una. Ba chiar strânge pumnul. Bruno Lejarreta, care se autointitulează o legendă a jurnalismului basc, se bucură de acea faţă pe care se citeşte repulsia la fel cum alţii ar aprecia *Gioconda* sau *Capela Sixtină.*

— Ce dracului cauţi aici?

— Bună dimineaţa şi dumneavoastră, domnule inspector.

Lejarreta se aşază în faţa inspectorului Gutiérrez. Trebuie să dea la o parte câteva dintre farfuriile pline ochi ca să-şi facă loc pentru carneţel, pix şi reportofon. Jon priveşte uneltele profesiei de parcă celălalt ar fi pus pe masă o seringă folosită şi şase grame de heroină.

— Ia astea de aici.

— Lucrez.

— Şi eu.

Bruno face un gest către farfuria cu ouă prăjite, care, brusc, inspectorului nu i se mai par apetisante.

— Luaţi micul dejun pe spinarea contribuabililor, domnule inspector?

— Iau micul dejun pe spinarea împuţitei de maică-ta.

S-a mărit considerabil diurna la Poliţia Naţională. Înainte, era de o sută de euro pe zi. Iar

aici, cea mai ieftină cameră costă trei sute, se gândeşte Bruno.

— Apropo de mame, domnule inspector. A dumneavoastră vă transmite salutări.

De fapt, a fost floare la ureche să-l găsească.

Begoña Iriondo, mama inspectorului Gutiérrez, e o femeie liniştită. Naivă. Ăsta e avantajul de a fi mamă de inspector de poliţie. Pe vremuri, în timpul conflictului, în anii de plumb, trebuia să fii cu ochii-n patru. Un cuvânt nelalocul lui la măcelărie şi o încurcai. Erau turnători peste tot. Azi e invers. Azi e intangibilă. La ora unsprezece seara iese de la metrou în Santutxu şi merge liniştită pe jos până acasă. Nişte băieţi de cartier o zăresc, unul se îndepărtează cu privirea fixată pe poşeta ei, iar altul îl prinde imediat de cot şi îl trage la loc, dându-i una după ceafă. E mama unui *txakurra,* idiotule. Fă-i probleme şi o să vezi ce zâmbet o să ai după ce vin vreo patru şi îţi aranjează dantura în spatele unei pubele. Şi o meriţi.

Da, toată lumea ştie acum unde locuieşte Begoña Iriondo şi nimănui nu-i vin idei deplasate. Asta e partea bună. Partea rea e că *toată lumea ştie* unde locuieşte Begoña Iriondo, aşa că pe Bruno Lejarreta îl costă doar o jumătate de oră, zece euro şi un pachet de LM – aproape întreg, fir-ar să fie – ca să sune la interfon.

Begoña e o femeie inocentă şi naivă şi îi spune că nu, fiul ei nu este acasă, că e la Madrid, pentru nu ştiu ce caz important; nu mai spuneţi, doamnă; ce să vă zic, şi eu aici, singură, iar tinerii ăştia nu mai au respect pentru nimic; şi nu ştiţi cumva unde este cazat; de ce doriţi să ştiţi; ca să fac un reportaj despre el, doamnă; i-ar prinde bine, că i s-a făcut multă reclamă proastă în ultima vreme, iar dumneavoastră păreţi de încredere.

Şi aşa, Bruno Lejarreta se înfiinţează la hotelul Las Letras, câştigă încrederea portarului, îi dă numărul lui de telefon – trimite-mi un mesaj pe WhatsApp, la orice oră – scoate cincizeci de euro –

în capitală, se ştie, preţurile – şi îl are pe inspectorul Gutiérrez sub observaţie.

Care nu se bucură deloc de referirea la mama lui.

— Dacă te-ai apropiat de maică-mea, te zvânt în bătaie.

Cum sunt homosexualii cu mamele lor.

— Sunteţi nerecunoscător. S-o lăsaţi singură acasă. Mă rog, spune că vă ocupaţi de un caz important.

— Sunt la Madrid în vacanţă.

— Că bine ziceţi, toată lumea trebuie să se odihnească din când în când. Auziţi, şi cum de eraţi ieri pe M-50, la acel accident?

Inspectorul Gutiérrez nu-şi schimbă mimica. Niciun pic.

— Cred că vă înşelaţi.

— Nu mă înşel. V-am văzut la televizor, în costumul dumneavoastră din lână gri. Era cam şifonat. Nu ca ăsta. Dumneavoastră sunteţi mereu la patru ace.

Inspectorul Gutiérrez nu răspunde. Dar are pumnii strânşi.

Lui Bruno i-ar plăcea să-i scape mâna, fiindcă asta ar fi în sine o ştire. Adică i-ar plăcea în sens metaforic, fiindcă, dacă mâna aia cât o lopată ţi se abate peste faţă, te mai trezeşti joia viitoare. Şi braţele pe măsură. Inspectorul ridică bolovani şi nu se încurcă. Iar în Bilbao e o zicală. Cu mic, cu mare, braţe ca ale lui Schwarzenegger, braţe de jucători de pelotă, braţe de *harrijasotzaile.*

Gândindu-se de două ori, mai bine să nu-i scape mâna.

— Să vedeţi, domnule inspector. M-am mirat că mama dumneavoastră spune că sunteţi aici pentru un caz important, în timp ce de la comisariatul din Gordóniz mi s-a spus că sunteţi suspendat din funcţie şi de pe statul de plată. Ceea ce înseamnă că, potrivit Statutului… staţi puţin, că îl am aici, spune consultându-şi notiţele. Potrivit Statutului de Bază al Funcţionarilor Publici, sunteţi „privat de

exercitarea funcţiei şi de toate drepturile aferente acesteia”.

— Bine că sunt în vacanţă.

— Da, ce bine, deoarece, fiind suspendat din funcţie şi de pe statul de plată, ar fi o infracţiune gravă să vă exercitaţi atribuţiile de inspector de poliţie.

Inspectorul Gutiérrez e bun. Foarte bun. Suportă împunsătura ca un stejar. Sau aproape. Fiindcă faţa îi devine ceva mai palidă. Cu vreo două nuanţe. De la obişnuita culoare sănătoasă la un roz care bate spre culoarea gumei de mestecat. Iar Bruno ştie că minte. Şi ştie şi că a făcut bine că a venit la Madrid.

— Bine, domnule inspector, vă las să vă savuraţi micul dejun.

Gutiérrez a aruncat deja şervetul pe masă, se pare că şi-a pierdut pofta de mâncare.

— Poate ne mai vedem pe-aici. Şi eu sunt în vacanţă.

— Sper că nu.

Oh, ba da. Şi mai repede decât îţi imaginezi, se gândeşte Bruno.

— 17 —
Un bizon

— N-o să fie simplu deloc, spune Jon.

— Nimic nu e simplu, răspunde Antonia.

Tocmai a închis telefonul. Să-l convingă pe Mentor să le obţină acea întâlnire i-a luat Antoniei aproape o oră, o oră la telefon, timp în care au existat strigăte, şoapte, ameninţări voalate, solicitări de plată a unor datorii vechi şi tămbălău, în general.

— Nu ştii ce-mi ceri, îi spusese Mentor.

Până la urmă, a acceptat.

Inspectorul şi colega lui se află în Audi, aşteptând la uşa clădirii băncii să-i sune Mentor şi să le spună că pot urca. Antonia nu se îndoieşte că va reuşi. Are toate instrumentele la îndemână. Ce se va întâmpla după aceea, sus, e altă poveste.

Antonia coboară geamul şi scoate capul. Nici dacă-şi suceşte gâtul nu poate să cuprindă forma completă a clădirii.

O sută de mii de tone de oţel, ciment şi sticlă pe mijlocul străzii Castellana.

E greu de crezut că totul a început de la un bizon.

Stră-străbunicul lui Álvaro Trueba avea o rutină conştiincioasă. Se trezea mai degrabă târziu, mânca la micul dejun crutoane cu ciocolată pe veranda moşiei lui strămoşeşti din Puente de San Miguel şi citea presa în timp ce fuma. *La Voz de Cantabria, o* mahorcă. *Eladelantado de Santander,* o mahorcă. *El Impartial* şi *La Correspondencia de España, o* jumătate de mahorcă amândouă, căci ziarele liberale trebuie citite rapid şi cu o sprânceană ridicată, să nu se lipească ceva.

După-amiaza, după masă şi siesta obligatorie, *don* Marcelino Trueba le ordona slugilor să pregătească faetonul şi îşi străbătea atent moşiile. Trebuia să se asigure că ţăranii se achită de îndatoriri, iar plimbarea de o oră şi jumătate, deşi o obligaţie istovitoare, şi-o asuma ca pe o necesitate.

Scaunul trăsurii era tapiţat prost şi uneori posteriorul lui *don* Marcelino ajungea să fie cam bătucit, dar cum ar fi putut altfel să verifice dacă zilierii îşi făceau treaba?

După plimbare şi baia fierbinte, majordomul îl ajuta să se îmbrace pentru cină. Întotdeauna ceremonios, aşa cum îi şade bine unui cavaler. El, în capul mesei, soţia, în partea opusă, şase metri mai departe. Fata, la mijloc, avea deja vârsta la care putea mânui corect tacâmurile, fără să confunde linguriţa pentru stridii cu cuţitul pentru melci. După cină, *don* Marcelino se retrăgea în birou, unde se dedica studierii botanicii şi a geologiei, două materii despre care deţinea anumite cunoştinţe. *Un cavaler trebuie să fie luminat,* spunea întotdeauna tatăl lui. *Dar fără să exagerăm.*

Şi rutina conştiincioasă formează un nobil, îl deosebeşte de prostul asudat. De aceea, când Modesto Cubillas, vătaful moşiilor lui, apăru pe verandă într-o dimineaţă, *don* Marcelino se simţi inconfortabil. Nu era o oră potrivită.

Modesto, făcând cinste numelui pe care îl purta, îşi scoase pălăria, frământând-o în pumnii negricioşi şi aspri.

— Am găsit ceva ce v-ar putea interesa, domnule.

Marcelino ezită. Intromisiunea era inacceptabilă, dar presa era plictisitoare în acea zi şi decise să trăiască o aventură alături de vătaful lui, în maniera romanelor franţuzeşti pe care le citea întotdeauna soţia lui – şi pe care Marcelino le devora în secret. Ultimul, publicat recent, *Le tour du monde en quatre-vingts jours*[19], descria isprăvile unui cavaler şi ale servitorului acestuia. Simţindu-se puţin ca Phileas Fogg, porni pe câmp, pe urmele lui Modesto Cubillas.

Vătaful îl duse la o peşteră aflată la o oră de mers pe jos, iar restul e istorie. Marcelino rămase fascinat de splendidele picturi policrome de pe pereţi şi îşi publică anul următor concluziile. *Don* Marcelino se bucură de foarte puţină susţinere, din păcate.

Aproape nimeni din comunitate nu a crezut că picturile de la Altamira erau urme preistorice, ba chiar cineva l-a acuzat că le-a pictat cu mâna lui.

S-a făcut atâta vâlvă, încât însăşi Isabela a II-a, în timpul unei călătorii la băi, la Puente Viesgo, şi-a arătat interesul pentru peştera pomenită. Aşa că un grop de nobili din Santander se prezentară la moşia strămoşească şi întrerupseră micul dejun al lui *don* Marcelino. Acesta nici nu se sinchisi, fiindcă erau nobili şi fiindcă făcea afaceri cu ei.

— Regina vrea să vadă peştera de pe pământul tău, Marce, spuse unul.

— Voi fi foarte onorat s-o primesc pe Maiestatea Sa, răspunse Marcelino, umflându-se în pene.

— Ideea e, zise altul, că, dacă tot vine, ai putea să-i vorbeşti despre bancă.

Banca. Chestiune minoră, nesemnificativă. Îşi pierdu din însemnătate în comparaţie cu posibilitatea de a se vedea recunoscut. *Don* Marcelino acceptă de îndată.

Regina ajunse câteva săptămâni mai târziu. Atunci au început să-şi facă de lucru gurile rele. Isabela a II-a n-a avut niciodată multe calităţi de admirat în afară de castitate, şi nici aia. Se povesteşte că, văzându-l pe *don* Marcelino, cu favoriţii uniţi de mustaţă şi bine făcut, regina ceru o vizită privată la peşteră. Se pare că vizita a durat ceva, timp în care regina le-a cerut servitoarelor ei, strigând de la intrare, să-i aducă vin şi prăjituri, ca să-şi recapete forţele.

Don Marcelino ieşi de acolo câteva ore mai târziu, cu gulerul ceva mai puţin apretat şi cu promisiunea – smulsă în ultimul moment, aproape în treacăt – că ministrul economiei le va da comercianţilor din Santander licenţa necesară ca să se constituie într-o entitate bancară.

Regina, din trăsură, îi trimise doi pupici – unul pentru fiecare obraz – şi se pierdu în colbul de pe drum. O lună mai târziu se forma banca, cu un capital de cinci milioane de reali şi având ca

obiectiv principal exportul de grâu prin portul Santander.

În privinţa descoperirii lui arheologice, *don* Marcelino muri cu reputaţia ştirbită – ce ironie –, dar mai bogat. De atunci, familia Trueba a făcut banca să crească. Avea doar două devize. Prima, cu cel aflat la putere – rege, preşedinte sau mare general – nu te cerţi niciodată, oricum e temporar. A doua, banca trebuie să se dezvolte treptat.

O sută treizeci de ani mai târziu, sub isteaţa conducere a familiei Trueba şi cu o mână de privilegiaţi, se construi acea clădire de o sută de mii de tone şi cu active de un trilion şi jumătate de euro. Cea mai mare bancă din Europa, printre primele douăzeci din lume.

Telefonul sună prin dispozitivul *hands free* al Audi-ului.

— Puteţi urca, spune Mentor. Vreau să vă amintesc un singur lucru. Ţie, Scott, că a trebuit să cer multe favoruri pentru asta. Şi dumneavoastră, domnule inspector Gutiérrez, că vă fac răspunzător.

Închide.

Normal. Fiindcă e foarte uşor s-o controlezi pe Antonia Scott, se gândeşte Jon în timp ce încuie maşina din telecomandă şi o ia la trap pentru a nu se ştie câta oară pe urmele colegei lui, care deja se îndreaptă spre uşa din sticlă.

Niciunul din ei nu observă silueta – geacă din piele şi blugi, capul îndesat într-o cască – care îi fotografiază de pe trotuarul de vizavi.

CARLA

Vocea Sandrei o smulge din somn.

Îi repetă numele.

— Sunt aici, spune Carla. Eşti bine?

— Mi-e foarte somn.

— Ţi-a făcut rău?

De data asta, Sandra nu plânge în hohote. De data asta răspunde imediat.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Am auzit.

— N-ai auzit nimic.

Carla nu răspunde. Ea a trecut de curând – în urmă cu câteva luni, poate chiar ore – prin propriul episod de negare.

— N-ai auzit nimic, fiindcă nu s-a întâmplat nimic. Şi dacă ai auzit ceva, de ce nu ai vorbit? De ce nu ai ţipat, ca să mă ajuţi?

Pentru că mi-a fost teamă.

Pentru că nu voiam să-ţi împărtăşesc soarta.

Pentru că m-am mulţumit să-mi astup urechile şi să recit numele culorilor de cai, aşa cum făceam când sora mea îmi stingea lumina din camera mea, iar eu rămâneam singură în întuneric.

— Ai dreptate, recunoaşte Carla. Nu s-a întâmplat nimic.

Sandra se închide într-o muţenie lungă. Carla vrea s-o întrebe despre gaură, gaura prin care îl spionează pe Ezechiel, prin care poate ar reuşi să facă ceva mai util, de exemplu să trimită un semn afară sau să obţină informaţii. Dar acum nu îndrăzneşte să preia iniţiativa.

— Era un băiat, spune Sandra după un timp.

Carla se îndreaptă puţin.

— Ce băiat?

— Un băiat. Unde eşti tu acum.

Carla simte un gol în stomac şi în piept, ca şi cum corpul i s-ar fi împărţit în două jumătăţi. În prima, picioarele şi capul au în continuare o consistenţă fizică, mai grea decât de obicei. A doua jumătate,

spaţiul care există între picioarele inutile şi capul buimac, aparţine unui alt teritoriu, teritoriului coşmarului. Cu această a doua jumătate, Carla înţelege, Carla ştie ce spune Sandra.

Întreabă oricum.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— Plângea mult. Îi era frică. Iar apoi n-a mai plâns.

Celula, cu pereţii ei apropiaţi, cu orizontul de nepătruns, devenise pentru Carla ceva, dacă nu familiar, de înţeles. Era acolo. Fusese răpită. Nu putea să fugă, nu putea să ia legătura cu nimeni. Putea doar să aştepte, să aştepte, să aştepte. Şi, prin urmare, făcuse din graniţele celulei noile limite ale universului ei. Corpul ei învăţase în orele – luni, poate – de când era înăuntru să trăiască în acel nou ţinut minuscul. Ochii i se obişnuiseră să nu vadă şi nu-i mai sugerau imagini fantasmagorice. Degetele ei erau capabile să găsească diferenţe imperceptibile în pardoseală, care îi indicau unde se află. Auzul i se obişnuise ca fiecare atingere a pielii, a pânzei, fiecare sunet produs de corpul ei să se amplifice, să se multiplice. Acum, celula era un castel în care îşi stabilise regatul, frontiera unde se ducea ultima apărare a vieţii şi a demnităţii ei. Speranţa, dacă exista, se adapta la acel loc. Cât timp Ezechiel o lăsa în pace, cât timp nu depăşea acea graniţă, speranţa devenea acceptabilă, preţul care trebuia plătit până avea să fie salvată şi eliberată.

Cuvintele Sandrei distruseseră acea himeră cu aceeaşi eficienţă brutală cu care un elefant secătuieşte o baltă dintr-un singur şi nepăsător pas.

— Ce s-a întâmplat cu băiatul, Sandra? Cine era? Ştii dacă a fost salvat?

— Taci. S-a întors. Şi nu vrea să vorbim.

Linişte. Afară, poate, nişte paşi. Carla nu e sigură, fiindcă acum nu aude decât galopul nestăvilit al propriei inimi.

— Haide, trebuie să-mi povesteşti, spune disperată. Trebuie să ştiu.

Sandra, cu vocea acum o şoaptă, repetă:

— Plângea mult.
Iar apoi, liniște.

— 18 —
Un birou

Puterea e ciudată, se gândeşte Jon.

Are simbolurile ei. Un birou enorm la ultimul etaj al unei clădiri, cu o privelişte de infarct. Mai multe anticamere, fiecare cu secretara ei, ca să fii conştient că treci de nişte bariere. Mochetă pe jos. Lift cu cheie. Un bodyguard la uşă. Dar toate aceste indicii sunt doar garnitura. Aperitive. Când ajungi la felul principal, trebuie să fie la înălţimea aşteptărilor.

Laura Trueba nu e la înălţime, o contemplă de foarte sus, ca un vultur.

E înaltă, mult mai înaltă decât pare în fotografii. Uscăţivă, bronzată, părul negru, ochi de oţel. Îmbrăcată în fustă şi taior roşii, ca în fotografiile care apar aproape zilnic în ziare.

Oricât de om de afaceri ai fi… Roşu după ce ai pierdut un copil, se miră Jon.

Cu eşarfa la gât, înfăşurată o singură dată. O concesie elegantă făcută cochetăriei, îşi acoperă astfel ridurile de pe gât, care îi arată vârsta. Singurul semn de slăbiciune într-o înfăţişare studiată la milimetru şi repetată până la extenuare.

— Bună dimineaţa. Vă rog să luaţi loc, spune ieşind de după biroul ei şi ghidându-i către o zonă cu canapele şi o măsuţă joasă, dominată de un portret al ei şi al soţului ei.

— Domnii doresc cafea, ceai? întreabă, manierată, secretara.

— Domnii pleacă imediat, răspunde şefa ei, retezând solicitarea unei cafele duble, pe care Jon tocmai începuse să o formuleze.

Acum plânge după cafeaua pe care Bruno Lejarreta i-a stricat-o de dimineaţă la hotel. O prezenţă toxică. O prezenţă despre care încă nu i-a vorbit Antoniei. Dar nu ştie cum să deschidă subiectul, aşa că se hotărăşte să aştepte.

Poate că nu e nimic.

Celebrele ultime cuvinte.

Secretara a surprins perfect tonul vocii şefei şi îi lasă singuri.

Doar că eu nu cred. Toată sceneta asta cu cafeaua era pregătită, se gândeşte Jon. *Dar de ce?*

— Vreau să ştiţi, spune Laura Trueba când uşa se închide în urma secretarei, iar cei trei rămân singuri, că am fost obligată să particip la această întâlnire. În acest moment mi-ar plăcea să fiu singură.

— Ne ocupăm de asta, doamnă Trueba. Ştim că treceţi printr-un moment teribil. Dar bănuiesc că v-aţi dori şi să i se facă dreptate fiului dumneavoastră.

— Nu văd la ce va folosi asta acum, răspunde ea tăioasă. Ştiu că asta e datoria şi obligaţia dumneavoastră. Dar probabil ştiţi şi că eu şi şefii dumneavoastră am ajuns la anumite… înţelegeri.

— Pentru binele băncii, orice, spune Antonia. Nu?

Jon, aşezat lângă Antonia, nu poate să-i dea cuvenitul şut pe sub masă. Dar i-ar plăcea să facă asta chiar acum. Se pare că şi Laurei Trueba i-ar plăcea. A încasat lovitura cu multă aroganţă, dar chipul ei a perceput-o.

— Sunteţi mamă, doamnă Scott?

Antonia întârzie o vreme până să răspundă.

— Da. Sunt.

— Atunci, dumneavoastră puteţi aprecia mai bine decât oricine sacrificiul pe care trebuie să-l fac. Toate astea, spune arătând în jurul ei, şi astea, continuă, lovind în podea. Tocul răsună pe parchet ca o împuşcătură. Toate astea, atât de solide în aparenţă, nu înseamnă nimic. Luaţi-ne mâine toate birourile, demolaţi-ne sediile. Banca va rămâne intactă. Fiindcă banca, domnilor, este o idee.

— O idee care trebuie protejată cu orice preţ, insistă Antonia.

— Nu mă aştept să mă înţelegeţi, cu atât mai puţin să nu mă judecaţi. Aţi făcut-o deja când aţi intrat în birou. Judecaţi o mamă, dar o femeie în poziţia mea reprezintă multe lucruri. Copilul l-am

pierdut deja. Acum preşedinta băncii încearcă să controleze pierderile.

— Nu sunteţi singura care şi-a pierdut copilul, doamnă Trueba. Carla Ortiz a dispărut în urmă cu două nopţi, spune Jon.

Vestea cade asupra Laurei Trueba ca o piatră în mijlocul unui lac. I se întinde pe chip şi ajunge în mâna stângă, care tremură pentru o clipă, vizibil, până o duce la gură ca să înăbuşe o exclamaţie.

— Nu se poate.

— Mă tem că se poate.

— Aceeaşi… persoană?

— Asta vrem să ne ajutaţi să aflăm. Ştim că încercaţi să evitaţi scandalul mai presus de orice, dar acum mai este o viaţă în joc. Una pe care mai avem timp s-o salvăm.

Laura Trueba se ridică şi se îndepărtează de ei, îndreptându-se spre fereastră. Sticlă de sus până jos, doisprezece metri dintr-o parte în cealaltă, are de unde alege. Rămâne în picioare acolo timp de câteva minute lungi, cu braţele încrucişate. Priveliştea, incredibilă, din acoperiş în acoperiş, până ajunge să se intuiască, în depărtare, Palatul Regal şi Parcul de Vest. Dar preşedinta băncii este pierdută în propriul peisaj interior, mult mai închis. Plin de tristeţi şi de ascunzători.

Când se întoarce lângă ei, are ochii înroşiţi, dar uscaţi. A vrea să plângi şi a putea să plângi sunt două lucruri diferite.

— Ceea ce vă voi spune este strict confidenţial. Nu veţi putea repeta informaţia şi nici s-o folosiţi în mod public. E clar?

— Da, doamnă, zice Jon.

Trueba se întoarce către Antonia. Aceasta încuviinţează uşor.

— Nu ştiu dacă ştiţi, dar noi nici nu existăm.

— Dacă încălcaţi această înţelegere, o să vă pară rău, spune Laura Trueba cu o voce atât de îngheţată, încât se poate patina pe ea.

Jon nu are nicio îndoială că este cea mai proastă idee posibilă să o ai duşmană pe femeia aceea.

— Băiatul a dispărut după-amiază. Noi nu ştiam, am aflat când ne-a sunat cel care l-a răpit. Altcineva a răspuns la telefon. Când am preluat eu apelul… acel bărbat s-a identificat drept Ezechiel.

Jon şi Antonia se îndreaptă pe locurile lor în acelaşi timp. Se uită unul la celălalt. Laura Trueba închide ochii şi strânge buzele. A descifrat semnificaţia acelei priviri.

— Mi-a spus că băiatul este la el, după care mi-a cerut ceva imposibil.

Inspectorul Gutiérrez îşi reprimă tentaţia de a se uita din nou la Antonia. Fiecare are întrebarea pe limbă şi aşteaptă să o pună celălalt. Până la urmă, Jon face pasul.

— Cu tot respectul, doamnă, dar ce v-a cerut, de nu i-aţi putut da?

Laura Trueba, cea mai puternică femeie din Spania, preşedinta celei mai mari bănci din Spania, inspiră adânc, îşi fereşte privirea şi rămâne tăcută. O tăcere care conţine atâta vină, încât e aproape vizibilă.

— Trebuie să aflăm motivaţiile criminalului, doamnă.

— Atunci, întrebaţi-l pe Ramón Ortiz. V-a spus el cumva ce i-a cerut Ezechiel?

Acum e rândul Antoniei şi al lui Jon să tacă.

— Aşa mă gândeam şi eu.

Jon aude mai multe sentimente bătând la uşă: confuzie, furie, tristeţe. O încuie cu cheia, de două ori, şi bagă cheia în buzunar. Trebuie să continue. Trebuie să existe ceva, orice.

— Trebuie să mai fie ceva ce ne puteţi spune.

— Prea puţin. După ce şi-a lansat pretenţia imposibilă, mi-a spus că am la dispoziţie cinci zile ca să o îndeplinesc. Apoi a adăugat: Copiii nu trebuie să plătească pentru păcatele părinţilor. Şi a închis.

— Şi după aceea? Nu a mai luat legătura cu dumneavoastră?

Femeia se uită în podea.

— Următoarea veste pe care am primit-o a fost că s-a găsit cadavrul.

Jon şi Antonia fac schimb de priviri. Nu sunt veşti bune. Contactul dintre sechestrator şi familia victimei este esenţial. Acel fir invizibil este una dintre cele mai bune arme pentru ca poliţia să-i găsească pe răufăcători.

— Între timp, nimic?

Trueba râde. Un hohot sec, amar, nedemn să fie numit aşa.

— Nopţi albe, cu ochii pe ceas, pe telefon. Nelinişte absolută, vină şi durere. Care nu încetează şi nu vor înceta niciodată. Spuneţi-i „nimic”. Eu o să-i spun „infern”, dacă nu vă deranjează.

— Îmi pare foarte rău.

— Unele decizii nu pot fi luate. Alegeri pe care nimeni nu ar trebui să fie obligat să le facă. Acum vă rog să plecaţi.

Jon se ridică în picioare. Antonia nu. Jon o atinge uşor pe umăr, iar ea reacţionează în sfârşit. Laura Trueba rămâne pe scaun, nemişcată, cu privirea pierdută, când cei doi se îndreaptă spre uşă.

— Domnule inspector, îl strigă.

— Doamnă…

— Sunteţi înarmat?

— Da, doamnă.

— Dacă-i trageţi acelui nemernic un glonţ în cap, nici dumneavoastră, nici familiei dumneavoastră nu vă va lipsi niciodată nimic.

Aşteaptă să plece ca să poată plânge.

Nu reuşeşte.

PARRA

Căpitanul Parra este extenuat.

Operaţiunea de la locul crimei de la Centrul Hipic a fost epuizantă. În plus, au sosit solicitări de interviu din partea mai multor instituţii de presă. Jurnalişti care l-au recunoscut pe viteazul conducător al Unităţii pentru Răpiri şi Şantaj din cadrul Poliţiei Naţionale în fotografiile pe care mai multe personalităţi din lumea mondenă şi din echitaţie le-au publicat pe Instagram şi pe Twitter.

Parra, bineînţeles, nu a răspuns. Este un om ocupat, atenţia lui se concentrează ca un laser de mare putere asupra cazului Carlei Ortiz. Dar, aşa cum ar spune soţia lui Cezar, nu trebuie doar să fii bun, ci şi *să pari* bun.

O să vină şi timpul ca presa să afle ce se petrece. Aşa cum se cuvine, se gândeşte. Se mândreşte că e strateg, un maestru păpuşar.

Căpitanul nu a dormit aproape deloc. A ajuns târziu acasă, s-a culcat lângă o nevastă extenuată, care abia dacă s-a mişcat. Sunt deja zece ani de căsnicie în care s-a culcat în crucea nopţii, iar trupul lui nu mai face valuri în saltea. S-a trezit înainte ca vreunul din familia lui să deschidă ochii, s-a convins că cei mici dorm liniştiţi – binecuvântată linişte a dimineţii. Când se ivesc zorii e deja în biroul lui de la etajul doi al Inspectoratului de Poliţie. Un loc de culoarea unui somon trist.

Face inventarul. Nu sunt multe, dar sunt indicii.

Am panourile care indică drum în lucru, se gândeşte.

De îndată ce firma din Murcia care le-a fabricat va deschide, peste câteva minute, va cere numele clientului care le-a cumpărat. Parra a sunat personal de mai multe ori, dar încă nu e nimeni.

Am fotografia suspectului din timpul urmăririi, pe care au făcut-o poponarul şi idioata cealaltă de la Interpol.

În care nu se vede absolut nimic în afară de un bărbat care ar putea fi oricine şi care ar putea avea orice vârstă. Şi pe care ei nu o pot face publică, din cauza circumstanţelor speciale ale cazului.

Am autopsia şoferului.

Care l-a lăsat fără principalul suspect şi al cărei raport preliminar indică doar că asasinul este dreptaci şi că arma crimei este un cuţit cu lama de doisprezece centimetri, extrem de bine ascuţit.

Am pe dracu', se gândeşte Parra.

Dar cel care a răpit-o pe Carla Ortiz va suna din nou.

Femeia asta valorează o avere.

De fapt, se întreabă cât. Cea mai scumpă răscumpărare din istoria Spaniei este cea pentru Revilla, un miliard de pesete, aproximativ paisprezece milioane de euro în zilele noastre. Nici nu se apropie de răscumpărarea cea mai mare din istoria modernă, de şaizeci de milioane de dolari, pe care părinţii lui Jorge şi ai lui Juan Born au plătit-o pentru eliberarea acestora în 1974.

Parra muşcă vârful pixului – s-a lăsat de curând de fumat, viciu scump – şi se întinde pe spate în scaun, în timp ce rememorează detaliile acelei răpiri. Un grup terorist, Banda, a întrerupt accesul pe strada principală din Buenos Aires, bulevardul Libertador, dându-se drept muncitori care repară o conductă de gaz. Când a trecut maşina familiei Born, teroriştii au tras o ploaie de gloanţe şi i-au luat pe cei doi fraţi. Tatăl – cea mai mare avere din ţară, comerciant de cereale – a refuzat să plătească timp de nouă luni, până când Jorge Born l-a convins să deschidă seiful. Banii n-au fost recuperaţi niciodată.

Cele şaizeci de milioane de dolari ar însemna astăzi două sute cincizeci de milioane de euro. Dar tatăl Carlei Ortiz poate plăti şi mai mult decât atât. Poate plăti un miliard, două miliarde. Cât i se cere. *Va fi cea mai mediatizată răpire din istorie,* se gândeşte Parra. Şi va dura mult, fiindcă răpitorii vor

cere mult, iar tatăl poate plăti, dar e nevoie de timp ca să strângi atâţia bani lichizi.

Vor suna din nou. Şi atunci îi vom prinde.

Am pus sub urmărire telefoanele lui Ortiz. Convorbirile sunt interceptate. Mai devreme sau mai târziu…

Mulţumit, Parra închide ochii. Trebuie doar să aştepte să sune. La urma urmei, toţi sună.

Cine ar irosi ocazia de apune laba pe atâtea parale?

— 19 —
Un gard

Niciunul din ei nu spune nimic.

Când ajung la maşină, Antonia se mulţumeşte să programeze o adresă pe GPS, după care se uită pe geam. Jon ştie că este gata să izbucnească în plâns, fiindcă şi el se simte la fel.

Nu întreabă încotro merg. Doar conduce.

Sunt aproape. Opt minute mai târziu, ajung la poarta unei şcoli. La intrare, un steag britanic.

Antonia coboară din maşină. Apoi bate în geam.

— Vii?

Poarta e închisă, dar, de îndată ce se apropie, un zumzet le facilitează intrarea. La recepţie, o persoană o salută pe Antonia. Îi zâmbeşte precaut.

— Sunt în curte, îi spune în engleză. Abia au ieşit.

— Mulţumesc, Megan, răspunde Antonia în aceeaşi limbă. Mă duc la locul ştiut.

Antonia îl ghidează pe Jon pe coridoare până la etajul doi. O uşă din sticlă dă spre curte. Antonia deschide ambele laturi şi se sprijină cu coatele pe pervaz. Alături, este un gol pe care Jon nu ştie dacă să-l umple. Până la urmă, se hotărăşte să se apropie. Se gândeşte, şi pe bună dreptate, că, altfel, i-ar fi spus să rămână în maşină.

Sunt cam un milion de monştri în pulover verde, tricou alb şi pantaloni gri.

— E cel de acolo, spune ea arătând spre unul dintre micuţi, care are o minge în mână.

Trebuie să aibă patru ani. Păr negru, zâmbet de zece mii de waţi. Inconfundabil.

— Cum îl cheamă?

— Jorge. Jorge Losada Scott, recită mândră.

— Seamănă cu tine.

— Seamănă mai mult cu tatăl lui.

— Are zâmbetul tău.

— Aşa spune bunica mea.

— De obicei, bunicile sunt înţelepte.

— A mea este. Mi-ar plăcea s-o cunoşti. Te-ar plăcea.

— Pe mine mă plac toate bunicile, frumoaso, întrebarea e dacă eu aş plăcea-o pe ea.

Antonia se gândeşte o clipă.

— Cred că da. Iubeşte viaţa cu pasiune şi e foarte încăpăţânată. La fel ca tine. Şi amândurora vă plac vinul şi lâna englezească. Cred că v-aţi înţelege foarte bine.

Următoarea întrebare e aşa de nesuferită, încât n-ai cum s-o formulezi cum trebuie. Jon întreabă cum se pricepe mai bine.

— Nu locuieşte cu tine, nu?

Următoarele minute trec încălţate cu cizme din metal. Jon nu ştie dacă a jignit-o, tocmai acum, când începuse să se deschidă. Ştie cât de privilegiat este că o persoană atât de rezervată ca Antonia i l-a arătat pe fiul ei, chiar şi de la distanţă. Îi vine să-şi dea palme pentru prostia lui. După care ea răspunde:

— Când s-a întâmplat ce s-a întâmplat cu Marcos, Jorge avea un an. Eu… nu am reacţionat bine. Am suferit o tulburare de anxietate. Am părăsit proiectul Regina Roşie. Nu mă dezlipeam de patul lui Marcos.

Una dintre învăţătoare sună clopoţelul, pauza se termină. Copiii aleargă să se aşeze în rând, fiecare într-al lui. Pe jos sunt desenate linii care au în capăt animale. Jorge se aşază pe cea care are desenat un leu.

— Bunica şi tata au încercat să mă readucă la realitate, dar eu m-am încăpăţânat.

Copiii încep să dispară în interiorul şcolii. Rând cu rând, clădirea îi absoarbe. Rândul lui Jorge este penultimul înghiţit de uşile de culoare roz.

— Tata mi-a luat custodia copilului. Iar eu nici măcar nu m-am apărat. Cred că atunci mi s-a părut o uşurare. Voiam doar să mă tăvălesc în durerea mea şi în sentimentul meu de vinovăţie. Chiar şi azi, după trei ani, asta mi se pare mai simplu decât orice altceva.

Antonia rămâne în continuare cu privirea la curtea goală. La fel ca toate curţile şcolilor, de îndată ce copiii pleacă, devine un loc gri şi deprimant.

— Nu pot să stau cu el decât o dată pe lună şi niciodată singuri. Tata cere să fac tratament psihologic înainte să aibă încredere în mine. Nu-l învinuiesc. Din fericire, cei de la şcoală mă lasă să vin şi să-l privesc jucându-se din camera asta, cu condiţia să nu afle tata.

— Chiar că le e frică de el. Ce le-ar putea face?

— În primul rând, să le suspende autorizaţia.

Jon scoate un hohot.

— Cine e, ministrul educaţiei?

— Mai rău. Este ambasadorul Regatului Unit la Madrid. Iar asta e o şcoală britanică…

— Măcar poţi să-l vezi.

— O vreme, asta a fost suficient.

— Ce s-a schimbat? întreabă Jon, deşi în realitate se referă la:

Ce s-a schimbat de-mi povesteşti toate astea.

Ce s-a schimbat de m-ai adus aici.

Ce s-a schimbat de pari dintr-odată umană.

Antonia scutură din cap. Locul ăsta e sfânt.

— Nu vreau să vorbesc despre asta aici.

— 20 —
O tortilla

Lui Jon Gutiérrez îi place să gătească.

Amândoi sunt lihniţi de foame, iar Antonia a sugerat să meargă la un restaurant să ia prânzul înainte de vreme. Jon a spus că la ora asta n-ai unde să mănânci bine, că doar e Madrid; Antonia, că cine te crezi; Jon, că tu habar n-ai să găteşti; Antonia, că aici se mănâncă mai bine decât oriunde; Jon, că tu de unde ştii, că pentru tine toate au gust de carton. Şi au sfârşit la Antonia acasă, după un „nu avem ouă”. O oprire în prealabil la magazinul de jos: o pungă de cartofi, o ceapă, o sticlă de ulei de măsline, o jumătate de duzină de ouă de ţară (că nu erau).

Aşa că Jon îşi scoate haina, îşi suflecă mânecile, se spală pe mâini. Curăţă cartofii şi îi taie în felii foarte subţiri, bătându-le puţin. Pune uleiul la încins, mult, având grijă să nu se încingă prea tare. Pune cartofii, douăzeci de minute, între timp, taie ceapa şi o căleşte într-o tigaie separată, până devine sticloasă. Scoate cartofii. Îi scurge. Îi lasă să se odihnească până se răcesc puţin. Apoi încinge uleiul precum cazanele iadului şi pune iar cartofii. Prăjitul de două ori e secretul. De acolo, linie dreaptă. Bate ouăle omogen, dar fără să exagereze. Scoate cartofii, sunt crocanţi şi puţin prăjiţi. Îi scurge, îi şterge puţin cu hârtie de bucătărie. Îi lasă să se tempereze, ca să nu închege ouăle când intră în contact cu ele. Îi amestecă cu ouăle, strângând puţin ca să se îmbibe. Îi aruncă în tigaie. Când marginile s-au întărit, îi întoarce cu o paletă. Moment critic. Iese bine. Serveşte.

Antonia taie tortilla, care se revarsă puţin, aur lichid. O gustă.

— Are gust de carton, spune cu gura plină.

— Să te ia dracu’, Scott.

Se dovedeşte cea mai bună tortilla de cartofi pe care a mâncat-o Antonia vreodată, bineînţeles. Deşi

ea nu ştie, din cauza anosmiei. Dar Jon simte gustul cât pentru amândoi, de aceea mănâncă trei sferturi, înmuind pâine, în picioare în bucătărie, împingând farfuria pe rând, fiindcă nu există alt loc. Apoi, două capsule în Nespresso.

Sfârşesc stând pe jos în living. Prin lucarnă se strecoară prima lumină a după-amiezii. Un milion de particule de praf dansează în raza de lumină dintre ei.

— Ai o casă extrem de primitoare, spune Jon, arătând spre pereţii goi şi lipsa mobilei.

— Când s-a întâmplat ce s-a întâmplat cu Marcos, m-am descotorosit de toate, explică Antonia cu voce slabă. Tot ce nu era indispensabil.

Pare mai fragilă şi mai vulnerabilă decât de obicei.

— Eraţi foarte uniţi.

— Suntem. Marcos e deosebit. E sculptor, ştiai? E dulce, afectuos…

— Cum v-aţi cunoscut?

— La facultate. Eu am terminat filologia. El, arte frumoase. Ne-am întâlnit la ziua de naştere a unei prietene. Am început să vorbim şi nu ne-am mai oprit. M-am mutat cu el după o săptămână.

— Mi-ai spus că asta e clădirea lui, nu?

— O moştenire de familie. Îi permitea să se concentreze asupra carierei de sculptor. Avusese deja câteva expoziţii în galerii de artă. Era la un pas de afirmare când s-a întâmplat…

Nu termină. Jon arată în jur.

— De ce ai redecorat?

Antonia ridică din umeri.

— Creierul meu… nu e normal. Pot să fac lucruri pe care ceilalţi nu pot să le facă.

— M-am prins de asta, spune Jon sorbind din cafea. De exemplu?

— Pot să-ţi spun în ce zi a săptămânii te-ai născut…

— 14 aprilie 1974.

— Duminică. Dacă citesc ceva, nu mai uit niciodată.

— Să vedem, o provoacă Jon, scoţând din buzunar un pachet de gumă de mestecat şi aruncându-i-l în poală.

Ea îl priveşte, ridicând o sprânceană.

— Nu sunt o maimuţă de circ.

— Hai, fă-mi hatârul. Oricum, suntem singuri.

Antonia întoarce pachetul, citeşte ingredientele, i-l aruncă înapoi.

— Edulcoranţi (sorbitol, isomalt, sirop de maltitol, maltitol, aspartam, acesulfam K), gumă arabică, agent de îngroşare (E170), arome, umectant (E422), stabilizator (E414), emulgatori (E472a, lecitină de floarea-soarelui), coloranţi (E171, E133), agent de glazurare (E903), antioxidant (E321).

— U-a-u! Faci un turneu în provincie şi te umpli de bani.

— A, şi nu uita că un consum excesiv produce efecte laxative.

— Ce n-aş da eu…

— Mănânci prea multă carne roşie.

— De parcă ar exista alta. Dar nu înţeleg ce legătură are asta cu faptul că nu ai mobilă.

— Cei mai mulţi oameni uită totul până la urmă sau timpul le estompează emoţiile. Memoria mea e aproape perfectă. Dacă o amintire mă afectează, poate să-mi facă mult rău. De aceea nu am nimic care să-mi amintească de Marcos.

— Cu excepţia lui Marcos, spune Jon simplu.

— Îmi petrec toate nopţile în camera lui. Asta le face puţin mai suportabile. Dar în timpul zilei încerc să mă îndepărtez. Vin aici, lucrez la… un proiect personal. Şi rezist cum pot.

— Întotdeauna a fost aşa? Cu amintirile?

— Nu, spune Antonia după o pauză. Nu întotdeauna.

În această pauză de trei secunde se scurg oceane de timp. Încărcate cu taifunuri şi de tsunami, cu vârtejuri adânci şi agitate.

— Ce ţi-au făcut, fetiţo?

Antonia oftează. *Fetiţo.* Nu-i spune că aşa o strigă bunica Scott. Nu-i spune de câte ori bunica i-a

pus aceeaşi întrebare. Îşi fereşte privirea.

— Nu pot să-ţi spun.

CE AU FĂCUT MAI ÎNTÂI

Sala e neagră şi luminată puternic. Pereţii şi tavanul sunt căptuşiţi cu material izolant, atât de gros încât nu lasă sunetul să treacă. Când Mentor vorbeşte în difuzoare, vocea lui pare să vină de peste tot în acelaşi timp.

Antonia stă aşezată în centru, în poziţia lotus, îmbrăcată doar cu un tricou alb şi pantaloni negri. E desculţă. Aerul din încăpere este rece, deşi asta se poate schimba în orice moment. Mentor controlează temperatura după bunul lui plac, ca să facă lucrurile mai complicate.

— 1997. Un sârb pe nume Dejan Milkiavich deturnează un avion cu destinaţia Barcelona. Solicită autorităţilor un rucsac cu un milion de dolari, ca să-i elibereze pe cei o sută paisprezece pasageri, şi două paraşute. Avionul aterizează, iar bărbatul îi eliberează pe toţi pasagerii. Apoi îi ordonă pilotului să decoleze, cu destinaţia deşertul Monegros. În timp ce survolează deşertul, bărbatul sare din avion cu o singură paraşută. De ce?

— Dacă ar fi cerut una singură, autorităţile ar fi ştiut că e doar pentru el şi ar fi putut să-i facă ceva. Fiindcă a cerut două, nu puteau risca să moară pilotul, spune Antonia imediat.

— Simplu. Priveşte ecranul.

Antonia priveşte monitorul enorm aşezat în faţa ei. Pe ecranul întunecat apare un instantaneu cu un grup de persoane dezbrăcate, privind drept spre cameră.

— Unde eşti?

Ochii Antoniei scanează imaginea cu viteză maximă şi găsesc imediat discrepanţa.

— În cer.

— De ce?

— Există un bărbat şi o femeie fără buric.

— Prea simplu şi prea lent.

Sub monitor se află un cronometru cu cifrele roşii. Măsoară timpul cu o precizie de miimi de

secundă. Acum indică **02.437.** Două secunde şi patru sute treizeci şi şapte de miimi.

— În fiecare seară îmi spui ce să fac, în fiecare dimineaţă fac ce mi-ai spus şi tot te superi pe mine.

Antonia e obosită, a dormit puţin azi-noapte, Mentor îi cerea să facă exerciţii de memorie, aproape şase ore în şir recitând numere prime. Ezită.

— Ceasul deşteptător.

— Cifrele se opresc la **01.055.**

— Prea lent. Nu progresezi suficient de rapid.

— Am nevoie doar să respir puţin.

Antonia îşi simte ochii grei şi capul uşor. Mentor se joacă din nou cu cantitatea de oxigen din încăpere. Ea se gândeşte dacă a sosit timpul să renunţe, să abandoneze toate astea. Să petreacă mai mult timp cu Marcos. Deşi el e foarte înţelegător în privinţa absenţelor ei, ştie că ea vrea asta, are nevoie de asta.

Sau aşa crede. Uneori, când e atât de obosită, nici nu mai ştie de ce se află aici.

Mentor îi vorbeşte în fiecare zi despre atingerea întregului ei potenţial.

— Poţi să ajungi mai departe. Poţi să mergi într-un loc în care n-a mai fost nimeni până acum, i-a spus. Vrei?

Antonia vrea.

— E posibil, dar o să doară. O să doară rău. Şi vei fi alta.

Antonia acceptă, fără să stea prea mult pe gânduri. Semnează nişte hârtii ce-i sunt date, se angajează să stea câteva luni departe de familie. Când face asta este entuziasmată. Intuieşte că va putea trece un prag către un loc pe care, pentru prima dată, nu este capabilă să-l anticipeze.

Au trecut zile întregi de atunci.

Acum nu mai e sigură.

Antonia a fost mereu diferită. De când era mică.

În ultimele zile, un gând îşi face loc în mintea ei, ca o scurgere oribilă din tavan.

Poate că nu-şi doreşte să fie diferită. Poate că ceea ce-şi doreşte, ce-şi doreşte cu adevărat, e să fie mai puţin diferită.

Mai puţin diferită înseamnă mai fericită.

— Mentor, eu… începe să spună.

Nu are timp să continue. Nu are timp să se răzgândească. Uşa se deschide şi intră trei persoane cu salopete albastre. Antonia se întoarce uimită, dar nu are timp să protesteze. Unul dintre ei îi imobilizează umerii înconjurându-i cu braţele şi o aruncă la podea, celălalt îi ţine capul lipit de sol.

Cea de-a treia e o femeie şi are o seringă în mână.

Când intră în câmpul vizual al Antoniei, aceasta îşi stăpâneşte un icnet de teroare. Se teme teribil de ace. Este terorizată de ideea de durere sub orice formă, dar acele sunt cel mai sus în palmaresul de medalii olimpice pentru teroare. Tripanofobie se numeşte. Nu că ar conta.

Incredibilele capacităţi ale minţii Antoniei se dizolvă în faţa perspectivei durerii.

Pielea este cel mai mare organ al corpului, deşi nu ne gândim prea des la ea ca atare, ci ca la un simplu ambalaj care protejează organele importante. Sunt doi metri pătraţi împânziţi de terminaţii nervoase. O sută de milioane, receptori senzoriali sus, receptori senzoriali jos.

Dacă se apucă să ţipe toţi deodată, stimulaţi de stresul situaţiei, pot face mult, mult zgomot.

În cabina de observaţie – nu se mai află la Universitatea Complutense, ci într-un loc mult mai mic şi secret –, Mentor discută cu un octogenar mărunţel, tremurând, chel şi pe jumătate orb, îmbrăcat cu o haină din stofă ecosez. Bătrânul nu arată prea bine. E, mai degrabă, cu un picior în groapă şi cu celălalt pe o coajă de banană.

Să nu-i nesocotim nici vârsta. Poate că e cel mai mare geniu în neurochimie din generaţia lui. Numele lui s-ar regăsi printre candidaţii la Nobel dacă nu ar fi puţin dezechilibrat.

— Să nu vă imaginaţi că mă simt confortabil făcând asta, domnule doctor Nuno.

Medicul se sprijină de geam cu o mână împânzită de vene varicoase, care pare o furtună de fulgere purpurii. Bate darabana cu degetele – unghiile lui, lungi şi tari, produc un ţăcănit neplăcut – şi se uită cum femeia introduce seringa în braţul Antoniei, înainte de a vorbi.

— A semnat hârtiile, nu? În plus, aşa trebuie. Frica şi anxietatea subiectului declanşează producţia de norepinefrină în glanda suprarenală. Asta va face substanţa mai eficientă.

Prin difuzor se aud ţipetele Antoniei, iar Mentor îl deconectează.

— Bineînţeles, omorâm muşte cu tunul. O singură picătură de substanţă injectată direct în hipotalamus ar fi suficientă. Dar, având în vedere că subiectul ar trebui să fie treaz şi că cea mai mică greşeală la introducerea acului l-ar ucide, nu luăm în calcul această variantă. Mai ales cu un subiect atât de necooperant.

În faţa lor, Antonia continuă să se zvârcolească, dând din picioare, încercând să se elibereze. Femeia a terminat cu prima seringă şi o scoate pe a doua.

Zbaterea se intensifică.

— Sunteţi absolut convins că procedura e sigură? întreabă Mentor, uitându-se în altă parte.

S-ar zice că, după ce a realizat intervenţia asta într-o duzină de ţări şi după ce a dat sute de explicaţii, Nuno e sătul. Dimpotrivă, trage aer în piept şi-l dă afară dintr-odată.

— Substanţa inventată de mine e încununarea unei vieţi dedicate neurochimiei.

Am în faţă un om îndrăgostit de propria voce, se gândeşte Mentor, care îi recunoaşte pe loc – şi îi detestă – pe cei din propria tagmă.

— Nu-l va face pe subiect mai inteligent, continuă doctorul Nuno. Nimic nu poate face asta. Dar poate modifica uşor comportamentul hipotalamusului, astfel încât acesta să genereze o

cantitate mai mare de histamină. Să spunem, permanent.

— Şi ca să înţeleg şi eu?

Mentor ştie ce face substanţa doctorului Nuno, fiindcă a citit raportul de aproape trei sute de pagini, dar nu vrea decât ca bătrânul să vorbească în continuare ca să-i distragă atenţia de la ceea ce se petrece în spatele lui.

— Surplusul de histamină îi permite subiectului să fie într-o stare de alertă permanentă. Capacităţile sale cognitive sunt potenţate. Atenţia, percepţia, capacitatea de a rezolva probleme şi memoria îi vor funcţiona mereu la parametri maximi. Simplu şi concis.

— Simplu şi concis, repetă Mentor, sumbru.

Se întoarce. În încăpere, femeia a terminat cu acele. Cei doi bărbaţi îi dau drumul Antoniei şi se retrag. Antonia nu este conştientă de ceea ce se întâmplă. De fapt, va rămâne doar cu o amintire vagă a abuzului comis asupra trupului şi a libertăţii ei. Poate că-şi va aminti fragmente, imagini. Deocamdată, rămâne pe jos, cu braţele strânse, privirea pierdută şi un picior scuturându-se lent şi spasmodic.

— Dar, având în vedere inteligenţa deosebită a subiectului şi cantitatea enormă de norepinefrină pe care se pare că a produs-o în faţa unui asemenea stres, rezultatele ar putea fi modificate, spune medicul, bătând din nou darabana cu unghiile pe geam. Vor fi, fără îndoială… interesante.

— Am terminat? întreabă Mentor, nerăbdător să se întoarcă acasă.

Nuno îşi aranjează mai bine ochelarii pe vârful nasului şi schiţează un zâmbet ştirb. Din servietă scoate un plic din hârtie ieftină, pe care i-l întinde lui Mentor.

— Eu, da. Dumneavoastră, domnule dragă, abia începeţi.

Mentor deschide plicul. Înăuntru e un dosar cu şină. Pe măsură ce răsfoieşte informaţiile conţinute, chipul lui îşi pierde culoarea.

— Astea… sunt necesare?
Doctorul Nuno zâmbeşte din nou.
Mentor şi-ar dori să renunţe.
— Dacă doriţi să aveţi succes, asta e singura cale.

— 21 —
Un răspuns clar

Jon o priveşte fix pe Antonia.

— Nu poţi să-mi povesteşti sau nu vrei să-mi povesteşti?

Antonia îşi fereşte privirea.

N-o să-i vorbească despre flashbackuri.

Despre imaginile care încă apar când se lasă seara.

— Nu pot. Şi nu vreau.

CE AU FĂCUT DUPĂ ACEEA

Sala de teste s-a schimbat.

Acum e mai mare. Scaunul e înfipt în podea cu şuruburi de doisprezece centimetri. Din tavan atârnă cinci benzi din nailon negru. Cea mai lată e pentru talie. Celelalte patru, pentru încheieturile mâinilor şi pentru glezne. Fiecare are încorporat la capăt un electrod, în interiorul sistemului de prindere. Acel electrod poate descărca treizeci de volţi.

Azi e rândul benzilor.

Antoniei nu-i pasă de electrozi. Nu că şi-ar aminti mare lucru din sesiunile de antrenament. Când încep, se aşază la masă. În faţa ei se află un pahar cu apă şi două pastile. Pe cea roşie o ia la început, împreună cu jumătate din conţinutul paharului. Pe cea albastră o ia la sfârşit. Aceasta îndepărtează amintirile.

De exemplu, amintirea faptului că, la un minut după ce a luat pastila, doi bărbaţi îmbrăcaţi în salopete albastre o atârnă de benzi, cu capul în jos.

Vocea lui Mentor răsună în difuzoare.

— Cum arătai înainte de a te naşte?

Antonia inspiră adânc şi închide ochii. Încearcă să-şi cureţe mintea de zgomot, să reducă la tăcere maimuţele care sar de colo până colo. Treptat, pe măsură ce drogul începe să-şi facă efectul, obţine ceva asemănător cu liniştea.

În acel întuneric crescând, îşi concentrează atenţia la *koan.* Întrebarea insolubilă pe care maeştrii zen le-o adresau discipolilor lor cu secole în urmă şi pe care Mentor i-o adresează ei acum, înainte de fiecare sesiune.

Iar în linişte află cum arăta înainte de a se naşte.

Deschide ochii.

Sesiunea începe.

O imagine apare în faţa ei, pe ecran. Şase subiecţi aliniaţi, privind spre cameră. Imaginea rămâne pe monitor mai puţin de o secundă.

— Cine avea eşarfă la gât?

— Numărul trei.

— Care era cea mai înaltă femeie?

— Numărul şase.

— Ce culoare era eşarfa pe care o purta numărul doi?

— Roşie.

Antonia pică în capcană, înainte de a înţelege că numărul doi nu avea eşarfă. Curentul îi contractă mâinile şi picioarele şi îi transformă diafragma într-o tamburină.

Benzile se ridică până când spatele şi călcâiele Antoniei aproape că ating tavanul.

Pe ecran apare o nouă imagine. De data asta sunt numere. Şase rânduri, a câte unsprezece cifre fiecare.

Sub ecran se activează cronometrul, în timp ce numerele dispar. Antonia începe să repete numerele, cât de repede poate.

Cronometrul se opreşte.

06.157.

— Nicio greşeală. Bravo.

Benzile coboară douăzeci de centimetri.

Regulile sunt clare. Un răspuns corect, douăzeci de centimetri. Dacă atingi podeaua, antrenamentul se termină. Dacă greşeşti, dacă nu răspunzi suficient de repede, eşti curentat şi ridicat până la tavan, pierzând toate progresele făcute.

— Cu cât faci mai mulţi, cu atât mai mulţi laşi în urmă.

— Paşi.

Antonia zâmbeşte. Transpiraţia care îi cade de pe frunte îi înceţoşează privirea.

Mai sunt doar doi metri şi jumătate până la podea.

Nu e un zâmbet fericit.

— 22 —
Un profet

Jon simte o milă imensă, vrea s-o consoleze pentru nopţile eterne, pentru frigul şi singurătatea şi durerea pe care le percepe în sufletul ei. Vrea să întindă mâna, vrea s-o îmbrăţişeze. Nu face nimic, fiindcă simte că, într-un fel, ar fi mai rău.

— Hai să muncim, conchide Antonia.

— Încă ceva. Mi-ai spus mai devreme că s-a schimbat ceva. Că nu-ţi mai ajunge să-l vezi pe fiul tău o dată pe lună, de la un balcon. De ce?

— Laura Trueba.

Jon înţelege. Declaraţia atentă, aseptică a preşedintei băncii fusese o lovitură în moalele capului pentru amândoi. Nu se miră deloc că Antonia a vrut să-şi vadă fiul cât mai repede.

— O târfă rece şi fără inimă.

— Nu ştiu. Poate. Ştiu că nu înţeleg ce a făcut. Nu ştiu ce i-a cerut Ezechiel, de nu a putut să-i dea. Dar e important să încercăm să ne apropiem.

Inspectorul Gutiérrez rămâne o clipă pe gânduri.

— Fraza pe care a spus-o… copiii nu trebuie să plătească pentru păcatele părinţilor lor. Caut-o pe iPad-ul tău. E din Biblie.

Antonia tastează puţin şi îi arată rezultatul.

> **Sufletul care păcătuieşte, acela va muri. Fiul nu va purta nelegiuirea tatălui său şi tatăl nu va purta nelegiuirea fiului său! „Doresc Eu moartea păcătosului?”, zice Domnul Dumnezeu. „Nu doresc Eu mai degrabă ca el să se întoarcă de pe căile lui şi să trăiască?”**

— Ezechiel, capitolul 18, spune Antonia. Aveai dreptate.

— Cum ar spune Căpitanul Muşchiuleţi, „să presupunem că Ezechiel e un pseudonim”. Asasinul

nostru şi-a luat numele unui profet.

Antonia se ridică în picioare şi se sprijină de perete.

— Să vedem, catehizatule, ca să înţeleagă şi o atee. Cine este acest domn cu barbă? Fiindcă bănuiesc că avea barbă.

— Toţi aveau barbă, frumoaso. Ezechiel era un preot iudeu de pe vremea în care iudeii erau captivi în Babilon. Poporul era supus unei puteri opresive şi tiranice. Iar Ieremia a vorbit despre justiţie în vremuri grele. Fiecare să plătească pentru vina lui, asta înseamnă.

— Nu sunt expertă în teologie, dar cred că omul nostru înţelege pe dos.

— Avem un fiu răpit, o cerere imposibilă şi fraza „copiii să nu plătească pentru păcatele părinţilor lor".

— Mă întreb ce fel de păcat ar fi putut comite preşedinta unei bănci, spune Antonia.

— Nu-mi vine nicio idee.

Antonia îl priveşte mirată.

— Am folosit sarcasmul.

— Te pricepi la fel de bine ca la teologie, spune Jon, stăpânindu-şi râsul.

— Atunci, răpirea este motivată de un şantaj, continuă Antonia. Ezechiel l-a răpit pe Álvaro Trueba, i-a spus mamei lui că, pentru a-l elibera, trebuie să facă ceva. Ea a refuzat. Nu au existat alte negocieri, nici presiuni, nici telefoane.

— Iar acum i-a cerut ceva asemănător lui Ramón Ortiz. Ceva ce nu are legătură cu statutul lui de tată, ci de om de afaceri.

— Un lucru pe care Ortiz a refuzat să ni-l dezvăluie. De ce?

— Poate ca să nu-l judecăm.

— Ai văzut cât de mult i-a păsat Laurei Trueba că o judecăm. Nu. Dacă nu există un loc în care să se facă schimbul, dacă nu vor mai exista telefoane… cum va primi *răscumpărarea?*

— Trebuie să fie un lucru despre care el să ştie că l-a făcut Ortiz. O declaraţie publică.

E singurul lucru care pare logic, se gândeşte Jon.

— De aceea a insistat Ortiz atât de mult să se păstreze secretul absolut. Şi Trueba la fel. Fiindcă, dacă s-ar afla…

Jon se scarpină în cap.

— Antonia, aveai dreptate. În seara în care ne-am întâlnit cu Ortiz. Ai spus că nu are un comportament normal. Că avea o teamă, o teamă pe care nu o înţelegeai, o teamă care nu era pentru fiica lui. Acum ştim de ce se temea.

Antonia încuviinţează uşor.

— Îi era frică de noi.

Jon se uită la ceas.

— Carla Ortiz nu mai are mult timp.

— Patruzeci de ore şi jumătate, răspunde Antonia.

Două mii patru sute treizeci şi şase de minute. Timp suficient pentru ca inima ei să mai bată de o sută şaptezeci de mii de ori până când Ezechiel s-o facă să se oprească, drept pedeapsă pentru păcatele tatălui ei.

— Să ne punem în mişcare, spune Jon ridicându-se în picioare.

Nu au altă soluţie şi amândoi ştiu asta.

Fără indicii, cu toate căile epuizate, unicul loc din care pot extrage vreo informaţie este singurul loc în care li s-a interzis să meargă.

— 23 —
Un tată

La uşa lui Ramón Ortiz sunt doi bodyguarzi.

Multimilionarul nu se întorsese în La Coruña, ci îşi anulase toate planurile de lucru şi rămăsese în capitală, în apartamentul său din strada Serrano. Nu aveau adresa, dar Antoniei îi luă mai puţin de două minute s-o găsească, folosind fotografiile de pe bloguri şi din revistele mondene. Ultimul etaj al unei clădiri monumentale, la mai puţin de cincizeci de metri de El Corte Inglés.

Inspectorul Gutiérrez parchează maşina foarte ilegal în staţia de taxiuri din faţa casei, fără să-şi dea seama că o motocicletă parchează puţin mai în spate.

Jon aşteaptă câteva minute şi apoi coboară din maşină. Se îndreaptă către o întâlnire care se anunţă scurtă şi neplăcută. Jon presupune că bodyguarzii au fost anunţaţi că în preajma lui Ortiz se află persoane *non grata.*

Presupune bine. Bodyguarzii se încordează când îi văd apropiindu-se, amândoi deodată. Două păpuşi cu arcuri, la costum negru, cravată şi cu o faţă de parcă ar fi călcat pe ceva greţos. Doar că acest ceva nu li s-a lipit de pantofi, ci se îndreaptă către ei cu un zâmbet orbitor.

— Bună ziua, spune inspectorul Gutiérrez.

Şi Antonia a făcut presupuneri. A presupus că acea cafenea – franciză celebră, un nume oribil în franceză, la cât de frumoasă e spaniola – de lângă uşa clădirii are o ieşire prin spate. Aşa că a coborât puţin mai devreme din maşină şi a înconjurat blocul. Intră în cafenea şi se duce în partea cealaltă a tejghelei fără să ceară voie. Trece la milimetru pe lângă chelneriţa care-i serveşte pe clienţii încărcaţi cu pungi din hârtie de la magazine foarte scumpe. Chelneriţa se întoarce spre ea, îi spune ceva, dar Antonia nu se opreşte nici s-o asculte, nici să stea la

discuţii, ci continuă să meargă până trece de uşa batantă – cu nelipsitul gemuleţ rotund – şi intră în bucătărie.

Miroase a migdale prăjite şi a pâine proaspătă, deşi mirosul provine de la chiflele pe care o maşină le-a fabricat într-o hală industrială, iar angajaţi prost plătiţi le reîncălzesc într-un cuptor vertical, plin ochi cu tăvi. Doi tineri o privesc miraţi pe Antonia, dar ea nu se opreşte. Traversează a doua uşă batantă şi trece pe lângă manager, care este aplecat asupra computerului, studiind o foaie de calcul, atât de concentrat încât la început nu sesizează prezenţa Antoniei. În partea cealaltă a biroului e un coridor.

Antonia încă nu a pornit să-l străbată când managerul se ridică şi ţipă.

Ea îl ignoră, fiindcă are un element în favoarea ei. Aproape nimeni nu reacţionează instinctiv la o invazie ca aceea. E nevoie de o perioadă de adaptare, de reinterpretare a realităţii cotidiene pentru a putea reacţiona la ceea ce face cealaltă persoană şi *se presupune* că nu ar trebui să facă.

— Auziţi? Auziţi, doamnă…

Antonia porneşte pe coridor cu hotărâre. Sunt mai multe uşi, iar Antonia nu are timp să le deschidă pe toate, aşa că-şi trasează în minte o hartă – poziţia străzii, prima cotitură de la tejgheaua cafenelei, a doua, în bucătărie –, iar rezultatul îi spune să aleagă uşa din spate. Când ajunge, îşi dă seama că a ales bine, e singura încuiată cu zăvor. Manevrează zăvorul, care se lasă greu.

— Nu puteţi intra aici.

Aude vocea managerului în spatele ei. E aproape deasupra ei.

— Întârzii. Întârzii, răspunde Antonia, fără să se întoarcă, imitând cât poate ea de bine vocea iepuraşului alb din *Alice în ţara Minunilor.* Întârzii la dentist.

Uşa se deschide la ţanc, când mâinile managerului îi ating deja umărul. Antonia se strecoară printre toc şi uşa întredeschisă, iese în

curtea interioară şi trage un şut uşii ca să se închidă în spatele ei.

— Nebuna naibii, aude de partea cealaltă a uşii, stins, inofensiv.

Se pregăteşte s-o ia la fugă, în caz că managerul se hotărăşte s-o urmărească în curtea interioară, dar se pare că felul în care a imitat iepurele a avut efect. Sunetul zăvorului închizându-se din nou în spatele ei îi spune că managerul a clasat problema.

Antonia are dificultăţi. Trage cu ochiul din curtea interioară şi îl vede pe Jon parlamentând cu cei doi bodyguard. Nu aude nimic, dar inspectorul Gutiérrez gesticulează ca un vânzător ambulant. Semn rău, dacă situaţia se încinge, nu va întârzia să apară Parra sau unul dintre lacheii lui. Rectificare. Nu dacă se încinge. Când se va încinge.

Antonia estimează că are la dispoziţie între zece şi cincisprezece minute, în cel mai bun caz.

Complicaţie: porneşte liftul. Genul de lift la vedere, de acum o sută de ani. Tip Stiegler. Cabină din mahon, care coboară o jumătate de metru pe secundă. Instalat chiar de Schneider, scrie pe grilajul din fier forjat, alături de dată, 1919.

Altă complicaţie: bodyguarzii au deschis poarta. Unul dintre ei îl împinge pe Jon Gutiérrez înăuntru.

Încă n-au văzut-o pe Antonia, dar şansele ei se reduc.

Antonia alege să urce pe scări, în caz că bodyguarzii au cerut întăriri celui care, inevitabil, e postat la uşa de sus. Intuiţia ei se dovedeşte corectă când se întâlneşte cu dulapul la etajul doi. Bărbatul în costum negru şi cravată îşi completează ţinuta cu un cablu spiralat care i se termină în ureche. Antonia se lipeşte de perete, încercând să se facă invizibilă, dar Jacobo Schneider, instalator legendar, a avut prostul gust de a acoperi interiorul liftului cu oglinzi. Pe toate cele patru părţi.

Bodyguardul numărul 3 şi Antonia îşi încrucişează privirile. Antonia o ia la fugă în sus pe scări. Cele zece minute de avantaj i s-au redus considerabil.

Ajunge la etajul cinci fără suflu – Antonia nu e într-o formă bună – şi sună la uşă. Uneori, poţi doar să speri la ceva bun.

Deschide chiar Ramón Ortiz. Într-o zi bună, octogenarul pare să aibă şaptezeci de ani. Azi nu este o asemenea zi. Are ochii înfundaţi în orbite, pielea gri şi ternă.

— Cine…?

Apoi o recunoaşte pe Antonia.

Ţine uşa întredeschisă ca pe un scut.

— Nu am mult timp la dispoziţie, domnule Ortiz. Şi nici fiica dumneavoastră.

Pe scări – numai marmură, frize monumentale –, paşii bodyguardului numărul 3 răsună din ce în ce mai aproape.

— N-ar trebui să vorbesc cu dumneavoastră, spune Ortiz, ezitând.

Dacă-i închide uşa în nas, ceea ce acum este opţiunea lui preferată, meciul s-a terminat. Antonia riscă.

— Dumneavoastră ar fi trebuit să spuneţi poliţiei adevărul despre ceea ce v-a cerut Ezechiel.

Ramón Ortiz înlemneşte. Singura mişcare a corpului este cea a pielii, care, din gri cenuşiu, devine de un alb vinovat.

— Vă rog. Poate fi ultima noastră şansă, imploră Antonia.

Mai rămân şase secunde până când bodyguardul numărul 3 ajunge la ea.

Pentru alţi oameni, şase secunde pot însemna o perioadă infimă.

Nu şi pentru Ramón Ortiz.

În şase secunde, lui Ramón Ortiz i se derulează în faţa ochilor urmările celor două posibilităţi: s-o lase pe Antonia să intre şi să admită că i-a minţit pe poliţişti, devenind vinovat de obstrucţionarea justiţiei, lăsând cale liberă adevărului să iasă la lumină; sau s-o lase afară, rămânând la prima sa versiune. În acele şase secunde apare şi chipul fiicei lui, Carla – când era mică şi a scăpat o îngheţată pe

covorul persan, adolescentă, prima dată când s-a întors târziu acasă, plângând fiindcă primul iubit îi dăduse papucii.

Bodyguardul numărul 3 ajunge la Antonia şi o imobilizează. Nu îi este greu să-i ducă mâna la spate şi să i-o sucească. Antonia nu opune rezistenţă – şi chiar dacă ar opune, cântăreşte cu treizeci de kilograme mai puţin decât el. În tot acest proces, privirea ei nu se dezlipeşte de Ortiz.

— Vă rog, repetă Antonia cu gâtul sucit, ca să nu întrerupă contactul vizual.

Cu un singur gest, puteţi opri această nebunie, spun ochii ei. *Cu un singur cuvânt, puteţi schimba situaţia.*

Multimilionarul îşi fereşte privirea şi închide uşa încet.

Nici Coppola n-ar fi închis-o mai bine.

BRUNO

Aşa se face jurnalismul de calitate, se gândeşte Bruno Lejarreta. Nimeni nu s-a iubit atât de mult şi atât de profund cât se iubeşte Bruno în acest moment.

Să ne întoarcem puţin.

Peugeot-ul Citystar pe care l-a închiriat în după-amiaza precedentă îl costase o mică avere, 129 de euro pe zi, dar s-a dovedit o investiţie nemaipomenită. Gri, discret, cu portbagaj şi tot tacâmul. Când îşi pune casca, jurnalistul basc devine unul dintre miile de curieri care circulă prin Madrid. Îl face invizibil. Cel puţin pentru oglinda retrovizoare a inspectorului Gutiérrez, care nu şi-a dat seama că l-a urmărit toată ziua. De îndată ce tontălăul şi-a terminat precipitat micul dejun, a urcat în maşină, iar Bruno îl aştepta pe stradă. Traseul fusese cât se poate de interesant. Mai întâi, la o casă particulară din Lavapiés, un cartier pe care cei care ţin la corectitudinea politică l-ar numi „multietnic" şi căruia Bruno îi spune cu afecţiune *ghetou de negri.* Străzi strâmte, cu sens unic, pe care Bruno a trebuit să facă mari eforturi ca să nu se vadă că-l urmăreşte, la dracu'. De acolo a luat o tipă pe care Bruno n-a văzut-o prea bine, a urcat foarte repede în maşină.

De acolo la Castellana, la sediul acelei bănci, măi să fie. Bruno a făcut mai multe fotografii de pe trotuarul de vizavi. Apoi, la o şcoală, cine ştie. Bruno e mai rătăcit decât un titirez. Înapoi la casa din Lavapiés, unde stau o bună bucată de vreme. Bruno nu îndrăzneşte să ciugulească nimic în vreun bar, pe de o parte ca să nu-i piardă, pe de altă parte ca să nu se aleagă cu ceva. Are stomacul sensibil şi îşi cumpără un pateu de la un magazin chinezesc, unul ambalat din fabrică. După faptă, şi răsplată, arsura din stomac în faţa otrăvii industriale nu întârzie să apară.

Bruno Lejarreta, autoproclamat legendă a jurnalismului basc, căruia mirosul i-a adus titluri de neuitat în anii 1980 şi 1990, care a făcut un drum de patru sute de kilometri până în capitală şi care a ras tot ce avea pe cardul VISA ca să închirieze o motocicletă dintr-o simplă intuiţie…

Şi dintr-o simplă antipatie, la dracu'. S-o spunem pe-aia dreaptă.

…este în acest moment sătul de atâta supraveghere, cu fesele îndurerate şi cu stomacul întors pe dos, aşteptând cu nerăbdare ca inspectorul Gutiérrez să facă *ceva* sau să ia un Almax. Oricare din cele două variante ar fi bună.

Ce eşec! Sunt un moş care nu e bun de nimic.

Până la urmă, inspectorul şi tovarăşa lui ies din nou. Bruno ridică piedica şi porneşte. Cincisprezece minute mai târziu, se află pe strada Serrano şi atunci se întâmplă *ceva.* Se întâmplă că tipa pirpirie coboară din maşină şi o ia la fugă către un colţ al străzii. Iar Gutiérrez mai merge câţiva metri şi parchează într-o zonă interzisă. Staţie de taxiuri în faţa unei uşi monumentale. De parcat prost parchează tot timpul, aşa cum s-a convins Bruno. Inspectorul Gutiérrez nu are imunitate poliţienească pentru asta, fiindcă e suspendat din funcţie şi de pe statul de plată, dar, luată ca atare, pentru un articol nu e de ajuns.

Fă ceva, Gutiérrez.

De parcă l-ar fi auzit! Gutiérrez coboară din maşină şi se îndreaptă spre uşă, *ca o păpuşă Famosa*[20]*,* se gândeşte Bruno, un învechit.

Pe vremuri, să fii bodyguard în Bilbao era o afacere înfloritoare, tot răul e spre bine, politicienii de dreapta se scăldau bine în sosul ăla. Aşa că Bruno a văzut câţiva la viaţa lui şi îi recunoaşte de la o poştă, o poştă şi jumătate.

Cei doi care se află în faţa uşii se încordează, îi spun să se oprească, mâna-n piept, nu mă atinge, ce căutaţi aici. Gutiérrez dă din mâini de parcă ar dirija Filarmonica din Viena, ceea ce arată nemaipomenit

în fotografiile pe care continuă să le facă Bruno. Iar bodyguarzii îl bagă cu îmbrânceli în clădire, nu înainte de a-şi pipăi de zor casca – apasă ca să vorbeşti, dă-i drumul ca să asculţi – ca să ceară instrucţiuni sau întăriri.

Bruno a rămas la fel. În continuare nu are nimic. Însă îi vine ideea, căci de aceea este o autointitulată legendă a jurnalismului basc, că ar putea vedea cine locuieşte în casa aceea. Să arunce o privire la cutia poştală iese din discuţie, dar în zilele noastre totul se află pe internet. Lui Bruno Lejarreta, care are deja şaizeci şi trei de ani, îi ia cincisprezece minute bune ca să afle cine este proprietarul ultimului etaj al clădirii.

La dracu'!

Începe să se agite, ca orice ziarist când intuieşte că poate avea un *scoop. Se numeşte* scoop, *nu ştire în exclusivitate, nici ştire de prima pagină. Scoop,* se gândeşte Bruno – am spus deja că e învechit. Dar cât de mult, nu se ştie.

Bruno aşteaptă să iasă inspectorul.

Gutiérrez nu iese, dar ajunge celălalt. Coboară dintr-o maşină sub acoperire, dar cu vesta antiglonţ şi aerul de sticlete, să uităm de acoperire. Forţos, ras în cap. Cioc. Bruno Lejarreta l-a mai văzut undeva, este absolut sigur. Dacă şi-ar putea aminti…

Dintr-odată, memoria lui face clic şi totul se îmbină perfect. Ca atunci când ai toate piesele de la Tetris pregătite şi cade combinaţia potrivită.

Jose Luis Parra, căpitanul Unităţii pentru Răpiri şi Şantaj din cadrul Poliţiei Naţionale. La uşa lui Ramón Ortiz, cel mai bogat om din lume.

Ping, ping, ping, ping, premiul cel mare.

Aşa se face jurnalismul de calitate, se gândeşte Bruno Lejarreta, fără a înceta să facă fotografii. Nimeni nu s-a iubit atât de mult şi atât de profund cât se iubeşte Bruno în acest moment.

Aşteaptă câteva minute ca Parra sau altcineva să iasă pe uşă, dar nu iese nimeni.

Coboară de pe motocicletă şi se îndreaptă spre locul cu pricina. Nu are niciun plan, vrea doar să afle, trebuie să afle.

Atunci ies ei. Toţi deodată. Inspectorul primul, apoi tipa, Parra ultimul.

— Ai făcut-o lată, Gutiérrez, spune căpitanul.

— Dacă ai putea să-ţi scoţi puţin urechile din fund şi să mă asculţi… Trebuie să verifici taxiul. Măcar uită-te, bine?

— Nu am nimic de ascultat. Te-am avertizat să nu te apropii, ţi-am spus, nu? M-am purtat colegial, chiar şi cu un ratat ca tine.

— Foarte colegial, da. Gutiérrez se întoarce, îl ţintuieşte cu degetul. Cu cei de la Departamentul de Probleme Interne. Trebuie să fii un porc şi un om rău, Parra. Un porc şi un om rău.

— Bucură-te de suspendarea permanentă, domnule *inspector*.

Gutiérrez se întoarce şi îi scapă o palmă, o palmă fină, de câştigat Liga Campionilor. Cu mâna deschisă. Sună ca o petardă într-o oală.

Parra nici n-o vede.

Bruno Lejarreta o vede şi, în scurt timp, o va vedea mult mai multă lume, fiindcă filmează totul cu mobilul lui de înaltă definiţie, din spatele unui panou publicitar. Cu o reclamă a concurenţei lui Ortiz, ce ironie.

În faţa unei asemenea lovituri, alt bărbat, mai slab, ar fi căzut în fund. Alt bărbat, mai puţin temperat, ar fi răspuns agresiunii.

Parra – cu o jumătate de faţă roşie ca un crevete pe plită – se mulţumeşte să accepte şi să zâmbească, fiindcă ştie că a câştigat.

O ştie şi Gutiérrez. Pleacă umilit.

Bruno şovăie dacă să-l urmărească, dar hotărăşte că nu. Gutiérrez e terminat, deşi indirect. Acum nu contează. Fiindcă el are un *scoop, acel scoop* pe care e gata să pună mâna. Aceeaşi mână cu care îl salută pe inspector când trece cu maşina pe lângă el. Gutiérrez se preface că nu-l vede.

Ziaristul îi acordă lui Parra o clipă ca să se liniştească – nu vrea să-i dea lui căpitanul ce nu i-a dat viitorului fost inspector –, după care îl abordează pe când se îndreaptă din nou spre maşină, cu telefonul în mână.

— Mă scuzaţi, domnule căpitan. Dacă sunteţi amabil…

Parra se întoarce brusc, ochii îi scapără. Încă nu i-a trecut de tot furia, iar ziaristul se dă un pas înapoi. Sau doi. Ridicând mâinile într-o atitudine conciliantă.

— Cine mama naibii mai sunteţi şi dumneavoastră?

— Mă numesc Bruno Lejarreta, domnule căpitan. Am impresia că noi doi avem multe de discutat.

— 24 —
Un e-mail

În actul de identitate scrie Laura Martínez, dar nu răspunde dacă o strigă cineva aşa.

Nu mai foloseşte numele ăsta de când era o puştoaică de şaptesprezece ani şi au trecut deja trei de-atunci. Acum e o femeie matură, o femeie cu idei clare. Poate alege cum să se numească şi aşa a şi făcut.

Ladybug.

Şi-a tatuat-o chiar ea pe antebraţul drept, cu mare măiestrie. A avut nevoie de puţin ajutor din partea lui Stafie, ca să ţină şablonul, dar apoi a fost simplu. Gărgăriţa care ţine chenarul în care a scris numele este una dintre cele mai bune opere ale ei şi este mândră de ea. O artistă a tatuajelor trebuie să aibă inscripţionată pe piele reclama propriei afaceri.

Azi e obosită, în după-amiaza asta are în studio nu unul, nici doi, ci trei TIB (Turişti Idioţi Beţi). Cei trei au venit împreună – clopoţelul de la intrare a făcut mare gălăgie – şi voiau un tatuaj în chineză. Au ales unul din catalog.

— Ce înseamnă?

— Libertate, spuse Ladybug cu o faţă perfect serioasă şi ceru banii în avans.

Idioţii au urlat ca nişte câini maltrataţi când acul le-a atins pielea, dar au rezistat datorită acelui amestec nemaipomenit pe care îl obţii când îmbibi un mascul în alcool în faţa prietenilor lui. Toţi trei au plecat cu cuvintele „preş ud” tatuate pe umăr. Adevăratul simbol pentru „libertate” este mult mai urât, bineînţeles. Simplu şi schematic, parcă ar fi o comodă şi o fereastră. De aceea nu l-a inclus în catalog.

După TIB nu mai vine nimeni. Dacă nu-l punem la socoteală pe Stafie, care a trecut să vadă dacă are noroc şi reuşeşte să-i intre în chiloţi.

Ladybug se călăreşte cu el în spatele paravanului o vreme, din plictiseală. Câteva săruturi, iar el îi

ajunge direct la sâni. Îi lasă puţin tricoul în jos şi se joacă cu sfârcul stâng prin sutien. I se întăreşte ca piatra, pe măsura erecţiei din blugii lui. Ea este încinsă, îi mai frământă puţin gura şi îl pipăie prin pânză, dar brusc se răzgândeşte. Mereu e la fel când şi-o trag la studio. Acolo nu pot face nimic, cel puţin nimic cu adevărat satisfăcător pentru ea. Nu cu tatăl ei în partea din spate a prăvăliei. Se excită şi mai tare, ca să rămână apoi cu buza umflată, aşa că-i retează macaroana lui Stafie.

— Gata.

— Femeie, nu poţi să mă laşi aşa, spune el, apăsându-şi umflătura între picioarele ei.

— Ba sigur că pot.

— Măcar masturbează-mă.

— Pas. Masturbează-te singur. Mâine vin la tine acasă şi ne-o tragem.

Stafie se supără puţin, dar se îndepărtează.

— Vino mai târziu, spune el, dându-i la o parte o şuviţă verde de pe ochi.

— Mai vedem, răspunde ea, făcându-i semn cu mâna când pleacă.

Dar ştie că n-o să se ducă, fiindcă e întoarsă pe dos şi o doare burta. Trebuie să-i vină ciclul, iar în zilele alea este mereu mai excitată, dar mai irascibilă. Dacă se duce la Stafie acasă, o să-i vină după ce fac sex.

Şi atunci va ajunge în Mordor.

Pe Stafie îl cheamă în realitate Raúl, dar când ea s-a hotărât să-şi schimbe numele, a făcut şi el acelaşi lucru. La început i s-a părut oarecum romantic, dar îşi dă seama că Raúl nu simte goticul *cu adevărat.* Se îmbracă în negru şi ascultă 45 Grave, The Wake şi Diva Destruction, dar numai fiindcă asta ascultă ea. Iar Ladybug se cam plictiseşte. Îşi dă seama – maturitatea vine la pachet cu asta – că devine un clişeu ambulant, că va ajunge să-l părăsească pe Stafie, fiindcă e un pămpălău. Sau şi mai rău, să se adeverească temerea ei cea mai mare: să se mărite cu un liberal cu cravată, cu MBA şi care votează cu Partidul Cetăţenilor. Răul absolut.

Mai degrabă moartă.

În plus, trebuie să aibă grijă de tatăl ei. De când a făcut embolia, n-a mai putut să se ocupe de afacere şi îşi petrece timpii morţi în spatele prăvăliei, uitându-se la filme vechi la televizor. Poate să mişte cu uşurinţă doar braţul stâng, dar îi e de-ajuns ca să schimbe canalul. Pentru toate celelalte, depinde de fiica lui. Ladybug îi găteşte, îl culcă, îi face duş şi îi dă să mănânce fără să se plângă deloc, nici în sinea ei, nici la exterior. A fost întotdeauna un tată bun. Ei doi singuri împotriva întregii lumi. Dacă lumea vrea să le facă zile fripte, o să aibă parte de o mare surpriză.

În plus, îşi revine, se gândeşte Ladybug zâmbind.

E adevărat. *E spre bine,* spune medicul. Dacă nu mai face alt atac în următoarele luni, poate va reuşi chiar să vorbească. Să meargă o să fie greu, dar poate măcar să vorbească. E tânăr, are doar patruzeci şi nouă de ani.

Poate că de atât are nevoie Laura, scuze, Ladybug, ca să se trezească în fiecare zi zâmbind.

— E tata, fir-ar să fie. Taci sau te pocnesc, ameninţă când Stafie o întreabă dacă nu s-a plictisit să aibă grijă de el zi de zi.

Apoi îl strânge de boaşe, ca să ştie că vorbeşte serios, că nu se glumeşte cu tatăl ei. După care îl sărută, ca să nu se supere.

Şi încă ceva: îi place ce face. În prezent, banii vin de la TIB – asta e situaţia dacă ai studioul pe strada Huertas – care nu îi apreciază talentul, dar din când în când mai apare şi câte un client adevărat. Cineva care crede în Artă. Şi atunci e minunat, iar lumea devine puţin mai bună când pielea dezgolită devine o pânză pentru ceva frumos.

Se apucă să-şi strângă lucrurile, apasă pe butonul care opreşte aparatul. Dacă se grăbeşte, poate reuşeşte să treacă şi pe la Stafie, până la urmă.

Îşi pune lucrurile în geantă, dar computerul nu se închide. *E-mailul nu a permis aparatului să se închidă.* Să vedem ce se întâmplă.

Un mesaj care a rămas agăţat în bară. Şi da. Era un mesaj care nu reuşise să se descarce, se întâmplă des în ultimul timp. De ieri după-amiază. Ladybug îl deschide. E un e-mail lung şi e gata să-l şteargă când ceva o împiedică.

Conţine o cerere ciudată.

Să identifice tatuajul unui violator.

Ia în calcul posibilitatea de a fi o păcăleală, dar adresa pare reală, iar cererea vine din partea unei femei. Aşa că face clic pe fotografie. La fel ca toate femeile pe care le cunoaşte, a fost supusă violenţei sexuale din partea băieţilor, într-o măsură mai mică sau mai mare. *Dar situaţia s-a schimbat. Noi, surorile, suntem acum aici una pentru cealaltă,* îşi spune Ladybug, care încă n-a fost angajata altcuiva.

Imaginea nu este foarte clară şi se vede doar o parte a tatuajului, o mică parte, dar are câteva trăsături ce pot fi identificate. E partea de jos a unui blazon, fără îndoială. Şi într-o parte, încolăcit pe dedesubt, ceva ce pare un şarpe…

Nu. E altceva.

Ai talent la forme, Laura, îi spunea tatăl ei când era mică şi mâzgălea primele hârtii. Decora personajele din *Răzbunătorii* cu figuri geometrice. Un pătrat verde, un cerc albastru, un triunghi roşu, de atât avea nevoie ca să-şi reprezinte supereroii, la vârsta la care ceilalţi copii desenau mâini cu opt degete, care păreau nişte păianjeni striviţi. Tatăl ei avea dreptate. Citea formele la fel cum alţii citesc o carte. Un talent care i-a rămas.

Pe sub blazon nu se târăşte un şarpe.

E coada unui şobolan.

Şi crede că a mai văzut coada aceea de şobolan.

Inima începe să-i bată mai tare, fiindcă îşi aduce aminte deodată unde a mai văzut-o. Şi se bucură când se apucă să răspundă la e-mail, dar simte şi o senzaţie de rău, deşi din alt motiv.

La dracu', tocmai mi-a venit ciclul.

PARRA

Căpitanul Parra e un om precaut.

Poate că se bucură că Gutiérrez şi-a pus singur ştreangul de gât. Cu ajutorul nesperat din partea noului său prieten, acel ziarist basc. Ce faţă de moş terminat are! Dar ce bine filmează. Înregistrarea pe care a făcut-o – ce conjunctură, domnule inspector, mai întâi prostituata, iar acum asta – îi va da lovitura de graţie lui Gutiérrez, dar i-a adus şi lui un ghimpe în coaste.

Pe de altă parte… Aproape că e mai bine.

Informaţia trebuie să iasă la lumină mai devreme sau mai târziu şi e mai bine ca cineva să aibă o ştire în exclusivitate şi să dea poveştii puţină culoare. Puţin eroism. Unghiul potrivit, unghiul corect. După aceea, restul presei va continua la fel. În zilele noastre nu mai gândesc, se mulţumesc să repete ce a spus primul.

Apropo de informaţii.

Parra se întoarce cu maşina la Inspectoratul de Poliţie, la telefon cu Sanjuán.

— Care naiba e povestea cu taxiul, de eu nu ştiu nimic?

— Nu credeam că e important…

— Asta eu trebuie să hotărăsc, nu crezi?

Sanjuán înghite în sec. Parra mai că-l vede la capătul celălalt, ghemuit ca un căţeluş speriat. Întotdeauna cu spaima că-i vei spune „foarte rău ai făcut”.

— Am primit un e-mail de la CNI.

Parra intră în sensul giratoriu Cuatro Caminos. Lasă să treacă maşina din faţă, ba chiar semnalizează cât timp e în rond – deşi nu e obligatoriu –, fiindcă este un şofer bine-crescut.

— Mama dracului! CNI?

— Nu ştiu nici cum, nici când au aflat cu ce ne ocupăm, continuă Sanjuán. Spuneau să verificăm posibilitatea ca un taxi furat, cu numere înlocuite, să fi fost implicat în răpire.

— Ai primit un e-mail de la CNI şi te-ai gândit că nu e important.

— A venit azi-dimineaţă şi ştii că azi…

— Sanjuán, jur pe soacră-mea, odihnească-se în pace în curând, că ţi-aş crăpa capul.

În timp ce Sanjuán ia o pauză ca să-şi lingă rănile şi să se uite la telefon ruşinat, Parra încearcă să pună informaţiile cap la cap. S-a mai intersectat şi înainte cu cei de la CNI, nişte nemernici fără scrupule care o ştiu pe-a lor. Dar, dacă găsesc pe masă o fărâmă de mâncare pe care n-o vor mânca, lasă de obicei firimiturile la câini.

— Trebuie să ne interesăm ce e cu taxiul. Dar cu atenţie şi precauţie. *Timeo danaos et dona ferentes*[21], şi tot tacâmul.

— Timeo şi mai cum?

— Sanjuán, la dracu'. Nu mă face de râs.

Când Parra ajunge la Inspectoratul de Poliţie, Sanjuán îl aşteaptă la uşa biroului, cu un teanc de hârtii şi cu o faţă de Basset smerit.

— Un apel anonim a anunţat azi la secţia de poliţie din Canillas că e un taxi pe terenul viran din faţa centrului comercial Gran Via de Hortaleza. Este pe jumătate ars. Probabil că l-au incendiat în zori, fiindcă nu mai fumega. Colegii nu i-au dat prea mare importanţă. Urma să fie ridicat de o platformă când le-am spus că ne ocupăm noi de asta.

Parra oftează. Dacă n-ar fi dat el ordin să fie căutată, maşina ar fi fost deja în drum spre un atelier de dezmembrări.

— Ai trimis echipa de criminalişti?

— Sunt pe drum. Dar uită-te la fotografia pe care mi-a trimis-o unul dintre poliţiştii care se aflau lângă taxi.

Parra se uită la fotografie. Apoi se uită la adjunctul lui.

— I-ai arătat-o tatălui?

— A recunoscut-o.

— Bun băiat, Sanjuán.

Lui Sanjuán îi mai lipseşte doar să dea din coadă.

— 25 —
O broască râioasă

Lui Jon Gutiérrez aproape că nu-i mai vine să plângă.

După-amiaza s-a scurs, lungă şi tristă, într-o cafenea în apropiere de Cortes, pe strada Cedaceros. Niciunul din cei doi nu gustă din băutură. Nici nu se privesc.

Antonia de-abia a deschis gura, doar i-a povestit ce s-a întâmplat la uşa lui Ortiz. A explicat pe un ton aseptic. Fără inflexiuni în voce. Fără emoţie.

Faptele vorbesc de la sine.

a) Ramón Ortiz nu colaborează.

b) Din cele patruzeci de ore care îi mai rămăseseră Carlei Ortiz s-au consumat cinci. Pe ce? Pe

c) Distrugerea completă a carierei inspectorului Gutiérrez.

Antonia e furioasă pe el. O furie îngheţată, albă.

— Nu trebuia să-l pocneşti. L-ai lăsat să câştige.

Jon nu răspunde. Ştie foarte bine că are dreptate. Măcar Antonia nu a sesizat prezenţa lui Lejarreta. Jon l-a văzut şi l-a salutat cu mâna de pe trotuar când a luat maşina din staţia de taxiuri şi a intrat în traficul din Serrano.

Javra aia ordinară trebuie să ne fi urmărit toată ziua.

Sunt veşti foarte, foarte proaste. Veşti pe care ea trebuie să le afle.

Antonia se uită în continuare pe geam. Nu se ştie ce-i trece prin cap.

Jon vrea să-i ceară iertare şi să-i povestească despre ziarist, să-şi ia cât mai repede povara asta de pe umeri. E o broască râioasă verde şi veninoasă, care îi urcă pe beregată şi îşi scoate capul prin gura lui, vrând să iasă, dar mândria îl face să strângă şi mai tare din dinţi, ţinând-o înăuntru. Să se întoarcă pe trahee în jos şi să-i macine în continuare măruntaiele.

Măcar atât merit.

O pedeapsă măruntă în comparaţie cu ceea ce-o aşteaptă pe Carla Ortiz.

Chelneriţa se apropie, cu pixul şi carneţelul în mână, îi întreabă dacă mai doresc şi *altceva,* pe acel ton atât de studiat care înseamnă *am nevoie de masă, aşa că vă rog să consumaţi sau să plecaţi.* Jon ridică privirea ca să-i spună că nu şi o vede pe Carla Ortiz. A mai văzut-o şi la masa de alături şi, înainte de a intra, traversând strada. Acum o vede peste tot, oriunde s-ar uita. Trebuie să-şi stăpânească nevoia de a se năpusti pe stradă, de a o căuta peste tot. Ştie că nu e decât disperarea care îi apasă corpul şi îi amăgeşte privirea. Disperarea celui care încearcă să se agaţe de ceva, iar degetele lui nu găsesc decât aer.

— Nimic altceva, mulţumim, spune privind-o pe chelneriţă, care nu mai e Carla Ortiz, ci o femeie otova, care bate spre cincizeci de ani.

Probabil că intuieşte ea ceva în ochii lui, căci nu mai insistă. Loveşte de câteva ori cu pixul în carneţel – *clac-clic,* vârful afară, *clic-clac,* vârful înăuntru – şi spune:

— Nu vă grăbiţi.

Într-o lume dezolantă şi sufocantă, gestul mărunt de amabilitate al femeii i se pare lui Jon o gură de aer proaspăt. Îi este atât de recunoscător, încât îi lasă pe masă un bacşiş de zece euro. Făcând un calcul, chelneriţa are acum mai mulţi bani decât el.

Acest scurt moment de respiro pe care i l-a acordat universul îi dă lui Jon puterea de a-i povesti Antoniei despre ticălosul de Lejarreta.

— Scott, e ceva ce eu… începe să spună.

Antonia ridică mâna ca să-l întrerupă. Pe cealaltă o duce la buzunar. Îi sună mobilul.

— Sper că sunt veşti bune.

Expresia feţei i se schimbă când aude ce-i povesteşte Aguado. Nu tocmai într-una de bucurie, dar e clar că tenebrele se mai împrăştie.

Îi explică lui Jon.

— Mă duc să aduc maşina, se oferă el.

— Nu e nevoie. Suntem la zece minute de mers pe jos.

— 26 —
Un film cu cowboy

Reclama studioului luminează la colţul străzii. TATOO, litere enorme, portocalii. Ladybug s-a hotărât să lase prăvălia deschisă, fiindcă doamna cu e-mailul, doctoriţa *nuştiucum,* i-a spus să-i aştepte pe colegii ei de la poliţie. Să laşi prăvălia deschisă la ora asta înseamnă mai mulţi TIB şi mai multe litere chinezeşti. Un olandez cvadragenar, blond şi pufos, e întins pe scaun – ăsta vrea cuvântul *vigoare* pe gât – când vin poliţiştii.

Ladybug scoate capul de după paravan.

— Luaţi loc, le spune, arătând cu acul spre scaunele din sala de aşteptare. Termin acum.

Olandezul iese de după paravan duhnind a dezinfectant, urmat de tânăra gotică. Ea e îmbrăcată cu un top şi cu blugi negri. El are gâtul înroşit, cu două ideograme superbe sub ureche. Tânăra scoate un plasture dintr-o cutie de sub tejghea – tatuajul e mic, nu merită un bandaj spectaculos – şi i-l aplică olandezului pe zona înroşită.

— De ce *căpuşă?* întreabă Antonia, arătând spre gâtul olandezului.

Acesta priveşte confuz spre fata care l-a tatuat.

— *What does she said?*

— *She said that you are strong*[22] – spune Ladybug, făcând semnul universal prin care îţi arăţi bicepşii.

— *Ha, ha. Căpuşă, strong,* spune olandezul încântat, crezând că a reuşit să agaţe.

Scoate cei cincizeci de euro pentru tatuaj şi adaugă cinci ca bacşiş.

Pleacă. Când se stinge clinchetul clopoţelului de la uşă, tânăra se întoarce spre Antonia.

— Era să-mi stricaţi afacerea.

Antonia zâmbeşte, pentru prima dată pe ziua de azi. Jon zâmbeşte când o vede zâmbind.

— Sper să nu meargă în următoarele zile la un restaurant chinezesc, spune Antonia, făcând un gest spre uşa pe care tocmai ieşise olandezul.

— Nicio grijă. Chinezilor le place să vadă *laowai*[23] cu cuvinte amuzante în mandarină. N-ar divulga niciodată secretul. Eu sunt Ladybug, spune, întinzând o mână încărcată de inele.

Jon şi Antonia se prezintă la rândul lor.

— Mă scuzaţi…

Întoarce plăcuţa pe care scrie ÎNCHIS – acum scrie DESCHIS pe dinăuntru, e cam derutant dacă te gândeşti mai bine – şi trage zăvorul.

— Vorbeşti şi mandarină? şopteşte Jon.

— Citesc mai bine decât vorbesc, răspunde Antonia cu modestie.

Ladybug se întoarce la ei.

— Aţi venit foarte repede.

— Eram aproape, explică Jon. I-aţi spus colegei noastre că aveţi informaţii despre tatuajul pe care îl căutăm?

— Da. Aşteptaţi puţin.

Dispare după perdeaua din mărgele care duce în spatele prăvăliei şi se întoarce cu un dosar voluminos cu spirală, cu coperţi negre. Pe cant e înscris un număr pe o etichetă autocolantă galbenă: 1997-1998.

Ladybug îl pune pe masă şi îl deschide. E plin de fotografii Polaroid fixate pe bucăţi de carton şi acoperite cu o folie transparentă.

— E pe undeva pe-aici, spune dând paginile de la sfârşit către început.

Se opreşte când mai are trei sferturi până la capăt şi întoarce caietul. Pagina conţine o singură fotografie.

Patru braţe drepte, luminate de bliţ. Cei cărora le aparţin sunt învăluiţi în penumbra ceţoasă creată de flash. Cele patru braţe etalează tatuaje identice. Pielea din jur, stacojie, cu puncte sângerii, acoperă muşchi masivi, numai fibră.

Tatuajul e desenat elegant, într-un stil mai apropiat de benzile desenate decât de realism. Un şobolan cu dinţi ascuţiţi ţine un scut cu care îşi acoperă trupul. Pe scut e o inscripţie în caractere germanice ilizibile. Fotografia e de calitate proastă şi abia se intuiesc literele.

Pulsul lui Jon o ia la trap, iar inspectorul încearcă să-l potolească. Unul dintre acei bărbaţi poate fi Ezechiel. Unul dintre acele braţe este cel care l-a omorât pe Álvaro Trueba, cel care o ţine pe Carla Ortiz, cel care a tras spre ei din acel Porsche Cayenne.

— Avem nevoie de facturi. Registre contabile. Ceva. Trebuie să identificăm aceste persoane, domnişoară, spune Jon.

— Doamnă, domnule inspector. „Domnişoară" e misogin. Şi mă tem că nu vă pot ajuta în privinţa asta. Nu mai avem nimic de pe vremea aceea. Eu nu mă născusem încă, iar tata a fost mereu un dezastru.

La dracu' cu milenialii ăştia, se gândeşte Jon. *Dacă cineva îi spune „doamnă" mamei mele, iar ea merge pe şaptezeci…*

— Tatăl dumneavoastră a făcut aceste tatuaje? intervine Antonia.

— Da. Era abia la început, dar era deja destul de bun.

— Am vrea să vorbim cu el.

Ladybug oftează cu un fel de dezolare gotică. Ea crede că aduce cu Mina Harker interpretată de Wynona, dar mai degrabă aduce cu aerul scos de o saltea groasă când te aşezi pe ea.

— Şi eu aş vrea, să ştiţi. Urmaţi-mă, vă rog.

Îi conduce prin perdeaua din mărgele şi pe un coridor până într-o încăpere din spate, cu miros de transpiraţie şi de naftalină. Conţine: un bărbat palid şi pocit. Un scaun cu rotile. Un televizor de treizeci de inchi. Un film cu cowboy. Singura lumină vine din televizor, iar împuşcăturile de la O.K. Corral conturează umbre pronunţate pe chipul bărbatului.

— Tată, a venit cineva la tine.

Bărbatul din scaun nu-şi ia ochii de la televizor, unde Kirk Douglas îi explică lui Burt Lancaster că el nu merge la nunţi, ci numai la înmormântări.

— Tată, insistă Ladybug.

Se apleacă lângă el şi îi ia mâna stângă. I-o mângâie încetişor, cu afecţiune.

Bărbatul strânge mâna fiicei lui.

— Asta e tot ce obţin de la el acum, spune Ladybug. A suferit embolia în urmă cu un an şi jumătate şi de atunci îşi revine încetul cu încetul. Foarte încet.

Antoniei şi lui Jon li se citeşte disperarea pe faţă. Nu se poate să fi găsit cea mai solidă pistă de până acum referitoare la identitatea lui Ezechiel… iar cel care o cunoaşte să fie practic o legumă.

Dumnezeu are un simţ al umorului foarte crud, se gândeşte Jon.

— Putem încerca să-l întrebăm? spune Antonia.

Ladybug se gândeşte, muşcându-şi buzele vopsite în negru. Cercelul din nas se agită indignat în timpul procesului.

— Bănuiesc că nu avem nimic de pierdut dacă încercăm. Dar e mai bine să-i puneţi întrebările cu ajutorul meu.

Antonia o roagă să-i arate fotografia.

Niciun răspuns.

— Vă amintiţi să fi făcut acest tatuaj?

Niciun răspuns.

— Vă amintiţi de aceste persoane?

Niciun răspuns.

Nici la asta, nici la următoarele şapte întrebări.

— E inutil, spune Ladybug. Nici măcar în zilele bune nu face mai mult decât un semn. Nici nu ştiţi cum e.

Jon îşi imaginează că Antonia ştie.

Îşi imaginează că ea ştie cum e să trăieşti cu un om care era puternic, afectuos, atent. Care vorbea, visa, glumea, mânca, râdea şi cânta. Care era viu, fericit şi care era o prezenţă permanentă, un motiv de bucurie pentru cei din jur. Şi după aceea, într-o clipă, devine altceva. O amintire, o umbră care are

nevoie de atenţie constantă, fără să dea nimic în schimb decât durere, frustrare şi obligaţii. Fără să fie altceva decât o gaură neagră care absoarbe, în gravitaţia sa infinită, toate amintirile, căldura şi bucuria, fără să lase în schimb decât satisfacţia – vagă, intelectuală – a unei datorii îndeplinite.

Antonia nu spune nimic.

Antonia se gândeşte în continuare. Încercând să găsească modalitatea de a depăşi obstacolul imposibil. Există un *koan* pe care Mentor i-l repeta uneori înainte de sesiunile de

(tortură)

antrenament.

Ce se întâmplă dacă o forţă de neoprit se izbeşte de un obiect care nu se poate clinti?

La fel ca orice *koan,* nu are răspuns.

Dar asta nu înseamnă că trebuie să încetăm să-l căutăm, se gândeşte Antonia.

— Aţi spus că poate face semne? o întreabă pe Ladybug.

— Cred că ar fi mai bine să renunţăm, spune tânăra, ridicându-se în picioare.

Vrea ca ei să plece.

— Vă rog. E important, ascultaţi-o, intervine Jon, iar apoi adaugă: doamnă.

Tânăra gotică îl priveşte cu neîncredere, dar se întoarce către Antonia.

— Da, uneori e în stare.

— Vrem să ştim ce scrie pe scut. Ar putea fi de ajutor.

Ladybug meditează preţ de câteva clipe. Apoi se duce după catalogul de la intrare. Îl pune pe jos şi scoate două pagini.

Conţine un alfabet, plin de înfloriturі. Răzbate cu greu dintre iedere, pumnale, rune şi cranii.

— Tată, îţi aminteşti ce ai scris pe tatuajul acestor oameni? întreabă domol.

Îi arată din nou fotografia, unde caracterele germanice sunt doar o pată întunecată.

Niciun răspuns.

Fiica lui îi ţine ambele foi în faţa ochilor. Nu îi acoperă complet televizorul, nu vrea să-l enerveze.

Pe ecran, Kirk Douglas tuşeşte sânge, îşi duce batista la gură, îşi şterge barba cu celebra gropiţă.

În scaunul cu rotile, bărbatul îşi mişcă mâna stângă. Foarte încet.

Liniştea este absolută. Antonia şi Jon, de partea cealaltă a hârtiei, nu văd literele pe care le atinge, iar minutele de care are nevoie ca să le indice trec insuportabil de lent.

— N. B. Q. Asta ai scris, tată? NBQ?

Mâna bărbatului o strânge pe cea a fiicei lui.

Antonia şi Jon se uită unul la celălalt.

Doar trei litere.

Care schimbă totul.

Amândoi aşteaptă până ies din prăvălie, după ce le-au mulţumit în grabă tinerei şi tatălui ei pentru efortul imens pe care l-au făcut.

Apoi Antonia spune cu voce tare:

— E poliţist.

— 27 —
Trei litere

Jon Gutiérrez încă are prieteni.

Nu mulţi, dar mai are. Cel care ridică receptorul e un coleg din Navarra, Txema Barandiarán, care e în Madrid nici nu se mai ştie de când. De douăzeci de ani, cel puţin. S-au întâlnit la academia din Ávila şi s-au mai văzut de câteva ori de atunci. La aniversările de absolvire, se mai întâlnesc în Ávila, exod de rândunici cenuşii. Txema. Un tip mişto. I-a picat cam prost când Jon s-a dat în vileag, fiindcă făcuseră duş împreună, iar astfel de lucruri se anunţă. Dar i-a trecut.

Ideea e că Txema e o enciclopedie. Un tocilar, ce să mai vorbim. Dintre cei care stau numai cu nasul în cărţi. Dar nu-i plac romanele, poezia sau aiurelile astea. Lui îi place istoria poliţiei. Lucrează la Resurse Umane, la Inspectoratul de Poliţie. Ştie chestii.

Txema îi povesteşte.

Am putea spune că a început în 1937, la Lisabona, într-o dimineaţă în care prim-ministrul şi dictatorul portughez mergea la slujbă la capela particulară a unui prieten. Teroriştii, nu îmi amintesc care, au pus o bombă în canalul colector al sistemului de scurgere şi au activat-o.

N-a ieşit bine. Forţa exploziei s-a pierdut prin tunele, sub asfalt, doar turtind maşina şi aruncând câteva bucăţi de caldarâm. Dar a stabilit un precedent.

Prima unitate a Poliţiei Subterane a fost creată la Madrid în 1958. Treizeci şi şase de cadre provenite din armată. Misiunea lor oficială era să împiedice infracţiunile sub pământ. Furturile de cabluri din reţeaua electrică, de materiale pentru tratarea apei, jafurile prin spărturi subterane la bănci şi la magazine de bijuterii. Dar, de fapt, în cea mai mare parte a timpului aveau grijă să nu i se

pună Generalului Suprem o bombă, în stilul Salazar.

Dictatorii tind să dea atenţie unor astfel de detalii.

Era o chestiune de timp până când cineva urma să încerce să pună o bombă în subteran, în pasul vioi al păcii. După cum s-a văzut mulţi ani mai târziu. La 20 decembrie 1973, când cei trei terorişti – care s-au dovedit a fi trei membri ai unei bande cu cei mai sângeroşi asasini din istoria recentă – l-au trimis pe Carrero Blanco în spaţiu, omorându-i în trecere pe şoferul lui şi pe inspectorul de poliţie care era în maşină şi rănind grav o fetiţă de patru ani, care a rămas cu sechele pe viaţă. Acei trei ticăloşi au pus bomba într-un tunel de sub maşina celui care era pe atunci şeful guvernului. Aştia fuseseră mai deştepţi. Studiaseră bine atentatul eşuat care îl viza pe Salazar – şi teroriştii tind să dea atenţie detaliilor. Au pus saci de nisip pentru ca unda de şoc să se îndrepte în direcţia potrivită, făcând o groapă cu diametrul de opt metri în strada Claudio Coello.

Maşina a aterizat pe terasa şcolii iezuite unde studiau două sute cincizeci de copii, care la ora aia stăteau de obicei în zona în care au căzut opt sute de kilograme de moloz. Întâmplător, copiilor li se dăduse vacanţă cu două zile mai devreme decât era prevăzut, ceea ce teroriştii – la asemenea detalii sunt mai puţin atenţi – nu luaseră în calcul. Ha, ha, ha, ce amuzante erau glumele cu atentatul care l-a vizat pe Carrero Blanco, nu?

Unitatea de Poliţie Subterană nu fusese foarte iscusită în acea dimineaţă din 1973, dar unitatea s-a dezvoltat şi s-a împământenit. Când Spania a devenit o democraţie, ameninţările la adresa politicienilor şi a altor personalităţi au continuat. Madrid era un oraş din ce în ce mai mare şi avea nevoie de cineva care să supravegheze ce se întâmplă sub nivelul solului, aşa cum numesc poliţiştii zona subterană. Odată cu trecerea timpului, provocările la adresa securităţii au

devenit mai complexe. În 1996, Poliţia Naţională a creat o nouă unitate în cadrul Poliţiei Subterane. Unitatea NBQ. Experţi în explozibili, dar şi în ameninţări nucleare, biologice şi chimice. La începuturi, acea unitate era alcătuită din patru bărbaţi.

— Patru maşinării, conchide Txema. Dintre cele mai bune pe care le-am avut vreodată.

Pun pariu că şi-au făcut acel tatuaj când s-a înfiinţat unitatea, se gândeşte Jon.

— Ştii ce s-a întâmplat cu ei? Cu cei patru bărbaţi din acea primă unitate?

Txema stă puţin să se gândească la răspuns. Jon are chiar impresia că îl aude tastând, poate caută informaţii în computer, dar nu este sigur. Cert e că-i spune:

— Doi dintre ei sunt încă în activitate. Altul a plecat din Spania, cred că acum locuieşte în Mexic, habar n-am.

Pauză.

— Şi celălalt?

— Celălalt a murit, Jon. Versiunea oficială e că a avut loc o explozie în tunel. Ei spun că a fost sinucidere, fiindcă tipul era foarte bun. Era foarte afectat de când fiica lui murise într-un accident de maşină, cu şase luni înainte.

Unul mai puţin. Rămân trei.

Txema adaugă ceva înainte de a închide.

— Grasule. – Porecla de neînţeles pe care i-o dăduseră lui Jon la Ávila. – Aici, la Inspectorat, toată lumea vorbeşte despre asta. Mâine-dimineaţă te vor căuta vulturii.

Vulturii. Cei de la Departamentul de Probleme Interne. Deci Parra l-a reclamat, până la urmă. De ce nu-l surprinde?

Dacă-l vor reţine mâine-dimineaţă, dacă-l duc la clădirea de pe Cea Bermúdez şi îi pun un bec în ochi, s-a terminat. Vor stoarce până la ultimă picătură povestea cu drogurile din portbagajul proxenetului, normal. În privinţa asta îi pot face mult rău. Dar când se vor apuca să analizeze cu lupa

ce-a făcut în ultimele trei zile, Jon va avea multe explicaţii de dat. Explicaţii pe care nu va putea să le dea fără s-o trădeze pe Antonia.

Va trebui să aleg între ea şi puşcărie.

— Mulţumesc, Txemita.

— Ai grijă.

Jon se întoarce lângă Antonia, care aşteaptă pe o bancă de pe strada Huertas. Îi povesteşte doar partea bună. Cea care le confirmă bănuielile.

Broasca râioasă din interiorul lui a devenit Incredibilul Hulk.

Antonia nu-l vede cum strânge din dinţi ca să ţină broasca râioasă înăuntru. Ea se concentrează asupra primei piste reale pe care o au de când a început nebunia asta. Unul dintre acei patru bărbaţi trebuie să fie Ezechiel. Ceea ce ar explica talentul lui de a nu lăsa urme la locul asasinării lui Álvaro Trueba, inclusiv felul descreierat în care gonise pe M-50. Acel mod de a conduce pe care Antonia şi-l aminteşte în continuare cu ciudă (da, e şi ea om).

Îi cere lui Mentor numărul de telefon al căpitanului Parra. Mentor i-l dă cu chiu, cu vai. Nu e încântat.

— Nu sunt încântat, spune.

Antonia îl ignoră. Nu e timp pentru orgolii absurde sau pentru certuri. Nu contează decât că mai sunt treizeci şi două de ore până la expirarea termenului criminalului, încă o pot salva pe Carla Ortiz.

Formează numărul lui Parra şi îi spune:

— Domnule căpitan, am informaţii pe care ar trebui să le ştiţi despre Ezechiel.

PARRA

— Cine e la telefon? întreabă Parra înainte să se prindă. Ah, da. Eşti brelocul pe care îl ţine Gutiérrez atârnat de el peste tot. Interpol, pe dracu'. Dacă aş avea timp, m-aş apuca să cercetez ce puneţi la cale tu şi „prietena ta".

— Domnule căpitan, ştiu că nu ne apreciaţi prea mult, dar treaba asta e mult mai importantă decât noi şi decât dumneavoastră.

— Că nu prea vă… Căpitanul scoate un hohot scurt, mai degrabă un lătrat decât un semn de umor. Fiindcă aţi acţionat de capul vostru, era să faceţi praf ancheta.

— Poate că ar fi trebuit să vă sunăm înainte de a ne duce la Centrul Hipic, în schimb…

— Poate. Poate. Poate, spune Parra în batjocură, cu cea mai bună voce a lui de Sara Montiel. Nu-mi spuneţi că, în schimb, aţi descoperit ceva crucial pentru anchetă.

— Ba da. Avem motive serioase să bănuim că Ezechiel este un…

Alt lătrat. Dar ăsta are urme de veselie. Bolnavă.

— Un poliţist? Sunteţi foarte în urmă, Interpol. Numele lui Ezechiel este Nicolás Fajardo. Un poliţist de la Unitatea Subterană. A fost declarat mort în urmă cu câţiva ani. Dar a făcut o greşeală. I-am recuperat o amprentă de pe volanul unui taxi care fusese furat săptămâna trecută. Îl frecase cu dezinfectant şi îl curăţase în detaliu înainte de a-l incendia, dar amprenta asta i-a scăpat… Iar când a fost mutată maşina a fost găsit sub portbagaj un pantof care îi aparţine Carlei Ortiz. Are şi amprentele ei, şi pe cele ale lui Ezechiel.

De cealaltă parte se lasă tăcerea. Sună a frustrare.

— Amintiţi-mi cine v-a spus că trebuie să căutaţi un taxi, domnule căpitan.

De unde ştie asta de CNI? O alarmă se declanşează undeva în capul lui Parra, dar e prea

ocupat cu ce are în faţă ca să-i dea prea multă atenţie.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi. Tot ce ştiu e că vom intra în curând în casa lui Fajardo. Care, deşi e mort, plăteşte de doi ani lumina, apa şi gazul. Şi locuieşte într-un demisol. Vă las. Transmiteţi-i inspectorului salutări din partea mea.

Parra închide. Imediat după ce închide, se gândeşte că ar fi putut adăuga ceva de genul *Spuneţi-i să se ducă devreme la culcare, că mâine îl aşteaptă o zi grea,* ca să dea lovitura de graţie. Fir-ar să fie, cele mai bune replici îţi vin mereu după aceea. Pe scări, după ce pleci de undeva. Sau şi mai rău: dormi, te trezeşti ca un zombi ca să urinezi şi, când eşti în faţa vasului de toaletă, ţinându-ţi penisul cu mâna, îţi vine răspunsul perfect, cel pe care *ar fi trebuit* să i-l dai vreunui idiot, şi atunci îţi fuge somnul. Chiar dacă te întorci în pat, nu mai poţi să dormi, doar te gândeşti la ce n-ai spus.

În fine.

Furgonetă – albă, fără semne distinctive – e parcată la colţul străzii. Întreaga Unitate pentru Răpiri şi Şantaj este înăuntru. Parra i-a adus pe toţi.

E Cleo, cea mai necioplită din echipă, fiindcă e singura femeie şi încearcă întotdeauna să demonstreze că poţi să fii şi mamă, şi o tipă dură.

E Ocaña, cel mai inteligent dintre toţi, cu un talent la vorbe pe care şi l-ar dori şi Parra. Cel mai bun negociator al lui.

E Giráldez, bunicul, care bate spre cincizeci de ani şi totuşi este mai zglobiu decât ei toţi la un loc. Un Miguel Ríos cu pistol.

E Pozuelo, puştiul, abia ieşit din academie, verde ca o măslină, dar cu sâmburele de titan.

E Cervera, cel mai vulgar, care-şi atinge nasul şi îşi freacă gingiile. A tras ceva înainte de a intra, iar ăsta i se pare lui Parra un lucru rău, foarte rău. Să fii poliţist e o chestiune serioasă. Se gândeşte dacă să discute cu el şi să-i spună să rămână afară, dar asta ar dăuna moralului celorlalţi. O să-i tragă după

aceea un perdaf serios. Trebuie să faci lucrurile cum se cuvine.

Şi bineînţeles că mai e şi caporalul Sanjuán, adjunctul lui, mâna lui dreaptă. Mereu în umbra lui. Lingăul lui.

Se jignesc, râd, mestecă gumă, bat din picioare. Se jignesc din nou. Ăsta e limbajul lor secret. Un cod care maschează dragostea pe care şi-o poartă unii celorlalţi.

Îi iubeşte la nebunie. Pe toţi. Sunt copiii lui, ce dracu'. Familia lui. Carne din carnea lui, sânge din sângele lui. Şi-ar da şi viaţa pentru ei, iar ei pentru el.

Toţi îl privesc cu nerăbdare. Aşteptând să le dea ordinul.

E încă devreme. Vrea să se asigure că nu au de ce să-şi facă griji. Îl mai are pe Sixto, a opta spiţă la căruţă, care dă o tură prin zonă. Şi-a adus şi câinele de acasă. Doar un om normal, care-şi plimbă labradorul la finalul zilei de muncă. Îmbrăcat normal. Pantaloni scurţi, tenişi. Tricou. Cum se cuvine într-un cartier muncitoresc precum Lucero.

Lui Sixto îi va lua zece-cincisprezece minute să facă turul zonei, San Fulgencio în sus, drumul pe jumătate, San Canuto în jos şi din nou la furgonetă. După ce le va confirma că e totul în regulă, vor lansa operaţiunea.

Încearcă să se gândească la o frază glorioasă, motivaţională, pe care să le-o spună înainte de a cobori din furgonetă.

Nu-i vine niciuna în minte.

O să vezi tu cum o să-mi vină ideea la noapte, se gândeşte resemnat. *Ce spuneam. Cele mai bune fraze…*

CARLA

Carla o strigă pe Sanda la intervale scurte. La început, doar şopteşte. Îi rosteşte numele, numără până la treizeci, o strigă din nou.

Treptat, ridică vocea, împinsă de nelinişte, până când ajunge să ţipe, s-o strige tare, lovind cu palmele în perete. Dar nu primeşte în schimb decât trei lovituri în uşa din metal, care îi bubuie în timpane şi o împing, e un maldăr de muci, frică şi lacrimi, în colţul opus al celulei.

N-au trecut decât câteva secunde, sau poate câteva ore, când Sandra răspunde.

— Ţi-am spus că nu vrea să vorbim. Ai reuşit să-l enervezi.

Acum Carla e cea care nu răspunde. Continuă să plângă în hohote, cu picioarele strânse şi acoperindu-şi faţa cu mâinile.

Noile graniţe ale castelului: distanţa dintre braţe şi piept. În aceşti câţiva centimetri găseşte consolarea.

— Acum a plecat, spune Sandra. Dar, când te anunţ că se întoarce, trebuie să taci. Astea sunt regulile.

Carla îşi şterge ochii cu mânecile, îşi trage nasul.

— Nu-mi pasă. Să mă omoare, ca să terminăm odată.

— Bănuiam că o să spui asta.

Carla trage de rochia care i s-a boţit, îşi aranjează breteaua sutienului.

— La ce te referi?

Sandra ezită o clipă.

— Ei bine, pentru că eşti tu.

— Cum adică eu? Cine sunt eu? întreabă Carla agresivă.

De cealaltă parte a zidului se lasă o tăcere abătută.

— Sandra?

— Dacă-mi răspunzi aşa, mai bine nu vorbim. Am şi-aşa destule probleme.

Nu pot să cred. Suntem în mâinile unui psihopat împuţit, iar pe tipa asta o preocupă tonul meu, se gândeşte Carla.

Dar n-o spune. Fiindcă nu vrea să se supere cu Sandra. Nu vrea să fie singură. Îşi dă seama că asta e acum groaza ei cea mai mare. Să moară singură, în întuneric.

Poate că Sandra nu e foarte inteligentă şi poate că e complet depăşită de ceea ce se întâmplă.

La dracu', şi eu sunt la fel.

Dar e tot ce are acum.

— Îmi pare rău că te-a deranjat tonul meu.

— Bine, răspunde Sandra după un timp. Bănuiesc că e normal.

— La ce te referi?

— O persoană ca tine nu e obişnuită să-şi ceară scuze. Fiindcă eşti bogată şi aşa mai departe.

Carla inspiră adânc.

— Ţi-a spus el?

Sunt veşti bune. Dacă Ezechiel ştie cine e ea, înseamnă că vrea ceva. Ceva ce nu are legătură cu trupul ei.

— M-a comparat cu tine. Mi-a spus că tu *chiar* eşti importantă. Poate că de aceea n-a intrat încă acolo. Pentru asta mă are pe mine.

Carla înghite în sec, încet, alegându-şi cuvintele cu mare grijă.

— Sandra, eu…

Se opreşte. Nu se poate răspunde la ceea ce a spus Sandra. Pur şi simplu, e imposibil.

Fiindcă asta crede ea.

Fiindcă e adevărat.

Carla este moştenitoarea celui mai bogat om din lume.

Sandra conduce un taxi.

E posibil ca, pe Twitter, vreun indignat să susţină cu argumente minime că viaţa amândurora are aceeaşi valoare, dar aici, în vizuina unui criminal, captive în întuneric, această afirmaţie nu poate fi susţinută.

— O să ieşim amândouă de aici, îţi promit, spune Carla.

Acum înţelege ostilitatea pasiv-agresivă a Sandrei. Când Carla era doar o angajată ca oricare alta, amândouă erau victime. Dar, chiar şi în vizuina unui criminal, sunt victime şi victime.

— Nu face promisiuni pe care nu poţi să le respecţi. Bănuiesc că pe mine mă vrea doar ca să mă folosească, spune Sandra. Pentru tine… are alte planuri.

Carla aşteaptă să continue fraza, dar Sandra n-o face.

În acea tăcere, pe acel teritoriu necunoscut, trăiesc dragoni.

— Ce planuri are, Sandra? Dacă ştii, trebuie să-mi spui. Spune-mi, Sandra, imploră Carla.

— Şşşştt! Taci! S-a întors şi e nervos. Cred că se petrece ceva, spune taximetrista.

— 28 —
O amintire

Antonia închide ochii.

Nu îi este greu să găsească în colecţia ei de cuvinte pe cel care descrie ce simte acum. *Ajunsuaqq.* În limba inuită înseamnă „să muşti din peşte şi să găseşti înăuntru doar cenuşă”.

După atâtea eforturi, nu mai are de ce să se bucure şi nici de ce să fie mândră. Dar asta contează prea puţin, dacă aşa reuşesc s-o salveze pe Carla Ortiz.

Jon stă lângă ea pe o bancă de pe stradă. Neobişnuit de tăcut. I-a povestit ce i-a spus Parra şi ea s-a mulţumit să dea din cap. Prin faţa lor trec oameni, dar Antonia nu le dă atenţie. Caută în hemeroteci online informaţiile de care are nevoie. E greu să găsească ceva, ştirea este o chestiune minoră. Fără importanţă.

O explozie de gaz în subteran, sub strada Narváez. Un singur mort. Poliţistul Nicolás Fajardo. O inspecţie de rutină. Fajardo nu lasă în urmă nicio rudă cunoscută.

Nici măcar o referire la sinucidere.

Despre ce mai pomenise Jon? Despre o fiică.

Pe asta îi ia ceva mai puţin timp s-o găsească. Cu şase luni înainte de moartea lui Nicolás Fajardo.

Accident mortal pe M-30. O maşină se izbeşte de pilonii podului de pe M-30. Nu există semne de frânare.

Poliţia crede că a fost sinucidere. Victima este o femeie de douăzeci de ani, cu iniţialele S. F.

Măreşte fotografiile. Pompierii se vânzolesc pe lângă vehiculul accidentat. Nu sunt multe de făcut. Jumătate din maşină a dispărut, comprimată şi turtită ca o sticlă goală. Trebuie să mergi cu viteză foarte mare ca să te loveşti atât de tare.

Sună telefonul.

— Alo.

— Doamnă, sunt Tomás.

Antonia clipeşte, în momentele astea e în interiorul propriului creier, pe care trebuie să-l străbată energic ca să se adapteze la lumea exterioară. Atunci îşi aminteşte. Tomás. Paznicul de la Moşie.

— Ne-aţi lăsat deunăzi numerele de telefon, în caz că ne amintim ceva. L-am sunat mai întâi pe colegul dumneavoastră, dar suna ocupat, aşa că m-am gândit să încerc la dumneavoastră.

Ea scoate un sunet de încuviinţare, un *aha* sau un *îhî,* fiindcă e în continuare concentrată la fotografia de la accident. La ceva ce nu se potriveşte perfect. Ceva ce ar trebui să vadă şi nu e în stare să vadă.

— Ideea e că azi, când a început tura, continuă Tomás, eu şi Gabriel stăteam de vorbă când a venit un taxi să ia pe cineva. De data asta ne-am uitat mai atent, ştiţi, de când s-a întâmplat ce s-a întâmplat ne uităm mai atent în taxiuri, nu le mai lăsăm să treacă aşa.

Încă un *aha.*

— Şi să vedeţi ce chestie, era o taximetristă, o femeie, ceea ce e normal în ziua de azi, nu-i mai dai atenţie, acum cinci ani era de neconceput, pare o meserie doar pentru bărbaţi, fiindcă trebuie să mergi în unele locuri şi să iei necunoscuţi în toiul nopţii… Ideea e că eu şi Gabriel am fost atenţi şi ne-am amintit amândoi în acelaşi timp. Nu vi se pare minunat cum funcţionează bibilica? Nu-ţi aminteşti nimic, nici tu şi nici colegul tău şi, dintr-odată, *pac,* iată, amândoi deodată, amintindu-ne acelaşi lucru. Probabil că e o asociere de idei. Roşu e sânge. Violet e fruct. Tocmai îi spuneam lui Gabriel că…

Antonia reuşeşte să-l întrerupă.

— Ce v-aţi amintit, Tomás?

Paznicul îşi drege glasul.

— Să vedeţi, taximetristul era o femeie.

CARLA

Încearcă din nou să doarmă. Dar se simte din ce în ce mai slăbită şi mai epuizată. Are un vis, un vis în care întunericul se împrăştie, înlocuit de un perete enorm de lumină, albă şi frumoasă, care umple totul.

Atunci aude afară zgomotul şi vocile.

Voci de bărbaţi adulţi care strigă: „Poliţia!”

Care îi strigă numele.

Ştia că vor veni. Ştia că e o chestiune de ore. Poate de minute. Şi sunt aici. În sfârşit, au găsit-o.

Inima stă să-i sară din piept, încearcă să se ridice, uitând de înălţimea tavanului, se loveşte la cap, făcându-şi o rană care sângerează abundent, dar o ignoră. Nici măcar nu simte durerea. Reuşeşte să meargă de-a buşilea până la uşa din metal, loveşte în ea, încearcă să strige prin gura de aerisire.

— Aici! Aici! Sunt aici!

— 29 —
Un cuvânt aborigen

Antonia se opreşte.

Şi lumea la fel.

— Poftim?

— Era o femeie, repetă Tomás. Acum, că mă gândesc mai bine, e ciudat ca o femeie să lucreze aşa de târziu, sau aşa de devreme, cum spun eu, niciodată…

Antonia nu mai aude nimic.

Murr-ma.

O expresie în limba wagiman, o limbă a aborigenilor din Australia, pe care o mai vorbesc doar zece persoane din întreaga lume, şi care semnifică ceea ce au făcut ei până acum.

Murr-ma.

Să mergi prin apă căutând ceva cu picioarele.

Ceea ce e foarte greu, fiindcă toate celelalte simţuri insistă să colaboreze, când, de fapt, doar pun piedici.

— Alo!

Antonia închide. Are nevoie de ambele mâini.

Măreşte la maximum fotografia de la accident.

E un Megane galben.

Numărul de înmatriculare nu se distinge prea bine. Antonia face o captură a fotografiei, o transferă în aplicaţia Photoshop Express, îi aplică filtrul de focalizare.

Atunci apare.

9344 FSY

Murr-ma. O căutare pe nevăzute. Dar când dai de ceva cu degetul mare – şi nu mai devreme poţi să plonjezi după acel lucru. Potriveşti piesele puzzle-ului, tragi linie.

În câteva zecimi de secundă, Antonia îşi etalează toate elementele de care dispune.

— Fiica lui Fajardo a murit într-un accident de maşină pe M-30.

— Numărul de înmatriculare apare, după doi ani, la taxiul pe care îl foloseşte Ezechiel ca să lase cadavrul lui Álvaro Trueba.

— Taxiul apare incendiat şi îmbibat în dezinfectant pe un teren viran, la un kilometru de comisariat.

— Un telefon anonim anunţă locul în care se găseşte.

— Bărbatul care nu lasă niciodată urme lasă acum două:

a) una pe pantoful Carlei Ortiz,

b) alta pe volan.

— Volanul pe care Ezechiel nu l-a atins. Fiindcă maşina era condusă de o femeie.

Concluzia apare, limpede, o clipă mai târziu.

Antonia îl apucă pe Jon de mânecă, trăgând de el ca să se ridice.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Jon, întorcându-se de oriunde ar fi fost.

— Trebuie să-i anunţăm. Trebuie să-i anunţăm ACUM.

— În legătură cu ce?

— Unde sunt, Jon?

Habar n-au.

Antonia formează numărul lui Parra.

Sună o dată.

Sună de două ori.

Căsuţa vocală. „Aţi sunat la…”

Antonia nu lasă mesajul. Îl urlă.

— Parra, ascultaţi-mă. Nu intraţi! Repet. Nu intraţi! E o capcană!

PARRA

Şi-au ocupat poziţiile în faţa uşii apartamentului. Intrarea este cu un etaj mai jos decât cel obişnuit. Este singurul demisol al clădirii.

Oamenii din Unitatea pentru Răpiri şi Şantaj ocupă palierul şi scara, înarmaţi cu mitraliere MP-5. Ferestrele demisolului dau în strada San Canuto, dar au grilaj şi sunt mici. Nimeni nu poate ieşi pe acolo. Pentru orice eventualitate, l-au lăsat pe Sixto în furgonetă, cu ziaristul. Va fi nevoie de cineva care să relateze despre salvarea eroică. Iar tipul şi-a câştigat exclusivitatea.

Treaba e rezolvată, se gândeşte Parra, după ce îşi recapitulează în minte planul. Singura lui grijă e că Fajardo ar putea să-i facă ceva ostaticei când se va simţi încolţit, dar este aici Cervera, pliscul de aur. Capabil să le vândă nisip beduinilor.

Îşi face griji şi că tipul ar putea să tragă. E poliţist, la urma urmei, deşi şi-a pierdut minţile. Parra nu are de gând să-l subestimeze şi a venit pregătit. Toţi sunt înarmaţi cu mitraliere MP-5 şi protejaţi de veste antiglonţ. Cleo, care e în frunte, are un scut balistic în spatele căruia se pot adăposti dacă se îngroaşă gluma. Un metru de oţel şi kevlar, impenetrabil.

Ceva îi vibrează lui Parra pe picior. Îşi aduce aminte că nu şi-a închis mobilul. O scăpare pe care nu i-ar ierta-o niciunuia dintre oamenii lui. Apasă pe butonul de oprire prin ţesătura pantalonilor – sperând că nu-şi vor da seama – până când telefonul se închide.

Hai, hai odată.

Vrea să dea ordinul, dar lipseşte un detaliu important. Se scotoceşte la gât, ca să scoată, brutal, lănţişorul. De el atârnă un medalion. Un înger îşi întinde aripile asupra unei fetiţe care e pe cale de a se afunda în pădure. Este Custodele, protectorul poliţiştilor. Îl sărută. Nu simte niciun fel de jenă când face asta. Pozuelo, care e lângă el, se închină.

Şi unde mai pui că el e milenial şi singura referinţă pe care o are despre Dumnezeu e Morgan Freeman din acel film. Mişcarea se propagă în rând.

Acum, da.

Căpitanul îi face un semn lui Sanjuán, care manevrează spărgătorul. Paisprezece kilograme de amestec dens de plumb şi fier, care până şi în mâinile unui sfrijit ca Sanjuán poate dărâma o uşă dintr-o lovitură.

BUM!

Mă rog, poate din două.

BUM!

La a doua izbitură, încuietoarea cedează, iar Cleo intră prima, cu scutul ridicat, ţipând din toţi rărunchii.

— Poliţia! Ieşiţi cu mâinile sus! Am venit după Carla Ortiz!

Ceilalţi o urmează în trombă.

Chiar la intrare e un salon mizer. Mobilele sunt strânse la perete. Canapea, mese. Pe jos sunt resturi de hârtii, fierăstraie şi cabluri. Luminile din tavan sunt aprinse, deşi doar unul dintre neoane funcţionează.

— Căpitane, spune Cleo lovind cu piciorul în ceva de pe jos.

E un pantof de femeie. Perechea pantofului stâng pe care l-au găsit pe terenul viran din Hortaleza.

Parra îi face semn lui Cleo să înainteze către holul întunecat din spate. Ceilalţi o urmează, într-un rând de doi câte doi. Îşi acoperă unii celorlalţi spatele. Aşa cum se cuvine.

Poliţia intră pe hol, cu scutul în mână.

Bidonul de pe hol, camuflat diabolic în comodă, e primul. Conţine patruzeci de litri de amestec de hipoclorit de sodiu, acid clorhidric şi acetonă. Înălbitor, soluţie de curăţat ţevile şi dizolvant de

ojă. În proporţia corectă, aceste trei elemente au nevoie doar de un brânci. Semnalul, transmis prin internet cu ajutorul unei cartele SIM, activează detonatorul electric care, la rândul său, face să explodeze un cartuş din plastic plin cu explozibil – din cel care se găseşte în orice petardă –, dar amestecat cu magneziu – pe care-l găseşti în toate artificiile de Crăciun –, ca să dezlănţuie corect explozia.

Bomba pe care a pregătit-o Fajardo nu e ca dinamita sau ca explozibilul plastic. Gazele generate de explozia acestor elemente se poate propaga cu peste zece mii de metri pe secundă. Bomba cu clor este fabricată cu ingrediente care costă mai puţin de treizeci de euro la orice Leroy Merlin, dar trebuie să se mulţumească cu o viteză de detonare de doar patru mii cinci sute de metri pe secundă. Suficient totuşi ca să transforme aerul pe care îl deplasează în foc, deşi acesta vine după unda de şoc, urmând-o precum coada unui câine.

Unda de şoc, fără altă ieşire pe holul minuscul decât direcţia în care se află poliţiştii, o loveşte mai întâi pe Cleo. Îi împinge marginea din oţel a scutului balistic în faţă, înfundându-i pometii şi sprâncenele, spărgându-i nasul şi trântind-o la pământ ca şi cum ai sufla o carte de joc. Sanjuán, care era lângă ea, nu are atât de mult noroc. Trupul i se ridică în aer mai mult de un metru, capul i se izbeşte de tavan, spatele i se frânge de tocul uşii holului. Presiunea aerului este atât de puternică, încât concurează cu gravitaţia şi curentul secundar de convecţie pentru trupul caporalului Sanjuán. Cele trei forţe au grijă să-i rupă clavicula, să-i separe vertebrele gâtului şi să-i rupă în două braţul stâng, din cot, ca pe o creangă uscată, dat fiind că tendoanele nu sunt concepute ca să suporte o asemenea forţă.

Odată cu oxigenul arzând, ajung şi proiectilele.

Fajardo a lipit şi un strat gros de şuruburi în interiorul bidonului. Din oţel zincat şi cap de fluture, astfel încât, de la această distanţă atât de

scurtă, aerodinamica şurubului îl face să se învârtă şi după ce ajunge în corpurile pe care le întâlneşte în cale. Cleo, care călătoreşte încă spre podea, aruncată de explozie – ia timp să povesteşti asta –, scapă de cea mai mare parte a proiectilelor, care se lovesc de scut. Unul dintre şuruburi îi străpunge pânza pantalonilor de luptă şi pielea moale a pulpei şi se opreşte în interiorul femurului, lăsând la intrare o rană de mărimea unei monede de cincizeci de cenţi. Altul îi atinge degetul arătător de la mâna dreaptă şi se mulţumeşte, capricios, să-i strice puţin oja de la unghia din stânga. Un al treilea se afundă în orbita ochiului stâng, zdrobind globul ocular, deşi, din fericire, una dintre aripile de fluture se împiedică de apofiza frontală înainte de a ajunge la creier.

Sanjuán este făcut terci. La viteza asta, nici vestă antiglonţ, nici mama care l-a născut. Organele lui interne sunt marmeladă înainte de a atinge podeaua.

Cei care nu intraseră încă pe hol sunt trântiţi la pământ de unda de şoc, deşi scutul lui Cleo deviază o parte din forţa exploziei şi multe dintre proiectilele care, după ce ricoşează în oţel, se înfig, inofensive, în tavan.

Cei şase bărbaţi rămaşi în salon nu apucă să audă a doua bombă.

Prima era un singur bidon de patruzeci de litri.

Sub canapelele şi mobila adunate într-o parte a salonului mai sunt două sute. Sigur că e un spaţiu mai mare.

Bărbaţii încă se ridică, în diferite stadii de zăpăceală, când temporizatorul – declanşat de prima explozie – face să explodeze a doua bombă. Asta face ca trupurile lor să opună mult mai puţină rezistenţă la unda de şoc şi la materialele pe care explozia le lansează către ei.

În această a doua bombă, Fajardo nu a pus proiectile, dar nu e nevoie. Măsuţa joasă de cafea este propulsată cu patru mii de metri pe secundă către capul lui Cervera, care este decapitat în acţiune de marginea de melamină, înainte de a se

răsuci în jurul propriului ax şi de a lovi coastele lui Pozuelo la fel cum o paletă loveşte o minge de ping-pong. Cutia toracică a debutantului se înfundă ca şi cum ar fi din zahăr, iar oasele îi străpung plămânul. Canapeaua, ruptă în trei de forţa exploziei, zboară prin tot salonul, în direcţii diferite. Bucata cea mai mare, locul în care Fajardo se aşeza ca să se uite la televizor împreună cu fiica lui, zboară direct spre Giráldez, care se ridicase, şi îi ajunge în spate, rupându-i coloana vertebrală în timp ce-i târăşte trupul către peretele opus, unde sfârşeşte zdrobit, cu craniul spart.

Veioza cu picior Hektar, cumpărată într-o sâmbătă de la Ikea, zboară în faţă. Suportul greu din fier, învârtindu-se necontrolat, îl nimereşte pe Ocaña în piciorul drept, pe când se sprijinea în el ca să se ridice. Nu numai că i-l rupe de la genunchi, dar i-l şi smulge, lăsând osul la vedere, de un alb perfect, acolo unde înainte erau carne, piele şi un picior care ajungea până la pământ.

Lui Parra îi merge mai mult sau mai puţin bine. Trupul lui Cervera l-a protejat de prima explozie, iar cel al lui Pozuelo, de a doua. Are aşchii înfipte în gât, una dintre ele deosebit de lungă, care i-a pătruns prin piele, afundându-se în carne şi ieşind pe partea cealaltă, dar va supravieţui.

Cel puţin, o vreme.

Căpitanul urlă. De durere, de panică, de furie. Nu-şi poate auzi ţipetele, are timpanele distruse. Nici pe cele ale oamenilor lui. Îl vede pe Ocaña ţinându-se de picior – acum cu cincizeci la sută mai scurt – cu neîncredere şi aleargă să încerce să-l ajute. Şi Cleo ţipă, îşi aminteşte de toţi sfinţii din calendar şi înjură întruna, dar Parra n-o poate auzi nici pe ea. Ceilalţi sunt mai mult sau mai puţin tăcuţi, Sanjuán fiindcă nu are plămâni, Cervera fiindcă nu are cap, iar restul fiindcă sunt inconştienţi.

Problema la bombele cu clor e că nu numai explozia te omoară. Ci şi gazul galben-portocaliu şi

extrem de otrăvitor care vine după aceea, produs de combustie.

Gazul gros ajunge mai întâi la Cleo. Încearcă să-şi ţină respiraţia, dar o cuprinde panica şi nu poate să nu tragă aer în piept. E ca şi cum ar respira foc lichid, care îi coboară pe trahee şi se instalează în plămâni, incendiind-o pe dinăuntru.

Parra, cu spatele la ea şi complet surd, n-o vede pe colega lui cum se sufocă, n-o vede cum rămâne fără aer, luptându-se să respire, încercând să iasă de pe holul plin de fum, n-o vede cum reuşeşte să se întoarcă, deşi e rănită, n-o vede cum se agaţă de uşă cu degetele, încercând să-şi scoată faţa din fum, încercând să respire. Nu vede cum i se agită degetele, cum i se crispează, până îşi pierd puterea.

Nu vede cum se îndreaptă fumul spre el din două direcţii diferite şi va ajunge la el într-o secundă, fiindcă e ocupat să încerce să-i salveze viaţa lui Ocaña. Cel mai bun negociator al lui, pliscul lui de aur, care va fi mort în mai puţin de un minut din cauza hemoragiei dacă nu reuşeşte să-i facă un garou. Dacă ar reuşi să-şi scoată cureaua…

Nici nu poţi să ai pretenţii prea mari de la căpitanul Parra, având în vedere circumstanţele. Urechea lui internă, lăcaşul organelor senzoriale care ne ajută să ne menţinem echilibrul şi stabilitatea, a fost zguduită de explozie. De aceea descoperă că e pe punctul de a muri otrăvit atunci când norul îl învăluie şi inspiră prima gură de gaz.

Gazul intră în reacţie cu umezeala tractului respirator, transformându-se instantaneu în acid. Parra înţelege ce se întâmplă, dar nu e doar un om puternic, ci şi un om curajos. Nu cedează în faţa plămânilor, care îi cer aer, aer curat, fiindcă nu există. Rezistând la o durere insuportabilă, împiedicându-se, în hopuri, începe să se târască spre locul în care crede că se află uşa, trăgând de braţul lui Ocaña, târându-l. Simte două nevoi imperioase contradictorii. Să vomite, să respire. Efortul imens de a târî cele optzeci de kilograme ale lui Ocaña

(minus cât cântărea piciorul) face ca muşchii lui să consume un oxigen pe care nu îl mai primesc.

Cu privirea înceţoşată de gaz – care a intrat în reacţie şi cu umezeala ochilor, transformându-se într-o multitudine de pumnale acide –, e un miracol că găseşte uşa. Dar miracolele există. Poate că e meritul medalionului.

Pe scară, Parra obţine o secundă, dar o clipă de aer curat. Fumul l-a urmat, refuzând să-şi abandoneze prada. Dar gura de aer pe care reuşeşte să-l absoarbă şi să-l introducă în plămâni aduce puţin ajutor sau puţină alinare. Bronhiile inflamate şi iritate protestează, spasmele din vintre se acutizează. Căpitanul cade în genunchi – pentru o clipă se gândeşte la fiul său cel mic, Lucas, urcat călare în spinarea lui, acum mai puţin de o săptămână –, cedând în faţa icniturilor, ţinându-se cu mâinile de abdomen. Reuşeşte să vomite nişte picături de salivă gălbuie, dar acţiunea l-a costat scump. Fumul otrăvitor îl înconjoară acum, nu ştie unde e scara şi, ce e cel mai rău, l-a pierdut pe Ocaña.

N-o să te las aici. N-o să te las aici.

Pe bâjbâite, îl caută pe jos pe colegul lui. Mâna stângă îi găseşte faţa, dreapta îl apucă de umărul vestei antiglonţ şi începe să tragă. Încotro? Nu ştie. Caută, în genunchi şi orbit, un punct de reper.

Nu găseşte nimic.

Dintr-odată, mâna dreaptă reuşeşte să prindă balustrada scării. Se agaţă de ea ca un naufragiat de frânghia de salvare. Se trage în sus, escaladează cu genunchii, trage de trupul lui Ocaña, care se împiedică de trepte, care nu vrea să urce. Fiecare treaptă, fiecare douăzeci de centimetri reprezintă un Everest.

Parra reuşeşte să urce unsprezece trepte înainte de a ajunge în punctul în care gazul, mai greu decât aerul, trebuie să abandoneze urmărirea.

Continuă să tragă cu ultimele puteri, până când aduce faţa lui Ocaña lângă a lui. Căpitanul e pe punctul de a leşina.

Încă ţine cu o mână balustrada scării, iar cu cealaltă pe colegul lui, când aude sirenele.

Ultimul lui gând conştient e la fraza pe care n-a spus-o înainte de a coborî din furgonetă.

La semnalul meu, furie şi foc.

Cele mai bune fraze îţi vin întotdeauna în minte după aceea.

EZECHIEL

Nicolás se îndepărtează de monitor cu un gest convulsiv. Nu vrea să se mai uite. Totul s-a terminat.

În faţa lui, laptopul rămâne deschis, dar camerele video sunt închise. Difuzoarele prin care răzbăteau ţipetele lor emit doar static. Explozia a întrerupt comunicaţia dintre fostul lui apartament şi refugiu. Dar a durat suficient cât să poată termina cu intruşii.

Ea avea dreptate. Aveau să ajungă să-i dea de urmă, *dar am fost mai deştepţi decât ei.*

Nu trebuie să mă mândresc cu asta, se gândeşte. *Au murit poliţişti.*

Pune mâna pe caiet şi începe o nouă filă de confesiuni.

Am încălcat cea de-a cincea poruncă, scrie. *Nu voiam s-o fac, dar am fost obligat. Misiunea este prea importantă. Să-i umilesc pe cei puternici, să le arăt că nimic nu se compară cu puterea dreptăţii. Pe toţi îi ajunge puterea lui Dumnezeu, iar eu îndeplinesc voinţa Lui.*

Smulge foaia şi îi dă foc. Hârtia arde, dar Nicolás nu simte că păcatele lui se risipesc odată cu fumul, ca în alte dăţi. De data asta nu se poate gândi decât la oamenii care au murit. Care nu erau nici puternici, nici bogaţi. Erau semenii lui.

Dar slujeau Răul. Îl slujeau pe Mamona, demonul bogăţiei şi al avariţiei. Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni, îşi spune Nicolás, care nu înţelege că sufletul îi rămâne pângărit şi greu, ca o pătură plină de noroi.

Când a făcut să explodeze prima bombă, pe care o pregătise cu atâta râvnă, cu atenţie la detalii, s-a simţit mândru. Erau multe elemente care puteau da greş, dar el le-a rezolvat pe toate.

Dar apoi au venit strigătele prin difuzoare. Strigăte de durere, strigăte de disperare, de neîncredere. Strigăte de moarte. Şi şi-a dat seama că el făcuse asta. A ezitat înainte de a apăsa pe cel de-

al doilea buton, cel care activa bomba care urma să închidă capcana şi să-i omoare pe toţi. Apoi şi-a îndepărtat mâna.

Sandra i-a luat-o înainte, s-a înclinat peste el şi a apăsat tasta computerului. Fără ezitări, fără remuşcări.

Nicolás şi-a ţinut capul plecat. Nu voia să-i întâlnească privirea dezaprobatoare. Ea i-a întors spatele şi a plecat în susul coridorului. Iar el a rămas singur, cu monitoarele negre, statice şi cu sufletul contaminat, pe care focul nu reuşeşte să-l cureţe.

În spate, Carla Ortiz continuă să strige şi să lovească în uşă, dar Sandra i-a spus s-o lase să ţipe până răguşeşte. Nicolás urăşte zgomotul, care îi accentuează afecţiunea şi îi aminteşte de răutatea lui, dar nu vrea s-o supere.

Ia o foaie nouă din caiet.

Sunt, în esenţă, un om bun.

Se opreşte, citeşte cuvintele rar. Literele se suprapun în caiet, dansează pe linie, îşi schimbă ordinea, îşi pierd semnificaţia.

Smulge foaia, o aruncă pe jos, o ia de la capăt.

Nu sunt un om bun, scrie.

De data asta, literele rămân la locul lor.

— 30 —
Şapte instantanee

Nici Jon, nici Antonia nu-şi vor aminti cu claritate următoarele ore din viaţa lor, în afară de o colecţie de instantanee, momente congelate în timp, fără soluţie de continuitate între ele.

1. Antonia strigă la Mentor prin telefonul din maşină. Jon trece pe roşu la un semafor pe dealul San Vicente, colţ cu Arriaza. Evită un bărbat de vreo treizeci de ani, îmbrăcat într-un costum ieftin. Are o sticlă în mâna stângă. Puţin cidru cade pe parbriz. Lumina semaforului transformă picăturile de culoarea chihlimbarului în sânge opalescent.

2. Jon îşi arată legitimaţia unui agent de la poliţia locală care a oprit traficul la intrarea pe strada San Canuto. Poliţistul spune ceva şi arată cu o mână spre exterior, pe când cu cealaltă încearcă s-o prindă pe Antonia, care se strecoară pe sub banda întinsă. Spatele îi atinge plasticul exact între cuvintele NU şi TRECEŢI, transformând linia într-un triunghi scalen. E genul de lucruri cărora le-ar da atenţie Antonia, dar de data asta n-o face.

3. Doi paramedici SAMUR sunt aplecaţi peste o targă. Braţele unuia apăsând pe pieptul rănitului, mâinile celuilalt punându-i o mască pe faţă. Luminile ambulanţei care pleacă deja spre spital cu Cervera înăuntru creează o strălucire supranaturală în jurul chipurilor paramedicilor.

4. Un pompier cu faţa acoperită de masca de oxigen târăşte alt cadavru, care se va alătura celorlalte trei aliniate afară, pe trotuar, acoperite cu pături izoterme aurii. În loc să reflecte luminile stroboscopice ale maşinilor de poliţie sau ale autoutilitarei de pompieri, suprafaţa din aluminiu a păturilor pare să le absoarbă. Ca şi cum corpurile de sub ele încearcă să extragă un ultim suflu de viaţă din aerul care le înconjoară.

5. Antonia se apleacă să ridice un medalion căzut pe jos. Degetele ei îl ating. Paramedicii i l-au smuls

căpitanului Parra fără să-şi dea seama, pe când îi făceau resuscitarea cardio-respiratorie. Un agent vorbeşte cu Jon despre fapta căpitanului. Jon are faţa crispată. Agentul ţine buzele ţuguiate, ca şi cum s-ar pregăti să sărute pe cineva. Formează a treia literă a cuvântului *erou.*

6. Antonia plânge, cu un antebraţ sprijinit de geamul maşinii şi cu mâna stângă îndepărtând braţul lui Jon care se duce s-o consoleze, deşi fără s-o privească. Jon rămâne cu privirea aţintită asupra locului din care ambulanţa SAMUR l-a luat pe căpitanul Parra. Începe să plouă, o ploaie uşoară şi fină, care nu va reuşi să şteargă petele de sânge de pe trotuar, ci doar să le păstreze proaspete mai mult timp.

7. Antonia pune un picior pe trotuar, în faţa spitalului Moncloa. Coboară din Audi fără să-şi ia rămas-bun, cu ochii încă lăcrimând. În spatele ei, privirea lui Jon oglindeşte tristeţe, frică, îndoieli şi o enormă, o nesfârşită nelinişte. Şi rugămintea de a nu-l lăsa singur în noaptea asta, poate prima de când se cunosc în care el are mai multă nevoie de ea decât invers. Antonia n-o sesizează fiindcă e cu spatele.

CARLA

Nu vine nimeni.

Uşa metalică rămâne exact în acelaşi loc. Întunericul rămâne la fel de dens, prin pereţi continuă să iasă umezeala, iar gâtul Carlei e carne vie.

Carla plânge, fără lacrimi. Scoate doar nişte mici gâfâieli sacadate, gâjâite, care se transformă în tuse. Se lasă să cadă pe jos. Rana de la cap, care sângerează în continuare, inundă cavitatea dintre nas şi colţul interior al ochiului. Simte cum propriul sânge îi intră în ochi, iritându-i, dar nu e în stare să facă nimic în privinţa asta.

Izbucnirea ei de speranţă şi de energie a avut un preţ foarte mare, iar acum plăteşte factura cu vârf şi îndesat. Corpul îi este la fel de epuizat ca spiritul.

Se hotărăşte să se lase să moară. Moartea e un mod de a scăpa. Să-şi lase corpul să înceteze să mai respire, să-şi oprească inima, să împiedice fluxul de sânge să ajungă la creier. Iar apoi, să plutească. Se spune că, atunci când mori, trupul îţi rămâne pe Pământ, ca o ancoră, în timp ce sufletul se ridică. Ca în desenele animate, ca în filmul acela al lui Coppola, când Mickey Rourke era chipeş. Dacă toată lumea spune asta, trebuie să fie adevărat.

Pentru o clipă, Carla simte cum se întâmplă. Cum sufletul i se ridică, trece prin pereţi, zboară pe deasupra clădirilor, dar nu către întâlnirea cu Dumnezeu, ci către întâlnirea cu tatăl ei, care aşteaptă, treaz, veşti despre ea. Iar ea îl va săruta pe frunte şi el îi va sesiza prezenţa, iar apoi îşi va continua ascensiunea, până la căldură şi la lumină, până la imensa câmpie verde, care se aşterne în faţa unui apus rapid.

Nu moare totuşi.

Întunericul rămâne.

— L-ai auzit?

Sandra o strigă, readucând-o la realitatea situaţiei ei, cea mai rea situaţie. Dar Carla nu răspunde. Să

răspundă înseamnă să se întoarcă, să admită că lumina se îndepărtează, că este în continuare încătuşată de acea bucată de carne care suferă şi sângerează şi care tremură de frică.

— L-ai auzit, Carla? repetă Sandra.

Carla se dă bătută.

Trebuie să afle.

— Ce s-a întâmplat?

— Au încercat să te găsească. Dar au dat greş. Iar acum sunt toţi morţi.

— Tatăl meu va plăti, spune Carla. Trebuie să plătească.

— Poate. Mai are timp.

Vocea ei sună diferit, se gândeşte Carla.

Nu mai vorbi cu ea.
Ţi-am spus să nu vorbeşti cu ea.

— Timp? E vorba despre timp?

— Nu-ţi face griji, o să te ajut eu, spune Sandra.

Carla, încă slăbită, confuză şi ameţită din cauza sângelui pierdut, se îndreaptă puţin. Acum înţelege de ce vocea Sandrei sună diferit. Nu-i vorbeşte din spatele peretelui. Îi vorbeşte din partea cealaltă a uşii din metal.

— Sandra! Eşti afară! Trebuie să deschizi uşa, repede!

— Imediat, răspunde Sandra.

Carla aude cum Sandra se îndreaptă spre partea stângă a uşii. Aude o zdruncinătură şi un mecanism mişcându-se, trăgând în sus de tăblia grea. Partea de jos a uşii se ridică, un centimetru, apoi patru, opt.

Apoi cade la loc, cu o lovitură metalică ce răsună în toată celula.

— Încă o dată, Sandra. Hai că poţi.

Sandra spune ceva ce Carla nu înţelege. Iar apoi pricepe că nu vorbeşte. Râde.

Un râs ascuţit şi tăios, ca lama unui cuţit.

De ce râde?

Nu.

Nu, nu, nu.

— Eşti cu Ezechiel, spune Carla, cu stomacul strâns de fiică.

Sandra continuă să râdă puţin, ca şi cum nu şi-ar putea controla râsul. Genul de râs care vine dintr-un loc foarte îndepărtat şi care te poate înnebuni.

— Ce ţi-e şi cu tine, femeie. Încă n-ai înţeles? Eu nu sunt cu Ezechiel. *Eu* sunt Ezechiel.

Carla simte un pumnal de gheaţă răscolindu-i fiinţa, zgâriindu-i măruntaiele, blocându-i-se în esofag.

— Ce vrei, Sandra?

— De la tine? Nimic. Să stai potolită.

— Cât i-ai cerut tatălui meu? Sunt sigură că…

— Carla Ortiz, mereu negociind. Prinţesa moştenitoare. De data asta nu e vorba despre bani.

— Atunci, ce i-ai cerut?

— I-am cerut să spună câteva cuvinte la televizor.

— Nu înţeleg…

— I-am cerut să vorbească despre atelierele voastre din Brazilia. Din Argentina. Din Maroc şi din Turcia şi din Bangladesh.

Carla se întoarce, se apropie de uşă, încearcă să se uite prin gura de aerisire.

— Pot să-ţi explic fiecare dintre aceste locuri, Sandra. Nu e cum spune presa…

Sandra râde din nou.

— Păstrează-ţi discursul, Carla. Ar fi mai credibil dacă nu aş avea parolele de la computerul tău. Câte lucruri am găsit în el… E adevărat că degetele mai mici sunt mai bune ca să scoată aţele?

— Noi ajutăm mult în ţările alea. Copiii aceia muncesc cu consimţământul…

Trei lovituri, în succesiune rapidă, furioase, o reduc la tăcere. Atât de aproape de uşă, încât reverberaţia îi umple urechile de cuie ascuţite.

— Taci, târfă! Cât costă casa ta? Cinci milioane? Cât costă maşina ta? Cât costă rochia ta pentru *Bal des Debutantes*[24]*?* Douăzeci de mii de împuţiţi de

euro, târfă. Salariul a o mie de copii pe o lună, pentru ca tu să te etalezi într-o cârpă de Zuhair Murad pentru câteva ore…

Vocea Sandrei se precipită, următoarele cuvinte devin ininteligibile. Mai vorbeşte un timp şi râde singură, deşi Carla nu înţelege nimic.

Vrea să răspundă, vrea să-i vorbească despre nuanţe, despre complicaţiile de pe piaţa internaţională. Să-i spună că interpretează greşit totul.

Se mulţumeşte să aştepte, cu buzele strânse.

Orice, numai să nu mai lovească încă o dată.

— Scuze, scuze, spune Sandra, când reuşeşte să-şi revină. Uneori mă las dusă de val. Cică e ceva aici, sus, care nu merge prea bine, dar ce dracului să ştie psihiatrii, nu? Ce dracului să ştie cineva? Într-o lume dreaptă, tu te-ai afla în spatele gratiilor. Aşa că bănuiesc că, de fapt, nu sunt chiar atât de nebună, nu?

Sandra se apleacă până ajunge să-şi lipească faţa de gura de aerisire şi coboară vocea. E o prietenă veche, care spune un secret la ureche.

— Auzi, m-am simţit foarte bine cu tine. M-ai distrat mult mai bine decât puştiul care a fost înainte aici. Mincinos nenorocit, nici n-ai idee cum a încercat să mă păcălească. Dar tu nu, Carla. Tu te-ai descurcat foarte bine.

Adunându-şi forţele cum poate, Carla reuşeşte să întrebe:

— Cât timp mai am?

— Ceva mai puţin de douăzeci şi şase de ore. Dar nu cred că ar trebui să-ţi faci griji. Precis tatăl tău va face ce i-am cerut. La urma urmei, sunt păcatele lui, nu ale tale. Iar un tată ar face orice pentru ca fiica lui să nu plătească pentru păcatele lui, nu-i aşa?

Pleacă, dar râsul ei mai pluteşte o vreme prin pereţi, ca o ceaţă densă şi otrăvitoare.

— 31 —
O fotografie

— Nu-i poţi salva pe toţi, spune bunica Scott.

Antonia a trezit-o – în câmpia engleză nu e nici cinci dimineaţa –, dar pe bunica n-o deranjează. Ea e făcută dintr-un material special. Un material care doar străluceşte, care îşi dezvăluie calitatea doar când îi ceri ceva. Să ştii asta despre cineva îţi conferă o mare putere, pe care Antonia o exercită cu o mare responsabilitate. De aceea bunica, atunci când a răspuns la apelul video la cel de-al paisprezecelea ton, cu faţa încă adormită, zâmbea. Ştie că n-ar suna-o dacă nu ar fi important.

— A fost acolo tot timpul. Sub ochii mei. Dacă am fi verificat aseară numărul de înmatriculare al Megan-ului…

Antoniei nu-i vine să creadă că au trecut doar douăzeci şi şase de ore de când au descoperit că numărul de înmatriculare al taxiului a fost înlocuit. Greşeala ei, greşeala ei colosală a fost să presupună că fusese furat de la cineva la întâmplare.

Douăzeci şi şase de ore. Cu una în plus faţă de cât mai are acum Carla Ortiz până la expirarea termenului dat de Ezechiel.

— Nu poţi să-ţi pui pe umeri toată greutatea lumii, fetiţo.

Dar bunica Scott ştie că asta va face. În acelaşi mod inflexibil în care duce pe umeri vina pentru ceea ce i s-a întâmplat lui Marcos. Se pare că e mult loc pentru vină pe acei umeri. Bunica pune asta pe seama educaţiei catolice precare (şi, deşi o să ajungă în pământ fără să recunoască, pe seama sângelui spaniol al mamei sale).

— Şase morţi, bunico. Doar fiindcă nu am ajuns la concluzia corectă cu şaisprezece minute mai devreme.

De obicei, bunica Scott are o răbdare infinită cu nepoata ei, dar uneori această răbdare are nişte cotituri.

— Nu te mai smiorcăi. Nu tu ai pus bombele alea şi nici nu ţii tu o femeie sechestrată. Care era cuvântul ăla al africanilor, pe care mi l-ai spus odată?

„Africanii” la care se referă bunica sunt Ga, un trib care locuieşte la sud de Ghana, cu propria limbă. Iar cuvântul la care se referă bunica nu este unul singur, ci două:

Faayalo zweegbe.

— Doar cel care se duce după apă poate să spargă ulciorul. Ştiu, bunico. Dar spune-i asta unuia care aşteaptă în sat, mort de sete.

Spune-le asta Carlei Ortiz, oamenilor lui Parra. Şase morţi, altul zbătându-se între viaţă şi moarte. Şi însuşi căpitanul, prognostic rezervat.

— Fetiţo, nu-ţi mai linge rănile. Nu te mai tângui pentru ceea ce n-ai făcut tu. Te bucuri vreodată pentru toţi oamenii pe care i-ai ajutat? Oameni care nici măcar nu ştiu cum te cheamă. Nu, pentru Dumnezeu. Te desfeţi doar cu cei pe care crezi că i-ai dezamăgit şi dai fuga în camera aia de spital ca să continui să te simţi prost. Iar asta înseamnă că e foarte greu pentru cineva să te poată ajuta. Ştii ceva? Mă întorc în pat.

Închide.

La o persoană ca bunica Scott, acest semn de proastă-creştere este atât de ciudat, încât Antonia rămâne năucă.

Ştie că are dreptate, dar aşa stau lucrurile. Nu contează decât cei pe care n-ai putut să-i ajuţi.

Cu atât mai mult cu cât cei pe care i-ai dezamăgit sunt cei mai importanţi.

Bărbatul întins pe pat, de exemplu. Rătăcit în propria minte pentru totdeauna.

— Îmi este foarte dor de tine, îi spune Antonia.

Marcos nu răspunde. Pulsul lui rămâne la fel, aşa arată electrocardiograma.

Antonia deblochează iPad-ul şi deschide aplicaţia pentru fotografii. În secţiunea Preferate este o singură imagine. Ea şi Marcos, ţinând între ei un tort. Marcos se uită la tort, iar ea, înspre aparat.

Ca de obicei, se contemplă pe ea însăşi cu dispreţ, fiindcă persoana din fotografie nu este ea. Este o străină neştiutoare, care nu este în stare să prevadă ce se va întâmpla după numai câteva săptămâni.

Adoarme.

Visează.

Marcos e în micul său atelier. Dalta smulge din piatra calcaroasă sunete seci, sincopate. Ea este dureros de conştientă de ceea ce urmează să se întâmple, doar s-a mai întâmplat de o mie de ori. Nu este în living, în faţa unui teanc de hârtii cu indicii, cu rapoarte, cu fotografii. Stă lângă el, privind peste umăr sculptura la care lucrează. E o femeie stând jos. Mâinile se odihnesc cuminţi pe pulpe, spatele e înclinat în faţă, într-o poziţie agresivă care contrastează cu liniştea de pe chipul ei. În faţa femeii e ceva care o împinge să se ridice, dar picioarele îi sunt afundate în piatră, dalta încă n-a reuşit să le elibereze. Nu va apuca niciodată să facă asta.

Cineva sună la uşă. Antonia vrea să-l oprească pe Marcos, să-i spună să lucreze în continuare, să-şi vadă în continuare de viaţa lor, dar gâtul îi este la fel de uscat ca aşchiile diforme împrăştiate pe toată podeaua atelierului. Se aude pe ea însăşi – pe acea altă femeie, pe acea femeie proastă şi neştiutoare care dă mai tare muzica în căşti – strigând ceva, iar Marcos lasă ciocanul pe masă, lângă sculptura terminată pe jumătate. Bagă dalta în halatul alb şi se duce să deschidă. Antonia, Antonia reală, Antonia care ştie ce se va întâmpla, vrea să-l urmeze, şi asta face, dar încet, foarte încet, astfel încât nu vede cum se deschide uşa, nu vede cum străinul în costum elegant şi Marcos se luptă. Când ajunge în hol, Marcos şi străinul sunt deja pe jos. Dalta se iţeşte deja din clavicula străinului, sângele acestuia e pe halatul lui Marcos, străinul se retrage, dar reuşeşte să tragă de două ori cu arma. Un glonţ trece prin Antonia, prin

Antonia reală, prin Antonia care aşteaptă în hol şi ajunge la femeia neştiutoare care este în living, cu căştile pe urechi şi cu muzica la maximum, care nu-şi ridică ochii din foile aflate în faţa ei. Glonţul atinge colţul de lemn al pătuţului în care doarme Jorge, ceea ce îl deviază suficient pentru ca, în loc să pătrundă în corpul Antoniei, să intre prin spate şi să iasă prin umăr. O traiectorie amabilă pentru un glonţ. Fără consecinţe grave. Doar câteva luni de recuperare. Poate pătuţul va trebui să fie lăcuit din nou.

Celălalt glonţ nu e aşa de norocos. Celălalt glonţ îl nimereşte pe Marcos în osul frontal, din care medicii vor trebui să taie apoi o bucată zdravănă, ca să lase creierul să se expandeze, într-o încercare disperată de a se însănătoşi. Cică după un ricoşeu în perete. Cică pentru că Marcos s-a năpustit asupra străinului.

Coşmarul nu clarifică niciodată situaţia. Coşmarul se termină întotdeauna cu bubuitura celui de-al doilea foc de armă încă răsunându-i în urechi.

Atunci se trezeşte.

Iar după aceea, noaptea albă, încărcată de remuşcări.

CARLA

Carla începe din nou să plângă, dar de data asta de furie şi de ruşine că a fost păcălită. Simte o nevoie imperioasă să vomite, să expulzeze din ea tot ce credea că reprezintă Sandra, colega ei de captivitate, ca să poată face loc furiei care o invadează, care îi furnică pielea şi îi inflamează gâtul şi fruntea şi urechile. Strânge pumnii, imaginându-şi că stoarce în ei gâtul Sandrei, nu aerul. Împinge piciorul, imaginându-şi că zdrobeşte craniul Sandrei, nu uşa.

Aşteaptă.

Uşa a cedat puţin.

Apasă din nou cu piciorul, dar uşa cedează doar câţiva milimetri, nu mai mult.

Când lasă uşa să cadă, aceasta nu cade exact în locaş. E puţin deplasată, nimic mai mult. Suficient cât să nu cadreze perfect. A lăsat un mic gol insignifiant.

Carla se întoarce frustrată. Atunci îi vorbeşte vocea.

Ai putea face ceva.
Trebuie doar să mă asculţi.

Iar Carla ascultă.

O percepe mai puternică decât oricând. Ştie că vocea e singura ei prietenă. Întotdeauna a fost aşa. Şi mai ştie ceva. Ştie cine e. E Cealaltă Carla. Cealaltă Carla este mai puternică, mai hotărâtă, ştie perfect ce are de făcut. Cealaltă Carla nu cere voie, Cealaltă Carla acţionează.

Şi ea va acţiona.

Se îndreaptă spre colţul cu canalul de scurgere, unde umezeala a slăbit chitul, unde se mişcă o cărămidă. Nu mult, abia cât să bage degetul pe dedesubt.

Carla introduce degetul arătător între cărămidă şi perete – fără să se gândească la ce poate atinge pe

partea cealaltă, ce picioare, ce ghimpi – şi observă cum cimentul cedează, se fărâmiţează. Nu mult, câteva particule. Doar câteva particule.

Se gândeşte la tatăl ei. Când este întrebat cum şi-a pus bazele imperiului, răspunde: *vânzând trei cămăşi.*

Carla începe să râcâie cu degetul.

Câteva particule de fiecare dată.

— 32 —
Un chip amabil

Femeia de la recepţie – Megan o cheamă – este cufundată într-un roman de dragoste. Citeşte mult ca să suporte plictiseala orelor moarte. Unul dintre puţinele avantaje ale muncii ei prost plătite.

Nişte degete cu o manichiură perfectă bat în geamul uşii. Este o femeie bine îmbrăcată şi zâmbitoare. Nimeni nu ar privi cu neîncredere un chip amabil ca acela.

Când femeia cu chip amabil trece de uşă, Megan lasă romanul deoparte cu o oarecare neplăcere. Vrea să afle dacă eroina va reuşi să se împace cu iubirea vieţii ei, deşi este din perfidul clan rival MacKeltar. Pe copertă, eroina e cu spatele. Nu contează, în centru e un bărbat cu pieptul dezgolit şi cu o fustă ecosez. Muşchii abdominali de vis şi pectoralii sculptaţi în marmură nu par caracteristici Scoţiei secolului al XIII-lea, dar *(bom chicka wah wah!)* cui îi pasă?

— Bună dimineaţa. Bine aţi venit la Hastings. Cu ce vă pot ajuta?

Femeia se apropie de ea. Are o mână la spate. Zâmbeşte.

Acum, că Megan o vede mai de aproape, chipul ei nu mai pare la fel de amabil.

PARTEA A TREIA
— ANTONIA —

Adio, umbre dragi;
adio, umbre detestate.
De nimic nu mă tem pe lume,
căci moartea m-a uitat.

ROSALÍA DE CASTRO

— 1 —
Un titlu

De data asta, epuizarea este mai puternică decât vina. La câteva minute după ce se trezeşte din coşmar, Antonia este din nou răpusă de oboseală.

Un somn greu, cleios şi dens ca smoala, din care o smulge ţârâitul telefonului. Afară, soarele străluceşte implacabil.

— Deschide televizorul, îi cere Mentor.

— Pe ce canal?

— Nu contează.

Aşa e. De la 1 la 5, se schimbă doar chipurile din jurul meselor. Canalele şi-au întrerupt programul obişnuit pentru o *Ediţie Specială.* Antonia nici nu trebuie să aştepte să audă care este subiectul. *Hashtag*-ul de pe ecran îi confirmă ceea ce bănuia deja.

— Când s-a întâmplat? întreabă uitându-se la ceas.

E trecut de ora unu după-amiaza.

— În urmă cu o oră şi jumătate, un ziarist basc a publicat-o pe pagina web a ziarului la care lucrează.

— Şi abia acum mă suni?

— Am avut o şedinţă cu cei de sus. Eşti scoasă din cărţi, Scott. S-a terminat.

Antoniei nu-i vine să creadă ce aude.

— Doar nu vorbeşti serios.

— E un ordin de sus, Scott.

— Dar acum avem un nume. Ştim cine e şi am putea…

— Acum e prea periculos, o întrerupe Mentor. Şi mai e ceva, Scott. Ziaristul ăsta…

Antonia îl găseşte pe unul dintre canale, stând la masă între alţi vorbitori la fel de ignoranţi şi cu gura mare şi gălăgioşi ca el. Un sexagenar semipensionat, cu părul cărunt şi soios strâns într-o coadă. Antonia îl recunoaşte pe loc.

E tipul care l-a salutat pe Jon ieri, pe strada Serrano. Cu acel zâmbet.

Glas wen.

În galeză, zâmbet albastru. O mutră răutăcioasă în faţa suferinţei celui mai mare duşman al nostru.

— …se pare că ziaristul l-a văzut pe inspectorul Gutiérrez la televizor după urmărirea voastră de pe M-50. Este unul dintre cei care dezvăluiseră povestea cu proxenetul pe care a vrut să-l acuze.

— L-a urmărit până aici, murmură Antonia.

— A intuit că e ceva putred la mijloc. Bănuiesc că a vorbit cu Parra ca să obţină exclusivitatea. Se mai întâmplă.

— Tu l-ai amestecat în asta, spune Antonia.

— Ţi-am spus că Gutiérrez a fost cel care…

— Tu l-ai amestecat în asta pe Jon. Tu, care ai nevoie întotdeauna de marionete cu un picior rupt. Tu, Mentor. Tu ai făcut asta.

— Poţi să mă învinuieşti cât vrei. Atât timp cât nu faci nimic.

— Mai sunt şaptesprezece ore.

— Acum e problema poliţiei, Scott. E un ordin. Stai deoparte.

— Şi Carla Ortiz?

— Vor mai fi şi alte bătălii, Scott. Dacă stai cuminte.

Mentor închide telefonul.

Logica zdrobitoare, matematică, a lui Mentor. Sacrifici un nebun ca să rămâi în joc. Fiindcă tot ce contează e să continui să joci. O viaţă astăzi poate valora cât o sută mâine. Ca în vechea fabulă despre şah. O pietricică în prima casetă, două în a doua, patru în a treia. Nenumărate în ultima.

Spune-i asta Carlei Ortiz, spune-i asta fiului ei.

Cineva bate la uşă.

Sunetul e inconfundabil.

Antoniei îi ia mult până să răspundă. De fapt, nu vrea să răspundă, fiindcă furia care clocoteşte în ea caută un loc prin care să iasă.

Iar tirbuşonul e aici, bătând la uşă. Antonia se apropie, dar, în loc să deschidă, trage zăvorul.

— Nu vreau să vorbesc cu tine, spune Antonia.

Îl vede pe partea cealaltă, sprijinit de uşă.

— Voiam să-ţi povestesc, zice Jon, iar prin cutele vocii lui se furişează dezolarea. Dar nu am găsit momentul.

— Am stat la cafeneaua din Cedaceros trei ore şi unsprezece minute. Într-o linişte absolută. Mie ăla mi se pare un moment bun.

— Mi-a fost teamă. Şi ruşine.

Atunci Antonia izbucneşte. Într-un mod crud, într-un mod nedrept.

— Teama şi ruşinea ta au omorât-o pe Carla Ortiz.

Vrea să-i facă rău. Vrea să transfere toată durerea din sufletul ei într-un alt suflet.

Reuşeşte.

Durerea, bineînţeles, nu dispare dintr-al ei, doar se amplifică şi se multiplică.

Vede, prin uşă, cum greutatea corpului lui Jon nu se mai sprijină de lemn.

Urmează o tăcere. Lungă.

O mişcare la picioarele ei îi atrage atenţia. Ceva s-a strecurat între uşă şi podea, cu un zgomot metalic pe pardoseală.

Este cutiuţa cu pastilele ei.

Antonia se lasă să cadă până pe podea. Ia cutiuţa şi o strânge cu putere în pumn. Încearcă să plângă.

Nu reuşeşte.

— 2 —
O reîntâlnire

Antonia e tot pe jos, încercând să se adune – să fi trecut zece-douăsprezece minute – când cineva bate din nou la uşă. Crezând că s-a întors Jon, se ridică imediat, deblochează uşa şi deschide brusc.

— Îmi pare rău, eu…

Se opreşte imediat. Nu e Jon.

Acel bărbat înalt, slab, tras la faţă este, de fapt, ultima persoană din lume pe care Antonia şi-ar dori s-o vadă acolo.

Sir Peter Scott, ambasadorul Regatului Unit la Madrid, fostul consul general la Barcelona, cavaler al ordinului Imperiului Britanic, se află în cadrul uşii, cu intenţia clară de a intra.

— Tată! exclamă ea.

— Antonia, salută el.

Nu există pupături, nici îmbrăţişări, nicio urmă de bucurie sau căldură între ei. Mai degrabă un front rece cu depresiuni atmosferice şi posibilităţi de furtună.

E complicat.

Sir Peter – pe atunci, doar Peter – a ajuns la Barcelona în 1982. Anul Campionatului Mondial de Fotbal, în timp ce o lume întreagă vedea cum Germania este îngenuncheată de Italia, Peter Scott se instala în apartamentul său din strada Sardenya. La doi paşi de piaţeta coridelor, ce obicei barbar, îi spunea mamei lui la telefon. Pe atunci nu era decât un funcţionar de carieră. Îşi dedica ziua activităţilor administrative de la consulat. După-amiezile, se plimba pe Rambla, bea câte o cafea şi se dedica viciului său secret: literatura engleză a secolului al XVIII-lea.

Era cufundat în lectura *Cântecelor inocenţei şi ale experienţei,* ale lui Blake, când o femeie care trecea pe lângă el s-a împiedicat şi i-a vărsat cafeaua pe pantaloni. Lichidul era fierbinte, dar pe

Peter nu l-a deranjat. Era mai preocupat de ochii negri ai acelei femei. Mai degrabă minionă, cu părul şaten-închis şi pielea atât de albă, încât era aproape transparentă. Era atât de jenată de întâmplare, încât nici măcar nu şi-a cerut scuze. În timp ce-l ajuta pe Peter să strângă cioburile ceştii de pe jos, a căzut şi cartea pe care o citea el, între bucăţi de porţelan şi o baltă de cafea. Ea, văzând coperta, începu să recite.

— Ce ciocan, ce lanţ ţi-a scos creierul din jarul gros?[25].

Surprins de citatul din poemul său preferat – cel mai frumos, mai teribil şi mai dezolant din tot ce s-a scris vreodată –, Peter spuse:

— Nu mulţi spanioli îl cunosc pe Blake.

Zâmbetul necunoscutei luminează Rambla întreagă, ricoşează în Montjuïc şi se instalează, la întoarcere, în inima lui Peter.

— E spre binele meu să-l cunosc, răspunde. Sunt în ultimul an la filologie engleză.

Unsprezece luni mai târziu, într-o după-amiază însorită de septembrie, Peter Scott şi Paula Garrido se căsătoreau la Santa María del Mar. După un an, se năştea o fetiţă cu ochi negri, căruia tatăl ei a vrut imediat să-i pună numele Mary. De la Wollstonecraft, desigur, nu de la Shelley, pentru care Peter nu are un respect prea mare.

— Nu-mi pasă, spune Paula. O va chema Antonia, ca pe mama, odihnească-se în pace.

Şase ani mai târziu, după multe eforturi şi multă muncă, Peter era numit consul. Fericirea familiei era completă. El şi Paula erau îndrăgostiţi până peste cap şi o iubeau la nebunie pe micuţă.

La un an după ce a fost numit consul, Paula a vomitat într-o dimineaţă, când s-a trezit. Simţea o durere surdă în coaste. Opt săptămâni mai târziu, cancerul de pancreas a omorât-o.

Antonia s-a dus să locuiască la bunica Scott timp de trei ani. Era singura rudă pe care o mai avea. Tatăl ei s-a îngropat în muncă şi a ignorat-o complet. Când Antonia s-a întors la Barcelona,

bărbatul care a întâmpinat-o nu mai era tatăl ei. Era bărbatul care plătea facturile guvernantelor ei. Moartea Paulei îi lăsase inima stearpă, îl făcuse egoist şi retras, ca şi cum răposata ar fi luat cu ea, cu degetele convulsive din ultimele zile, semnificaţia iubirii. I-a dat de înţeles foarte clar Antoniei că ea este ceva nesemnificativ în viaţa lui, o notă de subsol dintr-un capitol care se închisese pentru totdeauna şi care, dintr-un motiv bizar, rămânea liberă, vie, respirând. Iar inteligenţa Antoniei, acea strălucire pe care a demonstrat-o de când era foarte mică şi care îl fascinase atât de mult la Paula, i se părea ceva dezagreabil la fiica lui. Dar inteligenţa Antoniei nu avea discreţia mamei. Era mai degrabă ascuţită, tăioasă şi pătrunzătoare. Fetiţa a învăţat repede s-o ascundă, nu ca să obţină iubirea tatălui ei, ci ca să evite conflictele.

De îndată ce a putut, Antonia a plecat să studieze la Madrid. Tatăl ei a fost numit ambasador pe când ea era deja logodită cu Marcos, înainte de a intra în proiectul Regina Roşie. În toţi aceşti ani s-au văzut de cinci ori.

A fost nevoie să treacă mulţi ani pentru ca Antonia să înţeleagă de ce tatăl ei o ura. Sau simţea pentru ea o emoţie atât de asemănătoare cu ura (trei sferturi respingere, un sfert resentimente), care îl făcea să-i fie imposibil s-o privească. A trebuit să se întâmple ce s-a întâmplat cu Marcos ca să înţeleagă. De fiecare dată când Jorge apărea în faţa ei, copia fidelă, teribilă, sfâşietoare a lui Marcos – aşa cum ea era copia mamei ei –, Antonia înţelegea. Dar nu i-a găsit tatălui ei o scuză şi nici nu l-a iertat pentru asta, dat fiind că te poţi lupta cu sentimentele nesănătoase, aşa cum face ea acum, cu mai mult sau mai puţin succes. Iar copiii trăiesc în momentul de faţă, în prezentul continuu, în care nu vor, nu pot şi nu trebuie să cunoască altceva în afară de iubire. Şi ea da, poate – recunoaşte acum, după trei ani – l-a dezamăgit pe Jorge, poate că atunci tatăl ei a fost acolo pentru el aşa cum nu fusese pentru ea. Să se ocupe de el era prea dureros pentru Antonia.

Poate.

Dar Antonia nu colaborase. Sir Peter se luptase, obţinuse custodia lui Jorge în faţa unui judecător. Ceruse ca ea să meargă la terapie înainte de a-l vedea pe copil. Şi avea convingerea fermă, alimentată de ani de distanţare, că fiica lui e nebună de legat.

E complicat.

Antonia se dă la o parte pentru ca tatăl ei să poată intra.

Sir Peter intră în încăpere ca şi cum aceasta i-ar aparţine. Tânărul englez de familie bună şi puţin înfumurat pe care îl cunoscuse Paula în acea cafenea se înfumurase de tot.

— Cum e? întreabă arătând spre pat, deşi nu se uită la Marcos, ci pe geam.

Nu a fost prezent la nuntă, desigur. Ar fi fost prea mult. Dar a trimis un bilet pe care, Antonia e aproape sigură, îl semnase chiar el.

— În comă, răspunde Antonia. Ce vrei?

Tatăl ei se întoarce şi o priveşte fix. Antonia, care gândeşte deopotrivă în engleză şi în spaniolă, recurge de data asta la un cuvânt care nu există în limba spaniolă, deşi nu este unul dintre cuvintele ei speciale. *Stare.* A privi fix pe cineva, astfel încât acea persoană nu se simte în largul ei. Nu e ceva ce tatăl ei a mai făcut vreodată.

— Unde este, Antonia?

În vocea lui e ceva ce ea nu a mai auzit vreodată.

Teamă.

— Cine să fie?

— Unde este Jorge.

Şi cu aceste trei cuvinte, Universul se rupe în două. Teama face un salt din vocea tatălui ei şi se instalează pe pielea ei, ca un curent electric de joasă tensiune, zumzăind din vârfurile degetelor până în urechi, îndoindu-i diafragma şi strângându-i pieptul.

— E la şcoală. Spune-mi că e la şcoală.

— Nu e la şcoală, Antonia. Cineva l-a luat de la ore. Profesoara e la spital, inconştientă. Femeia de

la recepţie e moartă. Amândouă au fost înjunghiate. Iar copiii spun că a fost o femeie. Sunt terorizaţi.

Tot ce i-a spus tatăl ei pare ireal. Ca şi cum i s-ar întâmpla altcuiva.

Dar am mai simţit ceva asemănător odată. Când m-am trezit în acest spital, iar Marcos agoniza la Terapie Intensivă, în timp ce ea, neputincioasă, rememora fiecare clipă dinaintea tragediei. Cu atâta insistenţă încât toate îi rămăseseră pentru totdeauna în vise, la fel cum o lumină puternică ne rămâne întipărită pe retină după ce închidem ochii.

Nu se va întâmpla din nou.

Antonia se ridică în picioare în viteză, îşi ia mobilul, poşeta. Bagă înăuntru telefonul, iPad-ul.

— Trebuie să plec.

— Nu pleci nicăieri, Antonia. Nu până mă lămureşti. Cei de la şcoală spun că te-ai dus să-l vezi fără permisiunea mea, o dată la câteva zile. Iar femeia de la recepţie a deschis uşa. Trebuie să fi fost cineva cunoscut. Unde erai în urmă cu trei ore, Antonia?

Ea nu răspunde.

Durerea cauzată de neîncrederea tatălui ei abia dacă o atinge. Antonia o înregistrează la fel cum cineva care aleargă ca să-şi salveze viaţa sesizează că începe să plouă. Are un gol în stomac, ca atunci când ajungi în vârful unui *montagne russe.* Sângele îi zvâcneşte în tâmple în ritmul unei furculiţe care bate albuşuri într-un bol, e conştientă de fiecare respiraţie.

Ignorându-l pe tatăl ei, se îndreaptă spre uşă. Trebuie să-l sune pe Jon. Trebuie să-l sune pe Mentor. Trebuie să…

— Unde e nepotul meu, Antonia?

Antonia se întoarce ca să-i spună ceva fără să se oprească din mers şi atunci se împiedică de un zid de cărămizi în costum. Cade pe jos şi simte imediat nişte mâini enorme care o ţin, în timp ce pe încheieturile mâinilor simte ciupitura unor bride din plastic strânse la maximum.

— Ţi-am spus că nu pleci nicăieri, zice tatăl ei. Doar cu noi, la secţia de poliţie.

EZECHIEL

Apa are gust de cenuşă.

La urma urmei, totul e cenuşă.

A mutat salteaua care-i servea drept pat. Înainte, împărţea camera din capătul culoarului cu Sandra, dar fiica lui i-a ordonat acum s-o ia de acolo, fiindcă a legat copilul de un perete şi vrea să aibă destul spaţiu.

Nicolás se întreabă de când nu mai e confortabil să stea cu Sandra. De când a renunţat să mai îndulcească cu un zâmbet insultele şi afronturile.

Eşti un moş inutil.

Nu mă mir că tatăl tău te bătea.

Apoi îi atingea umărul cu mâna sau îi adresa un zâmbet care atenua lovitura.

Când a început să se întâmple?

Nicolás nu ştie sau nu-şi aminteşte. Uneori, vrea să plece undeva departe, s-o lase, să fugă fără să privească în urmă. Dar apoi îşi aminteşte cum a fost în lunile în care Sandra a fost

(moartă)

departe de el, cum s-a afundat într-un puţ cu smoală din care nu mai putea ieşi. Cum era să iasă pe stradă, să urce la metrou, să fie înconjurat de oameni, să le simtă privirile alunecându-i pe ceafă şi pe spate. Uite un om care şi-a pierdut fiica.

Un moş inutil.

Nu mă mir că tatăl tău te bătea.

Apoi Sandra s-a întors.

Pur şi simplu, s-a întors. A sunat la uşă într-o seară şi totul a fost perfect.

Nu, nu totul. Fiindcă s-a întors schimbată.

Nicolás nu vrea să recunoască, nu-i place adevărul care stă la pândă în spatele acestei idei. Nu vrea să renunţe la influenţa puternică a voinţei Sandrei. De când s-a întors, emană o energie care o învăluie, care o impulsionează.

Dar acum nu mai este o energie bună. Acum, energia aceea otrăveşte.

Drumul pe care l-a pus să-l străbată părea clar, dar au intervenit schimbări de traseu. Situaţii neprevăzute le numeşte ea.

Copilul acela. Copilul acela n-ar trebui să fie aici.

E prea mic.

Nicolás cochetează cu ideea de a o înfrunta pe Sandra la fel cum cochetează cu ideea de a fugi. Scurt, superficial şi inofensiv. De îndată ce începe fantezia, de îndată ce intuieşte ca soluţie neliniştea şi confuzia, Nicolás îşi aminteşte de singurătate. Înspăimântătoare, rece şi inumană.

Aşa era înainte? Înainte de a se întoarce?

Nicolás nu-şi aminteşte nici asta. Nu are imagini concrete de *dinainte.* Poate frânturi de melodie, dar cu atât mai puţin versurile. Îşi aminteşte de ture lungi prin tunele, îşi aminteşte că avea senzaţia de a fi tată. Îşi aminteşte lucruri pe care nu vrea să şi le amintească, lucruri care se întâmplau noaptea, momente în care vizita dormitorul Sandrei, momente în care el era tatăl lui, iar Sandra era el. Dar le respinge, ca şi cum, în realitate, aceste imagini nu fac parte din fiinţa lui. Sunt doar vise. Nu sunt reale. Dacă ar fi fost, ar fi ars pentru ele foile de confesiuni aferente.

În plus, de când s-a întors, nu s-a mai întâmplat.

Acum el apelează la ea, ca să obţină o descătuşare diferită, metoda pe care i-a arătat-o ea. Îngenunchează, iar ea ia cureaua şi o descarcă pe spinarea lui. Aşa cum făcea tatăl lui, când el era mic, pentru ca Nicolás să nu păcătuiască. Aşa cum făcea chiar înainte de a păcătui cu el.

Nicolás simte din nou gustul de cenuşă pe limbă şi pe cerul gurii. Nu-i place confuzia pe care o simte. De când s-a întors ea.

Ia pistolul de pe masă. Greutatea, prezenţa fizică a armei, îi conferă o hotărâre ciudată.

E o uşă. O uşă, se gândeşte Nicolás.

Îşi bagă arma în gură. Dinţii lui ating metalul, îl muşcă. Unsoarea armei, metalul mătură gustul de cenuşă.

O apăsare uşoară, doar de atât e nevoie. Iar apoi va fi doar împăcare.

Apasă pe trăgaci, dar arma îi dă înapoi doar pocnitura siguranţei.

Eşti un moş inutil.

Nu mă mir că tatăl tău te bătea.

I se aud paşii apropiindu-se, iar Nicolás lasă în grabă arma pe masă.

Data viitoare. Data viitoare va avea curaj.

— E totul pregătit? întreabă Sandra.

Nicolás încuviinţează. S-a străduit mult, dar a făcut tot ce i-a cerut.

Ea îi zâmbeşte.

— 3 —
Un Rolls-Royce

Antonia Scott (un metru şaizeci, cincizeci de kilograme) îşi calculează şansele de a se descotorosi de bărbatul care o târăşte până la maşina aflată la uşă (un metru nouăzeci, optzeci şi şapte de kilograme). Sunt nule. Nici nu e nevoie să adauge informaţia că bărbatul este, la fel ca toţi cei care prestează servicii de securitate la ambasadă, angajat în cadrul SAS[26] din Marea Britanie. La fel ca GEOS sau puşcaşii marini, dar în *fish and chips*.

Tipul de la SAS s-a achitat de sarcina de recunoaştere. O duce, cu îmbrânceli şi mormăieli, pe coridoarele mai puţin umblate din spate. Sir Peter îi urmează, la trei paşi în spate. Coboară scările, traversează secţia de oncologie – întotdeauna locul cel mai ascuns – şi ajung în afara spitalului pe o uşă laterală pe care nici măcar Antonia nu o văzuse, deşi trăieşte practic în spitalul Moncloa de trei ani. Totul bine studiat ca să întâlnească cel mai mic număr posibil de oameni.

Rolls-Royce-ul Phantom care aşteaptă afară – un al doilea tip de la SAS ţine portiera maşinii deschisă – este maşina oficială a ambasadorului Regatului Unit, ceea ce nu-l face pe Sir Peter să fie mai puţin mândru de ea. În alte circumstanţe poate că Antonia ar aprecia faptul că o bagă cu forţa într-o maşină de o jumătate de milion de euro, dar nu e cazul. Acum nu se poate gândi decât că, dacă o urcă în maşina aceea, totul se va sfârşi pentru Jorge, pentru ea şi pentru Carla Ortiz.

Nu poate permite aşa ceva.

Şi totuşi, nu-i vine nicio idee ca să evite acest lucru. Să se lase dominată de panică, să se trântească pe jos, să ţipe… toate astea ar înrăutăţi situaţia.

Până să se dezmeticească, este deja în maşină, pe locul din spatele şoferului.

— Faci o greşeală, îi spune tatălui ei, aşezat lângă ea.

Cei doi tipi de la SAS urcă în faţă.

— De-ar fi aşa, Antonia, spune el, dar nu o crede.

El deja a declarat-o vinovată, fiindcă e convins că de trei ani nu mai e în toate minţile. Iar această a doua parte poate era adevărată în urmă cu câteva zile, dar nu mai este.

Nu mai vreau să mă sinucid, se gândeşte şi îşi dă seama că e adevărat. După ani întregi în care s-a stăpânit, permiţându-şi numai să cocheteze cu ideea de a termina cu toate timp de trei minute în fiecare zi, doar patru zile au fost suficiente ca să schimbe totul.

Nu se poate termina aşa.

Portierele maşinii se închid.

Antonia priveşte în jur cu disperare, căutând o ieşire care nu există.

Şoferul, acelaşi tip de la SAS care a adus-o târâş, porneşte maşina.

Atunci se produce izbitura.

CU TREIZECI DE SECUNDE MAI DEVREME

Lui Jon Gutiérrez nu-i plac nedreptăţile.

Cuvintele Antoniei l-au rănit, mult mai mult decât este dispus să recunoască. Îşi pusese toate speranţele în ea, aruncase totul în joc ca să reuşească, cu orice preţ, să o găsească împreună pe Carla Ortiz. Bineînţeles, viaţa nu este o linie dreaptă şi nici un drum bătătorit, iar bagajul pe care Jon îl adusese de la Bilbao

Şi minciunile tale.

distrusese visul.

Aşa că Jon Gutiérrez stă în Audi-ul A8 fără vreo treabă, misiune sau speranţă. Clopot rănit în clopotniţă, jumătate înjumătăţită[27]. La hotel îl aşteaptă prietenii de la Departamentul de Probleme Interne, bagă mâna-n foc. Dar el nu le va da satisfacţie, nici gând. Dacă vor să discute cu el, n-au decât să meargă la Botxo[28], care arată superb în perioada asta a anului, iar cuşca câinelui – aşa îi spun cei din Bilbao Muzeului Guggenheim – străluceşte în soarele de iunie, lângă estuar.

Încă are timp să se înfiinţeze în Bilbao pentru o cină târzie dacă porneşte acum şi o calcă apăsând cu graţie. Va putea s-o vadă pe *amatxo,* să-i povestească necazurile sale şi să lase ziua de mâine să aducă vremuri mai urâte.

Dar sigur, atunci o vede pe Antonia târâtă în maşină de un tip masiv şi, fără îndoială, înarmat.

Inspectorul Gutiérrez n-a fost niciodată partizanul doctrinei *aruncă-te de bunăvoie în gura lupului.* Prima dată când s-a lăsat în voia împrejurărilor a fost în urmă cu patru zile, iar asta fiindcă nu a avut de ales. Biserica la care se închină Jon Gutiérrez, unde pune lumânări, face genuflexiuni şi recită litanii este Maica Domnului Spune Să Nu Te Legi De Colega Mea. Aşa că, fără s-o mai rumege, porneşte maşina, apasă acceleraţia, bagă în viteză –

mici trucuri pe care le înveţi când ai de-a face cu psihopaţi – şi lansează Audi-ul în coastele Rolls-Royce-ului.

Şi asta e a doua oară.

— 4 —
Un refuz

Forţa impactului face zob geamul din spate de pe partea stângă, acoperind-o pe Antonia de cioburi. Deformează habitaclul Rolls-Royce-ului şi o aruncă peste tatăl ei, care încă nu-şi pusese centura. Airbagurile de pe locul şoferului şi de pe cel al copilotului se desfac, dar, nu se ştie din ce motiv, această maşină de o jumătate de milion de euro decide că pasagerii din spate nu au nevoie de airbaguri.

Fruntea lui Sir Peter s-a izbit de geamul de pe partea lui şi a lăsat în urmă o pânză de păianjen în centrul căreia se află un păianjen cărămiziu. Părul său alb – Antonia e convinsă că şi-l vopseşte – este acum îmbibat de sânge.

Antonia este peste el, într-o postură intimă, cu capul pe pieptul lui – lucru care nu s-a repetat de douăzeci şi şapte, douăzeci şi opt de ani? Dar ea nu caută contactul, deşi poate auzi clar inima tatălui ei bătând la mai puţin de douăzeci de centimetri de urechea ei dreaptă. Ea caută mânerul portierei, cu braţele întinse în faţă din cauza bridei care îi ţine încheieturile legate.

— Nu… şopteşte tatăl ei, încă buimăcit de lovitură.

Ea reuşeşte să deschidă portiera şi să se ridice, trece peste tatăl ei – e conştientă că i-a tras un genunchi în rinichi, pentru care nu prea îi pare rău –, dar, când este deja cu jumătate de corp în afară, Sir Peter o apucă de picior şi o trage în spate.

— Doar vei înrăutăţi situaţia, spune Sir Peter.

Fiica lui se zbate, loveşte cu putere cu picioarele în pieptul şi braţele tatălui ei, până când reuşeşte să scape.

Nici că poate fi mai rău de atât.

Cei doi tipi de la SAS încep să se elibereze din îmbrăţişarea drăgăstoasă a airbagurilor. În partea cealaltă a maşinii, Jon Gutiérrez face acelaşi lucru.

Doar că el are ceva mai multă experienţă. A reuşit chiar să repornească maşina şi îi face semne cu mâna să urce.

Antonia îl priveşte, neagă din cap.

O ia la fugă în direcţia opusă, îndepărtându-se de Jon, îndepărtându-se de tatăl ei.

Fugi, Antonia!

— 5 —
O linie neocupată

Trei ore mai târziu, Antonia s-a oprit din alergat, încă nu este în siguranţă, bineînţeles.

A reuşit să scape de tipii de la SAS intrând pe străduţa îngustă dintre spital şi azilul de bătrâni din clădirea alăturată. Când a trecut de colţul străzii, avea puţine opţiuni. În faţa ei se afla doar Manzanares. Pe partea cealaltă a râului, un cartier cu case mici pentru o singură familie, unde Antonia ar fi o ţintă uşoară. Aşa că se hotărî să intre în azilul de bătrâni. Mergea încet, ca să nu atragă atenţia, deşi ştia că sunt pe urmele ei. Ţinea poşeta în bandulieră atârnată pe deasupra mâinilor încătuşate. Când ajunse la scară, o luă din nou la fugă până la al doilea subsol, unde se află un tunel care duce la spitalul din apropiere. Ieşi pe uşa principală – la mai puţin de şase metri de tatăl ei, care era în picioare, cu spatele la ea, ţinându-şi capul în mâini şi privind în direcţia spre care o luase ea la fugă – şi traversă strada spre parcul Bombilla, unde se va folosi de marginea unui coş de gunoi ca să scape de cătuşele din plastic.

Jon nu se mai vedea. Audi-ul dispăruse. Deşi nu crede că va putea circula prea mult cu el, măcar nu-l vor prinde prea repede.

Cum de ne-am transformat din vânători în vânat? se gândeşte Antonia.

Se află în McDonalds-ul de pe Gran Vía. Probabil cel mai anonim loc de pe faţa Pământului, cu sute de persoane care intră şi ies în fiecare minut, mai ales la ora asta. Şase după-amiaza, momentul în care gustarea spaniolilor se suprapune cu cina timpurie a turiştilor străini. A fost imposibil să găsească o masă, aşa că Antonia îşi mănâncă Big Mac-ul cu brânză, porţia mare de cartofi şi McFlurry-ul – va avea nevoie de cât mai multă energie – aşezată pe unul dintre pufurile de la

intrare, cu tava pe genunchi. Nu crede că o vor căuta pe stradă, e încă prea devreme, dar stă cu spatele la geam. În caz că i-au introdus fotografia în sistem şi o recunoaşte din întâmplare vreun poliţist isteţ.

Nu, tatăl ei precis a turnat-o la poliţie. Fără îndoială, cei de la Omucideri se ocupă de caz şi vor vrea să discute cu ea. Bineînţeles că nu pot cere ajutorul Unităţii pentru Răpiri şi Şantaj. A avut Ezechiel grijă de asta.

Ne aflăm exact în punctul în care şi-a dorit el. L-am găsit când a vrut el să-l găsim. Nu mai devreme.

Cei de la Omucideri sunt mai relaxaţi decât cei de la USE. Clienţii lor nu protestează şi nici nu li se mai poate face vreun rău, aşa că e o chestiune de timp să prinzi un vinovat care fuge. Timp care, de fapt, zboară întotdeauna în favoarea lor. Alergând, fugarul oboseşte. Nu poţi fugi la nesfârşit, cu atât mai puţin în zilele noastre, când tot ce-i trebuie unui fugar – să mănânce, să bea, să doarmă – lasă o urmă electronică. Doar dacă nu ai o tonă de bani gheaţă.

Nu e cazul Antoniei. Întregul ei capital este o bancnotă de douăzeci de euro pe care o ţine întotdeauna, îndoită, între mobil şi carcasă, pentru situaţii de urgenţă. Un Big Mac cu brânză pare o urgenţă extrem de necesară, dar acum mai are doar nouă euro şi patruzeci şi cinci de cenţi.

Dacă mă gândesc mai bine, nu trebuia să comand şi îngheţata.

Nu a folosit cardul de credit dintr-un exces de precauţie. E mult mai periculos să ţii mobilul deschis. Dacă vor cu adevărat s-o prindă, acest mic aparat îi va duce direct la ea, la fel cum e o barcă ghidată de un far în mijlocul furtunii.

Dar nici nu poate să-l oprească sau să scape de el. Fiindcă aşteaptă un telefon pe care ştie că nu va întârzia să-l primească. Din acest motiv le-a închis lui Mentor, care a sunat deja de trei ori, şi lui Jon, care a sunat de şase ori.

Cel mai mult a durut-o când a sunat-o bunica ei. O singură dată. Nici ei nu i-a răspuns, deşi i-a fost

greu.

Linia trebuie să fie liberă.

Păstrează ce-a mai rămas din băutură ca să înghită una dintre pastilele ei roşii. Excesul de stimuli – lumea, luminile, conversaţiile, maşinile, propriile gânduri accelerate – din jur o înnebuneşte şi are nevoie să-şi ţină mintea în frâu, să recapete controlul, să filtreze. Fiecare pastilă îi oferă cu zgârcenie patruzeci de minute.

Constată alarmată că mai are doar două.

Aruncă resturile la coş şi iese pe stradă, coborând pe Montera către Sol, cu mobilul în mână. Să fie în mişcare o ajută să rămână liberă. Şi numai dacă este liberă va putea să-l salveze pe Jorge.

Continuă să meargă.

Când soseşte, în sfârşit, apelul, Antonia a ajuns aproape de piaţa Canalejas.

— Bună ziua, doamnă Scott, spune o voce de bărbat. Gravă şi seacă.

— Vreau să ştiu că fiul meu este teafăr, răspunde Antonia.

— Este. Nu a păţit nimic.

— Vreau să vorbesc cu el.

— Nu se poate. Dar insist, nu va avea de suferit. Copiii nu trebuie să plătească pentru păcatele părinţilor lor.

— Şi totuşi, dumneavoastră nu încetaţi să-i puneţi să plătească, nu-i aşa?

— Eu fac doar lucrarea Domnului.

— Dacă spuneţi dumneavoastră… Nu mă lăsaţi să vorbesc cu fiul meu?

— V-am spus că nu.

— Atunci, vreau să vorbesc cu Ezechiel.

— Cu Ezechiel vorbiţi.

— Dumneavoastră nu sunteţi Ezechiel. Nu sunteţi decât mesagerul său. Daţi-mi-o la telefon.

La capătul celălalt al firului se lasă o tăcere ruşinată. Antonia crede că a închis. Simte din nou vertijul, presiunea în capul pieptului, panica în faţa căreia nu poate ceda.

Şi încă ceva. Se aude un huruit, în depărtare. Antonia îl înregistrează mintal, ca să se întoarcă la el mai târziu. Poate fi important.

Atunci se aude o voce nouă în telefon. O voce de femeie, suavă şi afectuoasă.

— Felicitări, Antonia Scott.

Fără să ştie de ce, Antonia asociază această voce de femeie cu un chip amabil. Dar, dacă te opreşti o secundă să o asculţi, să o asculţi cu adevărat, sesizezi că, pe dedesubt, colcăie viermii. Graşi şi palizi, ca degetele unui cadavru.

— Vreau să vorbesc cu fiul meu, insistă.

— Tatăl meu a fost foarte clar în această privinţă. Spune-mi, cum de ai ştiut?

Antonia nu ştia. Începuse să aibă bănuieli când a fost dezvăluită identitatea lui Ezechiel, dar fusese un glonţ în orb, tras la întâmplare. Bineînţeles, n-o să recunoască.

— Asta e treaba mea.

Ea râde. Iar în acest râs viermii se arată pe sub mască, o masă pulsândă şi ameninţătoare.

— Extraordinara Antonia Scott. Întotdeauna misterioasă. Bine. Pentru tine sunt valabile aceleaşi reguli, Scott. O să-ţi dau o pedeapsă pentru păcatele tale, aşa cum a primit Laura Trueba, aşa cum a primit Ramón Ortiz. Eşti pregătită să asculţi?

Antonia nu răspunde.

— Eşti acolo?

— Sunt aici.

— Vrei să-l mai vezi pe fiul tău?

— Ştii că da.

— Păcatul tău, Scott, este orgoliul. Un păcat minor în comparaţie cu păcatele celorlalţi părinţi. Meriţi o pedeapsă mai mică. Osânda ta este să aştepţi. Douăsprezece ore. Dacă mâine-dimineaţă la ora şapte ţi-ai ispăşit pedeapsa, îi dăm drumul lui Jorge într-un loc vizibil. Unde orice bun samaritean să-l poată găsi.

— Care e cealaltă variantă?

— Cealaltă variantă e să încerci să ne găseşti. Poate că o să ai succes, fiindcă eşti foarte aproape.

Dar să ştii un lucru: succesul tău va însemna eşecul. Ai înţeles?

Antonia a înţeles. A înţeles foarte bine.

— Şi ce se va întâmpla cu Carla Ortiz?

— Soarta ei nu te priveşte. E în mâinile tatălui ei. El are propria osândă.

— De ce faci asta, Sandra?

Din nou râsul viermănos, infecţios şi crud.

— De ce? Mă mir că cineva cu talentele tale încă nu a înţeles. O fac fiindcă pot. O fac fiindcă e… distractiv.

Şi râde din nou.

— Pe mâine, Antonia Scott.

— 6 —
Un ceai verde

Intră în primul bar care îi iese în cale, încearcă să se liniştească, să analizeze opţiunile.

Se aşază la bar. Comandă un ceai verde, ca să digere mâncarea nesănătoasă care-i strânge stomacul şi informaţiile care îi tresaltă în creier.

Chelneriţa lasă încă apa să fiarbă în cana metalică – concepută cu atenţie ca să verse mai multă apă pe farfurioară decât în ceaşcă – când Mentor sună din nou.

— Nu te-ai întrebat de ce încă n-ai fost prinsă, având mobilul deschis?

Antonia s-a întrebat.

— Ce-ai făcut?

— Noi – cei ca Mentor folosesc întotdeauna pluralul când vorbesc despre lucruri pe care nu se pricep să le facă – am redirecţionat SIM-ul mobilului tău ca să pară că eşti unde nu eşti. Potrivit unui nou ciudat pe care îl avem în echipă, eşti în vizită în Afganistan. Îmi rămâi datoare.

— Scade-o pe asta din datoriile pe care le ai tu la mine.

— Totuşi, n-o să dureze mult. O oră, cel mult, până să dărâme barierele. Are şi poliţia ciudaţii ei. Asigură-te că până atunci îţi închizi mobilul.

Chelneriţa îi pune ceaşca în faţă. Antonia ia pliculeţul de zahăr şi îl scutură între degetul arătător şi degetul mare.

O oră. Cel mult.

— Cât de rea e situaţia?

— A dispărut nepotul ambasadorului britanic, răpirea Carlei Ortiz umple toate telejurnalele, o femeie a fost ucisă, alta a fost înjunghiată. O bombă a făcut praf şase poliţişti şi a rănit grav alţi doi. Iar tu eşti singura legătură între toate astea.

— Deci e rău, nu?

Mentor scoate un oftat exasperat.

— Te preferam înainte de a învăţa să foloseşti sarcasmul, Scott. Tatăl tău face presiuni mari ca să fii găsită.

Ceea ce nu este o opţiune. Ultimul lucru pe care îl poate face acum e să-şi petreacă toată noaptea la poliţie, legată de un scaun şi răspunzând la întrebări.

— Tatăl tău insistă că ştii ceva, deşi descrierea femeii care l-a luat pe Jorge corespunde mai multor posibile suspecte. Una dintre ele este mama purceluşei Peppa, purtând o pelerină.

Normal, când martorii pe care îi ai sunt nouăsprezece copii de patru ani.

— Când o să iasă profesoara de la Terapie Intensivă, continuă Mentor, în caz că iese, va putea da lămuriri. Dar până atunci nu-i poţi lăsa să te prindă, Scott. Nu poţi compromite proiectul.

Antoniei nu-i vine să creadă ce aude. Răceala lui Mentor reuşeşte uneori s-o depăşească.

— Mi-au răpit copilul. Ştii, nu?

— Cu atât mai mult. Dacă vei fi prinsă, nu vei putea să-l ajuţi. Trebuie mai întâi să-l prinzi tu pe el. Află unde e şi spune-ne. Ne ocupăm noi de restul.

Atât de crud. Atât de simplu.

Atât de imposibil.

Antonia inspiră adânc. Efectul pastilei începe să se estompeze şi, prin urmare, lumea prinde viteză, emoţiile bat la uşă. Strânge telefonul cu putere, mâna stângă o strânge într-un pumn, se loveşte peste coapsă. O dată, de două ori.

Chelneriţa îi aruncă o privire ciudată.

Calm. Calm, îşi spune. *Ultimul lucru pe care ţi-l doreşti este să te dai în spectacol şi să fie chemată poliţia.*

Sugestia de a se calma nu va schimba nimic. Chimia creierului ei este aşa cum este. Şi chiar acum hipotalamusul ei, modificat ca să funcţioneze în mod normal ca şi cum ar fi mereu sub presiune, este într-adevăr sub presiune. Prin urmare, îi bombardează nebuneşte fluxul sangvin cu histamină. Antonia este conştientă de absolut fiecare informaţie care o înconjoară.

De automatul care funcţionează încontinuu.

De bărbatul din colţ care se preface că citeşte, deşi, de fapt, se pipăie pe sub haina pe care o ţine în poală.

De uşa de la baie, care scârţâie.

De sunetul televizorului, de scaunul care are un picior rupt, de clapetacafetiereidesunetuldelawhatsappdebărbatul …

GATA.

— Eşti acolo, Scott?

— Nu pot…

— Scott? Ai pastilele la tine? Trebuie să iei una, acum.

Antonia ştie.

Bagă mâna în buzunar, scoate cutiuţa metalică. Când încearcă să ia una din cele două pastile rămase, aceasta cade pe jos, în groapa de gunoi cu coji de alune, scobitori folosite, sâmburi de măsline şi şerveţele unsuroase.

Nu!

Antonia se apleacă, o caută printre mizerii, o bagă în gură şi muşcă din ea fără să-şi facă griji din cauza germenilor.

De data asta nici măcar nu numără până la zece, nici nu aşteaptă ca medicamentul să-şi facă magia. Nu e timp.

— Ce aţi aflat despre Fajardo?

— Deocamdată, că nu e mort. E căutat peste tot, dar o să dureze. Tipul ştia ce face când a hotărât să-şi şteargă urmele. Singura lui legătură cu viaţa era contul bancar, din care i se plăteau în continuare facturile, dar e ceva obişnuit când moare cineva. Dacă nimeni nu solicită acei bani şi nu anunţă banca de moartea titularului, se încasează facturile cât timp există sold.

— Dă-mi ceva ce pot folosi, Mentor. Orice.

— Ţi-am trimis pe e-mail fişa lui Fajardo. În afară de asta, ceea ce e puţin, nu avem nimic, Scott. Au aflat doar că Fajardo a primit concediu medical după sinuciderea fiicei lui.

— Mă rog, de fapt, nici fiica lui nu e moartă, spune Antonia.

— Poftim? se miră Mentor.

— Nu contează. Prea mult de explicat. Continuă.

Lui Mentor îi este greu să reia firul după dezvăluirea Antoniei.

— La o săptămână după ce s-a întors la muncă, a murit când s-a prăbuşit tunelul. Atât.

Adică, nimic.

— Ce face Jon?

— E complet scos din minţi. Mă sună din cinci în cinci minute. Vrea să te ajute, Scott.

— Uite că nu.

Nu după ce a minţit aşa, se gândeşte Antonia. *Nu mai pot avea încredere în el. Şi mai sunt şi cei de la Departamentul de Probleme Interne pe urmele lui. Şi ziariştii. Dacă îl chem şi vine, cine ştie cine poate să apară odată cu el. Ar putea strica totul.*

Nici în Mentor nu pot să am încredere. Nu pot avea încredere în nimeni.

E prea mare riscul pentru Jorge.

— Cum vrei. Opreşte mobilul, Scott. Şi prinde-l.

Închide. Antonia opreşte mobilul. Deschide iPad-ul, îl comută pe modul Avion şi se conectează apoi la Wi-Fi-ul barului ca să descarce fişa lui Fajardo.

Nu e mare lucru. Dar se regăseşte în ea schiţa unei istorii.

CARLA

Cu o ultimă smucitură, cărămida îi pică în mână.

Degetele arătător şi mijlociu ale Carlei sângerează serios, unghiile îi sunt jupuite şi rupte, dar a reuşit să scoată cărămida.

O ţine cu mâna stângă în timp ce-şi suge degetele de la dreapta, scuipând sânge, bucăţi de unghii şi nisip. Carla nu-şi poate vedea expresia feţei, ferocitatea animalică, primară pe care o afişează când, în sfârşit, se alege cu acest pătrat de ceramică, de zece pe zece.

Încercând să ignore suferinţa şi greaţa pe care i le provoacă buricele degetelor care sunt carne vie, Carla îşi scoate rochia. Înveleşte cu grijă cărămida în fustă, după care aşază cărămida învelită, cu colţurile în sus, între podea şi perete.

S-a gândit ore întregi la momentul ăsta, vizualizând fiecare detaliu legat de ceea ce va face astfel încât să nu comită nicio greşeală, până când gândul aproape că a prins o formă fizică.

Trebuie să-i dea o lovitură cu cantul palmei. O lovitură scurtă, fix în centru. Nu poate să strice colţurile pur şi simplu sau s-o facă să se spargă într-o formă neregulată.

Trebuie să fie perfect. O lovitură precisă, pe orbecăite în întuneric.

Trasează-ţi de mai multe ori traseul.
Uşor. Apoi, fă-o.

Carla o ascultă pe Cealaltă Carla, care pare să preia tot mai mult controlul, până într-atât încât Carla simte că mai are puţin şi trece pe locul copilotului. Nu-i pasă. Ar face orice ca să iasă de acolo, ca s-o strângă de gât pe Sandra cu mâinile ei.

Se gândeşte la ea când mâna ei se izbeşte de cărămidă. Simte o trosnitură uşoară sub rochie.

Ţesătura şi-a făcut datoria, să nu se audă cum se sparge ceramica. Acum desface pachetul cu teama

de a o fi distrus. Acea cărămidă este acum lucrul cel mai important din viaţa ei.

Mai multe bucăţi minuscule cad din rochie, altele alunecă prin pânză. Carla, pe bâjbâite, caută nerăbdătoare printre ele. Dacă s-a făcut fărâme cărămida, tot efortul ei din ultimele ore va fi inutil.

Şi vei muri. Ştii că nu te va ajuta, nu?

Poate că i-a luat ceva timp… La urma urmei, e o decizie foarte importantă.

Dacă Mario ar fi aici, iar tu ar trebui
să arunci firma în aer, ce ai face?

Încă are timp. Încă o poate face. Încă poate demonstra că…

Că îi pasă mai mult de tine decât de imperiul lui?
Vacă proastă. N-o va face.
Te-a abandonat. Trebuie să lupţi pentru tine.
Nu te poţi baza pe nimeni!

Carla mai face un pas în spate, îi mai cedează puţin control Celeilalte Carla. Cotrobăie în rochia care s-a deşirat când a spart cărămida şi găseşte printre bucăţi o jumătate aproape perfectă.

Se agaţă de ea cu un instinct animalic. Nici măcar nu-şi pune din nou rochia, doar se îndreaptă iar spre peretele de deasupra canalului de scurgere şi începe să introducă vârful uneltei improvizate între chit şi următoarea cărămidă. Acum avansează mult mai repede şi, cel puţin, n-o mai dor degetele. De data asta îi ia mai puţin de o oră ca să reuşească s-o desprindă pe cea de-a doua.

O ia cu mare grijă, nu vrea ca temnicerii ei să se prindă ce face. Are urechea ciulită la orice sunet din exterior.

Atunci aude plânsetul de partea cealaltă a zidului. E un copil, un copil mic. Pare…

Mario!

Carla dă să se ridice, să ţipe că este aici, că este mama, că totul va fi bine, dar vocea o opreşte.

Nu e decât un truc.
De partea cealaltă a zidului
nu se află niciun copil.

Carla ezită, dar înţelege în cele din urmă că e rodul imaginaţiei sale. De partea cealaltă a zidului nu poate fi un copil de patru ani. Şi dacă ar fi, nu poate să fie fiul ei. Este doar un alt truc al Sandrei ca s-o tortureze.

Aşa că ascultă sfatul Celeilalte Carla. Să aibă grijă de ea însăşi. Nimic mai mult.

Pune a doua cărămidă pe rochie şi se întoarce în colţ.

Va avea nevoie de cel puţin încă zece cărămizi.

Şi nu are destul timp. Ştie că este un plan sortit eşecului, dar este dispusă să lupte. Cealaltă Carla i-a arătat un adevăr incontestabil: viaţa nu înseamnă nimic. Doar o flacără pieritoare între două bezne infinite.

Dar ea va profita până în ultima clipă de acea flacără pieritoare.

— 7 —
O pedeapsă

Nu poţi câştiga un meci decât înţelegând regulile jocului.

De când au început să joace jocul lui Ezechiel, totul a fost *murr-ma.* Să mergi prin apă, căutând ceva cu picioarele.

Acum, jocul începe să fie clar, se gândeşte Antonia.

Nicolás Fajardo, un agent din Poliţia Naţională cu un dosar mediocru, se înrolează în serviciu în 1996. Nu are studii superioare şi, conform unei evaluări psihologice în urma unei altercaţii, „nu are aptitudini sociale extraordinare", aşa că nu se recomandă participarea lui la activităţi cu publicul.

Dacă ar fi Jon aici, ar spune că e un eufemism, se gândeşte Antonia. Îi este dor de el. Dar ăsta e un sentiment periculos.

Psihologul chiar se miră că Fajardo a trecut testele de la Academie. Antonia nu se miră. Nevroza este un proces gradual, iar Fajardo probabil avea şi abilitatea de a-şi ascunde ciudăţeniile. Cel puţin, în situaţii simple. Dar, când lucrurile se complică, iese la suprafaţă ce se află dedesubt. Iar superiorii lui se enervează. Nu ştiu ce să facă cu el, fiindcă e funcţionar.

Totuşi, Fajardo a fost în armată. Două misiuni în Bosnia, în 1993 şi 1994. Experienţă cu explozibili.

Aşa că îl includ în unitatea NBQ.

E perfect. Intrând şi ieşind din tuneluri ca să nu li se pună bombe politicienilor, nu va trebui să ajute bătrânele să traverseze strada. Doar se va târî prin văgăuni întunecate, ca şobolanul pe care cei patru colegi şi-l tatuează pe braţe.

Lui Fajardo îi merge bine, după cum arată numărul mic de însemnări din dosar. Mai puţin cele personale. O permisie de cincisprezece zile pentru căsătorie, în 1997. Un concediu de paternitate de alte cincisprezece în 1998. Un concediu de o

săptămână din cauza unui deces, în 2007. Între paranteze, soţia.

Nu scrie cauza morţii. Dar Antonia îşi poate trage propriile concluzii. Fiindcă din 2006 se repetă evaluările psihologice. Terapeuţii fac mereu aceeaşi apreciere, foarte probabil fiindcă cel vizat nici măcar nu se prezintă la şedinţe: stres. Doar unul dintre ei, în 2008, îndrăzneşte să sape mai adânc spre rădăcinile comportamentului său, iar raportul e devastator.

Pacientul a crescut într-o familie din clasa de mijloc, cu un tată violent şi crud. Probabil a fost supus abuzurilor, dacă nu sexuale, în orice caz unor pedepse fizice grave. Dezvoltarea sa afectivă şi personalitatea i-au fost profund afectate de un mediu toxic. Evadarea sa profesională a fost armata, unde situaţiile stresante i-au accentuat tulburarea de stres posttraumatic. Deşi este funcţional la maximum prin imitaţie, pacientul nu dispune de abilităţi sociale de bază sau de strategii reale de confruntare şi are o personalitate foarte fragilă. Munca zilnică i-a agravat tulburările derivate din TSPT. Recomandăm retragerea lui imediată din serviciul activ.

Avem noroc că l-au declarat mort, altfel n-am fi avut niciodată aceste informaţii, fiindcă ele n-ar fi ieşit niciodată din sertarul psihologului.

Şi probabil nici n-au ieşit. Fiindcă Fajardo a continuat să lucreze. Cu zeci de mii de posturi vacante în Spania, mult mai multe în timpul crizei economice, cineva a decis că nu se poate lipsi de Fajardo. Oricum, munca lui nu era cu mult diferită de cea a câinilor din aeroport, care se aşază în faţa bagajelor dacă simt miros de exploziv. Aşa că l-au oblojit. Risperidonă. Olanzapină. Ziprasidonă[29].

Aşa a târât-o.

Într-o zi, în urmă cu doi ani, s-a întâmplat ceva.

Sandra Fajardo şi-a înscenat sinuciderea.

Antonia încearcă să-şi imagineze cum este relaţia dintre Fajardo şi fiica lui. O fată care creşte fără mamă, cu un adult cu probleme psihologice grave şi fără o altă prezenţă feminină, care a suferit abuzuri grave în copilărie.

Cum era fetiţa aceea la zece ani. La unsprezece.

La treisprezece şi la paisprezece ani, când corpul trece prin schimbări.

În timp ce şefii lui Fajardo se uită în altă parte, ştiind că omul acesta este o bombă cu ceas mult mai periculoasă decât cele pe care le caută pe sub pământ.

Antonia se întreabă cum e viaţa acestor doi oameni.

Cine ştie ce se întâmplă în spatele uşilor închise, în sufragerii şi în dormitoare? Cine poate şti ce se întâmplă între doi oameni, zi de zi, an de an, într-o infinitate de dimineţi?

Ea nu ştie. Dar i s-a confirmat cu acel apel telefonic ceea ce intuise deja. În momentul în care a aflat că amprenta de pe volanul taxiului îi aparţine lui Nicolás Fajardo, a dedus că nu el este Ezechiel. A dedus că Parra şi oamenii lui sunt în pericol.

Antonia nu ştie ce s-a întâmplat între Sandra şi tatăl ei, dar bănuieşte. Crede că partea mai slabă s-a adaptat şi a evoluat, până a ajuns partea mai puternică. Mai întâi trebuie să fi suferit, să fi îndurat multă durere, până când a învăţat să-l domine pe cel care i-o provoca. Iar apoi, într-o zi, a decis că a sosit timpul să cauzeze la rândul său durere altora.

Sandra era cea care, de când era mică, plătise pentru păcatele tatălui lui Nicolás. Sandra era cea care crescuse şi era dispusă acum să-i facă pe alţii să plătească. Să le dea pedepse imposibil de ispăşit, aşa cum făcuse cu Laura Trueba şi Ramón Ortiz.

Să-i oblige să renunţe la ceea ce erau, la ei înşişi, la ceea ce-i definea. La succes.

Aşa cum făcuse cu Antonia, punând-o în faţa acelei alegeri imposibile.

Ca să-i salveze viaţa fiului ei, trebuie s-o lase pe Sandra să câştige.

Trebuie să stea cuminte încă zece ore şi jumătate. S-o abandoneze pe Carla Ortiz la cheremul deciziei tatălui ei, oricare ar fi pedeapsa pe care i-a dat-o Ezechiel şi pe care Antonia este sigură că nu o va ispăşi.

Iar Jorge va trăi. O viaţă în schimbul alteia. O viaţă ca să se limiteze să facă ceea ce a făcut în ultimii trei ani: nimic.

Nu, se gândeşte Antonia. Aşa *ceva nu se va întâmpla.*

Nu am încredere în târfa aia. Nu voi permite ca fiul meu să stea nicio secundă mai mult decât e nevoie în mâinile ei. Nu voi permite ca fiul Carlei Ortiz să nu-şi mai vadă mama.

Nu am de gând s-o abandonez.

Ar fi ca şi cum s-ar abandona pe ea însăşi.

Antonia simte o împunsătură ciudată. E amuzant totuşi că ea, căreia i s-a părut monstruoasă decizia Laurei Trueba – care l-a costat viaţa pe fiul ei se află în aceeaşi situaţie şi ia o decizie identică.

Chiar că o să încep să înţeleg ironia, se gândeşte Antonia cu surprindere.

Aşa este. Uneori, iubirea ne pune în situaţii complexe. Dar nu putem renunţa niciodată la noi înşine.

Se gândeşte la fata de la salonul de tatuaje, la felul în care are grijă necondiţionat de tatăl ei. Dar nu renunţase să fie ea. Oricine în situaţia ei nu i-ar fi lăsat să se apropie de tatăl ei, iubirea ar fi prevalat în faţa dorinţei de a proceda corect. Şi totuşi, ea a insistat, l-a obligat pe tatăl ei să fie atent la ei, să-şi ia ochii de la acel film…

Atunci îi pică fisa.

— Kirk Douglas, spune Antonia cu voce tare. Nesuferitul de Kirk Douglas!

— Ce spui, scumpete? întreabă chelneriţa cu accent de Havana.

Antonia nici nu o aude. Fiindcă picioarele ei tocmai au găsit pe fundul nisipos al apei *(murr-ma!)* o piesă din puzzle pe care nici măcar nu ştiau că o caută.

Şi, dintr-odată, ştie cum poate să-l învingă pe Ezechiel.

Va trebui să găsesc drumul. Şi va trebui să dau două telefoane.

— 8 —
Un apel telefonic

Primul, lui Mentor.

— Ai înnebunit? Ţi-am spus să opreşti mobilul.

— Am nevoie de un număr de telefon.

— Acoperirea ta nu mai funcţionează, Antonia. Poliţia ştie chiar acum unde eşti. Ar fi mai bine să fugi.

— Dă-mi mai întâi numărul de telefon.

— Numărul de telefon al cui?

Antonia îi spune.

— Eşti nebună? Nu, n-am de gând să ţi-l dau.

— Bine. O să rămân cuminte la bar.

— Antonia…

— Cred că aud deja sirenele.

— Eşti insuportabilă.

— 9 —
Alt apel telefonic

Al doilea apel telefonic, la numărul pe care Mentor i l-a dat înainte de a închide. Se răspunde la al treilea ton de apel.

— Ştiu totul.

O replică clasică, da. Dar infailibilă.

— 10 —
Un şantaj

Parcul Retiro, intrarea O'Donnell. Vizavi de Casa Árabe.

Asta e adresa pe care a dat-o.

Antonia aşteaptă sprijinită – spatele lipit, braţele încrucişate, piciorul îndoit – de un afiş care anunţă că porţile parcului se închid la miezul nopţii. Trec optsprezece minute şi încă ies oameni din parc. În timpul târgului de carte, programul se prelungeşte. Unii librari nu-şi abandonează tarabele decât foarte târziu.

Antonia se uită la ceas din treizeci în treizeci de secunde. Carla Ortiz mai are doar şase ore şi jumătate.

Trei sute nouăzeci de minute.

Douăzeci şi trei de mii patru sute de secunde.

Apare o maşină. Mare. Neagră.

Antonia se dezlipeşte de afiş – se sprijină în picior, îşi desface braţele, se împinge cu spatele – şi o porneşte spre vehicul.

Deschide portiera din spate, urcă şi se aşază.

Pe locurile din faţă sunt două persoane care privesc drept înainte. O altă siluetă stă jos, ghemuită într-un colţ.

Luminile maşinii sunt stinse, la fel şi motorul. Singura lumină din interior e cea provenită de la felinare şi care reuşeşte, cu chiu, cu vai, să treacă prin geamurile fumurii.

Unele discuţii se poartă mai bine pe întuneric.

— Bănuiesc că vă daţi seama că mă şantajaţi, spune silueta din colţ.

Vocea sa extenuată e puţin mai mult decât o şoaptă.

— Asta e ideea, da.

— Ce doriţi? Bani?

Antonia scutură din cap şi îi explică de ce are nevoie.

— Atât?

— Atât, da.

— Deţineţi un secret foarte valoros, doamnă Scott. Un secret pentru care mulţi ar ucide ca să-l deţină.

— Nu-mi pasă.

Silueta se apleacă în faţă, iar Antonia poate să-i vadă chipul pentru prima dată. Chiar şi în lumina difuză a felinarelor, este evident că Laura Trueba a îmbătrânit zece ani în doar câteva zile.

— Cum aţi descoperit?

Antonia se gândeşte la Kirk Douglas. *Nesuferitul de Kirk Douglas.*

— Portretul din biroul dumneavoastră, răspunde. Băiatul care a murit avea o gropiţă în bărbie. Nici dumneavoastră, nici soţul dumneavoastră nu aveţi aşa ceva. Gena gropiţei se transmite de la unul din părinţi. Este posibil, teoretic, s-o fi moştenit de la altă rudă, dar există o posibilitate la cinci mii de cazuri.

— Nu ştiam, spune Laura Trueba.

Nu, bineînţeles că nu.

— Comportamentul dumneavoastră s-a ocupat de restul. Dumneavoastră vă simţeaţi vinovată. Dar nu vă purtaţi ca o mamă care şi-a lăsat copilul să moară. De fapt, mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă acel băiat ar fi fost Álvaro.

— Şi eu, să ştiţi. Mi-ar plăcea să vă spun că ştiu răspunsul, că aş proceda diferit. Dar aş minţi.

Antonia înţelege. Sufletul este construit din mici compartimente care se conţin unele pe celelalte, ca o păpuşă rusească. Dacă tot deschizi şi deschizi, găseşti ultima păpuşă. Şi nu arată niciodată ca păpuşa cea mai mare. Acest ultim chip poate fi meschin şi crud.

— Nu este singura minciună pe care ne-aţi spus-o. Ne-aţi minţit de la bun început. Ezechiel nu l-a răpit de la şcoală, nu? Altfel nu s-ar fi putut crea confuzia.

— Nu, recunoaşte Laura Trueba. S-a întâmplat în apropierea casei în care locuim de obicei, vila

noastră din Puerta del Hierro. De aceea a greşit.

— Cine era?

— Fiul guvernantei mele, recunoaşte ea, cu vocea stinsă înmuiată în ruşine. Are aceeaşi vârstă ca Álvaro, aceeaşi statură. Locuiesc cu noi, sunt dintotdeauna în familie. Vin şi vara cu noi la Santander. Mama lui se ocupă de toate casele mele.

— De aceea avea o fotografie cu fiica dumneavoastră pe plajă.

— Era singura fotografie pe care o aveam cu el.

— Cum îl chema?

— Jaime. Jaime Vidal. Era un băiat bun. El şi Álvaro erau prieteni. Mergea la un liceu bun, am avut eu grijă de asta. Nu la acelaşi liceu ca Álvaro, sigur… N-ar fi fost potrivit… dar era un liceu bun.

— Un liceu privat.

— Da.

— De aceea purta uniformă când l-a luat Ezechiel.

Antonia vizualizează imediat ce s-a întâmplat. Jaime, cu spatele, cu uniformă, haină şi cravată. Într-un cartier care nu are pază privată. Fajardo s-a mulţumit să aştepte în maşină, în apropiere, până când l-a văzut pe cel pe care l-a crezut a fi Álvaro descuind uşa vilei cu propria cheie.

— Ştim că a coborât din autobuzul liceului. De acolo până acasă erau şase sute de metri, dar nu a mai ajuns. Mama lui era îngrijorată. Atunci a sunat… acel bărbat. Mi-a spus că Álvaro e la el.

— Iar dumneavoastră nu i-aţi spus că a greşit.

— Îmi era frică! se apără Trueba, gata să izbucnească în plâns. Dacă se întorcea după Álvaro? Trebuia să-mi protejez fiul.

— Ce v-a cerut Ezechiel?

Laura Trueba se lasă din nou pe spate.

— Nu mai contează. Ceva ce nu puteam accepta.

— Cu atât mai puţin pentru fiul servitoarei.

Preşedinta băncii apasă pe butonul geamului. Deschizătura strâmtă pe care o creează atenuează imperceptibil căldura din interior.

— Nu mă puteţi răni cu niciun cuvânt cu care să nu mă fi rănit eu deja, doamnă Scott.

— Nu, bănuiesc că nu, spune Antonia, după ce se gândeşte o clipă. Ce i-aţi spus mamei băiatului?

— Adevărul. Un adevăr. Că cineva îl luase pe Jaime, confundându-l cu Álvaro. Că vom face tot ce ne stă în putere ca să-l salvăm, indiferent cât ar costa.

— Iar apoi i-aţi dat un cadavru.

Laura Trueba tace. Antonia ştie că această femeie nu va fi adusă niciodată în faţa justiţiei, că nu va trece niciodată prin umilinţa de a fi nevoită să-şi justifice faptele în faţa unui judecător şi a unui juriu alcătuit din *semenii* ei. Nu va primi niciodată vreo pedeapsă. Dar se pare că s-a ocupat singură de asta.

La fel ca deschizătura geamului, şi asta aduce o uşurare imperceptibilă.

Dar tot e mai bine decât nimic.

— Am terminat? întreabă Trueba.

— După ce îmi daţi ce v-am cerut.

— Alejandro.

Unul din bărbaţii de pe locurile din faţă se întoarce şi îi dă şefei lui un săculeţ din pânză neagră. Trueba i-l dă la rândul ei Antoniei. E greu, iar prin pânză se simte umflătura de metal dinăuntru.

Antonia scoate pistolul. Chiar şi în penumbră, metalul pare să absoarbă periculos şi letal puţina lumină.

— Ştiţi să-l folosiţi? o întreabă bărbatul pe Antonia.

— Nu.

Bărbatul se întoarce, cu o expresie indescifrabilă pe chip, ia arma din mâinile Antoniei şi îi explică.

— E un Glock de a patra generaţie. Şaptesprezece gloanţe în încărcător. Nu are siguranţă, aşa că, dacă apăsaţi pe trăgaci, ar fi bine s-o faceţi fiindcă doriţi să trageţi.

Antonia ia arma şi o bagă în poşetă. Deschide portiera şi se ridică să iasă.

— Aceeaşi ofertă pe care i-am făcut-o colegului dumneavoastră e valabilă şi pentru dumneavoastră, doamnă Scott, spune Trueba. Dacă-i trageţi un glonţ în cap acelui nemernic de…

Dar Antonia a coborât din maşină înainte ca Laura să apuce să termine fraza.

RAMÓN

Noaptea, bătrâneţea e mai îngrozitoare.

Credinţa populară, această mare mincinoasă, le atribuie bătrânilor o înţelepciune şi un calm superioare celor ale tinerilor. Ajuns la o vârstă înaintată, corpul a scăpat de nevoile cele mai presante, de dorinţele lascive, de foamea insaţiabilă şi de temperamentul irascibil. Bătrânii sunt răbdători, bătrânii preferă pacea în locul războiului, bătrânii ştiu să asculte, iar când vorbesc, o fac de pe piedestalul din marmură cu litere din bronz pe care i-au urcat timpul şi răbdarea şi unde este o chestiune de timp până când îşi vor sfârşi zilele, solidificaţi, ca exemplu şi amintire pentru generaţiile ce vor urma.

Astea sunt numai tâmpenii, se gândeşte Ramón Ortiz.

Bătrânii sunt intransigenţi, sunt plini de prejudecăţi, ştiu un singur mod de a face lucrurile.

Bătrânii sunt cei care pornesc războaiele, din orgoliu, pentru bani sau din patriotism. Sau din orice amestec al celor trei menţionate anterior.

Bătrânii au aceleaşi nevoi ca orice adolescent în călduri şi hămesit. Dacă le-ar permite corpul, ar bea toată ziua, până n-ar mai şti de ei, ar mânca până ar plesni şi şi-ar trage-o până li s-ar face penisul harcea-parcea. Două mii de milioane de pastile de Viagra vândute anual confirmă ultima parte.

Dar corpul nu le permite.

Ce-i rămâne lui Ramón Ortiz, care înainte a fost o maşinărie robustă şi energică, e un sac de beteşuguri şi de umilinţe. Să se trezească în fiecare zi, după două sau trei ore de somn lipsit de profunzime şi intermitent, cu oasele îndurerate, gâtul ca şmirghelul şi chiloţii uzi din cauza pierderilor de urină. Vizita la medic o dată la câteva zile, mereu cu un alt *ah,* mereu cu o altă reţetă. Amintirile, permanente şi dureroase, ale celor două soţii moarte, una în floarea vârstei, cealaltă cu mai puţin

de un an în urmă. Să mănânce puţin, fiindcă apetitul fizic s-a diminuat, deşi cel mintal e tot acolo, ca o umbră palidă, ca un membru amputat pe care soldatul încă vrea să-l scarpine, dar degetele nu întâlnesc decât aerul.

Noaptea, când oboseala învăluie umerii ca o mantie îngheţată, când ochii ustură, când picioarele nu mai suportă greutatea, bătrâneţea e o pedeapsă mai rea decât moartea.

Ramón cunoaşte câţiva bătrâni. Cei care râd de propriile boli, care vor doar încă o partidă de cărţi, încă o carafă cu vin, încă un apus. Cei care îşi blestemă soarta, cei care ţin totul în ei. Aproape toţi se uită dimineaţa în oglindă, fără să recunoască faţa pe care le-o oferă reflexia, şi se întreabă cine le-a furat tot ce aveau mai de preţ, cum de li s-a întâmplat lor una ca asta.

Toţi cei pe care îi cunoaşte, fără excepţie, ar da tot ce au ca să le apară dintr-un joben lampa lui Aladin. Din cele trei dorinţe le este de ajuns una. Să aibă din nou douăzeci de ani, ştiind tot ce ştiu acum. O şansă de a se întoarce în timp, de a face lucrurile *bine* de data asta. Şi-ar lua adio de la tot ce au şi cunosc. Casă, rentă, familie şi prieteni. Copii. Fără nicio ezitare. În noaptea întunecată a sufletului, privirea lor scrutează ungherele tenebroase în căutarea unui diavol avar care vinde elixirul tinereţii veşnice. Dar tenebrele sunt pustii şi goale precum clepsidrele vieţilor lor.

Toţi ar da orice.

Eu nu.

Ramón Ortiz este un om excepţional. Când analizezi vieţile celor care au înregistrat mari reuşite, succesul lor trebuie înţeles ca o combinaţie de talent, inteligenţă, muncă şi noroc. Ramón Ortiz adaugă un al cincilea factor. Are o voinţă de nezdruncinat. Viaţa lui, tot ce reprezintă el, a clădit-o prin muncă, printr-o construcţie lentă, piatră cu piatră, particulă cu particulă, a unei piramide în care să-şi petreacă veşnicia.

Dacă unui asemenea om îi pui un pistol în mână şi îi spui „Zboară-ţi creierii sau o omor pe fiica ta”, focul de armă s-ar auzi înainte să termini de vorbit.

Dacă unui om ca Ramón Ortiz îi spui să-şi distrugă toată munca de o viaţă…

— Aş face orice, Jesús, orice.

Stau jos în livingul casei lui, în fotolii identice. A stins toate luminile în afară de o veioză cu picior, în capătul celălalt al livingului. Unele discuţii se poartă mai bine pe întuneric.

— Ştiu, Ramón. Ştiu foarte bine, spune avocatul lui.

Vrei să spui că orice… în afară de asta.

Jesús Torres este consilierul particular al lui Ramón Ortiz de mai bine de treizeci de ani. În trei decenii a învăţat să-şi adapteze rolul la fiecare situaţie cu o fineţe excepţională, la fel ca ceasurile elveţiene pe care le apreciază atât de mult. Sau, mai bine spus, ca un whisky bun.

Priveşte paharul pe care îl ţine în mână. E un scotch uluitor. Un cadou pe care un şeic arab i l-a făcut lui Ramón iarna trecută, de ziua lui. Dalmore Trinitas. Vechi de şaizeci şi patru de ani. Doar trei sticle în toată lumea. Peste o sută de mii de euro fiecare.

Ramón a luat-o mai devreme din bar, fără să stea pe gânduri. A deschis-o, a pus-o pe masă, a turnat pentru fiecare trei degete de băutură – de un caramel strălucitor –, după care s-a apucat să privească ceasul în tăcere.

Torres ia o sorbitură – o sorbitură de o mie de euro – şi savurează detaliile şi senzaţiile, ţinându-l în gură înainte de a-l înghiţi. Mai întâi, senzaţii puternice de stafide, cafea, alune de pădure şi portocale amare. Pomelo, poate. Santal şi mosc, fără îndoială. Apoi, când înghiţi, un val de tămâioasă, marţipan şi melasă. La final, un gust stăruitor pe cerul gurii de trufe, zahăr brun şi coajă de nucă.

Este un whisky magnific, aşa cum este şi munca unui consilier.

Sunt nuanţe, subtilităţi, senzaţii care se percep în primul moment, altele care rămân pentru mai târziu şi pregătesc terenul pentru viitor.

Astăzi, rolul lui Torres nu este de consilier, ci de confident.

— E fiica mea, Jesús. O iubesc din tot sufletul.

— Da, Ramón. Şi e şi viaţa ta. Nu-ţi face griji. Nu va îndrăzni. Mâine o să sune şi o să ceară bani în schimb. O să se întoarcă teafără şi nevătămată.

Multimilionarul are îndoieli. În mâna stângă, sprijinită în poală, ţine fotografia fiicei lui. În dreapta, mobilul. Un singur telefon ar fi de ajuns, deşi ora este înaintată. În treizeci de minute ar putea susţine o conferinţă de presă la toate posturile de televiziune din ţară. În şaizeci, ştirea ar ajunge în toată lumea.

Un multimilionar recunoaşte că s-a îmbogăţit folosind sclavi ca mână de lucru şi anunţă închiderea firmei. Un titlu devastator.

— Încă am timp să sun.

— E decizia ta. Dacă asta crezi că trebuie să faci, fă-o. Sună.

Ramón îl priveşte. În penumbră, ochii lui sunt două despicături care dau într-un hău de obsidian.

— Tu ce ai face, Jesús?

Dacă ar fi fiul meu, aş incendia mai degrabă o lume întreagă decât să permit cuiva să-i atingă vreun fir de păr, se gândeşte avocatul. Dar nu spune asta. Fiul lui este în siguranţă acasă, cu nepoţii lui. Şi nu viaţa lui este în joc. Este în joc locul de muncă al lui Torres. Mai are doi ani până la pensie, are de gând să se pensioneze la şaptezeci de ani, iar apoi să stea pe iahtul lui şi să se îmbete. Cu onorariul pe care i-l dă Ortiz în fiecare lună se mai pot plăti multe pahare de scotch. *Poate nu la fel de bun ca ăsta.*

— Nu contează ce aş face eu, răspunde avocatul. Nu eu sunt răspunzător de bunăstarea şi slujba a două sute de mii de oameni care sunt angajaţi direct. Nici a peste un milion de angajaţi colaterali. Nici a

acţionarilor, mulţi dintre ei oameni care şi-au investit economiile de-o viaţă.

Categoric, nu la fel de bun ca ăsta, se gândeşte, după ce mai ia o înghiţitură de Dalmore.

— E responsabilitatea mea. E o sarcină grea, spune Ramón Ortiz.

Pare pe punctul de a izbucni în plâns.

Tu asigură-te că banii curg în continuare, vechiul meu prieten. Prinţesa e dispensabilă. Banii sunt necesari.

— Neliniştit se află capul ce poartă o coroană, Ramón. Voi, cei mari, trebuie să luaţi decizii dificile, spune cu voce gravă.

Ortiz reacţionează foindu-se în fotoliu şi deblocând telefonul.

Torres se încruntă. Ultima parte pe care i-a spus-o a fost o greşeală. I-a alimentat egoul, fără îndoială, dar a şi adus ambele decizii la acelaşi nivel. Nu bazându-se pe morală – Dumnezeu ştie că Ortiz e departe de a se ghida după ceva atât de simplu –, ci pe dificultate. Nu pot fi ambele decizii la fel de costisitoare.

Trebuie să ajustez un pic.

— Un om mai mărunt ar lua decizia cea mai simplă. Dar tu ai ales deja. Şi, ca întotdeauna, ai ales calea mai grea.

Acum da. O nuanţă de adulaţie, cu ideea de grandoare şi de maiestuozitate, se gândeşte Torres. Mai ia o înghiţitură.

Categoric, un whisky demn de un rege.

Ramón Ortiz blochează din nou telefonul. Nu, un om ca el nu se poate purta ca ceilalţi. Bătrânii speriaţi poate şi-ar permite să-şi distrugă munca de-o viaţă în faţa unei ameninţări. Un om ca el trebuie să ia decizii care pe alţii i-ar face să pălească, să tremure şi să dea înapoi. Un om ca el este capabil să-şi asume tristeţea care decurge din luarea unor decizii care pe alţii îi îngrozesc.

Iubirea sau responsabilitatea.

— E foarte greu, Jesús, spune.

— Să faci ce e corect e la îndemâna puţinor oameni, îi răspunde Torres.

Am noroc că e alături de mine în acest moment atât de dificil, se gândeşte milionarul.

— 11 —
Un e-mail

Gura de canal este la intersecţia dintre străzile Hermosilla şi General Pardiñas. Nu are nimic deosebit. Doar un simplu cerc din fier, călcat zi de zi de sute de oameni.

Antonia priveşte în jur, dar nu vine nimeni. E aproape unu noaptea, iar în zona asta nu sunt nici baruri, nici turişti.

Pe drum spre întâlnirea cu Laura Trueba, Antonia s-a oprit la un magazin cu de toate ca să-şi cheltuiască şapte din ultimii nouă euro pe un levier. Introduce unul din capete în marginea gurii de canal. La început nu cedează – unde e Jon când ai nevoie de el –, dar, după mai multe încercări, reuşeşte să introducă vârful între capac şi bordură. De acolo, e simplu. Capacul se deschide, iar Antonia îl dă la o parte cu mari eforturi şi un huruit înfiorător.

Scări.

Au rămas mai puţin de cinci ore.

Ar fi bine să nu mă fi înşelat.

Aşezată pe bordura canalului, Antonia deschide mobilul – acum nu mai contează dacă o găsesc, fiindcă nu vor putea s-o urmărească acolo unde se duce – şi înregistrează un mesaj video ca să i-l trimită bunicii Scott.

— Bună, bunico. O să fac ceea ce e corect, aşa cum m-ai învăţat tu. Dacă nu iese bine, vreau doar să ştii că…

Face o pauză. Îi e greu să rostească acele două cuvinte.

— …că te iubesc. Şi priveşte partea bună, spune cu un zâmbet tremurat, până la urmă eu am avut dreptate. Nouăzeci şi trei de ani şi o să ne îngropi pe toţi.

Îi trimite e-mailul bunicii, după care dă ultimul telefon.

Nu e nevoie să pună întrebarea, dar o pune oricum.

Iar Jon Gutiérrez dă singurul răspuns pe care îl poate da.

Antonia opreşte mobilul şi aruncă o ultimă privire străzii tăcute şi fără trafic. O să vină furtuna, iar aerul este electrizat, furios. Luminile caselor sunt stinse. De partea cealaltă a ferestrelor, oamenii obişnuiţi dorm, epuizaţi de vieţile lor obişnuite, străini de existenţa monştrilor care pândesc sub picioarele lor.

Antonia zâmbeşte şi începe să coboare către întuneric.

Nu este un zâmbet fericit.

— 12 —
O dilemă

— Din apă sunt făcută, zidurile mele din foc sunt făurite[30], spune Antonia cu voce tare, ca să-şi dea curaj.

Când se gândeşte la Madrid, Antonia nu se gândeşte la Puerta del Sol, la Muzeul Prado sau la poarta Alcalá. Nu, ea se gândeşte la zidurile pictate din piaţeta Puerta Cerrada.

Când a venit să studieze la Madrid, Antonia a renunţat să stea într-una dintre multele locuinţe pe care Ambasada Regatului Unit le deţine în capitală. Voia să trăiască departe de influenţa tatălui ei, aşa că a închiriat un mic studio în Cava Baja. Erau alte vremuri.

În fiecare după-amiază, la întoarcerea de la facultate, bea o cafea într-un bar din piaţetă. Dacă era frumos afară, se aşeza pe terasă cu notiţele, în faţa extraordinarei picturi murale a lui Alberto Corazón. Pe un fond violet, o cremene scufundată în apă loveşte o piatră de silex care scoate scântei. Deasupra, legenda:

— Din apă sunt făcută, zidurile mele din foc sunt făurite, repetă Antonia.

De data asta, cu o voce mai joasă. Aici, jos, sunetul funcţionează ciudat.

A coborât aproape un metru şi jumătate prin gura de canal, iar acum se află într-o galerie de serviciu. Se opreşte o clipă ca să-şi folosească noua achiziţie, o lanternă în care a investit ultimii doi euro. Proprietarul magazinului cu de toate, un cetăţean chinez care spunea că-l cheamă Pepe, a avut amabilitatea de a nu-şi da seama că Antonia îşi bagă nişte baterii în buzunarul din spate al pantalonilor.

Antonia pune bateriile şi apasă butonul, ţinând degetele încrucişate. La urma urmei, o lanternă de

doi euro dintr-un magazin cu de toate e un act de credinţă.

Ledurile se aprind.

Antonia se afundă în galeria de serviciu şi începe să caute printre bifurcaţii, tuneluri şi scări. Galeria de serviciu este o construcţie modernă, concepută să adăpostească fibra, linia telefonică şi pe cea de electricitate. Este partea cea mai de sus a subsolului. Ca să găsească ce caută, va trebui să coboare mai mult, mult mai mult. Şi nu toate drumurile sunt atât de practicabile. Pe multe dintre ele trebuie să traverseze ape fetide şi îngheţate, în care plutesc tot felul de reziduuri. Preferă să nu se gândească la ce-i atinge picioarele sau îi rămâne agăţat de haine.

Se rătăceşte de mai multe ori, trebuie să facă drumul înapoi. Pantofii îi şiroiesc, are picioarele fleaşcă până deasupra genunchilor.

Timpul zboară.

Deşi madrilenii au uitat, pictura murală a lui Corazón este prima emblemă a oraşului Madrid, datată din secolul al XII-lea. O cremene şi o piatră de silex, fiindcă din această piatră sunt construite zidurile, iar săgeţile cotropitorilor scoteau scântei noaptea, făcându-le să pară de foc. Iar alături, această frumoasă legendă în spaniolă, pe care Antonia continuă să o repete cu voce joasă, ca pe o mantra, în timp ce încearcă să se orienteze din planurile subterane pe care a reuşit să le descarce de pe un forum al constructorilor. Sunt vechi, de peste două decenii, aşa că întâmpină probleme. Dar ceea ce caută ea nu are douăzeci, ci o sută de mii de ani.

Arabii care au fondat oraşul în secolul al IX-lea îi spuneau Magerit, ceea ce înseamnă „loc cu apă din abundenţă”. Erau zeci de pâraie, izvoare şi baraje. Iar pe sub ele, un bazin acvifer format în urmă cu zece milioane de ani, cu o întindere de peste 2.600 de kilometri pătraţi şi cu o adâncime de 3.000 de metri în unele locuri.

Din apă sunt făcută.

Antonia ajunge, în sfârşit, la canalul colector pentru apă, un spaţiu deschis pe trei niveluri, în care converg şapte tuneluri medii, într-o imensă canalizare inferioară. Pe măsură ce lumina lanternei cuprinde giganticele guri de ciment care vomită un lichid vâscos, Antonia se bucură nespus că nu simte niciun miros. Reziduurile şi mizeria se acumulează peste tot. O masă informă de şerveţele umede se adună în grilajul care împarte în două tunelul principal.

În plan nu există alte indicaţii.

Antonia se uită la ceas. E trecut de ora patru dimineaţa.

Pierde prea mult timp. Şi nu e singurul lucru pe care îl pierde.

În faţa ei sunt şapte tuneluri şi trebuie să excludă, să elimine, să reuşească să avanseze. Nu le poate străbate pe toate.

Probabil că sunt la mai puţin de cinci sute de metri, se gândeşte. *Dar orice cale incorectă aleg acum poate fi fatală.*

Îşi invocă în minte o hartă a locurilor prin care a mers, încercând să găsească marcajul care te ajută să te orientezi, dar nu reuşeşte.

Mintea îi merge prea încet, e prea încordată şi plăteşte pentru cantitatea redusă de oxigen şi pentru oboseală.

Antonia îşi duce mâna la buzunar, unde cutiuţa metalică conţine ultima pastilă roşie. Trebuie să aleagă. Dacă o ia acum, ca să găsească drumul, e posibil ca efectul să se piardă până când ajunge la destinaţie.

Patruzeci de minute de claritate, după care… s-a terminat.

Se uită din nou la ceas.

Nu ştiu pe unde să continui. Şi nu pot să le explorez pe toate.

Dacă nu iau pastila, n-o să ajung la timp.

Dacă o iau şi reuşesc să ajung la timp…

N-o să ajungă pregătită să îi înfrunte pe Sandra Fajardo şi pe tatăl ei. Ştie asta.

Antonia se aşază pe jos, printre bălţi scârboase, şi îşi pune pastila sub limbă.

Doar de data asta. Va fi ultima, se gândeşte. Muşcă din capsulă.

Apoi numără de la zece la zero, în timp ce coboară treptele către chibzuinţă.

CARLA

Geometria e ceva minunat.

Carla n-a luat niciodată note bune la ştiinţele exacte. De străduit, se străduia. Tatălui ei îi păsa mult de asta, iar ea se străduia. Dar nu se pricepea. Totuşi, când a devenit adultă, a trebuit să lucreze într-un atelier de confecţii al firmei. Făcea parte din formarea ei, care a început într-un magazin, împăturind haine luni întregi, şi care s-a sfârşit prin preluarea conducerii unei aripi a afacerii. Între timp, pe una dintre treptele pe care trebuia să le urce până în vârf, tatăl ei a trimis-o într-un atelier de croitorie.

Nu într-unul dintre atelierele din lumea reală. Lumea în care oamenii reali vor să se îmbrace bine cu bani puţini. Lumea în care tatăl ei şi ea – da, şi ea – au făcut posibilă dorinţa acelor oameni reali, care, în schimb, i-au făcut milionari fără a pune întrebări incomode.

Nu, pe ea a trimis-o Ramón într-unul dintre atelierele din Galicia. Dintre cele pe care le ţii ca să apară în fotografia anuală aniversară, cu muncitori bine plătiţi şi zâmbitori.

În cea de-a doua săptămână a ei la atelier, pe Carla au pus-o în spatele acelor uneia dintre puternicele maşini de cusut industriale şi i-au explicat ce trebuie să facă. Când a pornit-o, a mişcat imperceptibil rola de alimentare. Până să reuşească s-o oprească, acul ţesuse deja zece metri dintr-un sul de pânză albă. Într-o diagonală înfiorătoare.

— Orice deviaţie minusculă la începutul unei linii drepte, şi o să ajungi foarte departe de locul în care ar trebui să ajungi, îi spusese şeful atelierului.

Carla depozitase acea informaţie în străfundurile memoriei, crezând că nu-i va fi niciodată utilă.

Până acum.

Şi-a sfâşiat rochia în fâşii dreptunghiulare, oarecum de mărimea cărămizilor. N-a fost o sarcină simplă în întuneric. După aceea, înveleşte prima

cărămidă şi încearcă s-o introducă între uşă şi cadrul din perete.

Nu intră.

Carla încearcă să împingă uşa cu mâna ca să câştige milimetrii necesari, dar uşa tot nu se mişcă. Înainte, reuşise s-o deplaseze puţin, dar muşchii ei abia dacă mai răspund după atâtea ore pe care le-a petrecut încovoiată, lucrând la cărămizi. Nu prea mai are forţă.

Dacă aş putea dormi puţin. Să închid ochii doar câteva minute.

Fă-o. Fă-o şi n-o să-i mai deschizi niciodată.

Carla este atât de obosită, atât de epuizată, încât simte o buimăceală imensă. Mai face un pas în spate în propria minte, cedând încă puţin teren Celeilalte Carla. Ea este cea care se străduieşte să împingă cu spatele în uşă ca să încerce s-o deplaseze, dar tălpile picioarelor desculţe şi murdare alunecă pe solul umed. Până la urmă, găseşte poziţia potrivită. Întinsă pe jos, cu faţa în sus, opintindu-se cu picioarele în perete, palma mâinii drepte întinsă pe uşă, stânga încercând să bage cărămida.

Se mişcă.

Intră.

Uşa s-a deplasat doar câţiva milimetri în afară, dar Carla sărbătoreşte cu o bucurie sălbatică, simţind cum un val de euforie îi urcă de la şale până la ceafă, un fior de anticipaţie. Mintea o premiază, dar e şi o capcană. Nu se poate opri acum.

Pe următoarea o introduce pe dedesubt. Cu grijă să n-o dărâme pe prima.

Cinci centimetri. Am nevoie doar de cinci centimetri.

Dacă aş avea doar puţin mai mult timp ca să scot mai multe cărămizi…

— Dar nu ai. Continuă munca.

De data asta, Cealaltă Carla nu i-a mai vorbit din capul ei. De data asta, i-a folosit vocea, gâtul, coardele vocale. Carla îşi dă seama că acum împart

aerul pe care îl respiră. Şi că, dacă va mai respira când va răsări soarele, poate n-o să mai rămână nimic din ea. Din ceea ce era înainte.

Dacă mai respiră.

— 13 —
O călătorie

Ajutată de pastila roşie, Antonia a studiat opţiunile timp de câteva minute lungi şi s-a hotărât că trebuie s-o apuce pe unul dintre drumurile din faţa ei. Asta reduce posibilităţile la doar trei tuneluri.

Nu-i surâde ideea drumului din mijloc şi nici nu-i place densitatea aerului drumului din stânga, care îi pare mai viciat şi rarefiat. În plus, pe ultimul colcăie şobolani: le aude chiţăitul în întuneric.

E un semn bun. Şobolanii respiră acelaşi oxigen ca mine.

O ia prin pasajul din dreapta.

Drumul coboară uşor, înainte de a o coti brusc, două sute de metri mai în faţă, bifurcându-se în două drumuri diferite. Apa care curge pe jos este mult mai rapidă, îngreunându-i înaintarea. Cel din stânga e impracticabil, prea strâmt. Cel din stânga e mai mic decât drumul principal şi trebuie să meargă aplecată, dar reuşeşte să iasă la o nouă bifurcaţie. Un spaţiu de câţiva metri pătraţi, atât de jos încât aproape că trebuie să îngenuncheze.

Aici e, se gândeşte Antonia. *Aici a murit Fajardo.*

Elementele de care dispunea Antonia ca să găsească locul erau foarte puţine. Raportul despre moartea lui menţiona „capătul unui tunel de apă scos din uz, la trei sute de metri de centrul colector numărul 78”.

Acolo era.

Un *qanat.* Un tunel de apă, construit de arabi cu unsprezece secole în urmă. Un metru nouăzeci înălţime, şaptezeci de centimetri lăţime, o canalizare inferioară. Una dintre sutele de galerii uitate excavate în subteran de primii locuitori ai vechiului Magerit.

Qanaturile fuseseră principalul mijloc de aprovizionare cu apă a oraşului până în secolul al

XIX-lea, când tehnici de construcţie şi materiale moderne au înlocuit acea operă faraonică. Peste o sută de kilometri săpaţi în inima pământului. Inutile, uitate, acele minunăţii arhitectonice rămâneau intacte.

Potrivit raportului, detectorul de gaze al colegului lui Fajardo semnalizase pe când inspectau tunelul precedent. Fajardo, care era în faţă, nu l-a auzit, a continuat să se afunde în tunelul de apă. Colegul lui l-a strigat, dar era târziu. O pungă de metan se acumulase în bifurcaţie, deplasând oxigenul din interiorul *qanatului.* Colegul lui Fajardo a continuat să strige şi atunci a avut loc explozia. O parte a tunelului s-a prăbuşit. Colegul s-a dus după ajutoare. În acel loc strâmt, le-a luat şase zile ca să recupereze cadavrul lui Fajardo.

Încă sunt urme de moloz în exteriorul *qanatului.* Banda pusă de poliţie s-a desprins într-o parte şi atârnă neglijent doar de un capăt.

Tehnicienii au degajat tunelul suficient cât să scoată cadavrul colegului lor, deşi au lăsat înăuntru o cantitate mare de moloz.

Doar că nu au scos cadavrul colegului lor, se gândeşte Antonia în timp ce se târăşte pe deasupra dărâmăturilor. Pietrele îi julesc antebraţele şi genunchii, dar reuşeşte să treacă. Când ajunge pe partea cealaltă, tuşind şi acoperită de praf, este din ce în ce mai sigură că a intuit corect.

Nu are detalii, dar ştie destul.

Fajardo şi-a păcălit colegul. Când a fost suficient de departe de câmpul lui vizual, a făcut să explodeze o bombă. Doar metanul nu ar fi reuşit să facă să cadă atâta moloz din tavanul *qanatului.* Fajardo a trebuit să adauge propriile ingrediente în ecuaţie. Dar, cu alarma de gaz şi cu mărturia colegului lui, nimeni nu a investigat prea amănunţit accidentul suferit de acest tip solitar şi problematic. S-au mulţumit să scoată cadavrul.

Un cadavru. Un cadavru cu o conformaţie similară cu cea a lui Fajardo, îmbrăcat în uniforma

lui Fajardo, ars şi strivit sub o jumătate de tonă de moloz. La care nimeni nu s-a uitat mai atent. Doar l-au îngropat rapid şi au încheiat povestea.

Era chiar sub nasul lor. Şi nu au văzut.

Antonia începe să priceapă cum funcţionează mintea lui Ezechiel acum. Încă le lipsesc multe detalii. Nu ştie sigur cum a reuşit Sandra Fajardo să-şi însceneze propria moarte, deşi are mai multe teorii posibile. Nu ştie nici cum a reuşit Nicolás Fajardo să obţină cadavrul pe care l-a trecut drept cadavrul lui, deşi pentru un poliţist e ceva foarte simplu.

Cum aş proceda eu? Probabil la morga Poliţiei Judiciare. Sau, şi mai bine, la Facultatea de Medicină Complutense.

La subsolul acesteia se adună sute de cadavre fără să fie făcut niciun control, marionete puse la grămadă pentru studenţi. Antonia a fost odată acolo, pentru un caz complex. Sute de cadavre, cu venele şi cavităţile umplute cu formol, cu membrele uscate iţindu-se de sub cearşafuri albe. Membre izolate, capete tăiate cu limbi umflate şi tot felul de elemente care odată au fost oameni ce şi-au donat carnea ştiinţei pentru ca alţii să trăiască în viitor, iar astăzi zac uitaţi. Ar fi aşa de simplu să urce unul pe o targă…

Gata.

Toate aceste detalii şi proceduri, oricât de fascinante ar fi, sunt ramificaţii care i se extind în gânduri, tentante, şi de care nu se poate lăsa distrasă. Dacă nu s-ar afla sub influenţa în descreştere a pastilei roşii, mintea complexă a Antoniei ar putea să se piardă în ele ore întregi. Dar nu-şi poate permite asta.

Timpul expiră.

Tot ce contează acum este *unde.* Dar, după ce a înţeles suficient *cum,* Antonia este tot mai sigură că a ghicit locul în care se ascunde Ezechiel.

Îi place să ne scoată ochii că e mai deşteaptă decât noi. Mai întâi a fost numărul de înmatriculare înlocuit al taxiului, cel pe care îl luase de la propria

maşină distrusă. Apoi, capcana mortală pe care ne-a pregătit-o în vechea ei casă. Toate sunt cercuri în jurul a ceea ce cunoaşte.

Şi unde ar putea să se ascundă o persoană moartă, o persoană care nu poate să folosească bani şi nici să semneze hârtii? Ce loc ar alege cineva obişnuit să se mişte în subteran ca peştele în apă, care cunoaşte la perfecţie fiecare dintre secretele care zac sub pielea Madridului?

Indiciul i l-a dat huruitul îndepărtat pe care l-a auzit în pauza din convorbirea telefonică.

Răspunsul se află la mai puţin de două sute de metri de locul în care Fajardo şi-a înscenat moartea.

Antonia străbate tunelul de apă, conştientă că rămâne tot mai puţin timp. În pofida acestui fapt, se opreşte, scoate mobilul şi deschide aplicaţia pentru mesaje vocale. Înregistrează un mesaj, cu o voce puternică şi clară, înainte de a continua.

La capătul *qanatului* e o uşă. Veche. Fontă, cu o roată grea drept mâner. Antonia pune mâna pe maneta care acţionează roata. Vrea s-o învârtă, când o privire mai atentă îi permite să sesizeze ceva ce n-ar trebui să fie acolo.

Un cablu electric, de culoare neagră. Camuflat în spatele pârghiilor de la mecanismul firului. Antonia nu l-ar fi văzut dacă una dintre bucăţile de chit adeziv care ţin cablul nu şi-ar fi pierdut aderenţa, scoţându-l puţin în afară.

Urmăreşte cablul cu lanterna, până în partea de sus a uşii. Amplasată cu viclenie peste cadru, o fâşie lungă şi groasă de masă amorfă. Antonia e convinsă că nu vrea ca la acea masă amorfă să ajungă vreun impuls electric.

La capătul cablului e un contact. Dacă se învârte roata… Bum.

A fost la un pas să moară. Şi totuşi, îşi reprimă o exclamaţie de triumf.

Bomba-capcană nu poate însemna decât un singur lucru.

Ezechiel e foarte aproape.

Antonia nu are cunoştinţe despre dezactivarea bombelor. Dar dispozitivul e rudimentar. Doar un cablu, e un dispozitiv simplu. O ultimă măsură de precauţie a cuiva care este convins că nimeni nu va intra pe acolo. Dar care, pentru orice eventualitate…

Trebuie să trag de cablu suficient cât să nu facă contact. Iar apoi să învârt roata.

Timpul e pe sfârşite pentru Carla Ortiz. Aşa că Antonia nu stă pe gânduri, se mulţumeşte să tragă de capătul cablului şi să se roage să iasă bine. Închide ochii, strânge din dinţi.

Explozia nu se produce.

Antonia învârte roata cu mari eforturi, făcând să trosnească şi să protesteze cele două pârghii care deblochează uşa.

Se uită la ceas. E şase dimineaţa. Carlei Ortiz îi mai rămân patruzeci şi şapte de minute.

Înainte de a trece pe partea cealaltă, ultimul ei gând se îndreaptă către Jon.

Oriunde-ai fi, sper să ţii ochii bine deschişi.

CARLA

Cea de-a şaptea cărămidă e imposibilă.

Le-a introdus pe cele de dinainte cu extrem de multă grijă, câştigând de fiecare dată câţiva milimetri. Procesul e acelaşi ca la îndesarea unei cărţi pe un raft plin ochi. Cel mai bun mod de a reuşi este să scoţi în afară două cărţi suficient cât să o bagi pe a treia între ele.

Presiunea exercitată de cărămizile introduse între uşă şi cadru a ridicat încet-încet uşa, distanţând-o abia câţiva centimetri în partea de jos. Nu suficient.

Carla a încercat să bage mâna, dar nu reuşeşte să treacă de încheietură. Mai are nevoie de o cărămidă.

Cea de-a şaptea totuşi opune rezistenţă. Greutatea pe care o suportă precedentele e deja atât de mare, încât nu le poate îndepărta suficient ca să o introducă pe ultima. Ca să nu mai spunem că trebuie să le ţină în acelaşi timp cu palma, presând în sus, ca să nu cadă. Şi trebuie să realizeze tot procedeul cu o singură mână, cu stânga, fiindcă de dreapta are nevoie ca să împingă uşa în afară.

Stă de ore întregi cu braţul ridicat, iar muşchii îi sunt complet amorţiţi. A făcut mici pauze, ca să-şi refacă circulaţia, dar corpul ei este slăbit şi deshidratat şi nu reacţionează. E la capătul puterilor. Poate să leşine în orice clipă.

Până aici mi-a fost, se gândeşte.

— Bine, răspunde, cu vocea ei, Cealaltă Carla. Care acum e, tot mai mult, Adevărata Carla. Cea aflată la conducere. Cea care le-a adus pe amândouă până în acel punct. Bine, dă-te bătută. Ia în seamă durerea, ia în seamă epuizarea. Dă-te bătută la patru milimetri de atingerea ţelului.

Lasă-mă.

— Sper să te găsească aici, pentru ca tatăl tău să vadă că avea dreptate. Că nu merita să distrugă totul ca să te salveze.

Nu. Nu.

— Fiindcă n-ai fost niciodată la înălţime.

Carla, umilită, înfuriată, împinge pentru ultima dată, îşi încordează tot corpul, reuşeşte să mişte uşa şi s-o ţină suficient. Cea de-a şaptea cărămidă intră. Abia cu o treime din lungime.

Epuizată, respirând greu, Carla se dezumflă. Durerea îi inundă extremităţile rigide.

— Nu te opri, şopteşte Cealaltă Carla. Acum începe partea cea mai importantă.

Carla se supune, se întoarce ca să bage mâna prin deschizătura în întuneric. Înainte de a face asta, un gând îi trece fulgerător prin minte. Că de partea cealaltă, în întuneric, formele alunecoase din copilăria ei s-au întrupat din nou în silueta bărbatului cu cuţit, pândind în beznă, cu lama pregătită, aşteptând ca ea să întindă braţul ca să i-o înfigă în palmă.

Să îndrăznească, se gândeşte.

Scoate mâna.

Braţul îi rămâne blocat la jumătatea antebraţului, dar reuşeşte să atingă frânghia cu vârfurile degetelor.

Trebuie doar să tragă de ea. Dar e prea departe.

— Ca s-o aduci mai aproape, va trebui s-o tai.

Carla bagă din nou mâna. Când o scoate iar, ţine bine între degete o jumătate de cărămidă.

— 14 —
Un tunel

Lui Jon Gutiérrez nu-i plac tunelurile abandonate.

Nu este o chestiune de estetică, fiindcă nu vede aproape nimic. Nu e lumină, aşa că nu trebuie să-şi vadă pantalonii costumului, care s-au pătat şi s-au zdrenţuit când a sărit de pe peron.

Ce-l enervează pe Jon Gutiérrez la tunelurile abandonate e că sunt pline de explozibili.

Bombe-capcană afurisite, se gândeşte Jon. *În Bilbao nu se mai întâmplă aşa ceva.*

— Trebuie să intri fix la ora şase dimineaţa, de îndată ce se deschide metroul, îi spusese Antonia Scott când l-a sunat cu cinci ore în urmă. O să ai foarte puţin timp ca să ajungi.

— Lasă-mă să anunţ pe cineva. Doar noi doi singuri…

— Nu, Jon. E fiul meu. Nu mai vreau pe altcineva implicat în asta.

Jon a încercat să memoreze indicaţiile Antoniei.

— Încă ceva. Cu cât te apropii mai mult, cu atât e mai mare probabilitatea de a da peste o bombă. Tunelul e foarte larg, aşa că precis declanşatorul este pe jos sau la o distanţă foarte mică de sol. Mergi cu grijă. Nu păşi niciodată într-un loc pe care nu-l poţi vedea.

După ce trece primul tren pe peronul pustiu al staţiei Goya, Jon sare pe şine. Cotitura este ascunsă în spatele unei uşi metalice, blocată cu un vechi lacăt gros. Doar că lacătul, aparent intact, nu susţine nimic. De îndată ce Jon învârte mânerul, lacătul se mişcă odată cu uşa.

Haide.

Aerul din tunel este stătut, amar. Pereţii mustesc, iar tencuiala e doar o amintire, de un alb murdar, printre pete de umezeală. Liniştea este întreruptă doar de zgomotul trenurilor de pe linia 2.

— Vor fi o sută şaptezeci de metri, spusese Antonia. Tunelul este practic o curbă continuă, cu excepţia unei linii drepte la final, dar va trebui să fii atent. Dacă te vor vedea apropiindu-te, eşti mâncat.

Ceea ce înseamnă că va trebui să stingă lanterna şi să meargă pe bâjbâite ultimii treizeci de metri.

Jon merge foarte încet, atent la ceea ce e pe jos. Pe fund s-a adunat un mâl verzui şi cu miros pestilenţial, acoperind adânciturile în care pe vremuri fuseseră fixate şinele.

Nu păşi niciodată într-un loc pe care nu-l poţi vedea.

Jon se uită cu mare atenţie pe unde păşeşte. Mâlul nu acoperă complet cimentul, iar Jon îşi sprijină greutatea doar în locurile uscate. Uneori, trebuie să facă paşi în diagonală, alţii enormi, de câte nouăzeci de centimetri.

Înaintează foarte încet. Şi bine face.

Prima capcană e un fir aproape invizibil. Traversează tunelul dintr-o parte în alta, susţinut de o agăţătoare în perete. Celălalt capăt se afundă în mâl.

Jon se apleacă şi îşi foloseşte una din batiste ca să scoată o parte din mâzga verzuie din adânciturile în care pe vremuri erau fixate şinele.

Dedesubt descoperă o bucată de plastic de un albastru electric, care înveleşte ceva. Jon nu ştie ce, dar e sigur de ceea ce s-ar întâmpla dacă s-ar rupe firul.

Se ridică din nou în picioare şi păşeşte cu grijă peste fir.

Jon nu se relaxează. Şi bine face.

Cea de-a doua capcană apare aproape imediat. Dar de data aceasta nu este un fir. Jon îl vede aproape întâmplător, fiindcă lanterna reflectă lumina în lentila emiţătorului de raze infraroşii amplasat pe perete. Zece euro în orice magazin de electronice. La fel ca cele din lifturi.

Lipit de peretele îmbibat, inspectorul Gutiérrez trebuie să facă acrobaţii ca să treacă peste senzor,

situat la o jumătate de metru de sol. Când reuşeşte să se îndepărteze puţin, scoate un oftat de uşurare.

Jon bănuieşte că, dacă ar fi întrerupt comunicaţia dintre cei doi senzori, lumea din jurul lui ar fi făcut *bum.*

O a treia capcană se află la optzeci de metri mai în faţă. E identică cu prima, doar că de data aceasta firul este atât de bine lipit de sol, încât este practic invizibil. De fapt, Jon nu-l vede când trece peste el. Nu calcă pe el dintr-o pură întâmplare. Îşi dă seama de existenţa lui, cu o transpiraţie rece, doar când vede al doilea şi al treilea senzor cu infraroşii în faţa lui. Situaţi la înălţimi diferite. O jumătate de metru şi un metru deasupra solului.

Să mă ia dracu', se gândeşte Jon.

Să vadă cum trece pe acolo.

Nu-i rămâne decât să se târască şi să se roage să nu mai fie nici un alt fir pe jos.

Inspectorul Gutiérrez se aruncă în nămol, cu trupul paralel cu firul, iar apoi se târăşte pe sub senzori. Ajunge pe partea cealaltă. Costumul, mâinile şi faţa pline de mâl puturos, o greaţă teribilă. Mirosul care îi invadează fosele nazale este absolut dezgustător.

Nu se poate abţine şi vomită, încă de-a buşilea. Scârba pune stăpânire pe corpul lui, îl posedă şi îl zguduie involuntar, ca un muşchi sub curent electric. Scuipă salivă, înghite, scuipă din nou salivă. Când deschide ochii

(încă viu, fir-ar să fie, încă viu),

îi ia o clipă să-şi recapete controlul.

Se simte murdar.

Fără o batistă cu care să se cureţe, Jon îşi smulge haina şi încearcă să-şi şteargă din barbă mâzga lipicioasă şi să-şi cureţe cât mai bine mâinile, folosindu-se de căptuşeala din mătase. Aruncă haina, deja inutilă.

Nu există curăţătorie care s-o scoată la lumină, se gândeşte.

Rămâne în cămaşă. Pe sub ea se zăreşte cuvântul POLIŢIA de pe vesta antiglonţ. Nu prea mult,

totuşi. Cămaşa e din bumbac egiptean şi a costat ceva.

A sosit momentul să ia o decizie. Fiindcă, puţin mai în faţă, presimte că tunelul se termină. Acum, că ledurile lanternei sunt acoperite de nămol, vede o lumină slabă răzbătând de după pereţii în curbă.

— O să fie o linie dreaptă la final. Când ajungi acolo, stinge lanterna, insistase Antonia. Altfel, te vor vedea.

— Şi dacă e vreo capcană în acei ultimi metri, ce se întâmplă?

Antonia nu răspunsese la întrebarea aceea.

Jon stinge lanterna. Acum a sosit timpul să meargă orbeşte, ghidat doar de scânteierea slabă pe care o are în faţă.

În timp ce avansează prin întuneric, fără alt punct de reper în afară de peretele de care şi-a lipit braţele şi spatele, Jon este extrem de conştient de propriul corp. Muşchii amorţiţi din cauza tensiunii. Stomacul, care acum este un ghem gol, împingând în diafragmă. Inima care bate nebuneşte. Sângele pulsând în urechi. Mandibula dureroasă de la cât de mult a strâns din dinţi. Ochii, însetaţi de informaţie. Buricele degetelor întinse, simţind fiecare pată de umezeală. Lumea este un abis, iar întunericul nu oferă adăpost, ci doar ameninţări.

Se gândeşte la moartea lui, care i se pare inevitabilă. La tot ce a vrut să facă vreodată şi a amânat, fiindcă mai e şi mâine o zi. La *amatxo,* căreia nu i-a spus *agur*[31].

Treizeci de metri. Încă treizeci de metri, fără să ştie dacă următorul pas va deranja vreun fir sau va întrerupe circuitul dintre doi senzori cu infraroşii. Fără să ştie dacă următorul pas va fi ultimul. Fără să-i fie cu adevărat clar de ce merge mai departe. Certitudinile s-au estompat în ligheanul acid al fricii. Datorie, onoare, bunătate nu sunt acum decât simple cuvinte, litere îngrămădite fără nicio

semnificaţie. Pe care corpul lui le detestă, avid de supravieţuire.

Dacă vrei să trăieşti o sută de ani, se gândeşte Jon, *nu trăi ca mine.*

— 15 —
Un secret

De partea cealaltă a *qanatului* şi a uşii-capcană, o galerie de serviciu.

Dar aceasta este cu câteva decenii mai veche decât cea pe care Antonia a găsit-o la începutul călătoriei, în urmă cu nişte ore care acum par zile. Acum e abandonată. A rămas doar amintirea celor care au trecut prin ea. Un anunţ din ceramică pe perete ne oferă „Valve Castilia, cele mai bune pentru spiţele dumneavoastră, post-restant 242, Madrid". Altul, mai în faţă, e convins că „Dacă fumezi Ideales, rămâi slab! – de vânzare la chioşcurile Companiei de tutun".

Anii treizeci, calculează mintal Antonia. Înainte de a fi o galerie de serviciu, a fost un pasaj pietonal. Zidit cu mulţi ani în urmă, deduce văzând cum se termină brusc. Peretele din cărămidă brută acoperă probabil o cale de acces la stradă.

Capătul opus al tunelului duce într-un loc care este închis de aproape o jumătate de secol.

Un loc care acum este vizuina lui Ezechiel.

Metroul din Madrid păstrează înăuntrul său multe secrete.

Unul dintre ele este o staţie-fantomă, abandonată cu decenii în urmă. Pe vremuri, făcea parte din unica ramură a liniei 2, care lega staţia Goya de staţia Diego de León. Inaugurată în 1932, a fost scoasă din uz după douăzeci şi şase de ani, când traseul s-a schimbat şi a fost inaugurată linia 4. Imensa infrastructură a fost închisă pentru public, însă angajaţii din subteran i-au găsit o altă destinaţie. Noaptea, când se termina tura, conductorii făceau un ultim drum.

Era cunoscut drept *trenul banilor.*

Şaizeci de bărbaţi solizi strângeau miile de monede pe care le adunaseră casierele în timpul zilei şi le puneau în saci mari pe care îi încărcau în

trenul banilor. Apoi îi duceau până la staţia-fantomă Goya bis, unde vărsau sacii pe nişte mese mari întinse pe peron. Acolo numărau muntele de mărunţiş până în zori. Ce nu reuşeau să numere în timpul programului se strângea în două seifuri enorme create la comandă de prestigioasa firmă Fichet. Doar doi dintre angajaţii mai vechi şi de încredere ştiau cifrurile seifurilor.

La începutul anilor şaptezeci, locul a fost abandonat. Angajaţii au fost relocaţi, iar trenurile banilor, anulate. Au fost date în folosinţă alte metode pentru colectare.

Goya bis a devenit cu adevărat o staţie-fantomă. Fără curent electric, cu şina care conducea la ea scoasă, ca să fie folosită în alte locuri din reţea. Iar tunelul de aproape două sute de metri care ducea la ea a fost blocat cu o uşă prin care nu mai trece nimeni.

Un loc uitat de toată lumea.

Ascunzătoarea perfectă.

Antonia studiază culoarul din faţa ei. În capăt sunt două scări care coboară până pe peron. Calculează câţi paşi vor fi necesari.

Stinge lanterna.

Pereţii sunt acoperiţi cu plăci de faianţă albă, care reflectă lumina ca nişte oglinzi, deşi sunt pline de praf. Nu vrea să le divulge inamicilor prezenţa ei.

Va trebui să parcurgă restul drumului pe întuneric.

Timpul nu mai este o linie dreaptă, a fost mistuit pe rugul urgenţei. Viaţa ei – cine e, de ce e – nu are nicio semnificaţie. Tot ce contează este prezentul incert şi periculos. Soarta lui Jorge, a Carlei Ortiz, a ei înseşi nu mai sunt acum în întregime în mâinile ei.

Tot acest efort imens nu va folosi la nimic dacă, atunci când îşi va pune planul în aplicare, Jon nu îşi va face treaba lui.

Acum Antonia trebuie să facă ceea ce a refuzat cu străşnicie toată viaţa: să aibă încredere în altcineva.

EZECHIEL

Pentru Nicolás, noaptea a fost înţesată de stafii.

S-a străduit să doarmă, fiindcă ziua următoare va fi grea, va fi periculoasă şi va avea nevoie de putere. Moartea cu care cocheta aseară – o ieşire, ca o binecuvântare oportună – i se pare acum imposibilă. Infernul, unde viermele nu moare, iar focul nu se stinge, este real. Acum ştie, fiindcă i-au spus stafiile. În noaptea asta au stat la coadă ca să-l viziteze, ca să se strecoare între saltea şi teancul de haine care-i folosesc drept pernă, ca să-l tortureze în aţipeală. Stafiile. Băiatul din care a scos tot sângele, poliţiştii din vechea lui casă. Fiica lui, Sandra. Ea nu vorbise, doar îl privise cu acei ochi trişti, cu pleoapele lăsate pe jumătate, ca ai cuiva care trăieşte o viaţă care nu i se potriveşte.

Sandra îi amintise cu acea privire realitatea de care el fuge de luni întregi.

Nu eşti moartă. Nu vreau să fii moartă.

Ezechiel se foieşte pe saltea. Vede în faţa lui – sau poate visează – un cuib în care o pasăre cu pene negre depune un ou înainte de a pleca. Se trezeşte cu pielea arzând, dar nu transpiră, fiindcă are febră, o febră mare care îi lasă capul greu şi braţele dureroase. În buzunarul cămăşii a pus comprimatele de ibuprofen, ultima folie din cutie. Întinde mâna spre ea. Pipăind, simte că toate compartimentele transparente sunt goale, cu himenele argintii atârnând triste.

Se ridică suficient cât să întoarcă cheia lămpii de gaz. Butelia albastră e aproape goală, va trebui s-o schimbe în curând, dar mai are destul cât să lumineze o bună parte din peron. La perete sunt două seifuri enorme, înalte, între ele, culoarul care duce la camera unde odată a fost un birou, iar acum doarme Sandra

(nu e moartă)

cu băieţelul, băieţelul cel mic care nu a încetat să plângă de când a ajuns şi care acum pare să fi fost

biruit de epuizare.

Sandra s-a trezit. O aude deschizând uşa biroului şi îndreptându-se într-acolo.

Nicolás ştie ce va spune. Noaptea se sfârşeşte şi a sosit momentul. Femeia va trebui să se alăture stafiilor. Sandra s-a gândit la modalitate, una extrem de crudă. I-a explicat şi ce vor face după aceea cu cadavrul. Îl vor abandona în zori, în faţa unuia dintre magazinele tatălui ei. Unde să-l poată vedea toată lumea. Sandra spune că s-a epuizat timpul în care să stea ascunsă. Că a venit momentul ca lumea să-i cunoască opera.

Nicolás nu vrea.

Îşi caută din priviri caietul pe masă, dar e foarte departe, iar ea e acolo, îmbrăcată într-o salopetă albastră, pe care încă sunt pete maronii uscate. Consolarea confesiunii va trebui să aştepte câteva ore. Până atunci va fi adăugat un nou mănunchi de păcate. Şi mai multe pete pe acea salopetă.

— Sper că te-ai odihnit bine, spune Sandra.

Şi nu există nici ironie, nici cruzime în vocea ei, ea nu ştie despre stafii. Nici căldură, nici vreun interes real, în acea voce neutră, terifiantă nu există decât expunerea unei dorinţe proprii, a unei nevoi proprii.

Nicolás ajunge în acest moment – e un moment scurt – la certitudinea că stafiile au dreptate. Ceaţa care îi veghează gândurile de luni bune se ridică, iar Nicolás vede pentru o secundă realitatea exact aşa cum e. O să-i răspundă Sandrei că pleacă. Şi mai bine, va pleca fără să spună nimic.

Apoi, ceaţa se lasă din nou, hotărârea îl părăseşte, momentul trece.

— Adu-o pe femeie, comandă Sandra.

Nicolás îşi priveşte ceasul. Negru. Curea din nailon. Cadran mare şi pătrat. O maşinărie ciudată în acest loc, un servitor al ordinii într-un labirint al haosului.

— Mai sunt unsprezece minute.

Sandra ridică din umeri.

— Nu are rost s-o mai lungim.

Are cu ea curelele groase din piele. I le întinde lui Nicolás cu un gest imperativ, enervant.

Nicolás priveşte mâna Sandrei ca şi cum de ea ar atârna doi şerpi veninoşi. El vrea s-o mai lungească. S-o mai amâne câteva ore. După o noapte în care a fost hărţuit de stafii, ultimul lucru pe care şi-l doreşte e să lege acele instrumente de tortură, să simtă carnea moale, fină şi tremurândă a femeii sub acele curele. Poate mâine, după ce va fi reuşit să-şi utilizeze caietul, să găsească o relatare care să dea sens lucrurilor care i se întâmplă. Lucrurilor pe care le face.

— E vreo problemă?

Sandra are o strălucire ciudată în ochi. Ameninţare, bineînţeles, dar mai e ceva. Calcul. Aritmetică. Nicolás nu ştie că este evaluat, că Sandra încearcă să se hotărască dacă poate obţine în continuare avantaje de pe urma lui sau, dimpotrivă, a sosit timpul să lase în urmă un cal deşelat. Nicolás nu ştie, dar intuieşte un pericol, la fel ca un câine când stăpânul se pregăteşte să plece de acasă şi să-l lase singur ore întregi.

— Nicio problemă, spune Nicolás, întinzând mâna şi luând curelele.

Ea nu le-a dat încă drumul când aud amândoi vocea.

— Bună dimineaţa. Scuze că vă deranjez.

În urmă cu un milion de ani, Nicolás a fost odată la zoo cu fiica lui. La pavilionul cu şerpi era un piton birmanez. Când s-au apropiat, reptila a întors capul exact aşa cum a făcut Sandra acum în direcţia sunetului.

Vine dinspre scări, din spatele peronului.

— Îmi pare rău că v-am întrerupt cu prezenţa mea din ceea ce făceaţi, insistă vocea Antoniei Scott.

Sandra dă drumul curelelor, care rămân în mâinile lui Nicolás. Se apleacă peste masă şi ia pistolul şi una dintre lanterne.

— Omoară copilul, îi ordonă. Mă ocup eu de asta.

Pe Nicolás nu ordinul îl îngrozeşte, ci zâmbetul care îl însoţeşte. Ca şi cum Sandra ar fi aşteptat acea intruziune. Ca şi cum asta şi-ar fi dorit cu adevărat cel mai mult pe lume.

CARLA

Cu trei minute mai devreme

Frânghia e aproape tăiată.

Pielea de pe antebraţele ei este jupuită în mai multe locuri, iar umerii protestează că şi-au menţinut aceeaşi poziţie ore întregi, dar mai sunt doar câteva fibre.

Cu un ultim efort, reuşeşte să termine treaba. De îndată ce frânghia se rupe cu o plesnitură uşoară, greutatea enormă a uşii metalice îi cade pe braţ, apăsându-l. Durerea e inumană, dar ea nu dă drumul frânghiei, de care s-a agăţat cu toată forţa.

Ţine bucata de cărămidă cu dinţii şi începe să tragă, smulgându-şi şi mai multă piele de pe antebraţe, care rămâne prinsă de marginea ruginită a uşii. Reuşeşte s-o apuce şi cu mâna stângă şi continuă să tragă. În inima ei nu există speranţă şi nici certitudinea că va supravieţui. Doar nevoia urgentă de a continua să respire. Durerea este pe plan secund, durerea e suportabilă. Durerea înseamnă viaţă, efortul titanic înseamnă viaţă. Setea insuportabilă, lichidul coroziv care îi gâlgâie în plămâni, cerându-i să-şi abandoneze strădania, înseamnă viaţă. Să se dea bătută înseamnă moarte.

Două palme. Trei. Cărămizile pe care le folosise ca piedică pică pe jos, iar sunetul pe care îl produc i se pare Carlei la fel de zgomotos precum sirena pompierilor.

Trebuie să se grăbească. E imposibil să n-o fi auzit.

Începe să se târască, încetul cu încetul, către deschizătura pe care a reuşit să o creeze. Nu poate da drumul frânghiei. Când îi va da drumul, va cădea. Sunetul i-ar putea alerta pe temnicerii ei, dacă nu i-au alertat deja cărămizile care au căzut.

I se pare că aude voci în depărtare, o voce puternică de femeie, dar nu-i dă atenţie.

E aproape cu tot corpul în afară. Dar rămâne cu braţul întins, susţinând cu greu uşa metalică.

Cea care ajunge de partea cealaltă a celulei este Cealaltă Carla. Vechea Carla i se pare acum o rudă îndepărtată, de genul celor pe care le întâlneşti la nunţi şi al căror nume trebuie să ţi-l şoptească cineva la ureche înainte de a le saluta.

Pe braţul drept al Celeilalte Carla cade uşa – cu un sunet înfundat – când o părăsesc puterile.

Când era mică, Carla – vechea Carla – alergase în faţa tatălui ei ca să împiedice o uşă de garaj să se închidă. Una dintre porţile de garaj imense care se închid pe orizontală. A băgat mâna ca să atingă celula fotoelectrică înainte de a se închide de tot. Dar a ajuns târziu. Iar uşa a prins-o. Vechea Carla ţipase şi plânsese tot drumul până la spital. I-a rămas o cicatrice urâtă pe antebraţ, iar muşchiul uşor afundat, chiar şi după câteva decenii.

Cealaltă Carla, Noua Carla, nu scoate nici cel mai mic zgomot. Fără să dea drumul cărămizii, îşi muşcă partea interioară a obrajilor ca să-şi distragă atenţia de la durerea pe care o simte în braţ. Carla este acum un animal captiv, periculos. Ar fi în stare să-şi smulgă cu dinţii propriul braţ ca să iasă de acolo. Trebuie să-şi răsucească trupul, să se aşeze pe vine şi să ridice uşa cu ultimele puteri peste balamale, astfel încât să-şi poată elibera antebraţul.

Uşa se fixează cu o plesnitură.

Carla e liberă.

Să stea acolo, singură, în penumbra incertă, îi provoacă o teamă pe care n-o mai simţise înainte. Teama de a se îneca la mal, după ce a traversat înot o mare furioasă.

Corpul îi cere acum să fugă, să alerge în orice direcţie, într-o parte a culoarului sesizează o lumină slabă, aşa că intuieşte că nu aceea e direcţia corectă. Ştie. Noua Carla ştie lucruri. În partea opusă e doar şi mai mult întuneric, în care se distinge doar o insulă de lumină.

Provine de la o uşă.

Uşa încăperii alăturate celulei ei. O uşă din lemn şi sticlă. O uşă prin care se aude din nou plânsetul unui copil care îşi strigă mama.

E un truc. Fugi. Fugi.

Dar nu poate fugi. Trebuie să afle.

Trebuie să aflu, se gândeşte în timp ce se întoarce către uşa din lemn.

Poate că trupul îi strigă să nu afle, dar de prea mult timp – de o viaţă – întoarce spatele adevărului, ca să cedeze de data aceasta.

Încăperea este un birou minuscul, iluminat de o lampă cu gaz şi din care mobila a fost îndepărtată ca să facă loc unei saltele pe jos. În partea cealaltă, legat cu bandă adezivă de una dintre încheieturile mâinilor de o conductă, e un copil mic. Îmbrăcat cu pantaloni gri şi pulover verde. Ochii înfundaţi în orbite şi înroşiţi, vocea răguşită de la plâns. Când intră Carla în încăpere, copilul o priveşte terifiat. Carla nu e conştientă de propria imagine până nu se contemplă pe ea însăşi prin ochii copilului. O apariţie însângerată, fără altă îmbrăcăminte în afară de sutien şi de chiloţi, acoperită de murdărie şi de transpiraţie.

Carla se lasă în genunchi în faţa copilului.

— Cum te numeşti?

Copilul îşi îndepărtează privirea de la acel nou monstru apărut din negură ca să-l chinuiască. Deschide gura ca să plângă, îşi umflă din nou plămânii.

— Nu. Nu. Calmează-te. Mă numesc Carla. Am venit să te ajut.

Nu aşteaptă ca cel mic să-i răspundă sau să-i înţeleagă prezenţa, fiindcă nu e timp de pierdut. Începe să taie banda adezivă cu care e legat copilul de conductă, folosind bucata de cărămidă. Acum, că o poate vedea, pentru prima dată îşi dă seama cât de minusculă şi de jalnică este acea unealtă improvizată. Şi totuşi, a ajutat-o să ajungă până aici.

Copilul o priveşte cu ochii larg deschişi, trăgându-şi nasul. Nu e capabil să înţeleagă de ce îl ajută monstrul murdar şi plin de sânge.

Dintr-odată, priveşte peste umărul Carlei, iar ochii lui reflectă din nou teroarea.

Ah, nu, se gândeşte Carla, înţelegând, o clipă prea târziu, că a comis o greşeală.

Bărbatul cu cuţit e în spatele ei, o ia de păr, o aruncă pe jos cu brutalitate.

— Nu poţi să faci asta. Ar trebui să nu poţi să faci asta!

Capul Carlei se izbeşte de ciment şi rămâne căpiată cu faţa în sus. Bărbatul cu cuţit se năpusteşte asupra ei, îşi înlănţuie degetele în jurul gâtului ei şi începe să strângă.

Asta primeşti când încerci să faci o faptă bună, se gândeşte Carla. *Asta primeşti.*

În timp ce degetele bărbatului cu cuţit îi zdrobesc traheea, Carla are doar o senzaţie incomprehensibilă de nedreptate. În timpul petrecut în întuneric învăţase că Dumnezeu, Binele şi Răul nu sunt decât cuvinte cu majuscule. Dar încă rămânea în ea un suflu de speranţă, într-un soi de echilibru universal. Acelaşi care o împinsese să intre în încăpere, atrasă de plânsetul acelui copil al cărui picior se zvârcoleşte doar la câţiva centimetri de faţa ei. Pantoful are imprimat pe gleznă un Sponge Bob care şi-a pierdut un ochi şi o parte din mână, încercând să lovească într-o minge. Carla îşi dă seama – într-un ultim zvâcnet de luciditate a creierului, care consumă ultimele fărâme de oxigen – că şi fiul ei Mario are pantofi ca aceia. Juliţi în acelaşi loc. Sunt unii fabricaţi de ei. Un defect pe care ar fi trebuit să-l aducă la cunoştinţa departamentului aferent printr-un e-mail. Hotărât, dar călduros.

Ochii îi sunt inundaţi din nou de lumina albă şi orbitoare.

O să mor, se gândeşte Carla. Nu e neîncredere, nici teamă, nici părere de rău. Doar înfrângere.

Atunci aude ceva – auzul este primul simţ care se pune în mişcare în creier când te trezeşti şi ultimul care dispare. O voce de bărbat, fermă. Nu înţelege sensul cuvintelor. Dar degetele încetează să o mai

strângă de gât, iar trupul Carlei preia controlul, îşi pune din nou în mişcare plămânii, trage guri enorme de aer, simte cum viaţa o inundă iar…

Atunci se aud împuşcăturile.

— 16 —
O momeală

Antonia avansează foarte încet.

Ştie că singura ei şansă se află în mâinile lui Jon. Că ea nu este decât o momeală folosită ca să-l îndepărteze pe unul din cei doi de uşă şi ca să-i dea o şansă inspectorului Gutiérrez.

În timp ce vocea îi răsună cu putere pe culoare, Antonia se mişcă pe cât de încet poate, rugându-se ca ecoul din plăcile de faianţă să-l deruteze suficient pe oricare din cei doi care a pornit în căutarea ei.

Antonia este convinsă că va fi Sandra. Va vrea să-i facă de petrecanie personal.

Se mişcă, încet. Cât poate de încet. În jurul ei, universul conspiră ca să-i dea de gol poziţia. Cimentul scrâşneşte sub picioarele ei, frecarea hainelor scoate şoapte din pereţi. Fiecare mişcare e un denunţ.

Mintea îi este din ce în ce mai plină. Cu efectul pastilelor dispărut în totalitate, Antonia trebuie să lupte ca să rămână lucidă sub presiune.

— Sunetul e o chestie minunată, nu crezi? răsună vocea Antoniei pe culoar. Nu poţi fi sigur niciodată de unde vine.

Sandra urcă scările. În spatele ei, Antonia poate să-i vadă reflexia lanternei scrutând întunericul şi merge mai departe în faţă, singurul drum care-i rămâne. Fasciculul de lumină luminează intrarea coridorului. Apoi, Sandra se apleacă la capătul scărilor şi dă colţul brusc. Trage de două ori, iar gloanţele traversează culoarul, se înfig în peretele opus, lângă marcajele de ieşire, fără să găsească în drumul lor altceva decât aer. Lanterna luminează atunci telefonul pe care Antonia a înregistrat un lung mesaj audio, plin de pauze, ca o momeală ca să-i păcălească.

Sandra înţelege târziu păcăleala şi zdrobeşte telefonul sub călcâi cu un mormăit frustrat, înainte

de a o lua din nou la fugă pe scări în jos.

— 17 —
Un birou

Planul era foarte simplu.

De îndată ce îmi vor auzi vocea, vor veni către mine.

Jon iese din tunel, viu printr-o minune. Nu a călcat pe niciun fir sau, dacă a făcut-o, acesta nu a activat nicio capcană.

În faţa lui se află staţia abandonată. Peronul de pe partea stângă e vizibil în lumina unei lămpi cu gaz, care creează o bulă fantasmagorică şi desenează umbre întunecate pe pereţi. De pe culoarul cel mai apropiat se aud zgomote de luptă.

Jon urcă cu greu pe peron, simţindu-se complet expus în timpul ascensiunii. Trebuie să se sprijine cu ambele mâini ca să reuşească. Apoi o apucă pe culoar. Un picior în faţa celuilalt, genunchii flexaţi uşor, pistolul ţintind în faţa lui. În spate aude două împuşcături, dar tot merge înainte.

Prioritatea este fiul meu, Jon. Indiferent ce auzi, nu veni să mă ajuţi. Mergi mai departe. Găseşte-l.

Asta are de gând să facă.

În capăt este biroul din care provin zgomotele. Când bagă capul pe uşă, vede un bărbat, cu spatele, călare pe o femeie semidezbrăcată, pe care o sugrumă cu propriile mâini. Picioarele ei se agită sub trupul lui.

— Pe loc, poliţia! Spune Jon, cu pistolul îndreptat direct între omoplaţii bărbatului. Mâinile la ceafă, acum!

Bărbatului îi ia o clipă să se oprească. Chiar şi din spate, Jon îi sesizează uimirea. Nu se aştepta să fie întrerupt, nu acum.

— Mâinile la ceafă, insistă Jon. Nu mă face să repet, Fajardo. S-a terminat, la dracu'.

Fajardo se întoarce spre el – chipul i se profilează în lumina de la cealaltă lampă cu gaz. În spatele lui, Jon îl vede pe fiul Antoniei, cu ochii larg deschişi.

Trăieşte. Trăieşte. Am ajuns la timp.

Ţintindu-l mai departe pe Fajardo, Jon îşi duce mâna la curea şi scoate cătuşele. Ataşează una în jurul uneia dintre încheieturile lui Fajardo. Nu apucă s-o ataşeze şi pe a doua. Nu apucă nici să audă plămânii Carlei Ortiz umplându-se din nou cu aer. Nu apucă nici să audă cele două împuşcături care îl aruncă la pământ. Simte doar durerea, înainte ca podeaua să se ridice în căutarea lui.

CARLA

Bărbatul cu cuţit se dă la o parte de pe ea, iar Carla se strecoară, merge de-a buşilea până la copil. Mintea îi este surprinzător de goală, amintirile i-au dispărut. La fel şi teama şi durerea. Nimic nu contează în afară de a-l elibera complet de acea bucată de bandă adezivă pe care a lăsat-o tăiată pe jumătate. Cărămida e pe jos. O ia cu nişte degete foarte slăbite şi continuă să taie. Abia dacă zgârie stratul de plastic de deasupra, darămite să taie fibrele textile dintre învelişul argintiu şi cel care conţine adezivul. Mâinile îi sunt ca ale unei păpuşi din cârpă, creierul nu se lasă mai prejos. Încearcă să inspire mai mult aer, încearcă să se concentreze dincolo de ameţeală, de privirea neclară, la cei patru centimetri de bandă pe care îi mai are de tăiat. Cărămida este inutilă în mâinile ei moi – dreapta deja nu-i mai răspunde, stânga n-a fost niciodată bună la mare lucru –, aşa că se apleacă peste încheietura copilului şi îşi foloseşte dinţii, caninii pe care l-a rugat odată insistent pe dentistul ei să nu-i scoată, deşi asta ar fi scutit-o de luni întregi de ortodonţie. Dar ea voia să aibă toţi dinţii.

Carla muşcă, înfige, roade. Unul dintre canini se rupe pe lungime când trage de bandă. Durerea o cuprinde în acelaşi moment în care, cu o scârţâitură, se rupe banda.

— Fugi, îi spune Carla copilului. Fugi şi nu te uita în spate.

Micuţul se ridică, trece pe lângă bărbatul cu cuţit – care este aplecat peste poliţist, strangulându-l aşa cum o strangulase înainte pe ea –, trece de uşă şi dispare în întunericul culoarului.

— 18 —
Un peron

De pe scările pe care se ascunde ghemuită, Antonia o aude pe Sandra alergând înapoi de unde a venit. Planul ei, care presupunea s-o atragă mai întâi cu telefonul şi s-o prindă la înghesuială când cobora pe partea cealaltă, s-a dus pe apa sâmbetei. Sandra i-o ia înainte şi se întoarce pe peron, fiindcă a intuit capcana.

Antonia se ridică în picioare şi încearcă s-o urmeze, coboară pe scări, dar mintea ei se încăpăţânează să joace în tabăra adversă. Când peronul slab luminat i se deschide în faţa ochilor, elementele i se acumulează în minte, etalându-i trista şi macabra poveste în zecimi de secundă.

Masa pe care a murit Jaime Vidal, adolescentul răpit din greşeală în locul lui Álvaro Trueba.

Lampa cu gaz care clipeşte intermitent, anunţând că e pe terminate.

Resturile de haine, cutiile de mâncare la conservă, uluitoarea şi lumeasca realitate cotidiană a celor care au provocat oroarea.

Crăpăturile din pereţi, vechi şi ameninţătoare.

Praful din colţuri, un gândac care o ia la fugă de îndată ce ea pune piciorul în apropiere.

Salteaua, elementeledetorturăabandonatepejos…

Antonia nu poate respira. Excesul de informaţii e prea mult pentru creierul ei, care îi cere o modalitate de a filtra, de a controla toate acele impulsuri care îi spun ce s-a întâmplat aici timp de zile întregi, cu atâta vivacitate şi exactitate ca şi cum ar privi un film de înaltă definiţie, suprapus peste imaginile din lumea reală.

Trebuie să continui. Trebuie să continui.

Merge mai departe pe peron, împiedicându-se. Ridică pistolul, fiindcă, în capăt, Sandra ţinteşte înainte, către culoar şi, indiferent pe cine va împuşca, Antonia ştie că trebuie s-o oprească. Se freacă la ochi, încearcă să ţintească. Creierul trimite

degetelor ordinul să tragă, dar pare să dureze o veşnicie până îl transmite, până înoată împotriva curentului de date.

Sandra trage de două ori.

Antonia trage o dată.

Glonţul Antoniei trece pe lângă Sandra şi nu reuşeşte decât s-o atenţioneze despre prezenţa Antoniei în spatele ei. Sandra se ghemuieşte în spatele unuia dintre seifuri. Antonia clipeşte de două ori, încercând să se calmeze, se adăposteşte în spatele celuilalt.

Din biroul din capătul culoarului, Jorge iese alergând, trece pe lângă Jon, căzut la pământ în timp ce este strangulat de Nicolás, şi o ia la fugă spre peron.

Drept în mâinile Sandrei, care îl prinde când ajunge în dreptul ei.

Îl ţine în aer, suspendat de talie, deşi copilul dă din picioare şi se zbate, şi îi pune pistolul la cap.

— Dacă te mişti, te omor, mucos împuţit, îi şopteşte la ureche.

Sandra se ridică în picioare.

— Fiul tău e la mine, spune. Să nu-ţi dea prin cap să te apropii.

— Jorge! strigă Antonia.

Copilul o recunoaşte pe mama lui, ţipă, dă din nou din picioare. Vrea să se ducă la ea, dar nu poate face faţă forţei Sandrei, care, folosindu-l drept scut, sare cu el pe peron şi se afundă în întunericul tunelului.

CARLA

Carla simte o liniște neobișnuită. Pierderea de sânge, asfixia, deshidratarea și-au încasat prețul. Se lasă să alunece pe perete și închide ochii.

Acum pot să mă odihnesc, se gândește.

Dar mai trebuie să facă ceva. Deși nu-și poate aminti ce. Deși presimte că e important.

Deschide din nou ochii. Polițistul e tot pe jos și e pe moarte. Carla știe, presimte că trebuie să facă ceva în privința asta. Să-l salveze, așa cum el a salvat-o pe ea. Dar Carla e slăbită. Și totuși…

Se ridică șovăind și reușește să se târască, să se apropie de bărbatul cu cuțit.

Se gândește la Carmelo, cu tot sângele scurgându-se din el pe un teren viran.

Făcea parte din familie.

Încă are cărămida în mâna stângă. Cărămida ascuțită. O ține cu stânga, ridică brațul ca să-și ia avânt și o înfige ca pe un pumnal în ceafa bărbatului cu cuțit.

Bărbatul presimte ceva în ultima clipă și își întoarce brusc fața. Impulsul lui se adaugă la lovitura Carlei, care îi înfige vârful cărămizii în aortă. Bărbatul o privește pe Carla cu neîncredere – încercând să analizeze ce se întâmplă – în timp ce își ia degetele de pe gâtul polițistului și încearcă să-și scoată elementul ciudat din gât. O fântână de sânge intermitent îi țâșnește din arteră, în timp ce bărbatul se prăbușește pe jos, într-o baltă călduță și tot mai întinsă, care îi îmbibă Carlei genunchii.

Durează până moare, iar Carla nu pierde detaliile ultimelor lui clipe, ale luptei lui jalnice ca să oprească hemoragia, ale ochilor lui holbați și ieșiți din orbite. Ochi goi de marionetă. L-ar înjura, așa cum fac eroinele din filme când îi fac de petrecanie ticălosului, dar nu simte nevoia. Nu simte nicio emoție. S-a mulțumit să elimine o lighioană. Așa cum zdrobești un limax sub talpa pantofului.

Acum da? Acum pot să mă odihnesc?

Corpul răspunde în locul ei. Se lasă să cadă pe pieptul poliţistului. Nu-i aude inima bătând. Carla simte o vagă tristeţe că a ajuns prea târziu, înainte de a sucomba în negură.

— 19 —
Un peron

Antonia e pe punctul de a leşina. Ştie. Creierul ei este programat – modificat, alterat în mod pervers – ca să funcţioneze la maximum în situaţii de calm. Dar o situaţie ameninţătoare face ca histamina din creierul ei să o ia razna, o face receptivă la fiecare dintre frânturile de informaţie pe care mintea ei excepţională le primeşte şi încearcă să le gestioneze. O psihopată asasină care ţine pistolul îndreptat spre capul copilului tău şi îl foloseşte drept scut uman în timp ce aleargă printr-un tunel posibil încărcat cu explozibili se află foarte sus pe lista de situaţii ameninţătoare pe care Antonia Scott – sau oricine – şi le poate imagina.

Complet conştientă de toate elementele din jurul ei, de la un vechi anunţ de pe perete

(Persil spală singur)

până la o cutie de Coca-Cola băută pe jumătate

(senzaţia că trăieşti)

lângă piciorul mesei, la mai puţin de o jumătate de metru de o pată de sânge închegat, Antonia se ridică în picioare. Greutatea armei din mâna ei o trage în faţă, către semicercul de beznă care i-a înghiţit pe Sandra şi pe fiul ei. Coboară cumva de pe peron, se împiedică, cade pe ciment. Îşi simte capul pe punctul de a-i crăpa în două.

Când se ridică din nou, se împiedică iar. La ţanc, fiindcă se vede o flamă în întuneric. Sandra a tras spre ea, iar Antonia simte glonţul trecându-i razant pe lângă păr, atât de aproape încât şuieratul îi afectează urechile.

— Nu mă urmări, Scott!

Antonia nu ascultă – mintea ei a procesat împuşcătura la acelaşi nivel ca pe un şurub ruginit pe jos, pe care l-a văzut de aproape căzând. Se mulţumeşte să meargă mai departe în faţă, înspre fiul ei.

Intră în întuneric. Reducerea treptată a stimulilor în interiorul tunelului, pe măsură ce Antonia se afundă în el, o va ajuta să-şi recapete calmul.

Se poate folosi de acest întuneric care o înconjoară.

Antonia se lipeşte de perete, respiră adânc şi închide ochii. Încearcă să-şi limpezească mintea de zgomot, să reducă la tăcere maimuţele care ţopăie de colo până colo.

Numără încet, de la zece la unu.

Cum arătai înainte de a te naşte?

Deschide din nou ochii şi continuă să se afunde în tunel. Îl poate auzi pe Jorge cum se zbate în faţa ei.

— Fiul tău nu mă ajută deloc, Scott. Vocea Sandrei răsună în pereţi, căpătând un ton omniprezent, ameninţător. Sunt capcane în tunelul ăsta, ştiai? Iar eu nu am lanterna. Aşa că, dacă mai dă din picioare şi nu mă lasă să mă concentrez, poate dau peste una din întâmplare.

Antonia, cu inima cât un purice de teamă, trebuie să închidă din nou ochii şi să respire adânc.

— Jorge. Jorge, ascultă-mă.

— Mamă! Mamă, ajută-mă!

Fiul ei plânge, disperat. Sufletul Antoniei se încovoaie de durere şi de anxietate. Dar nu va putea să-l ajute dacă nu se calmează. Dacă nu îl calmează.

— Jorge, vreau să fii cuminte. Vreau să fii cuminte şi să mă asculţi. E periculos să te mişti. Foarte periculos. Trebuie să stai cuminte, m-ai auzit?

— Vreau acasă! Vreau la bunicul!

La bunicul, se gândeşte Antonia, iar sufletul ei încasează o lovitură grea.

— O să mergi imediat la bunicul, dragule. Dar acum trebuie să fii cuminte.

Copilul încetează să mai dea din picioare.

— Aşa e mai bine, spune Sandra.

O aude cum lasă copilul jos – normal, copilul cântăreşte un chintal. Încearcă să interpreteze

situaţia în funcţie de sunetele care răzbat. Acum trebuie să meargă în faţă, târându-l de mână.

Antonia se apropie de locul în care tunelul începe să se curbeze. Scoate o mână şi o trage înapoi. Exact cum anticipase, Sandra o aştepta şi descarcă arma spre mişcarea pe care a sesizat-o prin fâşiile minuscule de lumină care se strecoară de pe peron. Antonia se mişcă atunci când aude împuşcătura, profitând de faptul că deflagraţia a orbit-o pe moment pe Sandra. Aleargă în diagonală spre peretele din faţă, iar apoi se aşază la fel cum stătea mai devreme, la fix ca să evite glonţul pe care Sandra l-a tras înspre peretele de care tocmai se desprinsese.

— N-o să reuşeşti să scapi, Sandra. Iar Carla Ortiz va trăi. Ai eşuat cu totul, spune Antonia, punându-şi mâna la gură ca să amortizeze sunetul, iar Sandra să nu-şi dea seama exact de unde vine.

Se aude un râs, un râs viermănos, infect şi crud.

— Tot mai crezi că asta e pentru Carla Ortiz? Sau pentru Álvaro Trueba? Tot mai crezi poveştile alea prosteşti pe care le-am folosit pentru neghiobul de Nicolás Fajardo? Eşti mai puţin impresionantă decât am auzit, Antonia Scott.

Antonia merge din ce în ce mai încet. Vocea Sandrei se aude din ce în ce mai aproape, cu mai puţin ecou. Trebuie să fie la mai puţin de şase sau şapte metri de ea. Dacă ar auzi-o apropiindu-se, nu ar trebui să se străduiască prea mult să nimerească.

Se întoarce ca să răspundă – nu ar trebui, dar trebuie să continue să vorbească îşi îndreaptă vocea către peron, foloseşte din nou mâna ca s-o amortizeze, ca s-o facă iar nedefinită.

— Cine ţi-a vorbit despre mine, Sandra?

— Mai trebuie să-ţi spun… Tu, care îţi aminteşti totul, nu-ţi aminteşti cui i-ai făcut rău? Ce sechele a lăsat lupta ta împotriva răului?

Antonia nu răspunde, fiindcă nu are răspunsuri.

— Dar el m-a găsit, Scott. El m-a luat şi m-a făcut mai bună. M-a învăţat să-l manipulez pe Fajardo. L-a inventat pe Ezechiel pentru tine. Nu

am ales întâmplător numele unui profet. Un profet vorbeşte printr-o forţă superioară. Un profet îl anunţă pe cel care va să vie.

Antonia simte corpul contractându-i-se într-un frison de teroare pură. Şi de ură, de asemenea. Fiindcă a înţeles, în sfârşit – cu o certitudine rece, ascuţită –, ce s-a întâmplat de la bun început. Cum s-au jucat cu ea.

El.

Doamne, ce proastă am fost!

Dar acum nu se poate gândi la asta.

Aproape, tot mai aproape. Antonia îl aude pe Jorge zbătându-se din nou, intuind, poate, prezenţa mamei lui.

— Fă-l să se oprească, Scott, spune Sandra, iar în vocea ei se simte de data asta şi altceva în afară de cruzime. Fă-l să se oprească sau murim toţi trei.

Frică. Îi este frică.

Probabil că suntem aproape de una dintre bombe.

Antonia îşi stoarce creierii, încercând să găsească o modalitate de a-şi salva fiul.

Şi atunci înţelege că asta nu e o treabă pentru cea mai inteligentă persoană din lume.

Asta e o treabă pentru o mamă.

— Jorge, îl strigă. Vreau să mă asculţi. Eşti în pericol. Hai să jucăm un joc, un joc pe care îl joci la şcoală. Oul şi raţa, ţi-l aminteşti? Trebuie să stai foarte cuminte, ca un ou, şi, când îţi spun eu…

Antonia a uitat să-şi pună mâna la gură, iar Sandra s-a prins de unde vine vocea. Ridică arma în întuneric.

Antonia, la fel.

— *Duck!* strigă.

Jorge se aruncă pe jos, aşa cum a mai făcut-o de un milion de ori în curtea şcolii şi în clasă, fiindcă *duck* înseamnă în engleză „raţă”, dar şi – avantajele unei educaţii bilingve – „a se ghemui”.

Sandra trage.

Antonia, la fel.

Ambele focuri, aproape simultane, sparg întunericul. Glonţul Sandrei se înfige în perete, la câţiva milimetri de ochiul Antoniei. Cel al Antoniei loveşte în umărul Sandrei, care cade pe spate în beznă.

Jorge aleargă la mama lui, care îl prinde, îl trânteşte pe jos, îl acoperă cu trupul ei.

Atunci se produce explozia.

Focul trece peste ei – Antonia simte căldura arzătoare pe pielea dezgolită a antebraţelor, în părul pârlit. O tonă de bucăţi de moloz pică din tavan şi din pereţi, unele foarte aproape.

Jorge o îmbrăţişează pe mama lui, în întuneric.

— M-am descurcat bine, mamă?

— Foarte bine, Jorge, spune ea.

— Vreau la bunicul.

— Te-am auzit mai devreme, recunoaşte mama lui, indispusă.

Iar apoi face ceva, pentru prima dată în trei ani. Îl sărută pe frunte. Un sărut plin de tandreţe. De îndată ce buzele i se desprind de pielea lui, Antonia se întreabă, uluită, cum a putut trăi fără să facă asta.

CARLA

Primul lucru pe care îl vede Carla când se trezeşte este o femeie aplecată peste ea. Chipul ei nu are nimic deosebit, până zâmbeşte. Şi e un zâmbet plin de lumină.

Şi poliţistul e acolo. Pare teafăr, până la urmă, deşi are faţa roşie şi gâtul învineţit. Carla îşi aminteşte că i-a salvat viaţa. Se bucură pentru asta.

Sunt convorbiri telefonice, mai multe. Carla nu e prea conştientă de ceea ce se întâmplă. Poliţistul vorbeşte, femeia la fel.

Sunt în stare de şoc, se gândeşte. Se abandonează în starea aceea.

Apoi, cei doi o conduc prin nişte tuneluri vechi şi urât mirositoare. Merge cu ei şi un copil. Totul are aspectul evanescent al unui vis. Deşi se târăsc prin nişte locuri îngrozitoare, Carla se simte în siguranţă. Vor veni şi coşmarurile, o să aibă timp. Acum simte doar că pluteşte, ca şi cum ar străbate drumul către lumină pe un covor fermecat.

La mijlocul drumului se întâlnesc cu doi poliţişti şi un paramedic, care o copleşesc cu atenţii, îi pun antiseptic pe răni, îi acoperă umerii cu o pătură, îi dau să bea lichide. O smulg de lângă celălalt poliţist, cel înalt şi solid – nu că ar fi gras –, de lângă femeie şi de lângă copil. O duc către o scăriţă. De partea cealaltă se aud strada, viaţa obişnuită, libertatea. Sfârşitul.

Carla refuză să urce, se întoarce, se prinde de scăriţă.

— Vreau să merg cu ei, spune arătând în spate. Ei m-au salvat.

Femeia minionă se apleacă pentru a-şi îmbrăţişa fiul şi îi face un semn poliţistului solid, arătându-i spre Carla. Poliţistul solid neagă din cap. Cei doi par să se certe câteva clipe. Într-un final, poliţistul solid ridică din umeri şi se apropie de Carla.

— Cum vă numiţi? întreabă ea.

— Jon Gutiérrez, doamnă Ortiz.

— Mulţumesc că mi-aţi salvat viaţa.

— Şi eu, doamnă. Suntem chit.

— Dumneavoastră aţi încasat două gloanţe din cauza mea. Cred că sunt în avantaj.

Jon se întoarce şi arată două găuri în cămaşă.

— În Bilbao, astea sunt două alice. Cu vesta, nu cred că vor lăsa nici măcar vânătăi.

Carla vrea să râdă, deşi abia reuşeşte să schiţeze un zâmbet.

Arată în sus, spre cercul de lumină, unde se profilează câteva capete nerăbdătoare.

— Mă aşteaptă?

— Tatăl dumneavoastră? L-am anunţat, da. Precis e sus. Suntem aproape de casa dumneavoastră.

Carla se gândeşte la ceea ce-i va spune când îl va vedea. Dacă va îndrăzni să-i reproşeze trădarea, trădarea laşă de părinte.

Nu vor fi singuri. Poate auzi în depărtare bliţurile fotografilor, cronicile improvizate ale reporterilor, vorbind în direct la camere. La urma urmei, sunt la doar trei metri de sol. Şi la distanţă de o viaţă.

Să-l facă de râs în public. Asta ar fi cea mai bună răzbunare, fără îndoială.

Dar ar însemna şi să distrugă multe şi pe mulţi.

— Sunteţi pregătit să deveniţi celebru? îl întreabă pe Jon.

— Am fost celebru, doamnă. Dar în sens rău. Nu neg că mi-ar prinde bine puţină reclamă favorabilă.

— Atunci, urcaţi dumneavoastră primul, domnule inspector. Când veţi ajunge sus, puneţi-mi un braţ după umăr şi duceţi-mă până la tatăl meu.

Jon încuviinţează, bine-crescut, şi începe să urce. Carla îl urmează.

Încă nu ştie ce îi va spune lui Ramón Ortiz.

Dar mai are câţiva metri să se hotărască.

— EPILOG —
ALTĂ ÎNTRERUPERE

Antonia Scott îşi permite să se gândească la sinucidere trei minute pe zi.

Pentru alţii, trei minute pot însemna o perioadă infimă. Nu şi pentru Antonia.

Cele trei minute în care Antonia se gândeşte la modalităţi de a muri sunt minutele ei. Nu renunţă la ele. Nu se privează de ele. Sunt sfinte.

Înainte, ele erau cele care o ţineau întreagă la minte, acum sunt tasta ei de evadare. Îi pun mintea în ordine, îi amintesc că, oricât de rău ar merge jocul, va putea întotdeauna să-i pună capăt. Că întotdeauna va exista o ieşire. Că poate încerca orice. Acum le trăieşte aproape cu optimism. Le speculează aşa cum un om de ştiinţă îşi speculează formulele. Aşa cum un copil visează în joacă să se facă astronaut, chiar dacă va ajunge să lucreze într-un atelier mecanic. O ajută. Acum ele îi dau putere să trăiască.

Dar asta nu-i convine deloc, deloc, când nişte paşi pe care îi cunoaşte foarte bine, trei etaje mai jos, întrerup ritualul.

Antonia e sigură că vine să-şi ia rămas-bun.

Iar asta îi convine şi mai puţin.

UN FICUS

Lui Jon Gutiérrez nu-i plac despărţirile.

Nu e vorba de lene. Despărţirile lui sunt de obicei scurte şi la obiect, fără discursuri lungi şi emoţionante, nici cine până în zori, cu beţia şi exaltarea prieteniei. Două palme pe umăr, adio şi-un praz verde. Fără priviri triste, fără niciun „poate” care ascunde un „niciodată”, fără nostalgie anticipată.

Nimic din toate astea nu îl deranjează pe Jon la despărţiri, fiindcă Jon nu are prea multe relaţii (e monogam) şi nici nu suferă când oamenii ies din viaţa lui (e monogam în serie).

Ce-l enervează pe Jon e să-şi ia rămas-bun de la Antonia Scott.

Poate de aceea a urcat pe scări. Ca să amâne momentul.

— Nu te înveţi minte, ei?

Jon scoate capul de după o plantă imensă. A cărat-o cele şase etaje şi nu are chef de glume.

— Nu începea în lift, minte.

— Ce-i asta?

Antonia arată spre ficusul enorm de parcă în casa ei ar fi apărut o maimuţă cu trei capete.

— E un ficus.

— Asta văd. De ce îmi aduci un ficus?

Jon aşază ghiveciul gigantic şi greu în colţul livingului, unde Antonia nu va avea încotro şi va trebui să convieţuiască împreună cu el. Ori aşa, ori să cheme un camion pentru mutări ca să-l ia.

— M-am gândit că poate e momentul să-ţi mobilezi din nou casa. Aşa, uşurel, spune Jon, ştergând puţinul pământ care îi rămăsese pe mâneca hainei.

— Nu mă pricep deloc la plante. Le omor pe toate. Serios, e o superputere. O să moară înainte să ieşi pe uşă.

Jon zâmbeşte în sinea lui. Atâta inteligenţă şi încă nu s-a prins că planta e din plastic.

Probabil o să dureze ceva.

— Va trebui să ne asumăm riscul, spune.

Antonia priveşte ficusul perplexă.

La fel ca sarcasmul, figurile de stil precum metafora sau analogia nu au fost niciodată punctul forte al repertoriului ei, dar oamenii se mai schimbă.

Chiar şi ea e în stare de asta.

— E o familie jos, la etajul trei pe stânga, care vrea să se mute. Au găsit o slujbă bună în alt oraş.

— Mă bucur pentru ei.

— Mă gândeam… Mă gândeam că poate te-ar interesa. Adică, dacă nu te grăbeşti să te întorci la Bilbao.

Jon se gândeşte puţin. Nu mult.

— Şi ce facem cu *amatxo?*

— Sunt şi aici săli de bingo.

— O să-mi încasezi chiria în caserole, la fel ca celorlalţi?

— Mama ta găteşte bine?

Jon râde în sinea lui, gândindu-se la tocana de peşte a mamei lui. *Bine,* cică.

— Of, frumoaso. Ai cădea pe spate.

Rămân amândoi în tăcere, privind ficusul.

— Deci suntem împreună, spune Jon.

— Aşa se pare.

— Şi ce urmează acum?

Asta se întreabă şi Antonia de o vreme.

Au trecut opt zile de la salvarea *in extremis* a Carlei Ortiz şi a început să se aşeze praful. Presa i-a uitat deja pe poliţiştii pentru moartea cărora se scandaliza, iar lipsa de informaţii publice despre viaţa lui Nicolás Fajardo şi a fiicei lui a secat robinetul. Atenţia începe să se îndrepte din nou, treptat, spre victoriile echipelor de fotbal şi bârfele despre celebrităţi.

Problema este că criminaliştii au fost la cimitirul Almudena cu eprubetele lor, ca să afle cine naiba era îngropat în firida pe care scrie SANDRA FAJARDO.

Şi, cinci zile mai târziu, ceea ce s-a întâmplat te va surprinde.

— Analiza ADN este concludentă, îi spune Mentor Antoniei la telefon. Femeia din mormânt este fiica lui Nicolás Fajardo.

— Cât de concludentă?

— Concludentă 99,8%.

— Este destul de concludentă, da, recunoaşte Antonia.

Nu vor face informaţia publică. Oficial, cazul este închis.

Ce surpriză!

Antonia Scott are o problemă.

Îi lipseşte un cadavru, iar altul e în plus.

Fiindcă, dacă femeia din mormânt este fiica lui Nicolás, cine este atunci femeia pe care ea a împuşcat-o în tunel? Cine este femeia care a fugit, care a activat bomba-capcană şi peste care s-a prăbuşit o jumătate de tonă de moloz?

Al cărei cadavru – ăsta este cel care lipseşte – încă nu a fost găsit.

Antonia întoarce misterul pe toate părţile.

Nu-şi poate lua gândul de la felul în care îi vorbea, în care i se adresa. De parcă ar cunoaşte-o. Cu o familiaritate inexplicabilă, pe care Antonia o punea pe seama nebuniei.

Acum nu îi mai este la fel de clar.

Ultimele fraze ale Sandrei – ca să-i spunem cumva – îi răsună încă în minte.

Tu, care îţi aminteşti totul, nu-ţi aminteşti cui i-ai făcut rău? Ce sechele a lăsat lupta ta împotriva răului?

El m-a luat şi m-a făcut mai bună.

El.

Nu am ales întâmplător numele unui profet.

Un profet vorbeşte printr-o forţă superioară.

Un profet îl anunţă pe cel care va să vie.

— Şi ce urmează acum? a întrebat Jon.

Antonia are îndoieli dacă ar trebui să-l implice în asta – sau cât îi poate povesti –, dar în cele din urmă se duce la dulapul din dormitorul ei. Când se întoarce, are cu ea un dosar maro doldora. Vechi, murdar.

Se aşază pe jos – cu spatele la ficus, toate au nevoie de timp – şi începe să împrăştie conţinutul dosarului pe podea.

Jon, resemnat în faţa lipsei de confort, se aşază alături de ea.

— M-am gândit că, până ne găseşte Mentor altceva de făcut, poate ai avea cum să mă ajuţi cu un mic proiect personal. Singurul caz pe care încă nu am reuşit să-l rezolv.

— Mentor mi-a vorbit despre el. Dar nu mi-a spus despre ce este vorba. Care este cazul pe care cel mai inteligent om de pe planetă nu e în stare să-l rezolve?

Antonia n-o spune, dar se gândeşte la modul în care sistemele complexe se reajustează. Escaladarea. Poliţia cumpără arme semiautomate, criminalii cumpără arme automate. Poliţiştii îşi pun veste antiglonţ, criminalii folosesc gloanţe care străpung blindajul. Pui o minte deosebită să lucreze pe cont propriu, iar ei…

— Întotdeauna există cineva mai inteligent decât tine.

Scoate din dosar o punguţă din plastic cu fermoar şi i-o întinde lui Jon. Conţine un cartonaş. Când îl întoarce, Jon vede o fotografie.

E făcută de departe şi înfăţişează un bărbat elegant care are în jur de treizeci şi cinci de ani. Părul blond şi ondulat. Pe punctul de a urca într-o maşină. Jon se gândeşte că seamănă oarecum cu actorul scoţian care a jucat rolul principal în *Trainspotting.* Dar e greu de spus. Imaginea e ştearsă.

— Este singura fotografie existentă cu el. De fapt, el nu ştie că există. Altfel, nu s-ar fi oprit până n-ar fi distrus-o şi nu i-ar fi omorât pe toţi cei care au văzut-o. Îi plac gesturile teatrale.

— Cine e?

— Un asasin plătit. Poate cel mai scump din lume, nu ştiu. Fără îndoială, cel mai bun. Poate face orice asasinat să pară o moarte accidentală. Chiar şi pe cele mai complicate. A lucrat în America, în Orientul Mijlociu, în Asia… De trei ani s-a instalat în Europa.

Jon e uimit. Sunt câţiva asasini plătiţi activi în Europa şi toţi se bucură de prestigiu în rândul forţelor de ordine. La urma urmei, faptul că se ştie despre tine e publicitate favorabilă.

— De ce nu am auzit de el?

— Fiindcă ăsta nu este pistolarul tipic, Jon. Omul ăsta e diabolic. Aproape niciodată nu se apropie personal de victimă. Metoda lui preferată e să oblige pe cineva să omoare pentru el.

Inspectorul Gutiérrez se scarpină în cap.

— Pare un tip serios.

— Este cel mai periculos om care există, Jon. Diabolic. Şi vreau să mă ajuţi să-l vânez.

— Cum îl cheamă?

— Nu-i ştiu numele real. Nimeni nu-l ştie.

Antonia ezită o clipă. Şi până la urmă spune numele, numele pe care nu l-a mai rostit cu voce tare de trei ani. De când a intrat în casa ei, de când a împuşcat-o pe ea, de când l-a lăsat pe Marcos în comă. De când i-a luat totul.

— Îşi spune „domnul White”.

Nota autorului

Îmi place să includ unele detalii despre întâmplările reale care au fost sursă de inspiraţie sau au folosit drept documentaţie pentru romanele mele şi, dintr-un motiv sau altul, sunt cititori care le apreciază.

Să începem cu inteligenţa Antoniei: nu este atât de departe de realitate. Pentru crearea proceselor ei mintale m-am bazat pe modul în care au fost descoperite măreţia minţilor lor şi capacităţile a două femei: Marilyn Vos Savant, cu un coeficient de inteligenţă de 228 (deşi cifrele sunt discutabile), şi Edith Stern, care la şaisprezece ani era profesoară de matematici abstracte la Universitatea Michigan. În cazul lui Edith, cu un coeficient de 205, natura nu a lucrat singură. La două zile de la naşterea ei, tatăl ei, Aaron Stern, a susţinut o conferinţă de presă ca să comunice că va face din fiica lui un geniu. Şi-a dedicat întreaga viaţă şi tot timpul fetiţei (pe care a luat-o de lângă mama ei) acestei misiuni, lucrând cu cartonaşe pe care îi arăta animale, clădiri celebre şi concepte de când avea doar câteva săptămâni. La doi ani, fetiţa ştia tot alfabetul. Astăzi, Edith deţine 128 de brevete şi este una dintre persoanele a căror muncă a avut cea mai mare influenţă în domeniul procesării informatice în timp real. Metoda, deşi inumană şi absolut contraindicată, nu este folosită pentru prima dată. Teon a folosit-o în secolul al IV-lea cu fiica lui, Hypatia, prima femeie recunoscută ca geniu universal. Hypatia s-a remarcat în matematică, filosofie şi astronomie. A fost asasinată de o adunătură de fanatici religioşi. Motivele au inspirat multe cărţi captivante; caută una dintre ele, cititorule.

Mi-am permis unele libertăţi în ceea ce priveşte geografia zonei Las Rozas şi a râpei Majalacabra,

locul în care am situat Centrul Hipic, pe care sper ca locuitorii din Las Rozas să mi le ierte.

Poemul care a dat naştere iubirii dintre Sir Peter Scott şi Paula Garrido, cauza principală a existenţei Antoniei Scott, este „Tigrul”. Este, într-adevăr, cel mai frumos poem scris vreodată. O lectură pe îndelete, chiar şi în traducerea în spaniolă, îţi umple sufletul de frumuseţe, de teamă şi de tulburare. Blake dialoghează cu Răul, incarnat în tigru, şi se întreabă:

Tigru, Tigru, arzând grozav
În codrul nopţii suav
Ce mâini, ce ochi de vecie
Îţi scriu cumplita simetrie?[32]

Blake îl întreabă pe tigru şi cerurile îndepărtate despre acest Dumnezeu, surd la rugăciuni, capabil să creeze mielul şi un coşmar de trei metri. Întregul poem este magnific, dar versul pe care mama Antoniei i-l recită viitorului ei soţ mi se pare cel mai semnificativ. La urma urmei, ea este cuptorul în care se va făuri un creier al cărui singur scop este să învingă Răul.

Fraza „Cum arătai înainte de a te naşte?” este un *koan,* la fel cum ar putea fi paradoxul forţei irezistibile. Exerciţiile de logică ce dau naştere unor dileme imposibil de rezolvat m-au pasionat dintotdeauna. De fapt, cuvântul în chineză *máodún,* „paradox”, este unul dintre acele cuvinte speciale pe care Antonia le-ar putea include în vocabularul său. Literal, înseamnă „lance-scut”. Povestea originii etimologice se regăseşte într-un tratat de filosofie din secolul al III-lea, *Han Feizi.*

Povestea este despre un om care încerca să vândă o lance şi un scut. Potenţialii cumpărători întrebau:

— Cât de bună este lancea?

— Poate perfora orice scut!

— Iar scutul tău?

— Ar putea opri orice lance!

— Şi ce se întâmplă dacă scutul tău încearcă să-ţi oprească lancea?

Şi atunci omul n-a mai ştiut ce se răspundă.

O ultimă lămurire, deşi bănuiesc că nu e nevoie, dar am senzaţia că datorită ei voi fi scutit de multe scrisori.

Da.

Antonia şi Jon se vor întoarce.

Mulţumiri

Vreau să mulţumesc.

Antoniei Kerrigan şi întregii ei echipe: Hilde Gersen, Claudia Calva, Tonya Gates şi celorlalţi, sunteţi cei mai buni.

Lui Carmen Romero, care a crezut în această carte mai presus de toţi şi de toate, care a avut cu mine mai multă răbdare decât meritam. Întregii echipe de la Penguin Random House şi mai ales agenţilor comerciali care îşi dau pielea şi sufletul ca să ne facă cunoscute cărţile. Evei Armengol şi lui Juan Díaz.

Lui Rodrigo Cortés, care a renunţat la ore întregi – şi-aşa puţine – de somn în timpul montajului genialului său lungmetraj *Blackwood,* pentru a citi manuscrisul şi pentru a aduce observaţii valoroase.

Lui Arturo González-Campos, prietenul meu, partenerul meu în atâtea nebunii, care a citit, şi-a adus contribuţia şi m-a liniştit.

Lui Javier Cansado, care nu a citit-o, dar a văzut trailerul.

Lui Joaquín Sabina şi Pancho Varona, care mă dezmiardă din difuzor.

Lui Manuel Soutiño – ai fost din nou aici, cu încurajările tale, cu prietenia ta. Mulţumesc. Îţi sunt dator vândut.

Bárbarei Montes, întotdeauna. Chiar şi atunci când îţi scriai propriul roman, *El Pintor de Tiovivos* (în curând în librării), ai avut grijă să-mi dai o mână de ajutor la acesta. Tu eşti pentru mine Gantletul Infinitului, cu toate pietrele preţioase în el. Te iubesc.

Şi ţie, cititorule, pentru că ai făcut din lucrările mele un succes în patruzeci de ţări, îţi mulţumesc şi îţi trimit o îmbrăţişare imensă. O ultimă rugăminte. Sau, mai bine spus, două rugăminţi.

Prima: nu povesti nimănui finalul şi nici nu face comentarii pe reţelele de socializare despre final.

Dacă scrii o recenzie pe o librărie online sau pe Goodreads (mulţumesc, apropo, asta ajută mult), nu comenta nimic, nici măcar sub eticheta *SPOILER,* fiindcă toată lumea ar putea vedea şi s-ar strica surpriza. Dacă vrei să-mi spui sau să mă întrebi ceva despre *ACEST SUBIECT,* poţi s-o faci pe e-mail şi îţi voi răspunde personal cu mare plăcere.

Cea de-a doua rugăminte: dacă a fost o experienţă plăcută, scrie-mi şi povesteşte-mi (dar insist: nu vorbi despre final pe reţelele de socializare!).

juan@juangomezjurado.com
twitter.com/juangomezjurado

Cel mai incitant thriller vine în România!
Juan Gómez-Jurado, cel mai bun autor de jocuri psihologice, te provoacă să dezlegi misterul unor crime!

Intriga bine construită, răsturnările de situație și dilemele personajelor minuțios conturate, printre care și Antonia Scott, protagonista care devine periculos de intuitivă când este chemată să rezolve crimele, îți vor crea dependență și nu te vei putea dezlipi de poveste până când nu afli deznodământul!

Însă ceea ce este și mai provocator la această trilogie este faptul că... până și atunci când crezi că ai descoperit criminalul, când crezi că ai deslușit misterul, îți dai seama că ești încă departe de a afla deznodământul. Pentru că tocmai în asta constă arta scrierii lui Juan Gómez-Jurado – și ceea ce l-a făcut unul dintre cei mai apreciați și mai bine vânduți autori din întreaga lume –, în puterea de a te manipula prin intermediul poveștilor și al personajelor create!

Un roman care creează dependență. Nu vă recomand să îl începeți, dacă aveți o sarcină de îndeplinit! Această carte vă poate da peste cap toată viața socială timp de două zile.

— PABLO ESTÉVEZ

BOOKZONE

ISBN 978-606-96390-0-9

{1} Un sport popular din Țara Bascilor, care presupune ridicarea pe umăr a unor pietre de diferite forme, dimensiuni și greutăți (n. tr.).

{2} Joaquín Sabina este un cântăreț spaniol contemporan, cu o discografie impresionantă (n. tr.).

{3} Aluzie la un cântec interpretat de Joaquín Sabina (n. tr.).

{4} laSexta este un canal de televiziune din Spania (n. tr.).

{5} Închisoare din municipalitatea Basauri, din Țara Bascilor (n. tr.).

{6} „Mamă" în limba bască (n. tr.).

{7} „Nimeni nu-și amintește de cei de pe locul doi." (în limba italiană în original) (n. tr.).

{8} Serviciul de Informații din Spania (n. tr.).

{9} Personaj principal din filmul *Tăcerea mieilor* (n. tr).

{10} Producător de vinuri din Spania (n. tr.).

{11} Fragment din Psalmul 23 (n. tr.).

{12} Grup de reflecție (n. tr.).

{13} Poliția autonomă din Țara Bascilor (n. tr.).

{14} Dialog în limba engleză în original. Carla: „E totul în regulă?" Bona Therese: „Toate bune și frumoase. Dvs. bine doamnă?" Carla: „Mă îndrept spre casă. Pot să-l văd?" (n. tr.).

{15} O carte pentru copii, scrisă tot de Juan Gómez-Jurado (n. tr.).

{16} „Copoi", în limba bască (n. tr.).

{17} „Copoi fascist", în limba bască (n. tr.).

{18} Unitatea Centrală Operativă a poliției din Spania (n. tr.).

{19} *Ocolul Pământului în 80 de zile* de Jules Verne (n. tr.).

{20} Aluzie la un cântec de promovare a păpușilor Famosa, lansat în Spania în anii 1970 (n. tr.).

{21} „Mă tem de greci chiar și când aduc daruri". Frază în limba latină din opera *Eneida* lui Vergilius (n. tr.).

{22} Dialog în limba engleză în original: „Ce a spus?"; „A spus că ești puternic." (n. tr.).

{23} Cuvânt într-un dialect chinez, care desemnează un străin (n. tr.).

{24} „Balul debutantelor" (în limba franceză în original) (n. tr.).

{25} Fragment din poemul „Tigrul" de William Blake. Traducere în limba română de Ștefan Augustin Doinaș (n. tr.).

{26} Serviciul Aerian Special (n. tr.).

{27} Aluzie la un cântec interpretat de Joaquín Sabina (n. tr.).

{28} Denumire informală pe care o dau locuitorii din Bilbao orașului lor (n. tr.).

{29} Medicamente folosite pentru pacienții care suferă de schizofrenie (n. tr.).

{30} Motto străvechi al orașului Madrid (n. tr.).

{31} „La revedere”, în limba bască (n. tr.).

{32} Fragment din poemul „Tigrul” de William Blake. Traducere de Ștefan Augustin Doinaș (n. tr.).

CUPRINS

O întrerupere
PARTEA ÎNTÂI - JON -
- 1 - O misiune
- 2 - Un flashback
- 3 - Un dans
- 4 - Un apel video
- 5 - Două întrebări
- 6 - Un traseu
- 7 - Un exerciţiu
- 8 - O scenă
- 9 - Un fiu
- 10 - Un pahar
- 11 - O explicaţie
Madrid, 14 iunie 2013
- 12 - Puţină invidie
CU PATRU ORE MAI DEVREME
- 13 - O fotografie
CU TREI ORE ÎNAINTE
- 14 - O furgonetă
- 15 - Un avion
- 16 - Un pat de spital
- 17 - Un sendviş mixt
PARTEA A DOUA - CARLA -
- 1 - Un inconvenient
CARLA
- 2 - O evidenţă
CARLA
- 3 - Un masaj
EZECHIEL
- 4 - Un argument
CARLA
- 5 - O parolă
CARLA
- 6 - O localizare
ÎN URMĂ CU ŞAPTE SAU OPT ANI, ÎNTR-O DUPĂ-AMIAZĂ
- 7 - Un centru hipic

- 8 - Un zid
CARLA
- 9 - Un drum
- 10 - O autostradă
EZECHIEL
CARLA
- 11 - Un os
BRUNO
- 12 - Un subterfugiu
PARRA
- 13 - Un ulei
CARLA
- 14 - O pungă din hârtie
- 15 - O gheretă
- 16 - O noapte proastă
BRUNO
- 17 - Un bizon
CARLA
- 18 - Un birou
PARRA
- 19 - Un gard
- 20 - O tortilla
CE AU FĂCUT MAI ÎNTÂI
- 21 - Un răspuns clar
CE AU FĂCUT DUPĂ ACEEA
- 22 - Un profet
- 23 - Un tată
BRUNO
- 24 - Un e-mail
PARRA
- 25 - O broască râioasă
- 26 - Un film cu cowboy
- 27 - Trei litere
PARRA
CARLA
- 28 - O amintire
CARLA
- 29 - Un cuvânt aborigen
PARRA
EZECHIEL
- 30 - Șapte instantanee

CARLA
- 31 - O fotografie
CARLA
- 32 - Un chip amabil
PARTEA A TREIA - ANTONIA -
- 1 - Un titlu
- 2 - O reîntâlnire
EZECHIEL
- 3 - Un Rolls-Royce
CU TREIZECI DE SECUNDE MAI DEVREME
- 4 - Un refuz
- 5 - O linie neocupată
- 6 - Un ceai verde
CARLA
- 7 - O pedeapsă
- 8 - Un apel telefonic
- 9 - Alt apel telefonic
- 10 - Un șantaj
RAMÓN
- 11 - Un e-mail
- 12 - O dilemă
CARLA
- 13 - O călătorie
CARLA
- 14 - Un tunel
- 15 - Un secret
EZECHIEL
CARLA
- 16 - O momeală
- 17 - Un birou
CARLA
- 18 - Un peron
CARLA
- 19 - Un peron
CARLA
- EPILOG - ALTĂ ÎNTRERUPERE
UN FICUS
Nota autorului
Mulţumiri

Table of Contents

O întrerupere 3
PARTEA ÎNTÂI - JON - 5
- 1 - O misiune 8
- 2 - Un flashback 10
- 3 - Un dans 16
- 4 - Un apel video 21
- 5 - Două întrebări 24
- 6 - Un traseu 29
- 7 - Un exerciţiu 34
- 8 - O scenă 36
- 9 - Un fiu 41
- 10 - Un pahar 45
- 11 - O explicaţie 50
Madrid, 14 iunie 2013 56
- 12 - Puţină invidie 63
CU PATRU ORE MAI DEVREME 67
- 13 - O fotografie 73
CU TREI ORE ÎNAINTE 76
- 14 - O furgonetă 82
- 15 - Un avion 87
- 16 - Un pat de spital 90
- 17 - Un sendviş mixt 95
PARTEA A DOUA - CARLA - 100
- 1 - Un inconvenient 103
CARLA 109
- 2 - O evidenţă 111
CARLA 116
- 3 - Un masaj 120
EZECHIEL 123
- 4 - Un argument 126

CARLA 130
- 5 - O parolă 135
CARLA 140
- 6 - O localizare 146
ÎN URMĂ CU ŞAPTE SAU OPT ANI, ÎNTR-O DUPĂ-AMIAZĂ 149
- 7 - Un centru hipic 152
- 8 - Un zid 156
CARLA 158
- 9 - Un drum 162
- 10 - O autostradă 169
EZECHIEL 177
CARLA 179
- 11 - Un os 180
BRUNO 185
- 12 - Un subterfugiu 189
PARRA 195
- 13 - Un ulei 198
CARLA 202
- 14 - O pungă din hârtie 205
- 15 - O gheretă 209
- 16 - O noapte proastă 216
BRUNO 220
- 17 - Un bizon 224
CARLA 228
- 18 - Un birou 231
PARRA 236
- 19 - Un gard 239
- 20 - O tortilla 242
CE AU FĂCUT MAI ÎNTÂI 246
- 21 - Un răspuns clar 252
CE AU FĂCUT DUPĂ ACEEA 253
- 22 - Un profet 255
- 23 - Un tată 258

BRUNO 263
- 24 - Un e-mail 268
PARRA 272
- 25 - O broască râioasă 275
- 26 - Un film cu cowboy 278
- 27 - Trei litere 284
PARRA 288
CARLA 291
- 28 - O amintire 294
CARLA 296
- 29 - Un cuvânt aborigen 297
PARRA 299
EZECHIEL 307
- 30 - Şapte instantanee 309
CARLA 311
- 31 - O fotografie 315
CARLA 319
- 32 - Un chip amabil 321
PARTEA A TREIA - ANTONIA - 322
- 1 - Un titlu 325
- 2 - O reîntâlnire 328
EZECHIEL 334
- 3 - Un Rolls-Royce 337
CU TREIZECI DE SECUNDE MAI DEVREME 339
- 4 - Un refuz 341
- 5 - O linie neocupată 343
- 6 - Un ceai verde 348
CARLA 352
- 7 - O pedeapsă 355
- 8 - Un apel telefonic 360
- 9 - Alt apel telefonic 361
- 10 - Un şantaj 362
RAMÓN 367
- 11 - Un e-mail 373

- 12 - O dilemă 375
CARLA 379
- 13 - O călătorie 382
CARLA 387
- 14 - Un tunel 389
- 15 - Un secret 394
EZECHIEL 396
CARLA 400
- 16 - O momeală 405
- 17 - Un birou 407
CARLA 409
- 18 - Un peron 410
CARLA 412
- 19 - Un peron 414
CARLA 419
- EPILOG - ALTĂ ÎNTRERUPERE 421
UN FICUS 422
Nota autorului 427
Mulţumiri 430